COLECȚIA

Jubiri de poveste

Bestseller USA Today

SARAH MACLEAN

Nouă reguli de nesocotit

Nouă reguli de nesocotit

1. Sărută pe cineva – cu pasiune
2. Fumează țigări de foi și bea whisky
3. Călărește ca un bărbat
4. Fă scrimă
5. Asistă la un duel
6. Trage cu pistolul
7. Pariază (într-un club de gentlemeni)
8. Dansează pe toate melodiile de la un bal
9. Fii considerată frumoasă. Măcar o dată.

Prolog

Londra, Anglia
Aprilie 1813

Lady Calpurnia Hartwell încerca să-şi stăpânească lacrimile în timp ce fugea din sala de bal a reşedinţei Worthington, scena celei mai recente şi mai devastatoare ruşini ale sale. Simţea aerul bine-venit al nopţii, înviorător şi primăvăratic, în timp ce cobora grăbită treptele mari din marmură, cu paşii repeziţi de disperarea care o împingea înainte, în umbrele grădinilor mari şi întunecate. Odată ascunsă de ochii celorlalţi, lăsă să-i scape un oftat adânc şi îşi încetini pasul, căci era în sfârşit în siguranţă. Mama ei s-ar fi cutremurat dacă ar fi descoperit-o pe fiica ei cea mare afară fără însoţitoare, dar nimic nu ar fi putut-o ţine pe Callie în salonul îngrozitor.

Primul ei sezon era un mare dezastru.

Nu trecuse nici măcar o lună de când îşi făcuse debutul. Fiica cea mai mare a contelui şi a contesei de Allendale, Callie ar fi trebuit să fie frumoasa balului; toată viaţa fusese crescută pentru asta – dans graţios şi maniere perfecte, plus o frumuseţe răvăşitoare. Desigur, asta era problema. O fi fost Callie o dansatoare bună, cu maniere impecabile, dar o frumuseţe? Înainte de toate, era pragmatică şi nu se lăsa amăgită că ar fi aşa ceva.

„Ar fi trebuit să ştiu că o să fie un dezastru", se gândi ea în timp ce se lăsă pe o bancă din marmură din labirintul de gard viu de la Worthington.

Era la bal de trei ore, şi încă nu fusese invitată la dans de vreun pretendent care să nu fi fost complet *ne*potrivit. După două invitaţii de la vânători de averi cunoscuţi, una de la un bărbat foarte plictisitor şi alta de la un baron care nu putea să aibă mai puţin de şaptezeci de ani, Callie nu se mai putuse preface că se simţea

bine. Era evident că pentru înalta societate nu valora mai mult decât suma totală a zestrei și a descendenței sale – și nici măcar asta nu era suficient pentru a-i aduce un dans cu un partener pe care chiar să-l poată plăcea. Nu, adevărul era că, de fapt, Callie își petrecuse cea mai mare parte a sezonului ignorată de burlacii buni de însurătoare, tineri și râvniți.

Oftă.

Seara asta fusese cea mai rea. De parcă nu ar fi fost suficient că le sărea în ochi doar celor plictisitori și bătrâni, în seara aceea simțise ațintite asupra ei privirile celorlalți membri ai înaltei societăți.

– N-ar fi trebuit să-i îngădui în veci mamei mele să mă îmbrace în monstruozitatea asta, murmură pentru sine, privind în jos la rochia lungă de seară la care se referea, la linia prea strâmtă a taliei și la corsajul prea mic, incapabil să-i ascundă sânii, care erau mult mai mari decât o dicta moda.

Era convinsă că nici o frumoasă a balului nu fusese vreodată încoronată purtând o rochie într-o nuanță atât de vibrantă de galben-portocaliu. Sau într-un veșmânt atât de hidos, că tot veni vorba.

Rochia, o asigurase mama ei, era în pas cu moda. Când Callie sugerase că rochia nu o punea foarte bine în valoare, contesa îi spusese că greșea. Callie avea să fie răvășitoare, îi promisese mama ei în timp ce croitoreasa se învârtea pe lângă ea, pipăind și împungând și vârând-o cu greu în rochie. Și, în timp ce își urmărea transformarea în oglinda croitoresei, începuse să le dea dreptate. Arăta răvășitor în rochia aia. Răvășitor de îngrozitoare.

Se cuprinse strâns cu brațele ca să se ferească de răcoarea serii și închise ochii, profund umilită.

– Nu mă pot întoarce. O să trebuiască să rămân aici pentru totdeauna.

Un chicot puternic se auzi din întuneric, iar Callie tresări brusc, icnind surprinsă. Abia putu să deslușească silueta unui bărbat când se îndreptă de spate și încercă să-și încetinească bătăile puternice ale inimii. Înainte să-i treacă prin cap să fugă, vorbi, lăsându-și toată nemulțumirea din acea seară să se facă simțită în tonul vocii:

– N-ar trebui să vă furişaţi după oameni în întuneric, domnule. Nu aşa procedează un gentleman.

El răspunse repede, învăluind-o cu vocea sa profundă de tenor:

– Îmi cer scuze. Desigur, aş putea obiecta că statul la pândă în întuneric nu e o treabă prea demnă de o... *lady*.

– Ah. Aici aţi înţeles greşit. Eu nu stau la pândă în întuneric. Eu mă *ascund* în el. E cu totul altceva, zise ea şi se retrase şi mai mult printre umbre.

– Nu vă voi deconspira, spuse el încet, citindu-i gândurile în timp ce înainta. Aţi putea totuşi să vă arătaţi. Sunteţi de-a dreptul prinsă în capcană.

Callie simţi spinii gardului viu din spatele ei chiar când el ieşea din umbră şi înţelese că bărbatul avea dreptate. Oftă cu iritare. „Oare noaptea asta poate să fie şi mai rea de-atât?" Chiar atunci, el păşi în lumina lunii, dezvăluindu-şi identitatea, iar ea avu răspunsul. „Mult mai rea."

Însoţitorul ei era marchizul de Ralston – fermecător, devastator de arătos şi unul dintre cei mai cunoscuţi libertini ai Londrei. Reputaţia sa periculoasă era întrecută doar de zâmbetul periculos, care era îndreptat direct către Callie.

– Oh, nu, şopti ea, incapabilă să-şi ascundă disperarea absolută din voce.

Nu putea să-l lase să o vadă. Nu aşa, împodobită ca o gâscă de Crăciun. O gâscă de Crăciun de un galben-portocaliu ca un apus.

– Ce poate fi aşa grav, copilă?

Alintul blând o încălzi, deşi căuta o cale de scăpare. Era suficient de aproape cât să o atingă şi se înălţa deasupra ei, cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât ea. Pentru prima oară după mult timp, se simţea mică. Ba chiar gingaşă. *Trebuia să fugă.*

– Eu... Trebuie să plec. Dacă aş fi găsită aici... cu dumneavoastră...

Lăsă propoziţia neterminată. Ştia şi el ce s-ar fi întâmplat.

– Cine eşti? întrebă el, mijindu-şi ochii în întuneric şi privindu-i conturul blând al feţei. Stai aşa... Ea îşi imagina cum în ochii lui apare o sclipire de recunoaştere. Eşti fiica lui Allendale. Te-am remarcat mai devreme.

Ea nu-şi putu stăpâni răspunsul sarcastic:

– Sunt sigură că ați făcut-o, milord. Ar fi fost greu să nu mă remarcați.

Își acoperi gura imediat, uluită că vorbise cu atât de multă îndrăzneală.

El chicoti.

– Da. Ei bine, nu este cea mai potrivită rochie.

Ea nu-și putu stăpâni râsul.

– Cât de diplomatic din partea dumneavoastră. Puteți să recunoașteți. Semăn prea mult cu o caisă.

De data asta, el râse tare.

– O comparație corectă. Dar mă întreb dacă există un punct în care cineva să arate *suficient* de mult ca o caisă.

Îi făcu semn să se așeze la loc pe bancă, și, după o clipă de șovăială, ea se conformă.

– Probabil că nu. Ea zâmbi larg, uimită că nu se simțea atât de umilită de aprobarea lui pe cât s-ar fi așteptat. Nu, chiar i se părea eliberator. Mama mea... e disperată să aibă o fiică pe care s-o îmbrace ca pe o păpușă din porțelan. Din păcate, nu o să fiu niciodată un astfel de copil. Abia aștept ca sora mea să-și facă debutul și să-i distragă atenția contesei de la mine.

El se așeză lângă ea pe bancă și o întrebă:

– Câți ani are sora ta?

– Opt, răspunse ea cu tristețe.

– Ah. Nu e situația ideală.

– Puțin spus. Privi în sus, la cerul plin de stele. Nu, o să fiu deja fată bătrână cu mult înainte să-și facă ea debutul.

– Cum de ești atât de sigură că vei ajunge fată bătrână?

Ea îi aruncă o privire piezișă.

– Vă apreciez cavalerismul, milord, dar ignoranța dumneavoastră prefăcută ne insultă pe amândoi. Cum el nu îi răspunse, ea își coborî privirea către propriile mâini și continuă: Opțiunile mele sunt destul de limitate.

– Cum așa?

– Se pare că îi atrag doar pe cei săraci, bătrâni și plictisitori de moarte, spuse ea, enumerând categoriile pe degete.

El chicoti.

– Mi-e greu să cred asta.

– Oh, e adevărat. Nu sunt genul de tânără domnișoară care să-l facă pe un gentleman să îngenuncheze. Trebuie să fii prea orb să nu vezi asta.

– Eu nu sunt orb. Și nu văd așa ceva.

Își coborî vocea densă și delicată precum catifeaua și se întinse să-i mângâie obrazul. Ei i se tăie răsuflarea, uimită de valul intens de senzații care o străbătea. Se aplecă să-i primească dezmierdarea, incapabilă să se opună, iar el își mișcă mâna ca să-i prindă bărbia.

– Cum te cheamă? întrebă el încet.

Ea se cutremură, știind ce avea să urmeze.

– Calpurnia.

Își închise ochii din nou, stânjenită de numele extravagant – un nume cu care nimeni în afară de o mamă romantică neajutorată, cu o obsesie nesănătoasă pentru Shakespeare, nu s-ar fi gândit să nenorocească un copil.

– Calpurnia, rosti el, verificând cum sună numele din gura lui. Ca pe soția lui Cezar?

Roșeața din obrajii ei deveni și mai accentuată în timp ce dădu aprobator din cap.

El zâmbi.

– Ar trebui să-i cunosc mai bine pe părinții tăi. Numele este, cu siguranță, îndrăzneț.

– E un nume oribil.

– Prostii! Calpurnia a fost împărăteasa Romei – puternică, frumoasă și mai deșteaptă decât bărbații care o înconjurau. Vedea în viitor și a rămas dârză după asasinarea soțului ei. E minunat s-o ai ca tiză.

Îi clătină ferm bărbia în timp ce vorbea. Ea rămăsese fără glas în fața prelegerii sale sincere. Înainte să aibă ocazia să îi răspundă, el continuă:

– Acum ar trebui să plec. Iar tu, Lady Calpurnia, ai face bine să te întorci în sala de bal cu capul sus. Crezi că poți să faci asta?

O mai bătu ușor pe bărbie o dată, apoi se ridică, lăsând-o înfrigurată după ce se retrase de lângă ea.

Ea se ridică odată cu el și încuviință încet din cap, cu ochii strălucitori.

– Da, milord.

– Bravo, fetiţo. Se aplecă spre ea şi şopti, respiraţia lui suflându-i în părul de pe ceafă şi încălzind-o în noaptea rece de aprilie: Nu uita că eşti o împărătească. Poartă-te ca atare, şi restul nu vor avea de ales decât să te vadă la rândul lor aşa. Eu deja o fac... Se opri, iar ea îşi ţinu răsuflarea, aşteptându-i cuvintele. Maiestate.

Apoi dispăru, afundându-se în adâncul labirintului şi lăsând-o pe Callie cu un rânjet prostesc pe faţă. Fără să stea pe gânduri, se luă după el, dornică să-l fie aproape. În acel moment, l-ar fi urmat oriunde pe acel prinţ între oameni care o remarcase pe *ea*, nu zestrea ei, nu rochia îngrozitoare, ci pe *ea*!

„Dacă eu sunt împărăteasă, el e singurul bărbat demn să-mi fie împărat."

Nu trebui să meargă mult ca să-l prindă din urmă. După câţiva metri, labirintul se deschise într-un luminiş cu o fântână mare şi strălucitoare, împodobită cu heruvimi. Acolo, scăldat într-o sclipire argintie, se afla prinţul ei, cu umeri laţi şi picioare lungi. Callie îşi ţinu răsuflarea când îl văzu – splendid, ca şi când el însuşi ar fi fost sculptat în marmură.

Apoi o observă pe femeia din braţele lui. Gura i se deschise într-un icnet înăbuşit – îşi duse mâna la buze şi făcu ochii mari. În toţi cei şaptesprezece ani ai săi, nu mai văzuse niciodată ceva atât de... minunat de scandalos.

Luna arunca o lumină feerică asupra amantei lui, părul ei blond părea alb, iar rochia de seară în nuanţe pale era transparentă în întuneric. Callie făcu câţiva paşi înapoi în beznă, trăgând cu ochiul pe după gardul viu, pe jumătate dorindu-şi să nu-l fi urmărit, pe de-a-ntregul incapabilă să-şi întoarcă privirea de la îmbrăţişarea lor. Doamne, cum se mai sărutau!

Şi, în adâncul stomacului ei, surprinderea tinerească lăsă loc flăcării molcome a geloziei, căci niciodată în toată viaţa ei nu îşi dorise atât de mult să fie altcineva. Preţ de o clipă, îşi permise să şi imagineze că ea era cea din braţele lui: că degetele ei lungi şi delicate îi mângâiau părul negru şi strălucitor; că mâinile lui puternice îi pipăiau şi îi dezmierdau trupul mlădios; că îi muşca buzele; că gemetele care străbăteau aerul nopţii la atingerea lui erau ale ei.

În timp ce privea cum buzele lui coborau pe gâtul lung al femeii, Callie își trecu degetele prin același loc, pe propriul gât, fără să poată rezista ispitei de a se preface că atingerea ușoară ca fulgul era a lui. Privi lung cum mâna lui mângâia corsajul neted și conturat al iubitei sale și prinse marginea rochiei delicate, trăgând-o în jos și dezvelind în noapte un sân mic și ferm. Afișă un zâmbet drăcesc când privi în jos spre dâmbul perfect și rosti un singur cuvânt – „Superb" –, apoi își coborî buzele spre sfârcul întunecat, întărit de aerul rece și de îmbrățișarea lui caldă. Iubita sa își dădu capul pe spate în extaz, incapabilă să-și controleze plăcerea în brațele lui, iar Callie nu-și putea lua ochii de la spectacolul pe care îl ofereau, trecându-și mâna peste propriul sân, simțind cum sfârcul i se întărea sub mătasea rochiei, imaginându-și că mâna și gura lui erau cele care o atingeau.

– Ralston...

Numele, purtat în geamătul de femeie, străbătu luminișul și o trezi pe Callie din reverie. Își coborî șocată mâna și se îndepărtă de scena la care fusese o intrusă. Fugi prin labirint, disperată să scape, și se mai opri o dată la banca din marmură de unde începuse plimbarea ei prin grădină. Respirând greu, se adună, uimită de comportamentul său. O lady nu trăgea cu ochiul. Și *cu siguranță* nu trăgea cu ochiul în asemenea hal.

În plus, fanteziile nu îi făceau bine.

Încercă să îndepărteze junghiul devastator de durere care o cuprinse când își dădu seama de adevăr. Magnificul marchiz de Ralston nu avea să fie niciodată al ei – și nici altcineva ca el. Simți cu o certitudine clară că lucrurile pe care i le spusese el mai devreme nu fuseseră adevărate, ci minciuni ale unui seducător inveterat, alese cu grijă ca să-i facă pe plac și să o îndepărteze rapid, ca să-i ușureze întâlnirea de amor secretă cu frumusețea lui fermecătoare. El nu crezuse nici o clipă ceea ce spusese.

Nu, nu era Calpurnia, împărăteasa Romei. Era vechea Callie cea insipidă. Și așa avea să mereu.

Capitolul 1

Londra, Anglia
Aprilie 1823

Ciocănitul necontenit îl trezi.

La început îl ignorase, somnul înăbuşind sursa zgomotului iritant.

Se lăsă o pauză lungă, iar peste dormitor se aşternu o tăcere profundă.

Gabriel St. John, marchiz de Ralston, sorbi lumina începutului de dimineaţă care scălda încăperea decadentă. Preţ de clipă, rămase nemişcat, remarcând culorile bogate ale camerei cu pereţii împodobiţi de tapiserii din mătase şi cu margini aurite – paradisul strident al plăcerilor senzuale.

Se întinse către femeia voluptuoasă de lângă el, şi un zâmbet slab îi jucă pe buze când ea îşi lipi trupul dornic şi gol de-al lui – combinaţia dintre ora matinală şi pielea ei fierbinte îl readuse în pragul somnului.

Stătea nemişcat, cu ochii închişi, trecându-şi absent vârfurile degetelor peste umărul gol al partenerei sale de pat, în vreme ce o mână mlădioasă, feminină, îi mângâia suprafeţele rigide ale trunchiului. Direcţia în care aluneca mâna aducea o promisiune erotică întunecată.

Atingerea ei devenea tot mai hotărâtă şi mai fermă, iar el îi răsplăti priceperea cu un mârâit gutural de plăcere.

Apoi ciocănitul începu din nou – tare şi neîntrerupt, la uşa din lemn masiv de stejar.

– Opreşte-te!

Ralston sări din patul amantei, pregătit să-l îngrozească pe intrus, determinându-l să-l lase în pace restul dimineţii. Abia îşi

trăsese cămaşa de noapte din mătase înainte să smucească uşa cu o înjurătură.

În prag stătea fratele lui geamăn, îmbrăcat impecabil şi cu manichiura perfectă, de parcă ar fi fost un lucru firesc să îţi cauţi fratele acasă la amanta lui, la revărsatul zorilor. În spatele lui Nicholas St. John stătea un servitor care bâiguia.

– Milord, am făcut tot posibilul să-l împiedic să...

Privirea de gheaţă a lui Ralston îi opri cuvintele în gât.

– Lasă-ne!

Nick se uită cum lacheul plecă grăbit şi îşi arcui amuzat o sprânceană.

– Uitasem cât de fermecător eşti dimineaţa, Gabriel.

– Ce naiba te aduce aici la ora asta?

– Am mers întâi la reşedinţa Ralston, spuse Nick. Cum nu erai acolo, ăsta părea cel mai probabil loc în care să te găsesc.

Îşi lăsă privirea să treacă de fratele lui şi să zăbovească asupra femeii aşezate în mijlocul patului uriaş. Cu un rânjet indolent, Nick o salută dând din cap pe amanta fratelui său.

– Nastasia. Îmi cer scuze pentru deranj.

Frumoasa grecoaică se întinse ca o pisică, senzuală şi rafinată, lăsând cearşaful pe care îl ţinea cu falsă modestie să alunece, dezvăluind un sân savuros. Un zâmbet aţâţător îi joacă pe buze în timp ce spuse:

– Domnule Nicholas, vă asigur că nu sunt deloc deranjată. Poate aţi dori să vă alăturaţi nouă... Făcu o pauză sugestivă. La micul dejun.

Nick zâmbi apreciativ.

– O ofertă tentantă.

Ignorând discuţia, Ralston îl atacă.

– Nick, dacă ai atâta nevoie de compania unei femei, sunt sigur că îţi puteam găsi un loc în care să te poţi bucura de ea, fără să-mi deranjezi mie odihna.

Nick se sprijini de pragul uşii, lăsându-şi privirea să zăbovească asupra Nastasiei, înainte de a-şi întoarce atenţia la Ralston.

– Te odihneai, frăţioare?

Ralston se retrase din uşă şi merse spre un lavoar din colţul camerei, şuierând în timp ce-şi stropea faţa cu apa înviorătoare.

– Te distrezi, nu?

– Nespus.

– Nick, ai câteva secunde să-mi zici ce cauți aici, până nu mă enervez că am un frate mai mic și te dau afară.

– E interesant că ai ales să formulezi așa, zise Nick relaxat. Întâmplarea face să fi venit aici tocmai pentru că-mi ești frate mai mare.

Ralston își înălță capul să-i întâlnească privirea fratelui său, în timp ce picăturile de apă i se prelingeau pe față.

– Vezi tu, Gabriel, se pare că avem o soră.

– O soră vitregă.

Ralston vorbi fără nici o nuanță, privind în jos spre avocatul său, așteptând ca bărbatului cu ochelari să-i treacă emoțiile și să explice contextul acelui anunț surprinzător. Ralston își perfecționase tactica de intimidare în sălile de pariuri din toată Londra și se aștepta ca aceasta să funcționeze rapid, să-l facă pe omuleț să vorbească.

Avea dreptate.

– Eu... Adică, milord...

Ralston îl întrerupse, în timp ce traversa biroul să-și pună ceva de băut.

– Scuipă tot, omule. Nu am întreaga zi la dispoziție.

– Mama dumneavoastră...

– Mama mea, dacă se poate folosi cuvântul ăsta pentru ființa neiubitoare care ne-a născut, a plecat din Anglia pe continent cu mai bine de douăzeci și cinci de ani în urmă. Învârti în pahar lichidul de culoarea chihlimbarului, luându-și o față plictisită. De ce-ar trebui să credem că fata asta ne e soră și nu-i o impostoare care vrea să profite de buna noastră credință?

– Tatăl ei e un comerciant venețian cu foarte mulți bani, pe care i i-a lăsat ei în întregime. Avocatul făcu o pauză și își potrivi ochelarii, privind prudent spre Ralston. Milord, el nu avea nici un motiv să mintă în legătură cu nașterea ei. Într-adevăr, toate sursele spun că el ar fi preferat să nu vă fi informat despre existența sa.

– Și atunci de ce-a făcut-o?

– Nu are alte rude, deși mi s-a spus că avea prieteni dornici s-o primească. Însă documentele care mi-au fost trimise la birou arată că mama dumneavoastră e responsabilă pentru asta.

A cerut ca – făcu o pauză, nesigur – soțul ei... s-o trimită pe... sora dumneavoastră... aici dacă se întâmplă ca el să tragă să moară. Mama dumneavoastră era convinsă că – își drese glasul – veți face ce e corect pentru familia dumneavoastră.

Zâmbetul lui Ralston nu avea nici urmă de amuzament.

– Nu e ironic că mama a făcut apel la obligațiile noastre față de familie?

Avocatul nu pretinse că ar fi înțeles greșit comentariul.

– Într-adevăr, milord. Dar, dacă îmi permiteți, fata e aici, și e foarte dulce. Nu știu ce să fac cu ea.

Nu spuse mai multe, dar sensul fu înțeles: „Nu sunt sigur dacă să v-o dau pe mână".

– Sigur, trebuie să stea aici, spuse Nick în cele din urmă, atrăgând recunoștința avocatului și o privire iritată din partea fratelui său. O s-o primim. Bănuiesc că e în stare de șoc.

– Într-adevăr, milord.

Avocatul aprobă în grabă, agățându-se de bunătatea din ochii lui Nick.

– Nu știam că poți lua asemenea decizii în casa asta, frățioare, spuse tărăgănat Ralston, fără a-l scăpa din ochi pe avocat.

– Doar îi scurtez agonia lui Wingate, răspunse Nick, dând din cap spre avocat. N-o să-ți respingi familia.

Desigur, Nick avea dreptate. Gabriel St. John, al șaptelea marchiz de Ralston, nu avea să-și alunge sora, în ciuda dorinței profunde de a o face. Trecându-și mâna prin părul negru, Ralston se miră de furia care încă îl cuprindea când se gândea la mama lor, pe care nu o mai văzuse de foarte mulți ani.

Se măritase la o vârstă fragedă – abia împlinise șaisprezece ani – și, după un an, născuse doi gemeni. Plecase după un deceniu, fugise pe continent, lăsându-și disperați fiii și pe tatăl lor. Gabriel ar fi simțit milă față de orice altă femeie, i-ar fi înțeles teama și i-ar fi iertat fuga. Dar văzuse tristețea tatălui său și simțise durerea provocată de pierderea unei mame. Și înlocuise tristețea cu furia. Trecuseră ani până să poată vorbi despre ea fără să simtă un nod de mânie în gât.

Iar acum, când află că mai distrusese o familie, rana se redeschise. Îl înfuria gândul că mai născuse un copil – ba chiar o fată – și o lăsase să trăiască fără mamă. Sigur, mama sa avusese dreptate.

Urma să facă, într-adevăr, ce era corect pentru familia sa. Avea să facă tot ce putea să plătească pentru păcatele ei. Şi probabil asta îl înfuria cel mai mult în toată situaţia – că mama lui încă îl înţelegea. Că încă puteau fi în continuare legaţi unul de celălalt.

Îşi lăsă paharul jos şi se întoarse la locul său din spatele biroului lat de mahon.

– Unde e fata, Wingate?

– Cred că a fost condusă în camera verde, milord.

– Ei bine, am putea s-o aducem.

Nick se îndreptă spre uşă, o deschise şi trimise un servitor nevăzut să o aducă pe fată.

Se lăsă o tăcere grea, iar Wingate se ridică şi îşi netezi agitat vesta.

– Într-adevăr. Îmi permiteţi, domnule?

Gabriel îl fixă cu o privire iritată.

– E o fată bună. Foarte dulce.

– Da. Ai spus asta. În ciuda a ceea ce crezi tu despre mine, Wingate, nu sunt un căpcăun căruia îi plac fetele tinere. Făcu o pauză, şi unul din colţurile gurii îi zvâcni. Cel puţin, nu fetele tinere cu care mă înrudesc.

Sosirea surorii lor îi răpi lui Gabriel plăcerea de a fi martor al dezaprobării avocatului. Când uşa se deschise, se ridică şi făcu ochii mici când văzu privirea albastră familiară aţintită asupra sa din cealaltă parte a camerei.

– Dumnezeule!

Cuvintele lui Nick oglindeau gândurile lui Gabriel.

Fără îndoială, fata era sora lor. Pe lângă ochi, de un albastru la fel de intens ca ai ochilor fraţilor ei, avea bărbia puternică şi părul negru şi cârlionţat ce-i caracteriza pe cei doi. Arăta exact ca mama lor – înaltă şi mlădioasă, cu un foc de netăgăduit în privire. Gabriel înjură pe muteşte.

Nick îşi reveni primul şi făcu o plecăciune adâncă.

– *Enchantée*, Miss Juliana. Eu sunt fratele tău, Nicholas St. John. Iar acesta, spuse el arătând către Ralston, este fratele *nostru*, Gabriel, marchiz de Ralston.

Ea făcu o reverenţă graţioasă, se ridică şi arătă spre sine cu o mână delicată.

– Eu sunt Juliana Fiori. Mărturisesc că nu mă aşteptam... Făcu o pauză, căutând cuvântul. *I gemelli.* Scuze, nu ştiu cuvântul în engleză.

Nick zâmbi.

– Gemeni. Nu, cred că nici mama nu se aştepta la *i gemelli.*

Gropiţa de pe obrazul Julianei semăna perfect cu a lui Nick.

– Cum spui tu. E izbitor.

– Ei bine... Wingate îşi drese glasul, atrăgându-le atenţia celorlalţi. Eu voi pleca dacă domnii mei nu mai au nevoie de mine.

Omuleţul se uită de la Nick la Ralston, nerăbdător să i se permită să iasă.

– Poţi să pleci, Wingate, spuse Ralston cu o voce de gheaţă. Chiar abia aştept.

Avocatul plecă, făcând grăbit o plecăciune, de parcă s-ar fi temut că n-ar mai fi putut scăpa dacă mai şovăia mult. După plecarea lui, Nick i se adresă Julianei:

– Nu te lăsa păcălită de Gabriel. Nu e chiar aşa periculos pe cât pare. Uneori îi place pur şi simplu să facă pe stăpânul moşiei.

– Poate pentru că *sunt* stăpânul moşiei, Nicholas, îi răspunse Ralston sec.

Nick îi făcu cu ochiul surorii sale.

– E cu patru minute mai în vârstă, dar nu se poate abţine să nu mi scoată ochii cu asta.

Juliana îi oferi lui Nick un zâmbet firav înainte de a-şi întoarce privirea albastră senină spre fratele mai mare.

– Domnul meu, aş vrea să plec.

Gabriel încuviinţă din cap.

– E de înţeles. O să pun să ţi se aducă lucrurile într-o cameră de sus. Sigur eşti epuizată după călătorie.

– Nu, nu m-ai înţeles. Vreau să plec din Anglia. Să mă întorc la Veneţia.

Cum nici Gabriel, nici Nick nu spuseră nimic, ea continuă, gesticulând în timp ce vorbea cu un accent îngroşat de emoţia care se strecura în cuvintele ei.

– Vă asigur că nu pot înţelege de ce a insistat tata să vin aici. Acasă am prieteni care m-ar primi bucuroşi...

Gabriel o întrerupse ferm:

– O să rămâi aici.

– *Mi scusi,* milord. Aş prefera să nu rămân.

– Mă tem că nu ai de ales.

– Nu mă poţi ţine aici. Locul meu nu este aici. Nu cu voi... nu în... Anglia.

Scuipă cuvântul, de parcă ar fi avut un gust rău.

– Uiţi că eşti pe jumătate englezoaică, spuse Nick amuzat.

– Niciodată! Sunt italiancă!

Ochii albaştri îi scânteiară.

– Se vede în personalitatea ta, pisicuţo, spuse Gabriel tărăgănat. Dar eşti întocmai portretul mamei noastre.

Juliana privi spre pereţi.

– Portrete? Ale mamei noastre? Unde?

Nick chicoti, fermecat de neînţelegere.

– Nu. N-o să găseşti aici tablouri cu ea. Gabriel spunea că *arăţi* ca mama noastră. Ba chiar întocmai ca ea.

Juliana tăie aerul cu o mână.

– Să nu-mi mai spui niciodată aşa ceva. Mama noastră era o...

Se opri, iar tăcerea care se lăsă în cameră deveni apăsătoare de la epitetul nerostit.

Buzele lui Ralston se încreţiră într-un surâs.

– Văd că am găsit un lucru asupra căruia putem fi de acord.

– Nu mă poţi obliga să rămân.

– Mă tem că pot. Deja am semnat actele. Eşti sub protecţia mea până te măriţi.

Ea făcu ochii mari.

– E imposibil. Tata n-ar fi cerut niciodată aşa ceva. Ştia că nu am nici o intenţie să mă mărit.

– De ce nu? întrebă Nick.

Juliana se întoarse spre el.

– Mă aşteptam ca voi să înţelegeţi mai bine decât restul lumii. N-o să repet păcatele mamei.

Gabriel miji ochii.

– Nu e nici un motiv pentru care ai semăna cu...

– O să mă ierţi dacă nu vreau să risc asta, milord. Sunt sigură că putem ajunge la un acord.

În momentul acela, hotărârea lui Gabriel era luată.

– Nu ai cunoscut-o pe mama noastră?

Juliana stătea perfect dreaptă şi mândră, privindu-l în ochi pe Ralston, fără să clipească.

– Ne-a părăsit acum aproape zece ani. Cred că la fel s-a întâmplat şi cu voi, nu?

Ralston aprobă.

– Nici n-aveam zece ani.

– Atunci, cred că nici unul dintre noi n-o iubeşte prea mult.

– Aşa e.

Stătură mult timp aşa, fiecare testând adevărul din cuvintele celuilalt. Gabriel vorbi primul:

– O să-ţi fac o propunere.

Juliana clătină din cap, refuzând imediat, înainte ca Ralston să-şi ridice o mână şi să-i oprească vorbele.

– Asta nu e o negociere. O să stai două luni. Dacă după această perioadă hotărăşti că preferi să te întorci în Italia, o să fac aranjamentele necesare.

Ea îşi înclină capul, de parcă s-ar fi gândit la ofertă şi la posibilitatea de a fugi. În cele din urmă, dădu aprobator din cap.

– Două luni. Nici o zi în plus.

– Îţi poţi alege un dormitor de sus, surioară.

Ea făcu o plecăciune adâncă.

– *Grazie*, milord.

Se întoarse spre uşa biroului, dar fu oprită de curiozitatea lui Nick.

– Câţi ani ai?

– Douăzeci.

Nick aruncă o privire rapidă înspre fratele său, apoi continuă:

– Va trebui să fii introdusă în societatea londoneză.

– Nu prea cred că e nevoie, o să stau aici doar opt săptămâni.

Felul în care accentuase ultimele cuvinte sublinia clar ideea.

– O să vorbim despre asta după ce te instalezi.

Ralston puse punct conversaţiei şi o conduse spre ieşire, deschise uşa biroului şi strigă către majordom:

– Jenkins, te rog s-o conduci sus pe domnişoara Juliana şi să pui pe cineva s-o ajute pe camerista ei la despachetat. Se întoarse spre Juliana. Ai o cameristă, nu?

– Da, spuse ea amuzată. Trebuie să-ţi amintesc că romanii au adus civilizaţia în ţara *ta*?

Ralston ridică din sprâncene.

– Ai de gând să ne faci zile fripte?

Juliana zâmbi angelic.

– Am fost de acord să rămân, milord. Nu să tac.

El se întoarse spre Jenkins.

– De acum, o să stea cu noi.

Juliana clătină din cap, privindu-şi fratele în ochi.

– Doar două luni.

El îşi revizui afirmaţia, încuviinţând din cap.

– O să stea cu noi *deocamdată*.

Majordomul nici nu clipi la anunţul surprinzător, ci răspunse calm:

– Prea bine, milord.

Trimise câţiva servitori să-i ducă sus valizele Julianei, apoi o conduse pe tânără.

Mulţumit că avea să se facă după voia lui, Ralston închise uşa biroului şi se întoarse spre Nick, care stătea sprijinit de bufet, cu un zâmbet indolent pe faţă.

– Bravo, frăţioare, spuse Nick. Dacă ar şti *societatea* că ai un simţ atât de puternic al obligaţiilor de familie... reputaţia ta de înger căzut ar fi distrusă.

– Ai face bine să încetezi cu trăncăneala.

– Serios, e înduioşător. Marchizul de Ralston, cel ticălos, anihilat de o copilă.

Ralston se îndepărtă de fratele său, îndreptându-se spre birou.

– N-ai vreo statuie care trebuie curăţată? O femeie mai în vârstă din Bath, cu o sculptură care trebuie neapărat identificată?

Nick îşi întinse picioarele şi puse o cizmă lucioasă peste alta, refuzând să muşte momeala fratelui său.

– De fapt, am. Dar va trebui să aştepte – împreună cu mulţimea de admiratoare ale mele. Aş prefera să-mi petrec după-amiaza cu tine.

– Nu te-am invitat să o faci.

Nick deveni serios.

– Ce se întâmplă peste două luni? Când o să vrea să plece, şi tu n-o să poţi permite asta? Cum Ralston nu răspunse, Nick insistă: Nu i-a fost uşor. Părăsită de mamă la o vârstă atât de fragedă... După care şi-a pierdut şi tatăl.

– Nu e diferit de cazul nostru, replică Ralston prefăcându-se dezinteresat, în timp ce căuta printr-un teanc de scrisori. De fapt, ți-aș aminti că noi ne-am pierdut tatăl odată cu mama.

Nick rămase cu privirea ațintită asupra lui.

– Noi ne-am avut unul pe altul, Gabriel. Ea nu are pe nimeni. Știm mai bine decât oricine cum e să fii în locul ei, cum e să fii părăsit de toți cei pe care i-ai avut vreodată, de toți cei pe care i-ai iubit vreodată.

Ralston îl privi pe Nick în ochi, întristat de amintirile copilăriei lor. Gemenii supraviețuiseră după ce fuseseră abandonați de mamă, iar tatăl lor căzuse pradă disperării. Nu avuseseră o copilărie plăcută, dar Nick avea dreptate – fuseseră alături unul de altul. Iar asta contase.

– Dacă am învățat ceva privindu-i pe părinții noștri, atunci am învățat că iubirea e supraestimată. Contează responsabilitatea. Onoarea. Juliana ar face bine să înțeleagă asta de tânără. Acum ne are pe noi. Și se pare a nu crede că ar fi prea mult. Dar va trebui să-i fie de-ajuns.

Frații tăcură, fiecare pierdut în propriile gânduri. În cele din urmă, Nick spuse:

– Va fi greu să facem societatea s-o accepte.

Ralston înjură fără menajamente, recunoscând adevărul din cuvintele fratelui său.

Ca fiică a unei femei care nu divorțase cum se cuvine, Juliana nu avea să fie acceptată imediat în societate. În cel mai bun caz, Juliana avea să fie privită ca fiica unei doamne alungate din înalta societate și urma să se lupte pentru a scăpa de mantia grea a reputației întinate a mamei sale. În cel mai rău caz, Juliana avea să fie privită ca fiica nelegitimă a unei marchize decăzute și a amantului ei, un italian de rând.

– O să i se pună la îndoială legitimitatea, zise Nick.

Gabriel se gândi câteva clipe.

– Dacă mama noastră s-a măritat cu tatăl ei înseamnă că marchiza trebuie să se fi convertit la catolicism după ce a ajuns în Italia. Biserica Catolică nu i-ar fi recunoscut niciodată căsătoria sub Biserica Anglicană.

– Deci noi suntem, de fapt, cei nelegitimi.

Cuvintele lui Nick fură subliniate de un zâmbet crispat.

– Cel puțin pentru italieni, spuse Gabriel. Din fericire, suntem englezi.

– Excelent! Asta ne ajută de minune, răspunse Nick. Dar cum rămâne cu Juliana? Mulți vor refuza să socializeze cu ea. Nu o să fie încântați de faptul că e fiica unei femei depravate. Și catolică, pe deasupra.

– Oricum n-ar fi acceptat-o. Nu putem să schimbăm faptul că tatăl ei e un om de rând.

– Poate ar trebui s-o prezentăm ca pe o verișoară îndepărtată, nu ca pe o soră.

Răspunsul lui Ralston nu lăsă loc de ripostă:

– În nici un caz. E sora noastră. O s-o prezentăm ca atare și o să suportăm consecințele.

– Ea o să suporte consecințele.

Nick își privi fratele în ochi, în timp ce cuvintele rămaseră suspendate în aer, încărcate de semnificații.

– În curând vom fi în toiul sezonului. Ca să reușim, trebuie să ne purtăm ireproșabil. Reputația noastră e și a ei.

Ralston înțelese. Trebuia să pună capăt relației sale cu Nastasia – cântăreața de operă era recunoscută pentru indiscreție.

– O să vorbesc azi cu Nastasia.

Nick dădu aprobator din cap, apoi adăugă:

– Iar Juliana va trebui prezentată lumii bune. De către cineva cu un caracter impecabil.

– Da, m-am gândit și eu la asta.

– Am putea să vorbim cu mătușa Phyllidia.

Nick se cutremură doar pomenind-o pe sora tatălui lor, care, deși nu încăpea îndoială că avea să vină cu remarci de prost gust și cu indicații nerușinate, era o ducesă în vârstă, distinsă și un stâlp al societății.

– Nu.

Răspunsul lui Ralston fu scurt și rapid. Phyllidia nu ar fi capabilă să gestioneze o situație atât de delicată – o soră misterioasă și necunoscută ajunsă la poarta casei Ralston la începutul sezonului.

– Nici o femeie care ne e rudă nu e bună.

– Atunci, cine?

Gemenii se priviră în ochi. Cu insistență. Cu aceeași determinare, cu un angajament egal.

Însă doar unul dintre ei era marchizul. Iar cuvintele lui nu lăsară loc de întrebări.

– O să găsesc pe cineva.

Capitolul 2

Zbucni în plâns, se repezi de-a dreptul/ Și de grumaz cu brațele-l cuprinse./ Pe cap îl sărută și prinse a-i zice:
„De aceea și pe tine/ Te cred, oricât de tare sunt la suflet."
Se-nduioșă și se porni a plânge/ Și tot plângea mereu ținând în brațe/ Pe scumpa și cinstita lui soție.[1]

Callie Hartwell își întrerupse lectura și lăsă să-i scape un oftat adânc, de mulțumire. Sunetul sparse liniștea din biblioteca reședinței Allendale, unde se refugiase cu câteva ore mai devreme, în căutarea unei cărți bune. După părerea lui Callie, o carte bună trebuia să aibă o poveste de iubire solidă... Iar Homer asta oferea.

„Oh, Ulise", gândi ea înduioșată, întorcând o pagină îngălbenită din cartea legată în piele și ștergându-și o lacrimă. „După douăzeci de ani, înapoi în brațele iubirii tale. O revedere mai binemeritată nu se putea."

Făcu o pauză de la citit, își lăsă capul pe spate pe scaunul înalt capitonat și respiră adânc, inhalând mirosul pregnant al cărților mult iubite și bine păstrate, și își imagină că ea era eroina acelei povești – soția iubitoare, motivul unei încercări eroice de a reveni acasă, femeia care, prin iubire, își inspirase soțul minunat de imperfect să lupte cu ciclopii, să le reziste sirenelor și să-i învingă pe toți cu un singur scop – să-și reia locul alături de ea.

Cum ar fi să fie o asemenea femeie? Una a cărei frumusețe fără de seamăn să fi fost răsplătită cu iubirea celui mai măreț erou

[1] Homer, *Odiseea*, cântul XXIII, traducere de George Murnu, Editura Univers, București, 1971 (n.red.)

al vremii sale? Cum ar fi să primeşti un astfel de bărbat în inimă? În viaţă? În *pat*? Un zâmbet îi jucă pe buze lui Callie când gândul păcătos îi trecu fulgerător prin minte. „Chiar că oh, Ulise."

Chicoti. De-ar fi ştiut alţii că Lady Calpurnia Hartwell, o femeie nemăritată, educată şi bine-crescută, nutrea faţă de eroii fictivi gânduri atât de profunde şi de nepotrivite pentru o lady... Oftă din nou, adresându-şi critici în minte. Ştia bine cât de prostesc era să viseze la eroii din cărţile sale. Era un obicei groaznic, unul pe care îl avea de prea mult timp.

Începuse când citise prima oară *Romeo şi Julieta*, la 12 ani, şi continuase cu eroi mari şi mici – de la Beowulf, Hamlet şi Tristan, la eroii întunecaţi şi înfricoşători din romanele gotice. Nu conta calitatea scrisului – fanteziile lui Callie cu eroii de ficţiune erau complet democratice.

Îşi închise ochii şi se imagină departe de camera aceea cu tavan înalt, plină ochi cu cărţi şi cu lucrări colecţionate de un şir lung de conţi Allendale. Îşi imagină că nu era sora nemăritată a contelui de Allendale, ci Penelopa, atât de îndrăgostită de Ulise, încât îşi refuzase toţi pretendenţii.

Îşi chemă eroul în fantezie, ea aşezată la războiul de ţesut, iar el stând în picioare în pragul uşii, puternic şi viguros. Imaginea apăru în faţa ei fără prea mari dificultăţi – se obişnuise de atâta timp cu imaginea ce-i apărea în fanteziile avute în ultimul deceniu.

Înalt, impunător şi masiv, cu păr negru şi des care le făcea pe femei să-şi dorească să-l atingă şi cu ochi albaştri de culoarea mării pe care Ulise navigase timp de douăzeci de ani. Maxilar proeminent, însemnat doar de o gropiţă care devenea vizibilă când zâmbea... Acel zâmbet – un zâmbet care promitea în egală măsură răutate şi plăcere.

Da... erau modelaţi cu toţii după singurul bărbat la care visase vreodată – Gabriel St. John, marchizul de Ralston. S-ar fi putut crede că, după o fixaţie de un deceniu, renunţase la fantezie... Dar se părea că se îndrăgostise categoric şi total neinspirat de acel crai şi era condamnată să-şi petreacă restul vieţii imaginându-şi-l ca pe un Antoniu, în timp ce ea era Cleopatra.

Râse din tot sufletul când se gândi la comparaţie. Lăsând deoparte faptul că fusese botezată după o împărăteasă, cineva

ar fi trebuit să aibă probleme grave ca s-o asemene pe Lady Calpurnia Hartwell cu Cleopatra. În primul rând, Callie nu răpusese nici un bărbat cu frumusețea ei, lucru la care Cleopatra pare să fi fost foarte pricepută. Cleopatra nu avea părul castaniu banal al lui Callie și nici ochii ei căprui și șterși. Și regina Egiptului n-ar fi putut fi descrisă ca durdulie. Iar Callie nu-și imagina nici că Cleopatra fusese lăsată vreodată să stea uitată într-un colț al unei săli de bal, pe toată durata balului. Și Callie mai era sigură și că nu exista vreo dovadă că regina Egiptului ar fi purtat vreodată bonetă din dantelă.

Din păcate, despre Callie nu se putea spune același lucru.

Dar deocamdată, în acel moment, Callie era frumoasa Penelopa, iar Ralston era Ulise, cel devastator de chipeș, care își fixase patul conjugal în pământ cu un stejar. Pielea i se înfierbântă pe măsură ce fantezia căpăta proporții, iar el se apropia de ea și de patul legendar, ridicându-și ușor tunica, lăsând să se vadă un piept bronzat mulți ani de soarele Mării Egee, un piept care ar fi putut fi modelat în marmură grecească. Când se întinse spre ea și o cuprinse în brațe, ea își imagină cum căldura lui o înconjura, cum se simțea mică lângă el. El își petrecuse ani de zile așteptând acel moment – asemenea ei.

Mâinile lui îi mângâiau pielea, lăsând urme de foc peste tot pe unde o atingeau, iar Callie și-l imagina aplecându-se să o sărute. Îi simțea trupul peste al ei, mâinile lui îi atingeau chipul, iar buzele lui mari și senzuale erau la un fir de păr distanță de ale ei. Chiar înainte să-i cuprindă gura într-un sărut mistuitor, îi vorbi șoptit, iar cuvintele abia ajunseră la urechile ei.

– CALLIE!

Tresări în scaun și scăpă cartea, speriată de sunetul ascuțit care venea de dincolo de ușa bibliotecii. Își drese vocea, cu inima bătându-i puternic, dorindu-și tăcută ca, indiferent cine era dincolo de ușă, să plece și s-o lase să termine de visat cu ochii deschiși. Gândul trecu – înăbușit cu un oftat. Callie Hartwell avea maniere impecabile și nu ar fi respins *niciodată* spontan pe cineva. Oricât de mult i-ar fi plăcut să o facă.

Ușa bibliotecii se deschise, și sora ei dădu năvală înăuntru, plină de energie și de încântare.

– Callie! Aici erai! Te-am căutat peste tot!

Callie aruncă o privire spre chipul luminos şi nerăbdător al surorii sale şi nu îşi putu reţine un zâmbet. Mariana avusese mereu o forţă fermecătoare şi debordantă – adorată imediat de toţi cei care o întâlneau. La optsprezece ani, Mariana era frumoasa sezonului... debutanta care atrăsese atenţia întregii societăţi – şi porecla de Îngerul Allendale.

Astăzi, era scăldată în lumina difuză din bibliotecă, îmbrăcată într-o rochie gălbuie din şifon transparent, cu zâmbetul dulce şi duios încadrat perfect de buclele castanii. Callie putea înţelege uşor de ce societatea londoneză îi adora sora. Era greu să n-o iubeşti pe Mariana.

Chiar dacă uneori perfecţiunea ei putea fi destul de împovărătoare pentru o soră mult mai bătrână şi mai lipsită de perfecţiune.

– Ce nevoie ai putea avea de mine? întrebă Callie, zâmbind ironic. Aş zice că azi te-ai descurcat destul de bine singură, Mari!

O îmbujorare roz drăguţă înflori pe pielea de porţelan a Marianei – una pe care Callie ar fi invidiat-o pentru cât era de sclipitoare şi de netedă, dacă n-ar fi trăit toată viaţa cu îmbujorări atât de perfecte.

– Callie! Nu pot să cred! M-am ciupit toată ziua. Mariana traversă camera grăbită şi se aruncă pe scaunul din piele din faţa surorii sale. Cu o voce visătoare şi uluită, continuă: M-a cerut de soţie! Îţi vine să crezi? Nu e minunat?

Împricinatul era James Talbott, al şaselea duce de Rivington şi cea mai vânată pradă din toată Marea Britanie. Tânăr, chipeş, bogat şi cu titlu, ducele o văzuse pe Mariana o dată, la un bal organizat înainte de începerea sezonului, şi se îndrăgostise nebuneşte. După o perioadă de curtare pasională, ducele venise în acea dimineaţă la reşedinţa Allendale, să-i ceară mâna. Callie abia îşi putuse stăpâni amuzamentul când îl văzuse pe Rivington cât de emoţionat era; în ciuda titlului şi a averii sale, fusese evident nerăbdător să audă răspunsul Marianei – ceea ce o făcuse pe Callie să-l îndrăgească şi mai mult.

– Să ştii că da, îmi vine să cred, scumpo, zise ea râzând. Am văzut cum îi luceau ochii – cam cum îţi lucesc şi ţie acum! În timp ce Callie continuă, Mariana îşi plecă timidă capul. Dar trebuie să-mi spui! Cum e să pui mâna pe un bărbat care să te iubească atât de mult? Şi mai e şi duce.

– Oh, Callie, izbucni Mariana, nu dau doi bani pe titlul lui James. Îmi pasă doar de el! Nu e cel mai minunat şi mai puternic bărbat?

– Şi mai e şi duce.

Ambele femei se întoarseră surprinse de afirmaţia rostită cu o voce ascuţită, plină de încântare, din uşa camerei. Callie oftă când îşi aminti ce o făcuse mai devreme să vrea să se ascundă.

Mama ei.

– Callie! Nu sunt nişte veşti minunate?

Întrebându-se crispată de câte ori avea să fie nevoită să răspundă la întrebarea asta pe ziua de azi, Callie deschise gura –, dar nu suficient de repede.

– Rivington e foarte îndrăgostit de Mariana! Îţi dai seama? Un duce! Îndrăgostit de Mariana noastră! Din nou, începutul de răspuns al lui Callie fu întrerupt. Sunt atâtea de făcut! Să plănuim o nuntă! Să găsduim un bal de logodnă! Să facem meniurile! Să trimitem invitaţiile! Ca să nu mai vorbim despre rochia Marianei! Şi trusoul! Oh! Mariana!

Extazul total de pe chipul contesei distinse era egalat doar de groaza totală de pe faţa Marianei. Callie îşi reţinu un zâmbet şi intră în luptă, să-şi salveze sora.

– Mamă, Rivington abia i-a făcut propunerea, azi-dimineaţă. Nu crezi că ar trebui să-i lăsăm Marianei nişte timp, să se bucure de momentul ăsta atât de important? Continuă pe un ton vesel, aruncându-i o privire cunoscătoare surorii ei: Poate o zi sau două?

Putea la fel de bine să nu fi scos o vorbă. Contesa văduvă insistă, pe un ton tot mai ascuţit şi mai sonor:

– Şi tu, Callie! Va trebui să ne gândim cu grijă la rochia pe care o vei purta *tu*!

„Oh, nu." Distinsa contesă de Allendale era multe pentru fiica cea mare, dar nu o croitoreasă de încredere. Dacă nu găsea rapid o modalitate de a-i distrage atenţia mamei, Callie avea să participe la nunta surorii sale îmbrăcată într-o monstruozitate cu pene, asortată cu un turban pe măsură.

– Eu zic să începem cu începutul, nu, mamă? Ce-ar fi să ţinem un mic dineu de sărbătoare în seara asta?

Făcu o pauză, aşteptând să vadă dacă mama ei muşca momeala.

– O idee minunată!

Callie răsuflă încetişor, încântată de cât de rapid gândise.

– Ar trebui! Sigur, vom invita doar rudele – pentru că trebuie să păstrăm anunţul oficial pentru balul de logodnă –, dar cred că e o idee minunată să organizăm un dineu diseară. Oh! Sunt *şi mai multe* de făcut! Trebuie să trimit invitaţii şi să vorbesc cu bucătarul. Distinsa contesă se răsuci şi se grăbi să plece, impulsionată de încântare. În uşă, se întoarse brusc. Incapabilă să-şi reţină exuberanţa, cu faţa roşie şi cu răsuflarea grea, exclamă: Oh! Mariana!

Apoi ieşi.

În tăcerea care se lăsă după plecarea mamei lor, Mariana rămase neclintită, uluită de scena care tocmai se petrecuse. Callie nu se putu abţine să nu zâmbească.

– Doar nu credeai că o să fie uşor, nu, Mari? Până la urmă, mama a aşteptat o nuntă treizeci şi doi de ani, de când s-a născut Benedick. Şi acum, datorită ţie, are una.

– Nu cred că o să fac faţă, spuse Mariana, clătinând năucită din cap. Cine era femeia aia?

– O mamă pe care o aşteaptă o nuntă.

– Doamne, murmură Mariana, uluită. Cât crezi că o s-o ţină aşa?

– Nu sunt sigură, dar cred că cel puţin tot sezonul.

– Un sezon întreg! Am vreo scăpare?

– Există una.

Callie făcu o pauză de efect, distrându-se pe cinste. Mariana sări.

– Care e aia?!

– Crezi că Rivington ar lua în calcul Gretna Green[1]?

Mariana suspină îndurerată, în timp ce pe Callie o umflă râsul.

Avea să fie un sezon extraordinar de distractiv.

Avea să fie cel mai dureros sezon din viaţa ei.

Callie stătea în colţul salonaşului, unde, după cină şi după ritualul trabucului de după masă pentru bărbaţi şi al bârfei pentru femei, se adunase toată familia ca să-i copleşească pe Mariana şi pe ducele ei cu urări de bine. Zeci de lumânări aruncau o lumină

[1] Sat din sudul Scoţiei, celebru pentru nunţile făcute fără acordul părinţilor (n.tr.)

blândă încântătoare peste cei din cameră, transformând spațiul într-un loc intim. De obicei, Callie adora evenimentele care se puteau ține în salonaș, pentru că erau adesea ocazii plăcute, fericite, de pe urma cărora rămâneau amintiri călduroase.

Dar nu și în seara asta. În seara asta, Callie regreta acel moment de după-amiază când sugerase un dineu mic, intim. În seara asta, până și strămoșii care priveau din portretele de pe pereții salonașului păreau să râdă de ea.

Își înghiți un oftat și se forță să zâmbească atunci când mătușa Beatrice se apropie radiind de ea. Callie știa ce o așteptа... Și mai știa și că nu avea scăpare.

– Nu e minunat? Ce cuplu fericit! Ce potrivire perfectă.

– Așa e, mătușă, spuse Callie, întorcându-și capul, să privească spre cuplul fericit despre care era vorba.

Descoperise pe parcursul serii interminabile că, privindu-i pe Mariana și pe Rivington, care erau extaziați, îi era puțin mai ușor să treacă peste acest tip de conversație. *Foarte* puțin mai ușor.

– E o încântare s-o văd așa fericită pe Mariana.

Mătușa ei în vârstă își puse o mână zbârcită pe brațul lui Callie. „Acum urmează", își spuse Callie, strângând din dinți.

– Sunt sigură că mama ta e fericită că în sfârșit poate plănui o nuntă! Bătrâna chicoti amuzantă în timp ce vorbea. Cu tine și cu Benedick nu prea putea spera să apuce ziua asta!

Callie scoase un râset forțat, care ieși puțin cam tare, în timp ce aruncă o privire disperată prin încăpere, căutând pe cineva, *oricine*, care s-o salveze de la un șir ce părea nesfârșit de membri ai familiei nepoliticoși și impertinenți. În cele trei ore de când sosiseră invitații la cină, Callie avusese variații ale acestei discuții cu doisprezece oameni diferiți. Cina se dovedise în mod deosebit dificilă, având în vedere că fusese așezată între bunica încăpățânată a lui Rivington și o verișoară foarte crudă, ambele părând convinse că statutul de femeie nemăritată al lui Callie era un subiect adecvat de discuție. Începea să creadă că nu exista nici o persoană în familiile Rivington sau Allendale care să aibă măcar un dram de tact. Chiar își imaginau că nu avea să se simtă jignită dacă îi tot aminteau că era o fată bătrână prăfuită, complet neatrăgătoare? Chiar era prea mult.

Cum nu vedea vreo salvare, se mulțumi să îi facă un semn unui servitor care avea o tavă cu pahare de vin de Xeres. Luând un pahar, se întoarse spre mătușă și o întrebă:

– Îți ofer ceva de băut, mătușă Beatrice?

– Doamne, nu! Stomacul meu nu rezistă la așa ceva, spuse femeia în vârstă, cu o nuanță de indignare în voce. Știi, Calpurnia, e periculos pentru reputația ta să bei vin când ai companie.

– Cred că n-ar trebui să-mi fac griji pentru așa ceva în seara asta, nu?

– Nu, bănuiesc că reputația ta nu e în pericol, Calpurnia. Mătușa Beatrice o bătu pe braț, fără să-și dea seama că gestul ei era un semn de condescendență. E o tragedie, nu? Nu te-ai așteptat la așa ceva. La zestrea ta, nimeni nu s-ar fi așteptat să nu te măriți.

Sugestia că doar zestrea ar fi recomandat-o pe Callie ca soție o umplu de uimire și de furie. Însă, înainte să poată răspunde, mătușa Beatrice continuă:

– Și acum, la vârsta ta, ar trebui să renunțăm pur și simplu la speranțe. E aproape imposibil să crezi că cineva te-ar mai putea peți. Sigur, poate doar un gentleman mai în vârstă, care caută companie până pleacă pe lumea cealaltă. *Poate* că asta ar fi posibil.

Callie avu o viziune, o fantezie plăcută care se termina cu mătușa Beatrice stropită cu vin roșu dulce. Trezindu-se din reverie, puse cu grijă paharul jos și își îndreptă atenția spre mătușă, care tot specula pe tema celibatului lui Callie.

– Sigur, nu ajută că ai o siluetă – ei bine – nu neapărat plăcută? În fond, au trecut de mult zilele lui Rubens, Calpurnia.

Callie era mută de uluială. Nu se putea s-o fi auzit bine pe femeia aceea odioasă.

– Te-ai gândit la o dietă cu ouă fierte și varză? Am auzit că face minuni. Atunci ai fi mai puțin... ei bine, multă! Mătușa Beatrice chicoti, profund amuzată și complet inconștientă că fusese nepolîticoasă. Și *apoi*, poate îți găsim un soț!

Callie fu nevoită să fugă înainte să-i facă rău vreunui membru al familiei sau propriei ei sănătăți mintale. Fără s-o privească pe Beatrice în ochi – nu era sigură că nu i-ar fi spus ceva foarte urât femeii îngrozitoare –, Callie se scuză.

– Scuză-mă, mătușă, cred că ar trebui să merg la bucătărie.

Nu-i păsa că explicația ei nu prea avea sens, căci cina se terminase de mult, trebuia pur și simplu să plece.

Stăpânindu-și lacrimile, Callie fugi în biroul fratelui său – cea mai apropiată încăpere în care știa că oaspeții obositori nu aveau s-o deranjeze. Îndrumată de lumina lunii care se revărsa prin ferestrele uriașe de pe un perete al biroului, își croi drum către bufet și scoase un pahar și o sticlă de vin de Xeres, apoi se așeză într-un fotoliu mare din colțul îndepărtat al încăperii care fusese mult timp un sanctuar pentru bărbații Allendale.

„În seara asta va fi folosit de o femeie Allendale", se gândi ea, lăsând să-i scape o răsuflare lungă și lentă în timp ce își turnă un pahar de vin, puse pe podea carafa grea din cristal și își trecu picioarele peste un braț al fotoliului, așezându-se comod.

– Ce te face să oftezi, surioară?

Callie tresări puțin, întorcându-se spre biroul impunător din lemn de mahon din cealaltă parte a camerei. Văzu un chip umbrit în spatele lui și zâmbi larg în întuneric.

– M-ai speriat.

– Iartă-mă dacă nu-mi cer scuze. Ai intrat în bârlogul *meu*. Benedick Hartwell, conte de Allendale, se ridică și traversă încăperea, apoi se așeză în fotoliul din fața lui Callie. Sper că ai un motiv bun, altfel va trebui să te trimit înapoi.

– Oh? Sunt curioasă să văd cum faci asta, din moment ce nu-mi poți da de gol retragerea fără să atragi atenția asupra plecării tale, îl provocă ea.

– Prea adevărat. Dinții albi ai lui Benedick străluciră. Ei bine, atunci, poți să rămâi.

– Mulțumesc. Ciocni cu el un pahar de vin. Ești prea bun.

Benedick roti alene un pahar de whisky, în timp Callie bău îndelung, stând relaxată în fotoliu, cu ochii închiși, bucurându-se fiecare de compania tăcută a celuilalt. După mai multe minute, el vorbi:

– Deci ce te-a făcut să pleci de la ceremonia de familie?

– Mătușa Beatrice, răspunse Callie fără să deschidă ochii.

– Ce-a mai făcut cioara aia bătrână?

– Benedick!

– Ai de gând să-mi spui că tu nu te gândeşti la ea într-un mod incredibil de asemănător?

– Să mă gândesc la ea în felul ăsta e una. Să o spun cu voce tare e alta.

Benedick râse.

– Eşti prea politicoasă pentru binele tău. Aşadar, ce a mai făcut draga, iubita şi preţioasa noastră mătuşă, de te-a determinat să fugi într-o cameră întunecată?

Ea oftă şi îşi umplu din nou paharul.

– Nu a făcut nimic din altceva decât ceea ce au făcut şi restul membrilor celor două familii prezente în salon. Doar că ea a făcut-o mai nepoliticos.

– Ah. Căsătoria.

– A spus... Făcu o pauză, inspirând adânc. Nu. Nu o să-i fac plăcerea să repet.

– Îmi pot imagina.

– Nu, Benny. Nu poţi. Sorbi din vin. Îţi jur că, dacă ştiam cum va fi celibatul, mă măritam cu primul bărbat care m-a cerut.

– Primul bărbat care te-a cerut a fost un popă idiot.

– N-ar trebui să vorbeşti urât despre membrii clerului.

Benedick umplu paharul şi luă o gură lungă de whisky.

– Bine. Mă măritam cu *al doilea* bărbat care m-a cerut. Geoffrey era destul de atrăgător.

– Callie, dacă nu-l refuzai tu, o făcea tata. Era un parior înrăit şi beţiv renumit. A murit într-un salon de pariuri, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ah, dar aş fi fost *văduvă*. Nimeni nu insultă văduve.

– Mă rog, nu sunt sigur că e aşa, dar, dacă insişti... Benedick făcu o pauză. Chiar ţi-ai dori să te fi măritat cu vreunul dintre ei?

Callie bău din nou, lăsând vinul dulce să-i întârzie pe limbă în timp ce se gândea la întrebare.

– Nu, nu cu toţi cei care m-au cerut, spuse ea. N-aş vrea să-i fiu sclavă vreunui bărbat groaznic care s-ar căsători doar pentru bani sau pământ ori ca să fie asociat cu numele Allendale... Dar nu aş refuza o căsătorie din dragoste.

Benedick chicoti.

– Da, păi, o căsătorie din dragoste e cu totul altceva. Nu se întâmplă în fiecare zi.

– Nu, aprobă ea şi se cufundară în tăcere. După mai multe momente lungi de gândire, Callie spuse: Nu... Însă mi-ar plăcea să fiu bărbat.

– Poftim?

– Serios! De exemplu, dacă ţi-aş spune că ar trebui să-ţi petreci următoarele trei luni suportând replici obraznice legate de nunta lui Mari, ce-ai zice?

– Aş spune „la naiba" şi aş evita totul.

Callie se folosi de paharul cu vin ca să arate spre el.

– Exact! Pentru că eşti bărbat!

– Un bărbat care a reuşit să evite foarte multe evenimente ce ar fi dus la critici ale situaţiei sale de celibatar.

– Benedick, spuse Callie direct, ridicându-şi capul, singurul motiv pentru care ai putut evita acele evenimente este că eşti bărbat. Din păcate, eu nu pot să joc după aceleaşi reguli.

– Şi de ce nu?

– Pentru că sunt femeie. Nu pot evita pur şi simplu baluri, şi dineuri, şi ceaiuri, şi probe de rochii. Of, Doamne, probele de rochii! N-o să mai suport din nou toate privirile alea îngrozitoare, pline de milă... în timp ce Mariana e în rochia de mireasă... în magazinul unei croitorese la modă. Of, Doamne.

Îşi acoperi ochii, ca pentru a bloca acea imagine.

– Tot nu văd de ce nu poţi evita pur şi simplu evenimentele oribile. Bine, trebuie să fii prezentă la balul la care îşi anunţă logodna. Trebuie să participi la nuntă. Dar, în rest, refuză tot.

– Nu pot să fac asta!

– Şi te întreb din nou: De ce nu?

– Femeile decente nu refuză asemenea evenimente, la fel cum nu au amanţi. Am o reputaţie de care trebuie să îmi pese!

Fu rândul lui să pufnească.

– Ce tâmpenie, Calpurnia. Ai douăzeci şi opt de ani.

– Nu e foarte elegant din partea ta să menţionezi vârsta mea. Şi ştii că nu suport când îmi spui Calpurnia.

– O să suporţi. Ai douăzeci şi opt de ani, eşti nemăritată şi probabil ai cea mai neîntinată reputaţie dintre membrii societăţii, indiferent de sex sau de vârstă. Pentru numele lui Dumnezeu, când a fost ultima oară când ai mers undeva fără boneta din dantelă?

Îl fulgeră cu privirea.

– Reputația e tot ce am. Asta încerc să-ți spun, Benedick.

Se aplecă să-și mai toarne un pahar de vin.

– Într-adevăr, ai dreptate. E tot ce ai *acum*. Dar ai putea avea mai multe. De ce nu te întinzi să iei?

– Mă încurajezi să pătez bunul nostru nume? întrebă Callie uimită, rămânând nemișcată cu carafa într-o mână și cu paharul în cealaltă.

Benedick ridică dintr-o sprânceană când o văzu. Callie puse sticla jos.

– Îți dai seama că, dacă o fac, tu, fiind conte, vei suferi consecințele?

– Nu-ți sugerez să ai un amant, Callie. Nici nu sper să faci o scenă. Îți spun doar că ai un standard prea înalt pentru... mă rog... pentru cineva care nu trebuie să-și facă prea multe griji că reputația i-ar putea fi ușor pătată. Te asigur că faptul că lipsești de la evenimentele odioase legate de nuntă n-o să-mi afecteze statutul de conte.

– Dacă tot fac asta, de ce să nu beau whisky și să fumez o țigară de foi?

– De ce nu?

– Nu vorbești serios.

– Callie, sunt sigur că n-o să cadă casa pe noi dacă bei ceva. Deși nu sunt sigur că ți-ar plăcea. Lăsă tăcerea să se aștearnă câteva minute, înainte de a continua: Ce altceva ai vrea să faci?

Se gândi cu grijă la răspunsul pe care să-l dea la această întrebare. Dacă nu ar fi fost consecințe, ce ar fi făcut?

– Nu știu. Nu mi-am permis niciodată să mă gândesc la asemenea lucruri.

– Ei bine, permite-ți acum. Ce ai face?

– Tot ce aș putea. Răspunsul veni rapid, surprinzându-i pe amândoi, dar, odată ce cuvintele fură rostite, Callie înțelese cât adevăr era în spatele lor. Nu vreau să am maniere impecabile. Ai dreptate. Douăzeci și opt de ani de comportament perfect înseamnă prea mult.

O bufni râsul când se auzi vorbind. El i se alătură.

– Și atunci? Ce-ai face?

– Mi-aș arunca boneta din dantelă.

– Sper c-o s-o faci. O provocă: Hai, Calpurnia. Poți să fii mai creativă. Alege trei lucruri pe care le poți face în casa ta, fără consecințe.

Ea zâmbi și se afundă mai adânc în fotoliu. Începea să-i placă jocul.

– Să învăț scrimă.

– Așa da, îi spuse el încurajator. Ce altceva?

– Să văd un duel!

– De ce să te oprești aici? Folosește ce ai învățat la scrimă ca să lupți într-unul, sublinie el.

Ea strâmbă din nas.

– Nu cred că vreau să-i fac rău cuiva.

– Ah, îi răspunse serios, deci am găsit limita dincolo de care nu vrei să treci.

– Da, una dintre ele. Dar cred că mi-ar plăcea să trag cu pistolul. Însă nu către alt om.

– Multora le place să facă asta, admise el. Altceva?

Privi gânditoare spre tavan.

– Să învăț să călăresc asemenea unui bărbat.

– Serios?

Încuviință din cap.

– Serios. Călăria în șaua laterală pare de... domnișoare.

El râse de disprețul ei.

– Aș vrea... Se opri când îi trecu ceva prin minte. „Să sărut pe cineva." Mă rog. Sigur nu-i putea spune *așa ceva* fratelui ei. Aș face toate lucrurile care li se par firești bărbaților. Și mai mult, spuse ea. Aș paria. Într-un club pentru bărbați.

– Oho! Și cum ai reușit să faci asta?

Se gândi pentru o clipă.

– Cred că ar trebui să mă deghizez în bărbat.

Clătină amuzat din cap.

– Ah... În sfârșit, fascinația mamei pentru Shakespeare devine importantă în viețile noastre. Ea chicoti, în timp ce el continuă: Cred că aici m-aș opri. Contele de Allendale și-ar putea pierde privilegiile la clubul White dacă ai încerca asta.

– Ei bine, din fericire pentru tine, nu o să încerc să mă furișez la White. Sau să fac vreunul dintre lucrurile astea.

Oare se citea o urmă de dezamăgire în tonul ei?

Se lăsă din nou tăcerea, ambii fraţi fiind cufundaţi în gânduri, până când Benedick îşi duse paharul la buze, să termine de băut. Înainte să ajungă la gură, se opri şi, în schimb, întinse paharul spre sora sa, într-o ofertă tăcută. Pentru un scurt moment, Callie se gândi la paharul din cristal, ştiind foarte bine că oferta lui Benedick nu se rezuma la degetul de whisky rămas în pahar.

În cele din urmă, clătină din cap, iar momentul trecu. Benedick bău lichidul şi vorbi din nou:

– Îmi pare rău pentru asta, spuse, ridicându-se din fotoliu. M-aş bucura să aud că îţi asumi un risc sau două, surioară.

Comentariul, rostit relaxat în timp ce se ducea spre uşă, nu îi pică prea bine lui Callie. Abia ascultă întrebarea care urmă sec:

– Crezi că e sigur să ies acum? Sau va trebui să ne ascundem până la nuntă?

Clătină distrasă din cap şi răspunse:

– Cred că e sigur. Ai grijă.

– Vii cu mine?

– Nu, mulţumesc. O să stau aici şi o să mă gândesc la o viaţă de aventură.

El rânji către ea.

– Excelent! Să mă anunţi dacă te hotărăşti să pleci mâine spre Orient.

Răspunse cu un zâmbet zâmbetului lui.

– O să fii primul care o să afle.

Apoi el ieşi, lăsând-o pe Callie cu gândurile ei.

Stătu mult timp, ascultă cum sunetele din casă se domoliră, oaspeţii plecară, familia se retrase la culcare, servitorii făcură curat în camerele care fuseseră folosite pentru dineu, iar în tot acest timp revăzu la nesfârşit ultimele momente petrecute cu Benedick şi se tot întrebă: „Cum ar fi?"

Cum ar fi dacă ar putea avea o viaţă altfel decât simulacrul cumpătat şi plictisitor pe care îl trăia acum? Cum ar fi dacă ar putea face toate lucrurile pe care nici nu visase să le facă? Ce-o putea împiedica să facă saltul ăsta?

La douăzeci şi opt de ani, nimeni nu se gândea prea mult la ea. Reputaţia îi fusese impecabilă mulţi ani de zile – toţi acei ani în care fusese important să îşi păstreze un nume imaculat. Oricum,

nu era ca şi când ar fi fost pe cale să devină o lepădătură şi să-şi distrugă reputaţia. Nu urma să facă nimic din ceea ce un *bărbat* respectabil din înalta societate nu ar fi făcut fără a se gândi de două ori. Şi, dacă ei puteau, ea de ce nu ar fi putut?

Îşi ridică mâinile şi scoase acele care îi prindeau boneta din dantelă. După ce îi desfăcu legăturile, şi-o dădu jos, făcând câteva bucle lungi de păr să i se reverse, şi o ţinu în palme, întorcând-o pe o parte şi pe alta, în timp ce se gândea la următoarea mişcare. Când devenise genul de femeie care să poarte bonete din dantelă? Când renunţase la speranţa de a fi *en vogue?* Când devenise genul de om care să-i permită răutăţii mătuşii Beatrice s-o facă să se ascundă?

Se ridică, uşor nesigură, şi se mişcă încet spre şemineu, sucind boneta în mâini, simţindu-se puternică de la combinaţia ameţitoare dintre vin şi discuţia cu Benedick. Privi în jos la tăciunii aproape stinşi, iar şuieratul cărbunilor portocalii îi păru o batjocură.

Ce *ar face* dacă ar putea să schimbe totul?

Fără să ezite, aruncă boneta din dantelă în şemineu. Preţ de câteva momente lungi, nimic nu se întâmplă; discul rotund ţesut stătu acolo pur şi simplu, albul imaculat contrastând puternic cu lemnul fierbinte, carbonizat. Chiar când Callie se întrebă dacă ar trebui să se întindă şi să ia ţesătura distrusă, aceasta izbucni în flăcări.

Icni, făcând un pas mic înapoi din faţa focului portocaliu furios care cuprinse bucata mică de dantelă, dar nu se putu abţine să nu se aşeze pe vine şi să privească modul cum ţesătura lucrată cu rafinament prinse viaţă, răsucindu-se şi colorându-se până când fiecare centimetru din ea fu cuprins de flăcări.

Privind cum boneta ei din dantelă ardea, Callie începu să râdă, simţindu-se deopotrivă scandalos şi minunat – de parcă ar fi putut face orice visase vreodată.

Răsucindu-se pe un călcâi, traversă încăperea spre biroul contelui. După ce aprinse o lumânare boantă, deschise sertarul de sus şi scoase o foaie curată de hârtie de la locul său. Mângâind-o cu palma, privi la spaţiul mare şi ecru din faţa sa, după care dădu aprobator din cap, deschise călimara din argint care se afla alături şi se întinse după un toc.

Înmuie penița în cerneala neagră și se gândi la lista lucrurilor pe care le-ar fi făcut... dacă ar fi avut curajul.

Primul răspuns era evident, și, deși nu voise să i-l spună mai devreme lui Benedick, simți clar că trebuia să fie cinstită cu ea însăși și să-l încredințeze hârtiei. Până la urmă, era singurul lucru la care se putea gândi și de care se temea cu adevărat că s-ar putea să nu-l facă.

Așezând penița pe coală, scrise cu o mână puternică și sigură.

Sărută pe cineva

Își ridică privirea imediat ce scrise cuvintele, temându-se pe jumătate că avea să fie descoperită scriind un lucru atât de scandalos. Îndreptându-și atenția către cuvintele de pe hârtie, își înclină ușor capul într-o parte. Nu era suficient, nu? „Sărută pe cineva" nu părea să exprime exact ce voia să spună.

Mușcându-și buza de jos, adăugă două cuvinte:

Sărută pe cineva – cu pasiune

Callie lăsă să iasă un oftat lung – unul pe care nu știa că și-l reținuse. „Nu mai e cale de întors", se gândi, „deja am scris cel mai scandalos lucru".

Următoarele câteva lucruri veniră ușor, luate din discuția cu Benedick.

Fumează țigări de foi și bea whisky
Călărește ca un bărbat
Fă scrimă
Asistă la un duel
Trage cu pistolul
Pariază (într-un club de gentlemeni)

După o activitate febrilă, Callie își ridică din nou capul și se lăsă pe spate, privind la cuvintele pe care le scrisese. O urmă de zâmbet îi juca pe buze în timp ce se gândea la fiecare dintre lucruri și își imagina cum ar sta într-o încăpere plină de fum de la clubul White, cu un pahar cu whisky într-o mână, jucând cărți

cu cealaltă, cu o sabie aşezată la picioare, şi ar discuta despre duelul la care avea să participe în dimineaţa următoare. Imaginea îi aduse un chicot profund, din adâncul fiinţei. Cum ar fi? Fu cât pe ce să se oprească acolo, cu cele şapte lucruri care veniseră repede. Dar, deşi foaia se umpluse de fantezii, Callie ştia că mai erau multe. Era o ocazie să fie în sfârşit sinceră cu ea însăşi. Să scrie lucrurile pe care ar fi vrut cu disperare să le încerce. Lucrurile pe care nu le recunoscuse în faţa nimănui – nici măcar a ei. Cu un oftat din rărunchi, privi spre listă, ştiind că următoarele lucruri aveau să fie chiar mai greu de scris.

– Bine, atunci.

Rosti cuvintele cu un ton hotărât, de parcă s-ar fi pregătit de luptă. Apoi puse stiloul pe foaie.

Dansează pe toate melodiile de la un bal

Buzele i se curbară într-un zâmbet plin de dispreţ pentru sine. „Ei bine, Callie, lucrul ăsta dovedeşte că este o listă imaginară." Adora dansul. O făcuse dintotdeauna. Când era copil, obişnuia să se furişeze din dormitor, să se uite la balurile pe care le găzduiau părinţii săi. Acolo, undeva deasupra sălii de bal, se rotea şi se tot rotea în ritm cu muzica şi îşi imagina cum cămaşa ei de noapte era o rochie superbă din mătase, la fel ca acelea care se roteau mai jos. Dansul era lucrul pe care Callie abia îl aşteptase când începuse primul ei sezon; dar, pe măsură ce anii trecuseră, iar ea devenise fată bătrână, invitaţiile începuseră să se rărească. Nu mai dansase în pereche de... Ei bine, trecuse mult, mult timp. Prea mult.

Acolo, în întuneric, îşi permise să recunoască faptul că plătise pentru toţi anii în care stătuse pe margine, la balurile la care luase parte. Nu suportase să fie mereu fata retrasă, dar nu reuşise niciodată să se ridice deasupra acelui statut. Şi, în cei zece ani care trecuseră de la debutul său, ajunsese să-i fie atât de comod să asiste pur şi simplu la eleganţa înaltei societăţi, încât nu se mai putea imagina în mijlocul ei. Sigur, nu avea să fie *niciodată* în mijlocul ei. Femeile care aveau legătură cu înalta societate erau frumoase. Iar Callie era prea banală, prea durdulie şi prea plictisitoare

pentru a putea fi considerată frumoasă. Clipind des ca să-şi oprească lacrimile, mâzgăli următorul lucru de pe listă.

Fii considerată frumoasă. Măcar o dată.

Era cel mai puţin probabil lucru de pe listă... Îşi putea aminti o singură dată, un moment trecător din viaţa sa, când fusese cât de cât aproape de a-şi atinge acest scop. Dar, privind în urmă la acea noapte de demult, când marchizul de Ralston o făcuse să se simtă frumoasă, Callie era sigură că el nu o văzuse aşa. Nu, era doar un bărbat care se străduise să facă o tânără să se simtă mai bine, ca el să poată pleca spre o întâlnire în miez de noapte. Dar, în acel moment, o făcuse să se simtă frumoasă. Ca o împărătească. Cât îşi dorea să fie din nou fata aceea! Cât îşi dorea să se simtă din nou precum Calpurnia.

Sigur, nu putea s-o facă. Era doar un exerciţiu prostesc.

Cu un oftat, Callie se ridică de la birou, împături foaia cu grijă şi o ascunse în corsajul rochiei, după care puse la loc călimara şi tocul. Suflă în lumânare şi merse tăcută spre uşă. Chiar când era pe cale să iasă din birou şi să urce, auzi un zgomot din afară – încet şi neobişnuit.

Întredeschise cu grijă uşa şi cercetă holul întunecat. Privi pe furiş, să vadă cine ar fi putut fi acolo. Din cauza întunericului, era imposibil să vadă, dar nu încăpea îndoială că nu era singură; uşa deschisă îi permise să audă un chicot uşurel.

– Eşti superbă în noaptea asta. Perfectă. Un adevărat înger Allendale.

– O spui din obligaţie... să-ţi flatezi logodnica.

– Logodnica mea. I se simţea adoraţia în voce. Viitoarea mea ducesă... dragostea mea...

Cuvintele provocară un oftat de femeie, iar Callie îşi duse mâna la gură să-şi oprească râsul uluit când înţelese că Mariana şi Rivington erau în foaierul întunecat. Rămase o clipă împietrită, cu ochii mari, neştiind ce ar trebui să facă. Ar trebui să închidă încet uşa şi să aştepte ca ei să plece? Sau să-şi facă totuşi curaj să-i deranjeze şi să pună capăt întâlnirii lor ca iubiţi?

Gândurile îi fură întrerupte de un icnet uşor.

– Nu! O să fim prinşi!

– Şi ce dacă?

Cuvintele fură însoţite de un chicot de bărbat.

– Atunci, vei fi obligat să te căsătoreşti cu mine, Înălţimea Ta.

Lui Callie i se măriră ochii când auzi senzualitatea neascunsă din tonul surorii sale. „Când a devenit Mariana o uşuratică?"

Rivington suspină în întuneric.

– Orice, numai să mi te aduc mai repede în pat.

Fu rândul Marianei să râdă, complet nepotrivit. Iar apoi se lăsă tăcerea, întreruptă doar de sunetele încete ale buzelor care se atingeau şi ale mătăsii care aluneca pe piele.

Callie rămase cu gura căscată. Da, ar trebui să închidă, categoric, uşa.

Şi de ce nu o făcea?

Pentru că nu era corect.

Pur şi simplu nu era corect că sora ei mai mică – cea care o admirase atât de mult timp, care atâţia ani căutase la ea pentru sfaturi, îndrumare şi prietenie – trăia acum experienţa asta nouă şi extraordinară a iubirii.

Mariana o răzbunase, fusese vedeta sezonului, iar Callie se simţise foarte mândră. Iar când Mari îi atrăsese atenţia lui Rivington, bărbatul dorit de toată înalta societate, Callie sărbătorise împreună cu sora ei mai mică.

Şi Callie *fusese* bucuroasă pentru Mariana.

Dar cât să mai îndure fericită ca Mariana să trăiască viaţa la care visase şi Callie? Totul avea să se schimbe. Mariana avea să facă toate lucrurile pe care Callie nu le făcuse niciodată. Avea să se mărite, să facă copii şi să aibă o căsnicie, după care să îmbătrânească în braţele unui bărbat care o iubea. Iar Callie avea să rămână aici, la reşedinţa Allendale, fată bătrână.

Până când Benedick avea să-şi găsească o soţie. Apoi, avea să fie trimisă la ţară. Singură.

Callie îşi înghiţi lacrimile, refuzând să se compătimească singură în faţa fericirii Marianei. Se mişcă să închidă uşor uşa biroului, să-i lase în pace pe iubiţi.

Dar, înainte să o poată face, Mariana vorbi pe nerăsuflate:

– Nu, Riv. Nu se poate. Mama ne-ar biciui pe amândoi dacă i-am distruge şansa de-a organiza o petrecere de nuntă.

Rivington oftă uşor.

– Mai are doi copii.

– Da, dar...

Făcu o pauză, iar Callie nu trebui să-şi vadă sora ca să-i citească gândurile: „Ce şanse sunt ca vreunul dintre ei să se căsătorească în curând?"

– Benedick o să se căsătorească, spuse Rivington cu un ton amuzat. Aşteaptă ultimul moment posibil ca să o facă.

– Nu pentru Benedick îmi fac griji.

– Mari, am mai vorbit despre asta. Este bine-venită la Fox Haven.

Callie rămase cu gura căscată de furie când auzi de reşedinţa de la ţară a lui Rivington. „Bine-venită?" Oare se refereau la *ea*? Îi discutaseră soarta? De parcă ar fi fost un copil orfan care trebuie îngrijit?

De parcă ar fi fost o femeie nemăritată, fără nici o speranţă.

Ceea ce era, desigur.

Gura i se închise.

– O să fie o mătuşă minunată, adăugă Rivington.

„Excelent. Deja îi dă pe moştenitorii titlului de duce în grija mătuşii rămase fată bătrână."

– Ar fi fost o mamă minunată, spuse Mariana, iar cuvintele ei drăgăstoase aduseră un zâmbet firav pe chipul lui Callie.

Încercă să ignore că sora sa vorbise la trecut, în timp ce Mari continuă:

– Mi-aş dori să poată avea şi ea ce avem noi. O merită din plin.

Rivington oftă.

– Aşa e. Dar mă tem că doar Callie poate face astfel încât să aibă şi ea o viaţă ca asta. Dacă rămâne la fel de... Se opri, căutând cuvântul, iar Callie se chinui să audă – stătea într-o poziţie atât de nefirească, încât risca să se prăbuşească. De supusă... nu o să aibă niciodată lucrurile astea.

„Supusă?"

Callie şi-o imagină pe Mariana încuviinţând din cap.

– Callie are nevoie de o aventură. Sigur, n-o să caute niciodată aşa ceva.

Se lăsă o pauză lungă, iar cuvintele lor – atât de lipsite de răutate, dar totuşi atât de dureroase – răsunară în jurul lui Callie,

sufocând-o cu greutatea sensului lor. Şi, deodată, nu mai putu să-şi stăpânească răsuflarea sau să-şi oprească lacrimile să curgă.

– Poate vrei şi tu o aventură, frumoasa mea.

Tonul lui Rivington redeveni senzual, iar chicotul cu care îi răspunse Mariana se dovedi a fi prea greu de suportat. Callie închise încet uşa, oprind sunetul.

Dacă ar putea să oprească şi amintirea cuvintelor lor...

„Supusă." Ce cuvânt îngrozitor. Ce sentiment groaznic. Supusă, şi fadă, şi neaventuroasă, şi menită să ducă o viaţă plictisitoare, monotonă, complet neinteresantă. Îşi înghiţi lacrimile, sprijinindu-şi fruntea pe uşa rece din mahon şi gândindu-se că exista riscul, cât se poate de real, să verse din clipă-n clipă.

Inspirând lung şi profund, încercă să se calmeze, combinaţia vinului cu emoţiile ameninţând să o deprime.

Nu voia să fie femeia aceea – cea despre care vorbiseră. Niciodată nu-şi propusese să fie femeia aceea. Dar, cumva, se întâmplase... Cumva, îşi pierduse drumul şi, fără să-şi dea seama, alesese această viaţă monotonă şi plictisitoare, în locul uneia diferite, mai aventuroase.

Iar acum, sora ei mai tânără era la câţiva metri, pe cale să îşi distrugă reputaţia de bunăvoie, iar Callie nu fusese nici măcar sărutată vreodată.

Era de-ajuns pentru a face o fată bătrână să bea.

Desigur, asta se întâmplase deja în acea seară.

Era de-ajuns pentru a face o fată bătrână să *acţioneze*.

Căută în corsaj şi scoase foaia împăturită pe care o pusese acolo cu doar câteva minute mai devreme. Trecându-şi degetele peste marginile rotunjite ale pătratului, se gândi la următoarea mişcare.

Putea merge să se culce, să se înece în lacrimi şi vin şi să-şi petreacă restul vieţii nu doar regretând că nu acţionase, ci – mai rău – ştiind că cei din jurul său o credeau *supusă*.

Sau putea să se schimbe.

Putea să bifeze tot ce trecuse pe listă.

„Acum. În noaptea asta."

Netezi la loc o şuviţă rebelă şi remarcă lipsa bonetei din dantelă.

În noaptea asta. Avea să înceapă cu un lucru care era o adevărată provocare. Un lucru care să o conducă neîndoielnic pe această cale nouă şi curajoasă, neobişnuită pentru Callie.

Respiră din nou adânc, deschise încet uşa biroului şi păşi în foaierul întunecat al casei Allendale, fără să-i mai pese dacă avea să dea peste Mariana şi Rivington. De fapt, abia observă că dispăruseră.

Oricum nu avea timp de ei, îşi dădu ea seama în vreme ce urca grăbită treptele din marmură către dormitorul său. Trebuia să-şi schimbe rochia.

Lady Calpurnia ieşea în oraş.

Capitolul 3

Callie privi cum trăsura închiriată părăseşte strada întunecată, lăsând-o singură.

Scoase un oftat uşor, de groază, când tropăitul copitelor dispăru în îndepărtare, înlocuit de bătăile inimii sale şi de sângele care îi urca până la urechi. Trebuia să fi început cu whisky-ul. Şi sigur *nu* ar fi trebuit să bea atât de mult vin.

Dacă s-ar fi abţinut, sigur nu ar mai fi stat aici, singură, în faţa casei unuia dintre cei mai cunoscuţi crai ai Londrei, în miezul nopţii. *Oare ce fusese în capul ei?*

După câte se părea... nimic.

Pentru o clipă, se gândi să se întoarcă pe stradă şi să oprească următoarea trăsură de închiriat care avea să treacă, dar, imediat ce avu acest gând, îşi dădu seama că reputaţia sa ar fi complet distrusă dacă ar fi descoperită.

–O să-i tai capul lui Benedick pentru asta, murmură pentru sine, trăgând şi mai jos gluga pelerinei închise la culoare. Şi Marianei.

Sigur, nici Benedick, nici Mariana nu o obligaseră să urce în trăsură şi să-şi rişte siguranţa şi onoarea. Singură făcuse toate astea.

Inspiră adânc şi acceptă adevărul: că ajunsese singură în mijlocul situaţiei complicate, că risca să-şi distrugă din clipă-n clipă reputaţia şi că cea mai bună şansă de a trece cu bine peste asta era în reşedinţa Ralston. Gândul o făcu să se cutremure. Reşedinţa Ralston. Doamne sfinte! Ce făcuse?

Trebuia să intre. Nu avea de ales. Nu putea să stea pe stradă tot restul nopţii. Odată intrată, avea să-l implore pe valet să o conducă până la o trăsură şi, dacă totul avea să meargă bine, urma să fie în patul ei într-o oră. Sigur avea să se simtă obligat s-o protejeze. Până la urmă, era o lady. Chiar dacă acţiunile din seara aceea nu arătau asta.

„Dar dacă Ralston însuşi are să deschidă uşa?"

Callie clătină din cap la acel gând. În primul rând, marchizii nu deschid ei înşişi uşa de la intrare. Şi, în al doilea rând, şansa ca acest marchiz să fie acasă la această oră erau slabe spre zero. Probabil era pe undeva cu vreo amantă. Prin minte îi trecu fulgerător o imagine, venită din amintirea veche de un deceniu, cu el prins într-o îmbrăţişare fierbinte cu o femeie răvăşitor de frumoasă.

Da. Făcuse o greşeală îngrozitoare. Trebuia să fugă cât mai repede cu putinţă.

Ridică din umeri şi se apropie de uşa impunătoare a reşedinţei Ralston. Abia lăsă inelul metalic să cadă, că uşa masivă din lemn de stejar se deschise, şi în pragul ei apăru un servitor în vârstă, care nu se arătă surprins să vadă o femeie tânără stând în faţa casei stăpânului său. Se dădu la o parte şi o lăsă să intre, închizând uşa în urma ei după ce intră în holul cald şi îmbietor al cunoscutei case din Londra a marchizului de Ralston.

Instinctiv, începu să-şi dea pe spate gluga pelerinei, doar ca să-şi dea seama că ar putea face mai bine faţă evenimentelor ce aveau să urmeze dacă nu se îşi dezvăluia identitatea. Rezistând impulsului, se întoarse spre servitor şi îi vorbi:

– Mulţumesc, domnule.

– Cu plăcere, milady.

Valetul făcu o plecăciune scurtă şi plină de respect şi se îndreptă spre scara lată care ducea către etajele superioare ale casei.

– Doriţi să mă urmaţi?

„Unde să te urmez?" Callie îşi reveni repede din uimire.

– Oh, nu vreau să...

Făcu o pauză, neştiind cum să încheie propoziţia.

El se opri la baza scării.

– Sigur că nu, milady. Nu e nici un deranj. Eu doar vă voi conduce la destinaţie.

– La... la destinaţie?

Callie se oprise brusc şi pusese întrebarea plină de confuzie. Valetul îşi drese glasul.

– La etaj, milady.

– La etaj.

Începuse să i se pară că vorbea ca o nătăfleaţă.

– Acolo e domnul acum.

Valetul o privi curios, de parcă i-ar fi pus la îndoială facultăţile mintale, după care se întoarse spre scară şi începu să urce spre etaj.

– Domnul...

Callie îl privi pe servitor cum urca scările şi începu să înţeleagă, iar ochii i se deschiseră mari. Doamne! O credea prostituată! Şocul descoperirii fu urmat rapid de altul – valetul o credea prostituata *lui Ralston*. Iar asta însemna că Ralston era *aici*. În casă.

– Nu sunt...

Vorbele i se stinseră pe buze.

– Sigur că nu, milady.

Pronunţase cuvintele plin de bună cuviinţă, dar ea intuia că mai auzise acelaşi protest umil de la nenumărate alte femei, în nenumărate alte ocazii. Femei care se pretindeau inocente, de dragul aparenţelor.

Trebuia să fugă.

„Dacă nu cumva..."

Nu. Înăbuşi vocea slabă. Nici un „dacă nu cumva". Reputaţia ei atârna de un fir de aţă. Ar fi fost mai în siguranţă dacă ar fi căutat singură o trăsură pe străzile întunecate ale Londrei decât să-l urmeze pe valetul ăsta bătrân cine ştie unde.

„În camerele lui Ralston."

Pe Callie, gândul mai că o sufocă. Nu avea să mai bea niciodată vin.

– Milady?

Cuvântul, rostit cu eleganță, ascundea o întrebare nerostită. Avea Callie de gând să îl urmeze? Asta era șansa ei. Îndrumată greșit sau nu, asta sperase să se întâmple când se furișase din casă și oprise o trăsură. Dorise să-l vadă pe Ralston, să arate că avea curajul necesar aventurii. Și iat-o aici, atât de aproape să-și atingă scopul.

„Asta e ocazia ta să arăți că nu ești doar o fată supusă."

Înghiți în sec, privindu-l tăcută pe bătrân. Bine. Avea să-l urmeze. Și avea să-l roage pe Ralston s-o ajute să ajungă acasă. Urma să fie jenant, dar avea s-o ajute. Trebuia s-o facă. Era sora unui conte, iar el era un gentleman.

Așa spera.

„Sau poate nu." Fu străbătută de un fior la acel gând.

Îl alungă, înălțând o rugăciune tăcută drept mulțumire pentru faptul că se gândise să se schimbe în rochia care-o avantaja cel mai mult dintre toate cele pe care le avea. Nu că Ralston ar fi urmat să vadă mătasea mov de sub pelerina neagră banală – nu avea de gând să-și dezvăluie identitatea marchizului decât în caz de nevoie. Și totuși, știind că purta cea mai frumoasă rochie, se simți puțin mai încrezătoare când își ridică poalele fustei și începu să urce.

În timp ce înainta, Callie auzi sunetul unei cântec înăbușit, venit de departe, care deveni mai puternic când valetul o conduse încet de-a lungul coridorului slab luminat. Se opri în fața unei uși mari din mahon care nu reușea să înăbușe cântecul care se revărsa din cameră. Callie nu-și putu stăpâni o strălucire de curiozitate, care, pentru un scurt moment, fu mai puternică decât emoțiile pe care le avea.

Valetul bătu de două ori, iar peste muzică se auzi un „Intră" puternic și clar. Deschise ușa, dar nu trecu de prag. În schimb, se dădu într-o parte, s-o lase pe Callie să intre singură, ceea ce ea și făcu – oarecum.

Ușa i se închise în urmă. Era în cușca leului, înfășurată într-o pelerină de umbre și sunete.

Camera mare era slab luminată de câteva lumânări ce învăluiau spațiul într-o strălucire tăcută și intimă. Chiar și fără întunericul care o stăpânea, era cea mai masculină cameră pe care o văzuse vreodată – decorată cu lemn masiv și întunecat

şi în culori pământii profunde. Pereţii erau acoperiţi cu mătase de culoarea vinului; pe podea era un covor uriaş ţesut, care fusese, cel mai probabil, adus din Orient. Mobila era mare şi impunătoare – doi pereţi erau acoperiţi cu rafturi cu cărţi, fiecare plin până la refuz. Lângă al treilea perete era un pat mare din mahon, acoperit cu ţesături albastre ca miezul nopţii. Când dădu cu privirea de Ralston, mintea îi fu străfulgerată de fantezia de mai devreme, cu Ulise şi Penelopa şi un pat foarte diferit, dar la fel de ispititor.

Callie înghiţi în sec emoţionată, mutându-şi privirea de la mobilierul scandalos şi oprindu-şi ochii asupra stăpânului casei, aşezat în capătul îndepărtat al camerei, cu spatele la uşă, în faţa unui pianoforte. Nu-şi imaginase niciodată un pian în afara unui conservator sau a unei săli de bal – cu siguranţă nu ca parte din mobilierul unui dormitor. Nu se întoarse de la instrument când apăru ea, ci doar îşi ridică o mână, pentru a opri orice cuvinte care l-ar fi întrerupt.

Piesa pe care o cânta era întunecată şi melodioasă, iar Callie fu pe loc fermecată de amestecul de talent şi emoţie. Privea, absorbită de braţele lui bronzate şi încordate, dezgolite până la coate, căci îşi suflecase neglijent mânecile albe; de mâinile lui puternice care dansau înadins şi instinctiv peste clape; de curbura gâtului său când îşi ţinea capul plecat.

Când piesa se termină, ultimele note rămaseră în aerul greu, iar el îşi înălţă capul şi se întoarse spre uşă, lăsând să se vadă nişte picioare lungi şi musculoase, în pantaloni strâmţi şi cizme de călărie până la genunchi; cămaşa, descheiată la gât, fără o lavalieră sau o vestă care să-i ascundă pielea; muşchii umerilor care se ondulară când el se îndreptă în scaun.

Când o observă, singurul semn de surpriză fu o vagă mijire a ochilor, abia perceptibilă, în timp ce se străduia să-i descopere identitatea în lumina slabă a camerei. Niciodată nu fusese mai recunoscătoare ca în acel moment pentru pelerina cu glugă. El se ridică liniştit şi-şi încrucişă braţele.

Un ochi neantrenat ar fi crezut că era o poziţie de nepăsare, dar anii în care Callie mai mult privise decât să ia efectiv parte la societatea londoneză o ajutară să înţeleagă. Deodată, păru mai

rigid... mai tensionat, cu mușchii brațelor încordați puternic. Nu se bucura să fie vizitat. Cel puțin nu de o femeie.

Ea deschise gura să vorbească, să-și ceară scuze pentru întrerupere, să fugă, dar, înainte să poată spune ceva, cuvintele lui brăzdară camera.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o să accepți ca eu să pun capăt relației noastre. Dar mărturisesc că mă uimește să văd că ești atât de îndrăzneață încât să mă vizitezi aici.

Callie își închise gura de uimire, iar el continuă, pe un ton ferm, cu cuvinte reci:

– N-am vrut să fac să fie mai greu decât trebuie, Nastasia, dar văd că nu vrei să-mi accepți hotărârea. S-a terminat.

Doamne sfinte. Credea că era o amantă alungată. E adevărat că nici ea nu se prezentase ca o adevărată doamnă, ci apăruse nechemată la ușă, în miezul nopții, dar asta chiar era prea mult! Trebuia să-l corecteze.

– N-ai nimic de spus, Nastasia? Nu prea-ți stă în fire, nu?

Avea nevoie de mai puțin curaj pentru a rămâne tăcută decât i-ar fi trebuit pentru a se dezvălui acestui bărbat impunător.

El oftă iritat, dornic să pună punct monologului.

– Cred că am fost mai mult decât generos când am pus punct aranjamentului, Nastasia. Păstrezi casa, bijuteriile, hainele – ți-am dat mai mult decât suficient ca să-ți încânți următorul patron, nu?

Callie icni, revoltată de modul lui insensibil și egoist de a pune punct unei aventuri.

Dar răspunsul ei îi provocă marchizului un râs lipsit de amuzament.

– Nu trebuie să faci pe domnișoara uimită. Știm amândoi că ai scăpat de mult de naivitate. O concedie cu un ton rece și lipsit de emoții. Găsești singură ieșirea.

Se așeză la loc, îi întoarse spatele și începu din nou să cânte.

Callie nu crezuse niciodată că ar putea simți compasiune pentru una dintre curtezanele care stăteau în umbră, la marginea înaltei societăți, ca amante ale aristocraților, dar nu se putu stăpâni să nu se simtă jignită, în numele acestei femei. Și ea, care se gândise la Ralston ca la un reper între bărbați!

Stătea cu pumnii încleştaţi de o furie de femeie, întrebându-se ce ar trebui să facă. Nu... Ştia ce *ar trebui* să facă. *Ar trebui* să iasă imediat din cameră şi să plece acasă. *Ar trebui* să se întoarcă la viaţa ei liniştită şi tihnită şi să uite de lista prostească. Dar nu asta *voia* să facă.

Voia să-i dea o lecţie acestui bărbat. Furia o făcuse suficient de curajoasă cât să rămână.

El nu privi în spate când îi vorbi:

–Te implor să nu faci situaţia să fie mai incomodă decât trebuie, Nastasia.

–Mă tem că situaţia asta nu poate decât să devină şi mai incomodă, milord.

Îşi întoarse capul spre ea, sărind de pe scaun. Dacă n-ar fi fost atât de iritată, s-ar fi distrat pe cinste.

–Vedeţi dumneavoastră, nu sunt cine credeţi că aş fi.

Trebuia să-i recunoască meritul. Surpriza îi trecu aproape imediat, înlocuită cu un calm de netrecut.

–Aşa este, domnişoară... Făcu o pauză, aşteptând ca ea să se prezinte. După o tăcere îndelungată, continuă: S-ar părea că ai un avantaj faţă de mine.

–Într-adevăr, aşa s-ar părea.

Callie era uimită de propriul curaj.

–Te pot ajuta cumva?

–Aşa credeam. Dar, după ce am văzut cum vorbiţi cu femeile din viaţa dumneavoastră, cred că ar fi bine să nu devin şi eu una dintre ele.

Una dintre sprâncenele lui negre se înălţă când o auzi. Callie consideră asta ocazia potrivită pentru a fugi. Fără să mai spună vreun cuvânt, se întoarse brusc şi apucă de mânerul uşii Nu deschisese uşa nici un centimetru, când o mână mare şi puternică ţâşni peste umărul ei şi o închise la loc. *Doamne... era rapid.* Prinse mânerul cu ambele mâini, dar forţa ei nu se compara cu a lui; braţul lui puternic făcea uşa să rămână închisă.

–Vă rog, spuse ea aproape şoptit, lăsaţi-mă să plec.

–Vorbeşti ca şi când eu te-aş fi adus aici, doamna mea. Dimpotrivă. Dumneata ai intrat în spaţiul meu. Nu crezi că îmi datorezi curtoazia de a te prezenta?

Îi vorbise şoptit, aproape de marginea glugii, dându-i un fior de groază. Corpul lui era la câţiva centimetri de al ei – încă puţin şi s-ar fi atins. Ar fi putut să o şi facă, la cât de copleşite îi erau simţurile de căldura lui. Callie privi mânerul, întrebându-se cum putea să scape.

Începuse seara fiind Calpurnia. Nu putea să renunţe acum.

– Ne-am...

Îşi drese glasul şi începu din nou.

– Ne-am mai întâlnit, milord.

– Nu te poţi aştepta să ştiu asta atât timp cât te acoperi cu gluga.

O pişcă de marginea mânecii, trecându-şi neglijent degetele peste mâna ei. Ea inspiră adânc la atingerea lui. Tonul lui deveni linguşitor.

– Haide, chiar crezi că o să te las să pleci fără să aflu cine eşti? Ai mers deja prea departe.

Sigur că avea dreptate, iar Callie chiar era pragmatică de felul ei. Inspirând adânc, lăsă mânerul şi începu să se întoarcă spre el. El făcu un pas în spate, dând drumul uşii când ea îşi coborî gluga, dezvăluindu-se. Îşi plecă puţin capul spre ea, de parcă ar fi încercat să o recunoască. După un moment scurt, îşi aminti totul şi făcu din nou un pas în spate, incapabil să-şi ascundă nedumerirea surprinsă de pe chip şi din voce.

– Lady Calpurnia?

– Chiar ea.

Îşi închise ochii. Obrajii îi ardeau şi se simţea copleşită de regrete. N-avea să mai părăsească vreodată casa.

El izbucni într-un fel de râs lipsit de amuzament.

– Mărturisesc că, de-aş fi putut să ghicesc de-o mie de ori, niciodată nu mi-aş fi imaginat că tu eşti vizitatoarea mea nocturnă. Te simţi bine?

– Milord, vă asigur că, în ciuda felului în care poate să pară, nu sunt deloc nebună. Cel puţin, nu cred că sunt.

– Iartă-mă că întreb, dar ce cauţi aici? Păru să-şi dea deodată seama unde se aflau. Ăsta nu un loc potrivit pentru o lady. Propun să mutăm conversaţia într-un loc... mai... acceptabil.

Arătă cu braţul spre cameră, înainte de a o ocoli, ca să deschidă uşa.

Nedorind să mai prelungească întâlnirea dezastruoasă, Callie se dădu într-o parte, să-i evite brațul și să pună mai multă distanță între ei în timp ce vorbi:

– Prostii, milord. Nu cred că e nevoie să continuăm discuția asta. Am venit la reședința Ralston în condiții... destul de... ciudate și consider că ar fi mai bine să uităm că s-a întâmplat așa ceva. Nu cred c-ar trebui să fie prea greu.

Afișă un zâmbet luminos, jucându-se cu un ciucure de la pelerină.

Ralston se gândi la cuvintele ei și lăsă tăcerea să se aștearnă. În momentele lungi de tăcere, Callie privi oriunde, numai la el nu, iar el îi observă agitația. Nu dură mult ca uluirea și confuzia lui să fie înlocuite de curiozitate, și își luă o postură mai puțin amenințătoare, sprijinindu-se indiferent de peretele de lângă ușă.

– Nu sunt foarte sigur de asta, milady. În ciuda a ce crezi, nu uit prea ușor femeile care îmi vizitează dormitorul.

Căldura îi năvăli în obraji, în timp ce el continuă:

– Ce o aduce pe Lady Calpurnia Hartwell la ușa mea în toiul nopții? Sincer, nu pari să fii genul.

Callie se chinui să găsească un răspuns.

– Eram... în apropiere.

– În creierii nopții.

– Da. Eram... afară... și... aveam nevoie de transport acasă.

– Lângă casa mea.

În cuvinte i se simțea neîncrederea evidentă.

– Da.

Poate că, dacă nu se abătea de la varianta ei, n-avea să insiste să-i ofere mai multe explicații.

– Cum ai ajuns să te afli lângă casa mea și să ai nevoie de transport?

Curiozitatea lui manifestată cu lejeritate o scotea din sărite.

– Aș prefera să nu vorbesc despre asta, spuse era, ferindu-și ochii și sperând ca el să abandoneze subiectul.

Se lăsă tăcerea, și, preț de o clipă, crezu că el se mulțumise cu răspunsul ei evaziv.

Se înșela. El își încrucișă arogant brațele și lăsă neîncrederea amuzată să i se strecoare în cuvinte.

– Și ai decis, firește, că a bate la ușa mea e un lucru mai sigur decât a opri cea mai apropiată trăsură.

„Dacă ai intrat în horă, trebuie să joci."

– Într-adevăr, milord. Doar sunteți pair.

El pufni. Privirea ei indignată întâlni privirea lui batjocoritoare.

– Nu mă credeți?

– Nici un cuvânt. O măsură cu o privire de un albastru pătrunzător. Ce-ar fi să-mi zici adevărul de data asta?

Își plecă din nou ochii în pământ, căutând disperată altă poveste, ceva, *orice* ar putea-o ajuta să iasă din situația asta.

Parcă îi citea gândurile.

– Lady Calpurnia.

– Aș prefera să-mi spuneți Callie, spuse ea repede.

– Nu-ți place Calpurnia?

În cuvintele lui se simțea o vagă curiozitate.

Își clătină capul, refuzând să-l privească în ochi.

– Callie... Îi vorbea liniștitor, rostea cuvintele cu un ton profund și lichid pe care ea era sigură că îl folosea de câte ori voia ceva de la o femeie. N-ar fi surprins-o să afle că funcționa de fiecare dată. De ce ai venit aici?

Și atunci – nu avea să afle niciodată dacă din curaj, din lașitate sau de la prea mult vin – se hotărî să-i răspundă. Până la urmă, seara nu putea să fie și mai rea.

– Am venit să-ți cer să mă săruți, zise ea șoptit.

Nu era răspunsul la care se așteptase. Fu surprins de cuvintele timide, abia auzite în camera tăcută. Pentru o clipă, fu convins că o auzise greșit, dar roșeața care îi cuprinsese chipul fu suficientă pentru a-l convinge că, într-adevăr, tocmai primise o propunere complet indecentă de la Lady Calpurnia Hartwell.

Seara începuse inofensiv. După ce refuzase toate invitațiile, Ralston cinase cu frații săi, încă revenindu-și după ce aflase de existența Julianei, după care se retrăsese în dormitor, sperând că intimitatea sanctuarului și pianul său aveau să-i ofere o distracție bine-venită. Într-un final, planul lui funcționase, și se pierduse în muzică.

Până la bătaia în ușă, care anunțase sosirea lui Lady Calpurnia. O cercetă fățiș. Nu era neatrăgătoare – ușor durdulie și puțin cam fadă, dar se gândea că acesta era mai degrabă rezultatul pelerinei negre simple. Avea buze groase, piele netedă și ochi mari,

frumoşi, care scânteiau de emoţie. Se uită preţ de câteva clipe la culoarea lor, înainte să se forţeze să revină la situaţia în care se regăseau.

Cu siguranţă era prima oară când făcuse ceva atât de curajos – atât de aventuros; dacă nu i-ar fi cunoscut deja reputaţia imaculată, ar fi simţit-o din disconfortul ei evident. Micuţa Calpurnia Hartwell, pe care o cunoştea doar tangenţial, din anii în care ea stătuse retrasă pe margine la toate balurile şi-n toate saloanele, era o fată timidă prin excelenţă.

Sigur, în seara aceea nu părea prea timidă.

O privi calm, şi anii de experienţă îl ajutară să-şi ascundă gândurile. Ea refuza să i se uite în ochi, privindu-şi, în schimb, mâinile strânse cu putere în timp ce arunca ocheade spre uşă, de parcă s-ar fi întrebat ce şanse avea să fugă din cameră. Nu-şi putu ascunde mila pe care o simţea pentru ea, un şoricel care se regăsea într-o situaţie care îi depăşea cu mult experienţa.

Putea să trateze totul ca un gentleman – să se arate îngăduitor, să o lase să plece şi să accepte să uite ce se întâmplase în seara asta. Dar simţea că, dincolo de emoţiile evidente, o parte din ea voia să meargă până la capăt. Se întreba cât de departe ar fi mers.

– De ce?

Callie făcu ochii mari când auzi întrebarea, privind foarte scurt într-ai lui, înainte să-şi mute din nou privirea.

– Poftim? bâigui ea.

– De ce îmi ceri asta? Nu că nu aş fi flatat, desigur, dar trebuie să recunoşti că e cam ciudat.

– Nu... nu ştiu.

Clătină încet din cap, ca un prădător în faţa prăzii.

– Ăsta, draga mea, e un răspuns greşit.

– N-ar trebui să îmi spui aşa. E prea familiar.

Un colţ al gurii i se ridică, cu o urmă de zâmbet.

– Eşti în dormitorul meu şi mi-ai cerut să te sărut. Cred că am trecut de mult de limitele astea. Te mai întreb o dată. De ce?

Îşi închise ochii, copleşită de jenă. Pentru o clipă, el crezu că nu avea să-i răspundă. Apoi, umerii i se înălţară şi coborâră de la respiraţia profundă şi spuse:

– Nu am fost sărutată niciodată. M-am gândit că e momentul.

Cuvintele îl uluiră – nu erau pline de autocompătimire şi nici nu îi cereau nimic. În schimb, erau atât de oneste şi de la subiect, încât nu putu să nu-i admire curajul. Nu putea fi uşor să dezvălui aşa ceva.

Nu-şi ascunse surpriza.

– De ce eu?

Mărturisirea făcută păru să-i dea încredere, şi îi răspunse fără să aştepte, de parcă ar fi spus ceva evident:

– Eşti un mare crai. Am auzit bârfele.

– Oh? Ce bârfe?

Căldura îi inundă obrajii lui Callie. El insistă:

– Lady Calpurnia. Despre ce bârfe vorbeşti?

Ea îşi drese glasul.

– Se poate să fi auzit că ai lăsat o anumită nevastă de viconte pe jumătate dezbrăcată în sera soţului ei, în timp ce ai ieşit pe fereastră, ca să fugi de mânia lui.

– E o exagerare.

– Se spune că ţi-ai lăsat cămaşa acolo. Şi că el i-a dat foc.

– O *mare* exagerare.

Ea îl privi în ochi.

– Dar fiica preotului care te-a urmărit prin Devonshire, sperând să te facă să-i distrugi reputaţia?

– Unde ai auzit asta?

– E uimitor ce se poate auzi când stai pe margine într-o sală de bal, milord. E adevărat?

– Să zicem că am avut noroc că nu m-a prins. Oricum, am înţeles că acum e fericită, măritată în Budleigh Salterton.

Ea chicoti când îl auzi, dar râsul i se opri când el continuă:

– Şi atunci, ţinând cont de bârfe, cine poate garanta că m-aş opri la a te săruta?

– Nimeni. Dar te-ai opri.

– De unde ştii?

– Ştiu.

Recunoscu subestimarea din tonul ei, dar o ignoră.

– De ce acum? De ce nu aştepţi să vină un bărbat şi... să te cucerească?

Ea râse scurt.

– Milord, dacă bărbatul despre care vorbeşti a plănuit vreodată să vină, mă tem că s-a pierdut pe drum. Şi, la douăzeci şi opt de ani, observ că m-am săturat să aştept.

– Poate ar trebui să laşi să se vadă atitudinea din seara asta şi la întâlnirile publice, spuse el. Recunosc că pari mult mai interesantă decât te-am crezut vreodată, milady, iar interesul este scânteia dorinţei.

Cuvintele lui îşi atinseră ţinta, iar ea roşi din nou. Ralston nu putu ascunde plăcerea pe care i-o provocase această întâmplare neaşteptată. Într-adevăr, era diversiunea de care avea nevoie înainte s-o introducă pe Juliana în societate.

Gândul acesta fu urmat repede de altul.

Lady Calpurnia Hartwell era răspunsul la problemele sale. Şi ajunsese la uşa lui – ei bine... chiar dincolo de uşa lui – în aceeaşi zi cu sora lui de mult pierdută. Simţi dintr-odată o undă de satisfacţie.

Avea s-o sărute. Pentru un preţ.

– Mă întreb dacă ai accepta să iei în calcul un târg.

Callie se întoarse sceptică.

– Un târg? Făcu un pas înapoi, să pună mai multă distanţă între ei. Ce fel de târg?

– Nimic atât de îngrozitor pe cât îţi imaginezi. Vezi tu, se pare că am o soră.

Ea făcu ochii mari.

– O soră, milord?

– Da, şi eu am fost cam surprins de asta.

Îi descrise pe scurt evenimentele zilei – sosirea Julianei, hotărârea lui de a o prezenta ca soră, nu ca rudă îndepărtată, şi angajamentul de a-i găsi un garant potrivit, cu o reputaţie impecabilă, care să-i uşureze intrarea în societate.

– Deci, după cum vezi, e un noroc că ai venit aici în noaptea asta. Eşti soluţia perfectă. Sigur, dacă presupunem că n-o să-ţi faci un obicei din a vizita bărbaţi necăsătoriţi în toiul nopţii.

Ea râse uşor, înţelegând aluzia.

– Nu, milord. Tu eşti primul.

El ştia că aşa era şi îşi propuse să descopere cu altă ocazie ce anume provocase vizita ei nocturnă.

– Şi sper că şi ultima, cel puţin până când Juliana va fi primită cum se cuvine.

– Încă nu ţi-am acceptat propunerea.

– Dar o s-o faci, zise pe un ton arogant. Şi, în schimb, o să-ţi primeşti sărutul.

– Iartă-mă, spuse ea amuzată, dar cred că pui cam mare preţ pe săruturile tale.

El încuviinţă din cap.

– Prea bine. Spune-mi preţul.

Callie privi îngândurată spre tavan, înainte să răspundă:

– Deocamdată, sărutul va fi de ajuns, dar îmi rezerv dreptul să-ţi cer o favoare în viitor.

– Adică îţi rămân îndatorat?

Ea zâmbi.

– Ia-o ca pe o tranzacţie comercială, milord.

El ridică dintr-o sprânceană.

– O tranzacţie comercială care începe cu un sărut.

– O tranzacţie comercială *unică*.

Ea roşi din nou.

– Pari uimită de propria-ţi îndrăzneală, spuse el.

Ea încuviinţă din cap.

– Nu ştiu ce m-a apucat.

Fu încă o dată surprins de sinceritatea ei.

– Prea bine, domniţă. Eşti o negociatoare excelentă. Se apropie de ea şi adoptă un ton seducător. Atunci, s-o pecetluim cu un sărut?

Callie rămase fără suflare şi înmărmuri când auzi întrebarea. Ralston zâmbi văzându-i emoţia evidentă. Îşi trecu un deget prin părul ei, prinzându-i uşor o şuviţă din spatele urechii. Privi în sus către el cu ochii mari şi căprui, iar el simţi în piept o explozie de tandreţe. Se aplecă spre ea, mişcându-se încet, de parcă s-ar fi putut speria în orice clipă, iar gura lui fermă o mângâie pe a ei, abia atingând-o, înainte ca ea să sară înapoi, ducându-şi mâna la buze.

O măsură făţiş cu privirea şi o aşteptă să vorbească. Cum ea tăcu, o întrebă:

– E vreo problemă?

– N... nu, spuse ea, puțin cam prea tare. Deloc, milord. Este... Mulțumesc.

– Mă tem că ai încurcat experiența, zise el ușor amuzat. Făcu o pauză, privindu-i confuzia de pe chip. Vezi tu, când sunt de acord să fac ceva, o fac cu toată inima. Nu pentru un sărut ca ăsta ai venit, șoricel.

Callie strâmbă din nas când îi auzi cuvintele și numele de alint pe care îl folosise.

– Nu?

– Nu.

Emoțiile o copleșiră, și începu din nou să se joace cu ciucurele pelerinei.

– Mă rog. A fost destul de drăguț. Sunt mulțumită de felul în care ai respectat partea ta de înțelegere.

– N-ar trebui să vrei ceva destul de drăguț, spuse el, prinzându-i palmele agitate și vorbindu-i cu voce joasă. Iar sărutul n-ar trebui să te lase mulțumită.

Ea se împotrivi puțin, renunțând când văzu că el nu-i dădu drumul, ci o trase și mai aproape, punându-i mâinile pe umerii săi. Își trecu degetele peste gâtul ei, lăsând-o fără suflare, dar reușind totuși să îngaime:

– Dar cum ar trebui să mă lase?

Și, în clipa aceea, el o sărută. O sărută cu adevărat.

O trase spre el și își apăsă gura pe a ei, posedând-o și cucerind-o într-un mod la care ea nu s-ar fi gândit niciodată. Buzele lui, ferme și fierbinți, se jucau peste ale ei, ispitind-o până când oftă, cu răsuflarea tăiată. El îi înăbuși oftatul cu gura, profită de buzele deschise ca să-și strecoare limba printre ele, gustând-o încetișor, până când ea nu mai putu să reziste. Păru să-i citească gândurile și, când ea simți că nu mai poate îndura nici un moment, o trase mai aproape și adânci sărutul, schimbând presiunea. Se afundă mai adânc, atingând-o mai ferm.

Iar ea era pierdută.

Callie era răvășită, încercând disperată să-i răspundă. Mâinile păreau să i se miște incontrolabil, treceau peste umerii lui lați și se încolăceau în jurul gâtului lui. Își trecu ușor limba peste a lui Ralston și fu răsplătită cu un sunet satisfăcut ce izvorî din gâtlejul lui, în timp ce el își înteți strânsoarea și mai trimise o undă

de căldură în tot trupul ei. Se retrase, şi ea îl urmă, răspunzându-i la mişcări până când buzele lui se opriră indecent în jurul limbii ei şi i-o supse uşor – senzaţia o făcu să se cutremure. Deodată, fu cuprinsă de înflăcărare.

Avusese dreptate. Acela era sărutul pentru care venise.

El întrerupse sărutul, îşi trecu buzele peste obrazul ei şi şi le opri pe urechea ei, cuprinzându-i lobul moale între dinţi şi muşcându-l uşor, trimiţând valuri de plăcere în tot trupul, în timp ce îi umezea pielea sensibilă. De departe, Callie auzi un scâncet... şi înţelese târziu că fusese chiar al ei.

Buzele lui se arcuiră lipite de urechea ei în timp ce vorbi, răsuflarea lui puternică făcând cuvintele să pară mai degrabă mângâiere decât sunet.

– Săruturile n-ar trebui să te mulţumească.

Reveni cu buzele pe ale ei, revendicându-i din nou gura, făcând-o să uite orice gând cu o mângâiere puternică şi îmbătătoare. Nu voia decât să fie mai aproape de el, să fie ţinută mai ferm. Şi, de parcă i-ar fi putut citi gândurile, el o trase mai aproape, adâncind sărutul. Căldura lui o răvăşea; buzele lui moi şi ispititoare păreau să-i ştie toate secretele.

Când îşi dezlipi gura de a ei, o lăsă vlăguită. Următoarele lui cuvinte îi aţâţară senzualitatea:

– Ar trebui să te facă să arzi de dorinţă.

Capitolul 4

Callie se trezi târziu şi fu imediat cuprinsă de o neliniştе profundă, izvorâtă din adâncurile fiinţei. Preţ de câteva momente scurte, nu reuşi să deslueşească printre gândurile învălmăşite motivul senzaţiei ciudate – până când evenimentele de cu o seară în urmă reveniră ca un şuvoi, trezind-o de-a binelea. Se ridică brusc în pat şi îngheţă, cu ochii larg deschişi, sperând că toată noaptea nu fusese decât un vis sălbatic, ridicol.

Nu avu norocul ăsta.

Ce fusese în mintea ei când mersese în toiul nopții la reședința Ralston? Chiar îl căutase pe marchizul de Ralston în dormitorul lui? Chiar îi făcuse o propunere celui mai cunoscut crai al Londrei? Sigur nu-i ceruse s-o sărute. Amintindu-și ce făcuse, Callie se înroși, simțind cum un val de fierbințeală îi străbătu fața, făcând-o să-și ascundă chipul în palme și să suspine cu un sentiment cumplit de înjosire.

N-avea să mai pună gura pe vin. Niciodată.

Gândurile îi goniră prin minte preț de câteva clipe, după care își înălță capul și zise îngrozită cu voce tare:

– I-am cerut să mă *sărute*.

Callie căzu la loc pe pat cu un oftat și imploră universul s-o omoare sau măcar s-o facă infirmă. Pur și simplu nu mai putea risca să dea din nou ochii cu Gabriel St. John. Nu după sărutul acela.

„Dar ce sărut!" Gândul o făcu să își închidă strâns ochii, dar nu putu evita cascada de amintiri pe care o adusese. Sărutul fusese tot ce își imaginase vreodată. Ba chiar mai mult. Ralston fusese absolut incredibil: aplecat asupra ei cu părul negru ciufulit, cu ochii strălucitori în lumina blândă a lumânărilor din cameră, după care o sărutase cu buze fierbinți, atingând-o cu mâinile lui puternice – un bărbat remarcabil.

Scăpate de sub control, mâinile lui Callie mângâiau acum propriul corp în timp ce-și amintea de atingerea moale a limbii lui, de prinsoarea puternică a brațelor sale. Se simți inundată de căldură când își aminti delicatețea cu care buzele lui trecuseră peste ale sale, fiorul de încântare ce-o străbătuse când simțise respirația lui pe gâtul ei. Avusese parte de tot ce visase vreodată.

Iar când el terminase, ea fusese distrusă. Îi spusese că săruturile ar trebui să te facă să arzi de dorință, dar nu fusese pregătită pentru golul care o cuprinse când el se retrăsese din îmbrățișare, calm și netulburat, de parcă tocmai ar fi fost la slujba de duminică.

Ea arsese de dorință. Încă ardea.

Toată experiența, așa jenantă cum fusese, se dovedise sălbatică și eliberatoare, ca nimic din ce trăise înainte și ca tot ce visase vreodată. Și fusese atât de... caracteristic lui! Fusese un sărut care recompensase zece ani lungi, petrecuți în umbră

în sălile de bal, privindu-l la braț cu un șir nesfârșit de frumuseți, un deceniu din viață în care își ciulise urechile de câte ori auzise în saloanele doamnelor șoapte despre ultimele lui aventuri, în care urmărise lungul lui șir de amante cu ceea ce catalogase mereu drept un vag interes. Desigur, interesul ei numai vag nu fusese.

Clătină din cap. Dar bărbații ca Ralston nu erau pentru femei precum Callie. Măcar asta învățase din noaptea trecută. Ralston însemna întuneric, și încântare, și aventură... Și, în ciuda a ceea ce era posibil să fi părut Callie cu o noapte în urmă după atâta vin...

Ei bine, la lumina zilei, Callie nu era deloc așa.

Dar, pentru o noapte, pentru un moment trecător, fusese. Și ce moment frumos! Se arătase curajoasă, și directă, și voit *ne*supusă – întinzându-se spre ceea ce știa că altfel nu ar fi putut avea niciodată. Și, deși noaptea trecută îi arătase că Ralston nu era pentru ea, sigur nu exista nici un motiv pentru care restul lucrurilor pe care tânjise să le facă să nu fie complet posibile.

„Aș putea bifa toate lucrurile de pe listă."

Gândul îi dădu curaj. Se întoarse instinctiv să se uite la măsuța elegantă de lângă pat pe care pusese foaia scandaloasă înainte să se bage la culcare. Se întinse după listă, o cercetă, iar pe buze îi apăru urma unui zâmbet când revăzu cuvintele mâzgălite. Dacă lua drept reper evenimentele din urmă cu o noapte, avea să se bucure de fiecare moment în care urma să facă restul lucrurilor. Aceste nouă lucruri erau tot ce stătea între Callie și viață. Nu trebuia decât să riște.

Și de ce n-ar face-o?

Plină de energie, Callie dădu deoparte plapuma și coborî din pat. Îndreptându-se de spate, traversă camera, până la biroul micuț din colț. Așeză lista pe el, netezi hârtia mototolită și se mai gândi o dată la ceea ce scrisese, apoi se întinse după toc și îl înmuie într-o călimară din apropiere. Sărutase pe cineva. Și cu pasiune.

Cu o singură mișcare continuă, trase o linie groasă și neagră peste primul rând, fără să-și ascundă rânjetul larg de pe față. „Și acum?"

Se auzi un ciocănit rapid, iar Callie se uită în oglindă când uşa se deschise larg, şi în prag apăru camerista ei. Observând privirea încruntată a bătrânei, Callie simţi cum rânjetul i se estompa pe măsură ce uşa se închidea în urma ei.

– Bună dimineaţa, Anne.

Băgă repede lista sub o carte cu poezii de Byron.

– Calpurnia Hartwell, spuse încet Anne, ce-ai făcut?

Ochii lui Callie trecură de la bătrână la un şifonier mare din mahon.

– Aş vrea să mă îmbrac, spuse ea veselă. Am o întâlnire în dimineaţa asta.

– Cu marchizul de Ralston?

Callie făcu ochii mari.

– Cum ai...? Ce?... Nu!

– Serios? Mi-e greu să te cred, ţinând cont că un bărbat de la reşedinţa Ralston aşteaptă jos un răspuns la scrisoarea care tocmai a sosit pentru tine.

Lui Callie i se tăie răsuflarea când observă bucata de hârtie din mâinile bătrânei. Se ridică şi traversă camera.

– Dă-mi să văd.

Anne îşi încrucişă braţele peste pieptul mare, ascunzând scrisoarea sub un braţ.

– Callie, de ce îţi trimite mesaje marchizul de Ralston?

Callie roşi.

– Nu... Nu ştiu.

– Nu ştii deloc să minţi. Aşa a fost de când erai de-o şchioapă. Anne era încăpăţânată ca un catâr. Callie, fetiţo, îl urmăreşti pe Ralston de câţiva ani. De ce a devenit brusc interesat?

– Eu... N-a devenit! Întinse mâna, străduindu-se să vorbească pe un ton ferm: Dă-mi corespondenţa, Anne.

Anne zâmbi, înainte să întrebe liniştită:

– Ai fost azi-noapte cu Ralston?

Callie îngheţă, şi obrajii îi luară foc înainte să îngaime:

– Sigur că nu!

Anne îi aruncă o privire cunoscătoare.

– Păi, undeva ai fost. Te-am auzit când te-ai furişat înapoi pe intrarea servitorilor, înainte de răsărit.

Callie se îndreptă spre şifonier şi deschise larg uşile, încercând să-şi distragă atenţia de la discuţie.

–Ştii, Anne, faptul că ai avut grijă de mine de la naştere nu îţi dă dreptul să-mi vorbeşti atât de liber.

Anne râse uşor.

–Ba sigur că da.

Camerista profită de plecarea lui Callie de lângă masă, scoase lista din ascunzătoare şi o citi.

Callie se întoarse la icnetul revoltat al lui Anne. Ţipă, văzând foaia din mâinile cameristei.

–Nu! Dă-mi-o înapoi!

–Callie! Ce-ai făcut?

–Nimic!

Trase foaia şi se opri, uitându-se la privirea neîncrezătoare a lui Anne.

–*Serios*, chiar nimic.

–Foaia aia nu pare să fie *nimic*.

–Aş prefera să nu vorbim despre asta.

–Sunt sigură că aşa ai prefera.

–Nu e nimic. E doar o listă.

–O listă scandaloasă. Cu lucruri pe care femeile tinere şi nemăritate *nu le fac*.

Callie se întoarse la şifonier şi îşi băgă capul adânc înăuntrul lui, sperând să pună astfel capăt discuţiei. Când scoase o rochie de zi de culoarea piersicii şi se întoarse, Anne încă aştepta răspunsul.

–Ei bine, poate că femeile tinere şi nemăritate ar trebui să profite că sunt tinere şi libere şi să încerce câteva dintre lucrurile astea, murmură ea oftând.

Anne clipi la auzul cuvintelor directe. Apoi râse.

–Ai făcut deja unul dintre lucrurile astea.

–Aşa e, admise Callie roşind.

Anne se holbă la hârtie, desluşind cuvintele obscure. Când îşi ridică şocată privirea, Callie se întoarse cu spatele.

–Ei bine, Calpurnia Hartwell. N-ai pierdut deloc timpul şi ţi-ai luat ce ţi-ai dorit de atâţia ani.

Callie nu-şi putu reţine zâmbetul firav care îi juca pe buze.

–Ai fost cu Ralston azi-noapte!

Obrajii înflăcărați ai lui Callie spuneau multe.

– O să-ți spun ceva, zise Anne, cu o urmă de mândrie în voce. Ești singura fată pe care am cunoscut-o vreodată care a făcut o listă ca asta și care chiar s-a apucat să ducă totul la îndeplinire. Tonul i se schimbă brusc. Sigur, o să fiu și mai surprinsă dacă peste o săptămână reputația ta nu va fi distrusă.

– Am de gând să fiu foarte atentă, o asigură Callie.

Anne clătină din cap.

– Dacă nu lucrezi la Ministerul de Război, draga mea Callie, nu poți să faci nici jumătate dintre lucrurile de pe listă fără să ți se ducă naibii reputația. Făcu o pauză. Știi asta, nu?

Callie aprobă ușor din cap.

– E greșit că nu prea îmi pasă în dimineața asta?

– Da. Nu poți să le faci pe toate, Callie. Să pariezi? Într-un club pentru bărbați? Ai înnebunit?

Callie deveni serioasă.

– Nu.

Cele două rămaseră tăcute mult timp. În cele din urmă, Callie păru să găsească vorbele pe care le căuta:

– Dar, Anne, a fost *minunat*. A fost cea mai incredibilă și mai eliberatoare *aventură*. Poți să mă acuzi că vreau mai mult?

– Se pare că deja primești mai mult decât ai cerut. Dă-mi aia!

Anne luă muselina de culoarea piersicii din mâinile lui Callie și o schimbă cu o rochie de zi dintr-o muselină verde ca iarba.

– Ce avea cea pe care o alesesem eu?

– Nu te mai bosumfla atât. Dacă mergem la reședința Ralston, o să porți rochia asta. Arăți superb în verde.

Callie acceptă rochia, privind-o pe Anne în vreme ce îi căuta lenjerie.

– Nu mergem la reședința Ralston.

Anne nu spuse nimic, absorbită în continuare de conținutul plicului. În schimb, îi aruncă scrisoarea lui Callie. Ignorând tremurul mâinilor, Callie rupse sigiliul din ceară, extrem de curioasă și îngrozită în același timp.

Lady Calpurnia,
Sora mea vă așteaptă la unsprezece și jumătate.
R.

Nu mai putea să dea înapoi.

– Anne, spuse Callie, fără să-şi poată lua ochii de la foaie, mergem la reşedinţa Ralston.

La o zi după prima vizită, Callie se afla din nou pe treptele casei Ralston – de data aceasta, respectabilă, pe timp de zi, însoţită de cameristă – ca s-o întâlnească pe domnişoara Juliana Fiori, misterioasa soră mai tânără a marchizului.

Callie inspiră adânc, rugându-se în gând ca Ralston să fie plecat de acasă şi sperând să poată evita umilinţa inevitabilă. Desigur, ştia că nu avea cum să evite interacţiunile pe viitor... Până la urmă, acceptase să-i introducă sora în societate. Dar putea măcar să spere că îl putea evita *astăzi*.

Un servitor deschise uşa, şi în faţa ochilor le apăru un Jenkins inexpresiv. „Te rog, nu mă recunoaşte", îşi zise ea în gând când îşi ridică privirea spre chipul îmbătrânit şi ridat al majordomului, încercând să pară degajată şi liniştită.

– Lady Calpurnia Hartwell, în vizită la domnişoara Juliana.

Când vorbi, Callie se îndreptă de spate, astfel încât cuvintele să iasă pe un ton perfect manierat. Îi oferi majordomului o carte de vizită, iar acesta o primi cu o plecăciune joasă.

– Desigur, milady. Domnişoara Juliana vă aşteaptă. Vă rog să mă urmaţi.

Când Jenkins se întoarse cu spatele, Callie lăsă să iasă un oftat lung şi tăcut de uşurare. Îl urmă până la o uşă deschisă de pe holul principal cu marmură şi îi oferi cel mai regal salut când el se dădu deoparte, s-o lase să treacă în frumoasa cameră verde de recepţie.

Callie se uită la mătasea verde ca iarba care decora pereţii, la fotoliul şi scaunele cu imprimeuri, toate din mahon şi tapiţate cu cele mai rafinate ţesături. Eleganţa camerei era completată de o statuie uluitoare din marmură care stătea pe o latură – o femeie înaltă şi mlădioasă, sculptată de parcă ar fi ţinut deasupra capului o fâşie lată de pânză, care se umfla la spatele ei. Lui Callie i se tăie răsuflarea când văzu frumuseţea statuii; nu se putu împiedica să meargă spre ea, atrasă de zâmbetul tăcut şi misterios care înfrumuseţa chipul superb al zeiţei şi de mişcarea lichidă a marmurei. Admira cum i se aşeza rochia şi se întinse să-i atingă drapajul,

aşteptându-se oarecum să simtă o ţesătură călduroasă, nu piatra rece, când dinspre uşă se auzi o voce:

– E frumoasă, nu?

Cu un icnet uşor, Callie se întoarse în direcţia din care venise vocea. În uşă era Ralston, cu un zâmbet degajat, de parcă ar fi fost amuzat de stinghereala ei.

Nu... nu Ralston.

Bărbatul din uşă era Lord Nicholas St. John, înalt şi masiv, cu o bărbie ascuţită şi ochi albaştri scânteietori, identic cu Ralston în toate privinţele, mai puţin una. Obrazul drept al lui St. John era brăzdat de o cicatrice urâtă, o linie albă lungă şi subţire care îi despica pielea bronzată, contrastând cu tot ce era acest bărbat: un gentleman impecabil. Cicatricea ar fi trebuit să-i dea lui St. John un aer periculos, însă, de fapt, îl făcea să fie şi mai atrăgător. Callie văzuse cum femei respectabile din înalta societate se transformau în adevărate prostuţe când erau în preajma lui St. John – ceva ce el părea să nu observe.

– Lord Nicholas, spuse ea cu un zâmbet, plecându-şi uşor capul când el traversă camera ca să-i ia mâna şi să facă o plecăciune adâncă.

– Lady Calpurnia, văd că mi-ai descoperit iubita, replică el zâmbind călduros şi arătă spre statuie.

– Aşa e, într-adevăr.

Callie îşi întoarse privirea spre statuia din marmură.

– E uluitoare. Cine e artistul?

St. John clătină din cap, cu un licăr de mândrie în ochi.

– E necunoscut. Am găsit-o acum mulţi ani, pe coasta sudică a Greciei. Mi-am petrecut şapte luni acolo, adunând obiecte din marmură, şi m-am întors acasă cu mult prea multe, aşa că am donat frumuseţea asta reşedinţei Ralston, cu condiţia ca fratele meu să aibă grijă de ea. Făcu o pauză, tulburat de statuie. Cred că e Selene, zeiţa lunii.

– Arată foarte mulţumită.

– Pari surprinsă.

– Ei bine, spuse Callie într-o doară, Selene nu are cea mai fericită poveste. La urma urmei, e blestemată să iubească un muritor care îşi doarme somnul cel de veci.

St. John se întoarse când o auzi, evident impresionat.

–A fost vina ei. Trebuia să știe să nu-i ceară favoruri lui Zeus. Lucrurile astea nu se termină niciodată cu bine.

–Un adevăr pe care Selene l-a simțit din plin după ce și-a primit favorul. Cred că statuia asta o înfățișează pe Selene fericită, *înainte* să se amestece Zeus.

–Uiți, spuse St. John cu un licăr ironic în privire, că ea și Endymion au făcut douăzeci de copii, deși el dormea, deci nu putea fi prea nemulțumită de situație.

–Cu tot respectul, milord, spuse Callie, să naști și să crești singură douăzeci de copii nu e cea mai fericită situație. Nu prea cred că ar fi părut atât de odihnită dacă statuia i-ar fi prezentat bucuria maternă.

St. John râse sonor.

–Extrem de bine subliniat, Lady Calpurnia. Dacă discuția noastră e o mărturie în acest sens, debutul Julianei ar trebui să fie extrem de distractiv... cel puțin pentru mine.

–Și, firește, distracția ta e extrem de importantă, Nicholas.

Callie împietri când cuvintele iritate traversară încăperea, întunecate și amenințătoare, făcând ca inima să-i bată cu putere. Încercă să își mențină calmul, dar știu, înainte de-a se întoarce, că Ralston li se alăturase.

Părând să-i simtă agitația, St. John îi făcu cu ochiul înainte să se uite spre marchiz cu un zâmbet larg și deschis și să-i spună:

–Așa este, frate.

Încruntarea lui Ralston se adânci. Se întoarse spre Callie, țintuind-o cu o privire albastră sfredelitoare. O roșeață luminoasă îi coloră obrajii lui Callie, și își întoarse privirea de la el, uitându-se oriunde altundeva. Nick îi observă stânjeneala și îi sări în ajutor.

–Nu e nevoie să fii nepoliticos, Gabriel. Doar îi țineam companie lui Lady Calpurnia cât o așteptam pe Juliana să vină. Unde e fata?

–I-am zis lui Jenkins să n-o aducă. Vreau să vorbesc cu Lady Calpurnia înainte ca ele două să se întâlnească. Făcu o pauză. Singuri, Nick, dacă nu te superi.

Inima lui Callie începu să bată repede. Ce-ar fi putut să-i spună, de trebuia să se ferească de fratele lui?

Nick îi luă mâna şi făcu o plecăciune adâncă, după care îi spuse:

–Abia aştept să te revăd, milady.

Se îndreptă, îi oferi lui Callie un zâmbet luminos şi îi mai făcu o dată liniştitor cu ochiul.

Ea nu se putu abţine să nu-i zâmbească înapoi.

–Şi eu, milord.

Ralston aşteptă ca uşa camerei să se închidă, după care îi făcu lui Callie semn spre un fotoliu din apropiere şi se aşeză în faţa ei. Callie încercă să ignore felul în care el făcea ca mobila – şi camera însăşi – să pară mică, de parcă toată casa Ralston ar fi fost destinată unei fiinţe mai neînsemnate. Îşi lăsă capul în jos, prefăcându-se fermecată de tapiţeria fotoliului în care stătea – dornică să dea impresia că nu-l băga în seamă. Era zadarnic. El ştia că nu era un bărbat care să treacă neobservat.

–Vreau să vorbim despre Juliana înainte s-o întâlneşti.

Callie îşi înăbuşi un junghi de dezamăgire. Chiar trebuia să fie atât de indiferent? Nu îşi ridică privirea, ci îşi îndreptă atenţia către mâinile înmănuşate, pe care şi le încleştă în poală, încercând disperată să uite că, în urmă cu doar câteva ore, acele mâini îl atinseseră atât de intim pe Ralston. Dar cum ar fi putut să uite? Pielea lui fierbinte, părul moale, braţele lui puternice şi musculoase – le atinsese pe toate. Iar el părea complet indiferent.

Îşi drese delicat glasul şi spuse:

–Sigur, milord.

–Cred că ar fi cel mai bine e să vii la reşedinţa Ralston, să lucrezi cu Juliana. Are nevoie de multă îndrumare, şi nu mi-ar plăcea să facă vreo greşeală în faţa contesei de Allendale.

Ochii i se măriră când îşi înălţă capul să-l privească în ochi.

–Mama n-ar trăda niciodată secretul despre lecţiile surorii tale.

–Dar pereţii au urechi.

–Nu pereţii reşedinţei Allendale.

El se aplecă în fotoliu, destul cât s-o atingă, iar muşchii îi zvâcneau cu o forţă abia reţinută.

–Să fie clar. Treaba asta nu este discutabilă. Juliana nu vrea să îşi facă debutul în societate şi abia aşteaptă să se întoarcă în Italia. Probabil o să dea ceva bătăi de cap până o să accepte că aici e noua

ei casă. Mama ta şi prietenele ei sunt foarte importante în înalta societate – sunt femei pentru care descendenţa şi reputaţia sunt esenţiale, şi, deşi Juliana nu se trage din William Cuceritorul şi probabil o să fie pătată de reputaţia mizerabilă a mamei noastre, o să aibă de înfruntat aristocraţia Londrei. Şi o să se integreze perfect. Nu vreau să pun în pericol ocazia asta.

Vorbise cu multă siguranţă, ca şi când singura cale a Julianei către succes era cea pe care o plănuise. Şi totuşi, se citea clar insistenţa în tonul lui. Avea dreptate – Juliana Fiori urma să aibă nevoie de mult mai mult decât sprijinul lui Callie pentru a se bucura de succes în înalta societate. Era fiica unei marchize decăzute şi a unui comerciant italian – nu era aristocrată, abia dacă era legitimă în ochii lumii bune.

Dar Gabriel St. John, marchizul de Ralston, nu avea să permită ca trecutul întunecat al familiei sale să păteze viitorul surorii. Faptul că fraţii St. John îşi luaseră angajamentul de-a o introduce pe Juliana în înalta societate arăta ce fire aveau, şi, fiind şi ea o soră mândră şi dedicată, Callie le respecta decizia. Nu erau bărbaţi care să dea greş.

– Abia aştept să-ţi întâlnesc sora, milord.

O propoziţie destul de simplă, dar cu un sens inconfundabil: „Sunt de partea ta".

El făcu o pauză şi se uită la ea cu o privire pătrunzătoare şi plină de sensuri, şi, pentru prima oară după un deceniu, ea nu-şi feri privirea. Când el vorbi din nou, tonul îi fu mai blând:

– Nu credeam c-o să vii azi.

Un zâmbet uşor îi jucă pe buze.

– Milord, mărturisesc că m-am gândit să evit vizita asta.

– Şi totuşi, ai venit.

Obrajii i se îmbujorară, şi îşi plecă timidă capul.

– Avem o înţelegere.

Când îi răspunse, vocea lui fu mai joasă şi mai profundă:

– Aşa e. Avem.

Profunzimea vocii lui stârni un val de fierbinţeală în corpul lui Callie, care îşi drese vocea emoţionată şi arătă spre un ceas de pe o măsuţă din apropiere.

– Se face târziu, milord. Cred că e momentul s-o cunosc pe domnişoara Juliana. Nu crezi?

O privi în ochi un moment lung, de parcă i-ar fi citit gândurile cele mai ascunse. În cele din urmă, păru mulțumit de ce văzu. Fără să spună nimic, se ridică și merse să trimită după sora sa.

Primul lucru care-ți sărea în ochi la Juliana Fiori nu era frumusețea ei, deși era, neîndoielnic, frumoasă – cu ochii albaștri fermecători, pielea de porțelan și cu niște bucle castanii bogate pentru care majoritatea femeilor ar fi făcut multe ca să le aibă. Nu erau trăsăturile delicate sau vocea vioaie, cu accentul italienesc nativ. Nu era nici înălțimea, deși se înălța deasupra lui Callie și a multor altora.

Nu, primul lucru pe care îl observai la Juliana Fiori era francheța.

–Ce prostie să te gândești la ordinea corectă în care să torni laptele și ceaiul în ceașcă.

Callie își stăpâni râsul.

–Să înțeleg că la Veneția nu se pune mare preț pe un asemenea gest ceremonios?

–Nu. E lichid. E cald. Nu e cafea. De ce să-ți faci griji?

Zâmbetul Julianei străluci, dezvăluind o gropiță în obraz.

–Așa e, de ce? spuse Callie, întrebându-se într-o doară dacă și frații Julianei aveau o trăsătură atât de fermecătoare.

–Nu-ți face griji. Juliana ridică o mână cu dramatism. O să încerc să țin minte că întâi se toarnă laptele și după aceea ceaiul. N-aș vrea să provoc încă un război între Marea Britanie și continent.

Callie râse și acceptă o ceașcă în care tânăra turnase perfect ceaiul.

–Sunt sigură că parlamentul o să-ți mulțumească pentru diplomație.

Cele două își zâmbiră, înainte ca Juliana să continue:

–Deci, dacă ar fi să întâlnesc un duce sau o ducesă..., spuse Juliana în timp ce puse cu grijă o prăjitură pe o farfurioară pentru Callie.

–Ceea ce chiar va trebui să faci, sublinie Callie.

–*Allora, când* o să întâlnesc un duce sau o ducesă, va trebui să le vorbesc cu „Înălțimea Voastră". Celorlalți pot să le spun „milord" sau „milady".

– Corect. Cel puțin celorlalți care fie dețin un titlu, fie au titluri de curtoazie ca urmare a descendenței.

Juliana își înclină capul într-o parte, gândindu-se la vorbele lui Callie.

– E mai complicat decât cu ceaiul, zise ea și râse. Cred că e foarte bine pentru frații mei că n-o să stau prea mult aici. Sigur vor putea să repare greșelile pe care sora lor scandaloasă din Italia le-ar putea face în două luni.

Callie îi zâmbi încurajator.

– Prostii. O să-i dai pe spate pe toți din înalta societate.

Juliana păru încurcată.

– De ce să răstorn societatea?

Callie zâmbi și mai larg, clătinând din cap.

– E un fel de a spune. Înseamnă că o să ai mare succes în societate. Își coborî vocea, într-o șoaptă conspirativă: Cred că domnii se vor întrece să te întâlnească.

– Așa cum au făcut cu mama, nu?

Ochii albaștri ai Julianei scânteiară, și mâna ei spintecă aerul.

– Nu. Te rog să-ți scoți din minte ideea că o să mă mărit. Eu n-o să mă mărit niciodată.

– De ce nu?

– Dacă o să ajung la fel ca ea?

Cuvintele rostite încet o făcură pe Callie să se oprească. Înainte să poată găsi răspunsul corect, Juliana continuă:

– Îmi pare rău.

– N-ai de ce să-ți ceri scuze. Callie se întinse și își puse o mână pe brațul Julianei. Îmi dau seama cât de greu trebuie să fie.

Tânăra făcu o pauză, privind în poală.

– Vreme de zece ani m-am prefăcut că mama nu a existat. Și acum descopăr că singurele rude pe care le mai am sunt de la *ea*. Și bărbații ăștia... *frații* mei...

Vocea i se stinse. Callie o privi cu grijă pe tânără, înainte să-i răspundă:

– Nu prea îi simți ca pe niște rude, nu?

O umbră de vină se așternu peste chipul Julianei.

– E atât de evident?

Callie clătină din cap.

– Deloc.

– Nu cred că mă plac.

Callie clătină *cu hotărâre* din cap.

– Imposibil. Eşti o tânără extrem de fermecătoare. Eu, una, mă bucur nespus de compania ta.

Juliana zâmbi slab înainte să spună:

– Cred că Nicholas a început să mă accepte. Dar Ralston... O privi pe Callie în ochi şi coborî vocea. El nu zâmbeşte.

Callie se aplecă în faţă şi puse o mână pe braţul tinerei.

– N-aş lua asta ca pe un semn. Pot număra pe degetele de la o mână de câte ori l-am văzut pe Ralston zâmbind.

„Şi nu e ca şi cum nu aş fi stat cu ochii pe el."

Juliana îşi mută privirea către locul în care o atingea Callie, după care-şi aşeză mâna peste a acesteia. Când o privi în ochi pe Callie, expresia tinerei era plină de îndoială.

– Nu crezi că îi creez multe probleme? Fiica orfană a unei femei care i-a părăsit apare într-o bună zi, să-şi caute o nouă familie.

Callie ştia că trebuia să pună punct discuţiei total nepotrivite. Până la urmă, complicaţiile legate de problemele familiei Ralston erau exact asta – problemele familiei Ralston. Însă Callie nu se putu stăpâni.

– Nu o familie nouă. Una veche, o corectă ea. Una din care ai făcut mereu parte... Trebuia doar să-ţi ceri locul în rândurile ei.

Juliana clătină din cap.

– Nu. Ei nu ştiu nimic despre mine. Nu fac decât să le amintesc de mama noastră. Doar ea ne leagă. Sunt sigur că Ralston o vede pe ea de fiecare dată când se uită la mine. Cred c-o să se bucure când o să plec, peste două luni.

Deşi era extrem de curioasă în legătură cu mama lor, Callie se abţinu să pună mai multe întrebări despre femeia care abandonase cu atâta indiferenţă trei copii atât de minunaţi. Se mulţumi să spună:

– Juliana, e drept că fraţii tăi nu te cunosc, dar o să te cunoască. Deja au început s-o facă. Nu cred c-o să te lase să pleci peste două luni. Şi, chiar dacă te-ar lăsa, sper c-o să te răzgândeşti şi-o să rămâi.

Ochii albaştri superbi ai Julianei se umplură de lacrimi.

– Şapte săptămâni şi şase zile.

Inima lui Callie se strânse din milă pentru tânăra femeie. Îi zâmbi uşor.

– Sinceră să fiu, după ce mi-am petrecut o după-amiază cu tine, văd că şi pe mine mă interesează foarte mult viitorul tău. Cred c-o să fim prietene foarte bune.

Juliana îi zâmbi lui Callie, cu lacrimi în ochi. Inspirând adânc, tânăra se îndreptă şi-şi şterse lacrimile, hotărâtă să-şi înăbuşe nesiguranţa.

– Eşti de mult timp prietenă cu fratele meu?

Callie îngheţă când auzi întrebarea.

– Prietenă?

– *Si.* E clar că Ralston te preţuieşte şi te consideră prietenă. De dimineaţă, părea foarte încântat când m-a anunţat că ai fost de acord să mă introduci în înalta societate. Dacă n-aţi fi prieteni, de ce te-ai afla aici, riscându-ţi statutul pentru a-mi corecta fiecare greşeală?

Callie ştia că nu-i putea spune adevărul. „Vezi tu, Juliana, vine un moment în viaţa fiecărei femei când ar face orice ca să fie sărutată." Făcu o pauză, căutându-şi cuvintele potrivite; Juliana înţelese greşit sensul tăcerii.

– Ah, spuse ea, strecurând un ton înţelegător în acea silabă. Înţeleg. Îi eşti mai mult decât prietenă, *si?*

Callie făcu ochii mari când o auzi.

– Ce vrei să spui?

– Eşti...

Juliana se gândi un moment, căutând cuvintele corecte.

– *Inamorata* lui?

– Poftim?

Puse întrebarea cu un ţipăt gâtuit.

– Iubita lui, da?

– Juliana!

Cuprinsă de mânie, Callie îşi luă cea mai impunătoare postură cu putinţă, adoptând tonul guvernantei sale:

– Nu se vorbeşte cu musafirii despre iubite, amante... sau alte probleme personale!

– Dar tu nu eşti un musafir oarecare. Juliana părea confuză. Eşti prietena mea, nu?

–Sigur că da. Dar nici cu prietenii nu se vorbeşte despre lucruri atât de personale!

–Îmi cer scuze. Nu ştiam. Credeam că, dacă tu şi Ralston sunteţi...

–Nu suntem! Cuvintele ţâşniră, rostite tremurat de Callie. Nu suntem iubiţi. Nici măcar prieteni! Sunt aici să te ajut pentru că îmi face plăcere. Îmi place compania ta. Marchizul de Ralston n-are nici o legătură cu asta.

Juliana o privi fix în ochi pe Callie şi aşteptă câteva clipe înainte să răspundă:

–Şi mie îmi place compania ta, Lady Calpurnia, şi mă bucur că te am alături pe drumul ăsta. Apoi se aplecă înainte, şi un colţ gurii i se ridică într-un zâmbet ştrengăresc. Dar cred că nu eşti aici doar din bunătate. Altfel, de ce ai nega-o cu atâta pasiune?

Callie făcu ochii mari, după care deschise gura surprinsă şi o închise fără să scoată un sunet.

–Nu-ţi face griji. *Segreto* tău e în siguranţă cu mine.

Clătinând din cap, Callie spuse:

–Dar nu e nici un secret! N-are ce să fie în siguranţă.

Zâmbetul Julianei se mări.

–Cum spui tu. Îşi înclină meditativ capul. Tot o să fie în siguranţă.

Callie se lăsă pe spate în fotoliu şi o privi cu ochi mijiţi pe eleva sa, care rânjea ca o pisică în faţa castronului cu smântână.

Şi când se gândea că în urmă cu doar o zi crezuse că marchizul era cel mai viclean rezident al casei Ralston...

Capitolul 5

Pentru un observator oarecare, marchizul de Ralston, cufundat într-un fotoliu uriaş dintr-o cameră elegantă a clubului de gentlemeni Brooks, părea aristocratul răsfăţat prin excelenţă – picioarele întinse neglijent, ghetele strălucind în direcţia şemineului mare din marmură al camerei; lavaliera slăbită, dar nu desfăcută; părul ciufulit în mod voit; ochii închişi pe jumătate, privind spre

flăcările care scânteiau şi dansau. Într-o mână îi juca un pahar din cristal cu whisky, dar cele două degete de lichid gălbui din pahar fuseseră neglijate şi erau aproape gata să se reverse peste covorul albastru gros.

Acesta – ar fi crezut un ochi neantrenat – era portretul unui filfizon leneş.

Dar o asemenea observaţie ar fi fost un mare neadevăr, căci tolănirea indiferentă a lui Ralston îi ascundea starea adevărată – mintea îi gonea, iar frustrarea înăbuşită făcea ca imaginea liniştită să fie rezultatul unui mare efort de voinţă.

– Mă gândeam eu c-o să te găsesc aici.

Gabriel se întoarse de la foc, ca să-şi privească fratele în ochi.

– Dacă ai venit ca să mă anunţi de existenţa încă unui frate St. John, n-ai nimerit în cel mai bun moment.

– Din păcate, rămânem doar un trio. Oricât ar fi de greu de crezut. Nick se aşeză oftând pe scaunul de lângă Gabriel. Ai vorbit cu Nastasia?

Ralston bău îndelung.

– Da.

– Ah. Asta explică starea ta. Nu e uşor să încerci să corectezi în câteva ore nişte ani de depravare.

– N-am zis c-o să-mi schimb viaţa, doar că o să fiu mai discret.

– Corect. Nick îşi plecă amuzat capul. La ce trecut ai, e şi ăsta un început.

Ralston se încruntă şi mai mult. Mulţi ani după moartea tatălui său, îşi făcuse de cap în stil mare, indecent şi legendar prin toată Londra, construindu-şi o reputaţie de crai şi de libertin, care acum devenise mult mai scandaloasă decât o merita cu adevărat.

– Seamănă atât de mult cu mama.

Gabriel îşi întoarse capul când îl auzi.

– De dragul tuturor, sper că nu se aseamănă decât fizic. Altfel, am face bine s-o trimitem numaidecât înapoi în Italia. La cum stau lucrurile, cred că va fi foarte greu de trecut peste reputaţia mamei.

– E bine că eşti bogat şi cu titlu. Juliana n-o să ducă lipsă de invitaţii la cele mai aşteptate evenimente ale sezonului. Sigur, va trebui să o însoţeşti la evenimentele respective.

Gabriel bău din whisky, refuzând să muște momeala aruncată de fratele lui.

– Și tu cum ai de gând să eviți asta, frățioare?

Nick zâmbi rapid.

– Nimeni nu va observa absența fiului mai puțin important.

– Nicholas, n-o să aibă nimeni ocazia să o facă, pentru că o să vii la toate evenimentele.

– De fapt, mi s-a cerut să merg spre nord, în Yorkshire. Leighton crede că abilitățile mele sunt esențiale pentru a găsi și a aduce o statuie pe care a pus-o unde nu trebuia. Mă gândesc să-i accept cererea.

– Nu. N-o să pleci să te joci cu pietrele tale și să mă lași pe mine să țin lupii departe.

Nick ridică dintr-o sprânceană.

– O să încerc să nu mă simt jignit de cum îmi vezi tu munca... Cât o să mai dureze până să îmi îngădui să mă bucur de libertate?

Gabriel luă o gură de whisky.

– Cât crezi că durează s-o măritățm?

– Depinde de cât de repede îi scoatem din cap ideea că n-ar trebui să se mărite. O îngrozește influența mamei noastre, Gabriel. Și poți s-o condamni? Femeia ne-a marcat pe toți. Și Juliana poartă crucea asta.

– Nu seamănă deloc cu mama. Frica ei dovedește asta.

– Și totuși, nu noi trebuie să fim convinși. Ea trebuie să fie. Și restul Londrei. Frații tăcură un timp îndelungat, înainte ca Nick să adauge: Crezi că Juliana e genul care să țină la o căsătorie din dragoste?

Ralston mormăi iritat.

– Sper că fata are mai multă minte.

– Femeile tind să creadă că dragostea li se cuvine. Mai ales cele tinere.

– Nu îmi imaginez că Juliana ar crede în basme de-astea. Uită că ne-a crescut aceeași femeie... Pur și simplu, nu e posibil ca Juliana să vrea iubire. Nu după ce a văzut cât rău poate să facă.

Gemenii tăcură îndelung, înainte ca Nick să spună:

– De dragul nostru, sper să ai dreptate. Cum Ralston tăcu în continuare, Nick adăugă: Lady Calpurnia a fost o alegere perfectă ca îndrumătoare.

Ralston mârâi nepăsător.

– Cum ai făcut-o să se înhame la treaba asta?

– Contează?

Nick ridică brusc dintr-o sprânceană.

– Acum simt că da, chiar contează. Cum Ralston nu răspunse, Nick se ridică din scaun și își îndreptă lavaliera. Marbury organizează un joc de cărți în camera de alături. Vii cu mine?

Ralston clătină din cap și luă o gură lungă de whisky.

Nick îl salută și plecă. Ralston îl privi printre gene, blestemând capacitatea incredibilă a fratelui său geamăn de a ținti în centrul oricărei situații delicate.

Lady Calpurnia.

O considerase un noroc – o femeie cu o reputație fără pată, care pur și simplu *apăruse*. Era soluția perfectă la problema pregătirii Julianei pentru primul ei sezon – sau așa crezuse. Dar apoi o sărutase.

Și sărutul fusese remarcabil.

Râse zeflemitor la acel gând. Fusese frustrat și scos din apele lui de sosirea surorii sale. Orice sărut ar fi fost o distracție bine-venită.

„Mai ales unul oferit atât de liber, de o parteneră atât de entuziastă și de plăcută."

Ralston se excită pe dată amintindu-și de modul în care o simțise pe Callie în brațe, de gemetele ei ușoare, de felul în care se abandonase, atât de dornică. Se întrebă dacă încântarea provocată de sărut ar putea însemna că era interesată și de alte acțiuni, mai pasionale. Pentru o clipă, își dădu voie să și-o imagineze în patul lui, cu ochii căprui uriași și cu buzele pline și primitoare, goală, cu un zâmbet pofticios.

Un hohot de râs veni din partea cealaltă a camerei, trezindu-l din visare. Se mișcă în fotoliu, pentru a-și așeza mai comod pantalonii care începuseră să-l strângă, apoi clătină din cap, ca să scape de viziunea care îl fermecase, și își puse în gând să-și găsească o femeie disponibilă. Repede.

Mai luă o gură de whisky și privi cum lichidul cald se învârtea în pahar, în timp ce se gândea la evenimentele ciudate ale nopții trecute. Nu putea să nege că Lady Calpurnia Hartwell, o făptură retrasă și banală, cu nume ciudat – la care nu putea spune

că se gândise prea mult – era destul de interesantă. Cu siguranță nu era genul de femeie care l-ar fi interesat de obicei. De fapt, era chiar opusul preferințelor sale obișnuite – femei splendide, încrezătoare și experimentate.

Și atunci, de ce-l intriga așa mult?

Ralston fu scutit să-și mai bată capul cu răspunsul la întrebare de altă izbucnire de sunete răguşite din cealaltă parte a camerei. Dornic de ceva care să-l distragă de la gândurile neliniștitoare, își îndreptă atenția către un grup de bărbați care pariau zgomotos. Finney, book-makerul, trecea cât putea de repede pariurile în cartea de pariuri a clubului.

Aplecat înainte în fotoliu ca să vadă mai bine, Ralston deduse rapid care era punctul de interes al bărbaților: baronul Oxford. Cum Oxford era în centrul pariurilor, nu avea nici o îndoială cu privire la subiect – căutarea aparent nesfârșită a unei soții pentru baron. De câteva luni, Oxford, care avea datorii mari din cauza pasiunii pentru pariuri, îi anunțase public pe membrii clubului Brooks că voia să se însoare – cu cât era mai bogată mireasa, cu atât mai bine.

În mod normal, Ralston considera că gălăgiosul Oxford – adesea cherchelit bine – era de nesuportat, dar, cum marchizul avea nevoie de o distracție, făcu o excepție. Se ridică și se apropie de grup.

– Zece lire pe Prudence Marworthy.

– Are față de cal.

Chiar Oxford spuse asta.

– La ce zestre are, merită să stingi luminile, se auzi o voce din spatele mulțimii.

Ralston fu singurul bărbat din încăpere care nu râse la auzul glumei.

– Eu pun douăzeci de lire pe faptul că nimeni alta decât fiica lui Berwick o să te aibă.

Contele de Chilton aruncă banii de pariu, provocând un șir de murmure cu pariul insensibil, amestecate cu surpriza provocată de mărimea rămășagului lui Chilton.

– O fi ea simplă, spuse Oxford râzând, dar tatăl ei *este* cel mai bogat om din Anglia!

Neinteresat de conversație, Ralston se întoarse pentru a ieși din cameră. Aproape ajunsese la ușă, când o voce se ridică deasupra celorlalte:

– Știu! Fătuca Allendale!

Îngheță, după care se răsuci pentru a auzi răspunsul. Femeia îl bântuia.

– Nu e bine. Tocmai i-a fost dată lui Rivington, spuse unul. Și ești nebun să-ți imaginezi că Îngerul Allendale s-ar mulțumi cu Oxford.

– Nu aia drăguță... cealaltă.

– Grăsuna?

– Aia cu numele ăla ridicol?

Oxford vorbea cu o fală provocată probabil de faptul că băuse prea mult și se bucura de fiecare moment de atenție prostească.

– La drept vorbind, e o mișcare deșteaptă pentru Rivington să se însoare cu averea Allendale... Lady Cassiopeia n-ar fi cel mai trist final al poveștii mele.

– Calpurnia.

Ralston rosti numele încet, prea încet ca să fie auzit, și în același timp unul dintre ceilalți îl corectă pe Oxford.

Baronul continuă, fluturându-și nepăsător paharul în aer.

– Mă rog, oricum ar chema-o, aș fi din nou bogat – destul de bogat cât să îmi permit o amantă pe cinste și să nu am de-a face cu nevasta. Doar să-i pun mâna pe bani. Și bănuiesc că, la anii ei... Făcu o pauză ca să gesticuleze obscen. O să fie recunoscătoare pentru orice i-aș da.

Afirmația lui Oxford provocă un val de râsete gălăgioase.

Ralston fu străbătut de un val de dispreț visceral. „Calpurnia Hartwell nu s-ar mărita nici moartă cu Oxford." O femeie atât de pasională nu s-ar fi mulțumit cu un măgar ca ăsta. Ralston nu mai fusese niciodată în viața lui atât de sigur de ceva.

– Cine pariază că o să fie a mea până în iunie?

Mai mulți dintre prietenii lui Oxford îl susținură, alții pariară pe intervenția contelui de Allendale pentru a refuza căsătoria, iar cel puțin unul parie că Oxford ar trebui să fugă pe ascuns cu Lady Calpurnia ca să aibă câștig de cauză.

– Accept eu toate pariurile.

Cuvintele lui Ralston, deşi rostite încet din cealaltă parte a camerei, îi reduseră la tăcere pe restul bărbaţilor, care se întoarseră deodată să-l privească.

Oxford îi zâmbi larg.

– Ah, Ralston, nu te observasem. Vrei să pariezi pe viitoarea mea soţie?

Ralston nu putea să-şi imagineze nici o situaţie în care femeia care venise singură acasă la el cu o seară în urmă l-ar fi văzut pe Oxford altfel decât ca pe ceva iritant. Nu mai pomenise vreun pariu câştigat la fel de uşor ca acesta. *Ca şi când i-ar fi luat dulciurile unui copil.*

– Da, Oxford. Accept toate pariurile făcute pe Lady Calpurnia. Nu ai nici o şansă să se mărite cu tine. Se întoarse către book-maker. Finney, notează ce spun. Dacă Oxford îi va face vreo propunere lui Lady Calpurnia, ea îl va refuza.

Un freamăt de surpriză străbătu mulţimea când Finney întrebă:

– Cât pariaţi, milord?

Ralston îl privi pe Oxford în ochi în timp ce vorbi:

– Cred că o mie de lire e o sumă care să facă pariul interesant, spuse el, apoi se întoarse şi ieşi din cameră, lăsând grupul de bărbaţi cu gura căscată.

Mănuşa fusese aruncată.

Capitolul 6

Callie crezuse că noaptea avea să fie diferită.

Se aşteptase ca balul de logodnă în cinstea Marianei şi a lui Rivington să fie perfect. Şi era – fiecare centimetru din cameră fusese lustruit şi strălucea, de la podele şi ferestre, la candelabrele uriaşe din cristal şi la aplicele de pe pereţi care adăposteau mii de lumânări strălucitoare, până la coloanele din marmură aliniate pe o latură a camerei, susţinând cel mai impresionant element al sălii de bal din casa Allendale – un coridor cu vedere înspre cer,

care le permitea oaspeților să ia o gură de aer fără să părăsească sala de bal.

Se aşteptase ca Mariana să strălucească, iar ea chiar asta făcea – un giuvaier sclipitor la brațul lui Rivington, trecând printre zecile de alte cupluri într-un dans în perechi entuziasmant. Şi ceilalți oaspeți păreau să fie de acord cu Callie; erau încântați să ia parte la primul eveniment important al sezonului, la sărbătoarea Marianei şi a ducelui ei. Membrii înaltei societăți erau la înălțime, îmbrăcați după ultima modă, dornici să-i vadă şi să fie văzuți de cei care le lipsiseră cât fuseseră plecați din Londra, de-a lungul lunilor de iarnă.

Dar Callie își imaginase că acest bal avea să fie special pentru *ambele* surori Allendale.

Şi totuşi, stătea în zona fetelor bătrâne. Ca de obicei.

Sigur, ar fi trebuit să se fi obişnuit cu asta – să fie ignorată şi uitată, alături de restul femeilor care nu stârneau interesul. La drept vorbind, în primii ani, preferase să stea acolo. Femeile o acceptaseră în rândul lor, făcându-i cu eleganță loc în zonele pregătite pentru cele ca ele. Pentru Callie fusese mult mai plăcut să privească de pe margine în timp ce bârfea cu femeile mai în vârstă decât să se afle în cealaltă parte a camerei, aşteptând cu răbdare să fie invitată la dans de un gentleman tânăr şi bun de însurătoare.

După două sezoane pline de vânători de avere şi de văduvi moşnegi, Callie începuse să se bucure de compania fetelor bătrâne.

Apoi devenise una dintre ele.

Nu era sigură când sau cum se întâmplase asta, dar se întâmplase. Iar acum nu prea avea de ales.

Dar în seara asta era balul de logodnă al Marianei. Era primul bal al Calpurniei de când începuse să bifeze lucruri de pe lista ei. Şi crezuse sincer că, în seara asta, lucrurile ar fi putut sta altfel. Până la urmă, fiind alegerea evidentă ca domnişoară de onoare, nu câştigase o recunoaştere specială la un eveniment menit să-i sărbătorească pe cei care urmau să se căsătorească?

Privindu-i pe cei care dansau, lăsă să-i scape un oftat firav. „În mod evident, nu."

– Oh, Calpurnia.

Domnişoara Genevieve Hetherington, o fată bătrână de vârstă mijlocie, cu o privire blândă şi o lipsă totală de sensibilitate, o bătu uşurel peste genunchi pe Callie, cu mâna acoperită de o mănuşă dantelată.

– Trebuie să treci peste asta, draga mea. Unele dintre noi nu suntem făcute pentru dans.

– Chiar că nu.

Cuvintele fură abia rostite de Callie, care profită de ocazie să se ridice şi să se scuze. Sigur era mai bine să facă asta decât s-o strângă de gât pe una dintre cele mai iubite fete bătrâne din înalta societate.

Ţinând capul plecat, ca să reducă numărul celor pe care ar fi trebuit să-i salute, Callie îşi croi drum către bufet.

Fu oprită de baronul Oxford la câţiva paşi de destinaţie.

– Milady.

Callie afişă un zâmbet prea luminos şi se întoarse spre baron, care îi arătă cel mai larg rânjet pe care îl văzuse vreodată. Incapabilă să se abţină, făcu un pas îndărăt, să se îndepărteze de bărbatul radios.

– Baronul Oxford. Ce surpriză!

– Da, cred că este.

Zâmbetul nu-i dispăru.

Ea făcu o pauză, aşteptând ca el să continue. Cum nu o făcu, îi spuse:

– Mă bucur să văd că aţi putut veni în seara asta.

– Nu la fel de mult pe când mă bucur eu să mă pot alătura dumneavoastră, *milady*.

Felul în care accentuase formula de politeţe îi stârni lui Callie o undă de confuzie. Baronul chiar voise ca vorbele să-i sune atât de sugestiv? Sigur că nu, ţinând cont că ea nici măcar nu îşi mai aducea aminte de când nu vorbise cu filfizonul incurabil. Îşi drese vocea cu delicateţe.

– Ei bine. Vă mulţumesc.

– Arătaţi foarte bine în seara asta.

Oxford se aplecă, iar zâmbetul i se lărgi. *Era posibil ca bărbatul să aibă mai mulţi dinţi decât ar fi fost normal?*

– Oh. Callie îşi aminti prea târziu să-şi plece capul şi să pară fatată, nu de-a dreptul îngrozită. Mulţumesc, milord.

Oxford părea foarte mândru de sine.

– Poate îmi faceți onoarea de a-mi acorda un dans? Cum ea nu răspunse imediat, își duse mâna spre buze și își coborî vocea, adăugând: Toată seara am vrut să vă invit.

Discuția neașteptată o ului pe Callie. „E beat?"

În timp ce se gândea la invitația înflăcărată, Callie auzi cum orchestra începu să ia primele note dintr-un vals și se împotrivi imediat ideii de a dansa cu Oxford. Valsul nu ajunsese în Anglia decât după ce Callie fusese etichetată ca fată bătrână și nu avusese niciodată ocazia să danseze vreunul – cel puțin, nu cu altcineva în afară de Benedick, în intimitatea casei. Sigur nu voia ca primul ei vals în public să fie dansat cu Oxford, care rânjea ca un prost. Aruncând o privire rapidă spre bufet, se întreba care era cea mai bună cale de scăpare.

– Oh. Ei bine. Eu...

Se fâstâcea.

– Calpurnia! Aici erai!

Domnișoara Heloise Parkthwaite, trecută de cincizeci de ani și destul de mioapă, apăru de nicăieri și o luă pe Callie de braț.

– Te-am căutat *peste tot*. Fii drăguță și vino cu mine să-mi refac tivul, vrei?

Callie fu străbătută de un val de ușurare; era salvată.

– Sigur, draga mea Heloise, spuse ea.

Trăgându-și mâna din prinsoarea lui Oxford, îi oferi un zâmbet plin de regret.

– Poate cu altă ocazie, milord?

– Sigur! Data viitoare nu vă las să scăpați!

Oxford însoți fraza cu un râs tunător, iar ea răspunse cu un chicot ușor și prelung, după care se întoarse s-o conducă pe Heloise spre salonul doamnelor.

Callie o luă de braț pe Heloise, iar femeia mai în vârstă începu pu să vorbească despre corsajele îndrăznețe care erau evident la modă în acel an. În timp ce aproba și murmura într-un mod care spera să pară în egală măsură captivant și destins, Callie își lăsa mintea să zburde – de la interacțiunea ciudată cu Oxford, la lucrurile de pe lista ei.

Hotărî imediat că, dacă avea să îndure o seară întreagă de conversații bizare printre fete bătrâne, merita cu prisosință încă

o încercare de aventură. De fapt, era foarte tentată să o lase pe Heloise în siguranță în salonul doamnelor și să profite de ocazie pentru de a se ocupa de un alt lucru de pe listă.

Desigur, dacă mai ajungeau la salonul doamnelor. Femeia în vârstă se oprise ca din senin și privea în mulțime.

– Acolo e Ralston? Cât de ciudat!

Lui Callie îi stătu inima în loc când o auzi, și se întoarse să privească în direcția în care se uita Heloise, dar, din cauză că era scundă, nu putu vedea nimic prin mulțimea de oameni care le înconjurau. Amintindu-și că Heloise avea probleme de vedere, Callie clătină din cap și reveni la sarcina de a se strecura prin mulțime. *Nu putea să fie Ralston.*

Heloise părea să fie de acord.

– Nu, nu poate să fie Ralston. El merge rar la baluri. Trebuie să fie St. John.

Fără să-și dea seama, Callie își ținuse răsuflarea, și acum expiră zgomotos. Desigur. Putea fi Lord Nicholas. „Te rog, fă să fie Lord Nicholas."

– Dar e ciudat că vine spre noi.

Incapabilă să se stăpânească, Callie se întoarse din nou spre mulțime, chiar la timp să-l vadă pe domnul înalt și superb cum se apropia grațios de ele, cu hotărâre în ochii albaștri.

Nu era Lord Nicholas.

Callie ar fi știut-o și dacă lipsa cicatricei nu i-ar fi dezvăluit identitatea. Umerii lui Nicholas nu erau la fel de lați, bărbia nu îi era la fel de puternică, iar ochii nu erau la fel de aprinși ca ai fratelui său. St. John n-o făcuse niciodată să rămână fără răsuflare, nu-i făcuse niciodată pulsul s-o ia razna și n-o făcuse niciodată să se gândească la lucruri de neimaginat.

Nu, bărbatul care se apropia de ele sigur *nu* era Lord Nicholas St. John.

Dar cât și-ar fi dorit să fie!

Callie privi rapid dintr-o parte în alta, încercând să descopere cea mai rapidă și mai puțin aglomerată cale de scăpare prin care ar fi putut să-l evite pe Ralston. Trupurile păreau să le înconjoare din toate părțile – cu excepția direcției din care venea el. Îi văzu privirea sugestivă când ridică dintr-o sprânceană neagră, perfect arcuită.

Era prinsă în capcană. Prinsă în capcană alături de Heloise, care se bâlbâia şi despre care s-ar fi putut crede că nu mai fusese abordată de un gentleman chipeş de ani de zile.

Nu că lui Callie i s-ar fi întâmplat prea des.

–Lord Nicholas, strigă Heloise, un pic cam tare. Ce plăcere să te văd!

–Draga mea Heloise, îi spuse încet Callie companioanei sale, e Ralston.

Heloise se uită cu atenţie, privirea oprindu-i-se, evident, pe obrazul lui Ralston, căutând semnul care îi deosebea pe cei doi fraţi.

–Oh! Desigur! Scuze, Lord Ralston, zise ea şi făcu o plecăciune rapidă.

–Nu trebuie să vă scuzaţi, domnişoară Parkthwaite, răspunse el şi se aplecă înspre mâna înmănuşată a lui Heloise, după care adăugă: Vă asigur că o iau ca pe un mare compliment. Fratele meu e cel care arată mai bine dintre noi doi.

–Nu, milord, chicoti Heloise, roşind şi dând din mâini ca o curcă beată. Cu siguranţă nu!

Ralston îi făcu femeii în vârstă cu ochiul, apoi spuse:

–Ei bine, departe de mine gândul de a contrazice o lady.

Cuvintele îi provocară o cascadă de chicote lui Heloise, în timp ce Ralston se întoarse spre Callie, care îi întinse mâna. Ralston făcu o plecăciune joasă, stârnindu-i un fior fierbinte pe braţ în sus.

–Lady Calpurnia, speram să îmi oferiţi următorul dans disponibil.

Heloise icni surprinsă, în timp ce Callie răspunse:

–Poftim?

–Următorul dans. Ralston repetă, privind de la o femeie la alta, de parcă fiecare ar fi fost uşor nebună. Recunosc că în ultima vreme nu merg la baluri la fel de des pe cât ar trebui, dar încă se mai dansează la ele, nu?

–Oh! Sigur că da, milord, strigă Heloise, dornică să ajute.

–În cazul ăsta, spuse Ralston cu amuzament în privire, îmi oferiţi carneţelul de bal, Lady Calpurnia?

–Nu am carneţel de bal.

Dansa atât de rar, încât nu-i trebuia unul. Trecu o clipă până când el îi înțelese cuvintele.

– Excelent. Atunci, este mult mai ușor să solicit un dans, nu? Ralston se întoarse spre Heloise. Vă supărați dacă vă fur însoțitoarea, domnișoară Heloise?

Uluită, Heloise nu putu decât să clatine din cap și să se bâlbâie.

– Deloc!

Callie stătea nemișcată, cu picioarele înfipte în podea, refuzând să fie condusă către ringul de dans. Nu putea să valseze cu Ralston. Nu putea să danseze cu el primul ei vals. Asta sigur i-ar face reputația să pară ca și distrusă în ochii celorlalți.

„Bărbații ca Ralston nu sunt pentru femei ca tine, Callie."

Nu. Într-adevăr, nu erau. Mai ales când amenințau să valseze cu ea. Ca să se apere, Callie clătină cu putere din cap.

– Oh, nu aș putea, milord. I-am promis lui Heloise c-o s-o însoțesc la...

– Prostii, spuse Heloise cu vocea ascuțită și pe nerăsuflate. O să mă descurc. *Trebuie* să valsezi, Lady Calpurnia, insistă femeia în vârstă și zâmbi spre Ralston, încuviințând încântată din cap.

Iar hotărârea fu luată.

Ralston o duse în mijlocul camerei, pentru primul ei vals.

În timp ce o conducea în ring, Callie își văzu mama în celălalt capăt al încăperii, stând împreună cu Mariana, care radia. Contesa văduvă se uita de-a dreptul șocată. Callie o salută ușor din cap și încercă pe cât putu să se poarte de parcă marchizii chipeși ar fi venit la ea la toate balurile la care participa.

Disperată să facă situația mai ușoară – după cum judeca ea lucrurile –, Callie spuse sec:

– Acum sigur le-ai dat tuturor un subiect de discuție, milord.

– Bănuiesc că te referi la faptul că am venit. Ei bine, m-am gândit că, dacă Juliana urmează să își facă debutul aș face bine să încep să mă pun bine și eu cu înalta societate. După o pauză lungă, adăugă: De ce nu dansezi?

Callie se gândi puțin la întrebarea lui înainte să răspundă.

– Am dansat mai mulți ani. Și apoi... m-am oprit.

Nemulțumit de răspunsul ei, insistă:

– De ce?

Ea afişă un zâmbet firav, plin de dispreţ la adresa propriei persoane.

– Partenerii nu erau deloc ideali. Dacă nu erau vânători de avere, erau bătrâni, plictisitori ori... pur şi simplu neplăcuţi. A devenit mai uşor să evit pur şi simplu invitaţiile decât să le îndur prezenţa.

– Sper că pe mine nu mă consideri la fel de neplăcut.

Îşi permise să-i susţină privirea amuzată. Nu. Ralston nu era neplăcut. În nici un caz.

– Nu, milord, spuse ea, iar moliciunea tonului îi trădă gândurile, după care adăugă: Şi se pare că nici domnişoara Heloise. A fost de-a dreptul fermecată de tine.

– Trebuie să profităm de talentele pe care le avem, Lady Calpurnia.

– Sunt sigură că o faci din plin.

Vocea lui deveni mai profundă.

– Te asigur că o fac foarte bine.

Refuzând să-şi dea voie să se enerveze, îi spuse:

– Reputaţia vorbeşte de la sine, milord.

Callie nu înţelese sensul dublu al cuvintelor până ce nu-i ieşiră din gură.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Serios?

Obrajii lui Callie se aprinseră când îşi mută privirea către lavaliera lui legată cu pricepere, dorindu-şi să fie la fel de învăţată şi de ispititoare ca femeile cu care obişnuia el să danseze. Ele ar fi ştiut, cu siguranţă, cum să răspundă jocului său uşuratic.

– Hai, Lady Calpurnia, o tachină el, la care dintre faptele infame din trecutul meu te referi?

Îl privi din nou în ochi, observând provocarea din ei.

– Oh, la oricare dintre ele, milord, spuse ea uşor, simţindu-se în largul ei. E adevărat că ai sărit odată din balconul unei contese şi, din păcate, ai nimerit în tufa de dedesubt?

Ochii lui Ralston se măriră puţin ochii când auzi întrebarea rostită şoptit, după care fu cuprins de amuzament.

– Un gentleman nici nu ar confirma, nici nu ar nega un asemenea eveniment.

Callie râse.

– Dimpotrivă, milord. Un gentleman sigur ar nega un asemenea eveniment.

El zâmbi cu un rânjet îndrăzneț, iar Callie fu recunoscătoare pentru tăcerea prietenoasă care se lăsă între ei, căci nu era sigură că și-ar fi găsit cuvintele în fața zâmbetului ce răsărea atât de rar pe chipul lui. Se lăsă să cuprinsă de dans, de sunetul muzicii, de legănarea trupurilor lor. Își închise ochii, permițându-i lui Ralston s-o conducă prin încăpere, și începu să simtă cum mâna lui înmănușată îi atingea ușor talia, cum piciorul lui lung și musculos se freca de al ei, în timp ce se învârteau pe ring. După câteva momente, deschise dezorientată ochii, nesigură dacă era amețită din cauza mișcării sau a bărbatului. Privind în ochii albaștri ai lui Ralston, acceptă adevărul.

Era din cauza bărbatului.

– Speram să putem vorbi despre Juliana.

Callie își înghiți dezamăgirea. Deși o vizitase pe Juliana de trei ori în acea săptămână, nu-l văzuse pe Ralston în timpul vizitelor – ceea ce era mai bine, având în vedere cât se fâstâcea în apropierea lui.

Fără să știe ce gândea ea, el continuă:

– Mă întreb când consideri că va fi pregătită să intre în sălile de bal ale Londrei.

– Nu cred că mai durează mai mult de o săptămână. Juliana e o elevă minunată, milord. Își dorește mult să vă facă pe plac ție și fratelui tău.

El aprobă din cap, mulțumit de răspunsul ei.

– Mi-ar plăcea să mergi cu ea la cumpărături. O să aibă nevoie de rochii noi.

Surpriza lui Callie fu evidentă.

– Nu sunt sigură că sunt cea mai bună însoțitoare pentru cumpărat rochii, milord.

– Mie mi se pare că ești îndeajuns de bună.

Încercă altfel:

– Ar trebui să cauți pe cineva care se pricepe la modă.

– Te vreau pe tine.

Cuvintele erau sincere și poruncitoare.

Callie înțelese că nu putea să câștige disputa. După o pauză, încuviință din cap.

– Va trebui să mă uit la garderoba ei actuală, să văd ce-i trebuie.

– Nu. Îi trebuie totul. Vreau să fie îmbrăcată complet. Cu cele mai bune și mai la modă haine. Tonul lui nu lăsa loc de discuții. N-o s-o las să se îmbrace nepotrivit.

– Dar cum stă aici doar două luni...

– Doar nu crezi serios că o s-o las să se întoarcă în Italia.

– Eu... Callie remarcă tonul ferm. Nu, cred că nu. Dar, milord, spuse ea delicat, neștiind cum să sublinieze faptul că acea cerere extravagantă avea să coste o avere.

– Banii nu contează. Trebuie să aibă tot ce e *mai bun*.

– Prea bine.

Acceptă fără să riposteze, hotărându-se că ar prefera să danseze în loc să discute despre asta.

El o lăsă să se miște în tăcere câteva momente, după care îi spuse:

– Aș vrea să discutăm și despre ce îi trebuie ca să poată intra la Almack.

Callie făcu ochii mari când îl auzi. Își alese cu grijă cuvintele când îi răspunse:

– S-ar putea ca Almack să nu fie cel mai bun loc în care Juliana să fie scoasă în mijlocul înaltei societăți, milord.

– De ce nu? Dacă e primită acolo, o să-i fie acceptată mult mai ușor în celelalte locuri, nu?

– Cu siguranță, aprobă Callie. Dar comitetul de conducere nu oferă acceptul cu una, cu două. Este nevoie să treacă prin încercări grele.

Ralston își mijì ochii.

– Vrei să spui că nu crezi că Juliana va avea susținătoare?

Callie făcu o pauză, gândindu-se înainte să vorbească.

– Cred că doamnele de la Almack vor observa că sora ta are maniere impecabile...

– Dar manierele impecabile nu sunt de-ajuns, nu-i așa, Lady Calpurnia?

Îl privi fix în ochi.

– Nu, milord.

– E vorba despre mine? Sau despre mama?

– Ăsta nu-i un loc bun să discutăm...

– Prostii! Asta e societatea. Nu se discută toate lucrurile importante în sălile de bal?

Tonul îi era plin de sarcasm. Dacă nu ar fi ştiut câtă frustrare îi stârnea întreaga situaţie, s-ar fi simţit jignită de obrăznicia lui.

Îşi luă privirea de la ea şi se uită în gol peste capul ei. Ea făcu o pauză, gândindu-se la răspuns, după care vorbi cu grijă:

– Dacă ar avea un titlu... sau dacă nu ar locui la reşedinţa Ralston... Schimbă abordarea. Ar fi mai uşor ca Juliana să fie acceptată dacă stăm departe de Almack.

El tăcu, dar ea simţi schimbarea din el. Braţele care o ţineau erau rigide şi încordate. După câteva momente, o privi în ochi.

– Nu vreau să-i fac rău.

– Nici eu.

Şi nu voia.

El făcu o pauză, de parcă i-ar fi citit gândurile.

– O să meargă?

– O să fac tot ce pot.

Era adevărul.

Colţul gurii i se ridică rapid – dacă nu ar fi fost atât de concentrată la el, n-ar fi văzut.

– Eşti foarte sigură pe tine.

– Milord, nimeni nu îşi petrece toată viaţa pe marginea sălilor de bal fără să înveţe ce calităţi trebuie să aibă frumoasa balului.

– Lady Calpurnia, cred că, dacă o poate ajuta cineva pe Juliana să înoate prin apele astea pline de rechini, tu eşti aceea.

Cuvintele lui, pline de respect, făcură ca trupul lui Callie să fie străbătut de o căldură pe care încercă fără succes s-o ignore.

Când valsul luă sfârşit, iar fustele i se aşezară la loc, cuteză să-l întrebe:

– Îţi pot sugera să mă conduci la mama?

Înţelese imediat logica din spatele cuvintelor ei.

– Crezi că o singură discuţie cu mama ta o s-o convingă că m-am schimbat?

– Rău nu poate face.

Zâmbi spre el în timp ce mergeau pe marginea sălii de bal.

– Uiţi de unul dintre cele mai importante principii ale societăţii londoneze.

– Care-i acela?

– Că marchizii bogați și necăsătoriți sunt mereu bine-veniți înapoi în lumină.

El se opri, lăsând un deget să-i treacă ușor peste încheietura ei, în timp ce-i șopti ușor la ureche:

– Și dacă nu sunt sigur că vreau să ies din întuneric?

Un fior îi străbătu șira spinării când îi auzi cuvintele ce aduceau mai degrabă a adiere. Își drese vocea cu delicatețe.

– Mă tem că e prea târziu.

– Lord Ralston! Vocea mamei se auzi ascuțită și încântată în timp ce se apropiau de ea și de Mariana, care păreau să fi urmărit întregul vals, așteptând acel moment. Ce noroc să vă avem printre noi în seara asta.

Ralston făcu o plecăciune adâncă.

– Eu sunt norocos că am primit o invitație, milady. Lady Mariana, sunteți sclipitoare. Vreau să vă urez toate cele bune în căsnicia care vă așteaptă.

Mariana zâmbi cald drept răspuns la complimentul lui Ralston și îi întinse mâna.

– Mulțumesc, milord. Vă mărturisesc sincer că abia aștept să vă cunosc sora. Callie mi-a spus lucruri minunate despre ea.

– Lady Calpurnia îi e prietenă bună Julianei încă din săptămâna în care a sosit. O privi pe Callie și adăugă: Cred că e cea mai potrivită să-i asigure surorii mele succesul.

– Aveți perfectă dreptate, milord, spuse Lady Allendale. Callie are o reputație impecabilă. Și, ținând cont de vârsta și de situația ei, este îndrumătoarea ideală pentru domnișoara Juliana.

Callie se cutremură când își auzi mama, care – cu sau fără intenție – atrăsese atenția asupra statutului ei de celibatară. Sensul real al afirmației lui Lady Allendale era mai evident decât dacă ar fi anunțat că fiica sa depusese jurământul să devină călugăriță.

Lady Allendale continuă:

– Vă pot întreba, milord, cum se face că dumneavoastră și Callie ați ajuns la înțelegerea asta privind introducerea în societate a surorii dumneavoastră?

Callie își trecu imediat privirea spre Ralston, cu inima în gât. Cum avea să evite adevărul? El răspunse calm:

– Mărturisesc, Lady Allendale, că înțelegerea a fost ideea mea. Am avut un noroc extraordinar că Lady Calpurnia s-a întâmplat să fie la locul potrivit, la momentul potrivit, cum se spune. Nu știu cum o voi răsplăti pentru oferta asta atât de generoasă.

Callie făcu ochii mari când auzi răspunsul. Se simțea, oare, o notă de tachinare în vorbele lui? Își îndreptă atenția spre mama ei, care părea mulțumită de răspunsul marchizului, de parcă ar fi fost ceva perfect obișnuit ca un libertin să-i ceară compania fiicei sale nemăritate, în scopuri nu foarte clare.

Trebuia să pună capăt acestei rușini. Imediat. Înainte ca mama ei să facă ceva cu adevărat umilitor. De parcă n-ar fi fost de ajuns că era îmbrăcată într-o mătase violacee sclipitoare, împodobită cu pene de păun. Multe pene de păun.

– Mamă, Lord Ralston a fost de acord să mă însoțească la bufet, spuse evitând să-l privească pe Ralston în timp ce încerca să mintă la fel de frumos cum făcuse el. Putem să-ți aducem ceva?

– Oh, nu, mulțumesc.

Contesa văduvă își flutură nepăsătoare evantaiul în aer, înainte să-și pună mâna pe brațul lui Ralston și să-l privească fix în ochi.

– Lord Ralston, vreau să vă întâlnesc sora foarte curând. Poate vine la prânz?

Nu prea părea o întrebare.

Ralston înclină grațios din cap, acceptând oferta de sprijin a contesei, și spuse:

– Sunt sigur că Julianei i-ar face plăcere, Lady Allendale.

Mama lui Callie încuviință cu hotărâre.

– Excelent.

Spunând asta, Lady Allendale plecă, urmată de biata Mariana, să salute alți oaspeți. Ralston îi oferi brațul lui Callie.

– Mi-ar face mare plăcere să te însoțesc la bufet, Lady Calpurnia, spuse cu prefăcătorie.

Ea îi luă brațul.

– Îmi cer scuze pentru minciună.

– Nu e nevoie. Merseră câteva momente în tăcere, înainte ca el să adauge: Mulțumesc.

Înțelegea cât contau interacțiunea cu familia ei și invitația mamei sale pentru acceptarea Julianei în înalta societate.

Nu-i răspunse imediat, ci se gândi la evenimentele surprinzătoare ale serii. Simțind acut căldura brațului lui Ralston sub mâna ei, dar și ochii cremei societății londoneze care îi urmăreau în vreme ce traversau sala de bal, Callie nu putea să nu se întrebe cât de diferită avea să se dovedească seara asta.

– Nu-mi mulțumi prea repede, milord, începu Callie. Până la urmă, după cum ai subliniat cu atât de mult tact, încă nu ți-am zis ce îți cer în schimb.

Ralston privi în jos către ea.

– Am observat. Bănuiesc că nu vrei să-mi spui acum, ca să rezolvăm o treabă?

– Mă tem că nu. Dar am o întrebare mai ciudată, dacă nu te deranjează să-mi faci pe plac.

– Deloc. Aș fi încântat chiar.

Înghiți în sec, își făcu curaj și, încercând să pară cât mai nepăsătoare cu putință, întrebă:

– Poți să-mi recomanzi o tavernă bună în oraș?

Nu era nici cea mai plină de tact, nici cea mai delicată întrebare, dar Callie era prea dornică să-i audă răspunsul ca să încerce altă abordare decât cea directă.

Ralston merita aprecieri pentru că nu-și trăda surpriza pe care sigur i-o stârnise întrebarea. De fapt, cu excepția unei ocheade rapide către ea, continuase să se strecoare abil printre cuplurile care le stăteau în cale, fără să se oprească.

– Poftim? O tavernă?

– Da. Un pub.

Înclină din cap, zâmbind spre el, sperând ca el să nu insiste cu întrebările.

– Pentru ce?

Ar fi trebuit să își imagineze că avea să fie curios. Callie căuta o explicație.

– Vezi tu... milord... Se opri să se gândească. Fratele meu..., Benedick? Așteptă ca Ralston să încuviințeze din cap, în semn că știa despre cine e vorba, înainte să continue: Ei bine... *Benedick* caută un loc nou... Și mă gândeam că poate ai un răspuns pentru enigma lui.

– Sigur pot să-i recomand ceva. O să vorbesc cu el.

– Nu!

Răspunsul vehement îl făcu să ridice dintr-o sprânceană.

– Nu?

Își drese repede vocea.

– Nu, milord. Se opri, așteptând să-i vină inspirația. Vezi tu... fratele meu... n-ar aprecia să știe că vorbesc cu tine despre taverne.

– Nici n-ar trebui.

– Așa e.

Încercă să pară mâhnită de-a binelea.

– Deci, poate ar fi mai bine să-mi spui un loc bun... pentru un gentleman, desigur... iar eu să i-l sugerez subtil. La momentul potrivit.

Callie fusese atât de prinsă să-și țeasă povestea, încât nu observase că se opriseră din mers. Ralston o duse spre o firidă din marginea îndepărtată a sălii de bal, departe de mulțimea de invitați.

Întorcându-se s-o privească, îi spuse:

– Nu te pricepi deloc să minți.

Callie făcu ochii mari. Nu trebui să mimeze șocul.

– Poftim?

– Născocirile tale. Chiar dacă vorbele ar fi sunat adevărat – și n-a fost cazul –, nu te pricepi deloc să-ți ascunzi gândurile.

Deschise gura să răspundă, dar, cum nu găsi nimic de spus, și-o închise la loc.

– Exact cum credeam. Nu știu de ce sau pentru cine cauți o tavernă, pare o întrebare ciudată, mai ales că vine de la o lady...

Deschise din nou gura; el ridică o mână s-o împiedice să vorbească.

– Dar mă simt destul de mărinimos în seara asta... și sunt înclinat să-ți fac pe plac.

Ea nu-și putu stăpâni zâmbetul care-i răsări pe buze pentru o clipă.

– Mulțumesc, milord.

– Nu-mi mulțumi prea repede.

Callie mijì ochii când recunoscu vorbele pe care i le spusese ea cu doar câteva momente mai devreme.

– Ce dorești?

În momentul acela, se aștepta la mai multe de la el – încă o cerere privitoare la lecțiile Julianei, o intrare la Almack, o invitație la cină din partea mamei sale sau chiar a mamei lui Rivington. Era pregătită pentru toate astea. În momentul acela, păreau un schimb corect pentru numele unei taverne în care să-și poată continua aventurile.

Nu se aștepta ca el să zâmbească. Așa că, atunci când el zâmbi – un rânjet periculos, de lup, care o făcu să se cutremure până în vârfurile degetelor de la picioare –, se trezi luată complet prin surprindere. Fu străbătută de un val de căldură, iar inima începu să-i bată cu putere. Nu se putea stăpâni să nu-i privească dinții albi, buzele mari și moi, gropița care îi apăru într-un obraz.

Era mai frumos decât fusese vreodată.

Ralston profită de faptul că o prinsese nepregătită și se împinse spre ea, până o lipi cu spatele de perete. Ea observă prea târziu că în firida mică era uimitor de liniște pentru numărul impresionant de oameni aflați în apropiere. Alesese un loc blocat aproape complet de o coloană masivă și de niște ferigi mari, care le ofereau o oarecare intimitate.

Nu părea să-i pese că toți membrii înaltei societăți erau la câțiva pași distanță.

Callie deveni tot mai agitată.

El se întinse și își trecu un deget de-a lungul brațului ei, lăsând o urmă de foc. Îi luă mâna înmănușată într-a lui și o întoarse, să-i poată vedea încheietura. Își trecu degetul mare peste pielea delicată de acolo, făcând să-i crească pulsul. Pentru Callie, toată lumea fusese redusă la acel moment, la acea mângâiere. Nu-și putea îndepărta privirea de la locul în care se atingeau. Căldura mâinii lui și mângâierea lină a degetului o mistuiau și îi amenințau judecata.

Nu avea habar de cât timp o mângâia, când el îi duse mâna la buze și își apăsă gura pe pielea neacoperită a încheieturii. Își închise ochii în fața valului de senzații provocate de atingere – moliciunea buzelor lui, deschise doar cât să o sărute fierbinte

şi amed înainte să-i atingă locul sensibil cu dinţii. Îşi auzi singură geamătul şi deschise ochii la timp să-i simtă limba dezmierdându-i pielea. El o privi cu îndrăzneală în ochi în timp ce puse stăpânire peste simţurile ei, iar ea nu se putu stăpâni să nu-l privească, conştientă de faptul că el ştia exact ce îi făcea.

După un ultim sărut, Ralston îi dădu drumul mâinii, continuând s-o privească în timp ce se aplecă spre ea. Vorbi, iar cuvintele îi fură mai degrabă o boare decât sunet când îi trecură uşor peste pielea tâmplei.

–Dog and Dove.

La început, se simţi nedumerită. Deşi nu fusese sigură de ce anume avea să-i spună, nu se aşteptase la asta. Şi apoi, prin vălul de senzualitate pe care el îl ridicase în jurul lor, reuşi să priceapă. Făcu ochii mari. Înainte să poată să spună ceva, el dispăru, lăsând-o singură, să-şi vină în fire.

Când ieşi din firidă, îmbujorată de anticiparea aventurii, nu fu mirată să descopere că marchizul plecase de tot.

Dar îi dăduse numele unei taverne.

Capitolul 7

–Anne, trebuie să mă ajuţi.

Callie vorbea pe un ton stăruitor în timp ce o privea pe camerista indignată cum desfăcea şuviţele lungi de păr pe care le aranjase cu grijă înaintea balului de logodnă.

–Nu trebuie să fac aşa ceva, spuse bătrâna cu dispreţ. Îţi dai seama că, dacă s-ar afla, mi-aş pierde slujba!

–Ştii că n-aş lăsa să se întâmple aşa ceva, spuse Callie. Dar nu pot face asta fără tine!

Anne o privi pe Callie în oglindă.

–Atunci, o să-ţi fie foarte greu, draga mea Callie. Dacă eşti prinsă... Gândeşte-te la reputaţia ta!

–N-o să fiu prinsă!

Callie se întoarse să se uite la Anne, cu părul pe jumătate desfăcut păru a zbura în urma ei.

– În primul rând, toată lumea e atât de distrasă de bal, încât nimeni n-ar observa că am plecat. Dacă *tu* mă ajuți să mă deghizez, atunci iese din discuție riscul de-a fi prinsă. Doar o noapte, Anne. O să mă întorc imediat, n-o să-și dea nimeni seama. Callie se opri, își lipi palmele și adăugă: *Te rog.* Nu merit și *eu* o seară de bucurie?

Femeia în vârstă medită la cuvintele rostite încet de Callie, după care scăpă un oftat de resemnare.

– Lista asta o să ne omoare pe amândouă.

Callie rânji larg. Câștigase.

– Excelent! Oh, Anne, mulțumesc!

– O să trebuiască să faci mai mult decât să-mi mulțumești când va veni contele să-mi ia gâtul.

– S-a făcut.

Callie încă zâmbea când se întoarse s-o lase pe cameristă să ajungă mai ușor la șirul de nasturi de la spatele rochiei.

Când Anne începu să îi desfacă, încuviință din nou din cap, murmurând pentru sine:

– O tavernă. În miezul nopții. Probabil sunt nebună că te ajut.

– Prostii! spuse Callie cu vehemență. Ești doar o prietenă foarte bună. O prietenă foarte bună care ar trebui să aibă liber duminica, lunea și marțea.

Camerista mormăi ceva la auzul mitei evidente.

– Măcar ai *văzut* vreodată cum arată o tavernă pe dinăuntru?

– Sigur că nu, spuse Callie. N-am avut niciodată ocazia.

– Ai putea crede că există un motiv pentru asta, spuse Anne sec.

– Dar *tu* ai intrat vreodată într-o tavernă?

Camerista încuviință brusc din cap.

– Am avut motive să intru de câteva ori în câte o cârciumă. Sper doar că marchizul de Ralston ți-a recomandat una cu o clientelă respectabilă. Nu-mi place că a fost dispus să te ajute să-ți distrugi reputația, Callie.

– Nu da vina pe Ralston, Anne. Sigur nu mi-ar fi făcut recomandarea dacă ar fi crezut că eu sunt cea care o să meargă la Dog and Dove.

Anne pufni neîncrezătoare.

– Atunci e cam nerod, Callie, pentru că oricine are minte poate să se prindă de minciunile tale.

Callie o ignoră hotărâtă.

– Oricum, mă aşteaptă o aventură, nu crezi? Îţi dai seama că pot să dau peste un patron rumen cu vreun dinte sau doi lipsă? Sau peste vreo chelneriţă obosită şi drăguţă, care munceşte ca să-şi hrănească şi să-şi îmbrace copiii? Sau peste câţiva muncitori tineri, care vor să bea o halbă de bere, ca să lase în urmă ziua istovitoare?

– Îmi dau seama doar că în tavernă o să fie o lady prea romantică, sortită să fie dezamăgită de realitate, spuse Anne sec.

– Oh, Anne. Unde ţi-e simţul aventurii?

– Cred că ai tu destul pentru amândouă.

Callie o ignoră, însă ea insistă:

– Îmi promiţi un lucru?

– Da?

– Dacă ai cea mai mică nemulţumire, pleci imediat. Poate ar trebui să-l trimit pe Michael cu tine, spuse, gândindu-se la fiul ei, unul dintre vizitiii familiei Allendale. Ar avea grijă să fii în siguranţă.

Ideea o nelinişti pe Callie. Se întoarse să o privească pe cameristă, strângând la piept rochia desfăcută, cu o expresie hotărâtă pe chip.

– Anne, nimeni în afară de tine nu trebuie să afle vreodată că am făcut asta. Nici Michael. Nu pot să risc. Sunt sigură că înţelegi.

Anne se opri, gândindu-se la următoarea mişcare. Încuviinţă hotărâtă din cap şi trecu la subiect:

– O haină din lână maro e de-ajuns. Şi o să ai nevoie de o pelerină, să-ţi ascunzi faţa.

Callie zâmbi larg.

– Mă plec în faţa cunoştinţelor tale extraordinare despre deghizare.

– Mă rog, nu ştiu cum e cu deghizarea, dar cred că mă pricep foarte bine să te îmbrac ca pe un om de rând. Înainte să continue, Anne arătă spre paravan. Merg să-ţi aduc o rochie şi o pelerină. Tu dă-ţi jos rochia cât lipsesc.

–Şi o să-mi trebuiască şi o bonetă.

Anne oftă.

–Parcă terminaserăm cu bonetele din dantelă.

–Da. Dar în seara asta trebuie să mă deghizez cât mai bine cu putinţă.

Anne oftă exasperată şi plecă, murmurând ca pentru sine, probabil despre încercările pe care trebuie să le suporte cameristele răbdătoare.

După ce Anne se îndepărtă, Callie începu să-şi dezbrace rochia pe care o purtase mai devreme, la balul din acea seară. În vreme ce îşi scotea rochia din satin albastru, se legănă încetişor pe muzica slabă care se auzea de la etajul de mai jos, unde petrecăreţii continuau să danseze şi să-i sărbătorească pe Mariana şi pe Rivington.

Nu încăpea îndoială că fusese cel mai frumos bal din viaţa ei. Nu doar datorită valsului cu Ralston – deşi şi acela era, cu siguranţă, important – sau a interacţiunii decadente şi scandaloase cu marchizul în mijlocul festivităţilor, când oricine ar fi putut da peste ei. Motivul era faptul că, pentru prima oară în viaţa ei, simţise în ea o putere incredibilă – de parcă ar fi putut face orice.

De parcă putea trăi pur şi simplu aventura pe care şi-o dorea.

Senzaţia puternică se dovedise insuportabilă, iar Callie fugise sus la scurt timp după ce Ralston plecase de la bal. Întâlnirea secretă şi încântarea pe care i-o provocase faptul că Ralston îi recomandase o tavernă o făcuseră incapabilă să continue interacţiunile ei pline de demnitate pe care le avusese până atunci cu membrii înaltei societăţi. Cum putea să discute despre sezon când avea nişte whisky de încercat? O tavernă de vizitat? O Callie nouă de încurajat?

Sigur că nu putea.

Nu era primul bal de la care plecase devreme; se îndoia că vedea cineva sau că îi păsa cuiva că se făcuse nevăzută – o realitate care o ajuta să poată fugi uşor, în căutarea aventurii. „În sfârşit, mă ajută la ceva să fiu genul retras."

Gândul o făcu să zâmbească în timp ce un ciocănit rapid anunță întoarcerea lui Anne. Camerista reveni în cameră cu o haină din lână maro în brațe.

Plină de încântare, Callie bătu din palme, făcând-o pe camerista ei să se încrunte.

– Cred că ești printre primii oameni care aplaudă lâna maro.

– Poate sunt primul om care înțelege ce reprezintă lâna maro.

– Adică?

– Libertatea.

Firește, Dog and Dove era un loc cunoscut.

Callie privi pe fereastra trăsurii pe care o închiriase pentru a o duce la tavernă, așezându-se curioasă pe marginea banchetei, cu nasul aproape lipit de fereastra din sticlă. Trecuse de nenumărate ori ziua pe Jermyn Street, fără să-și dea seama că noaptea era un loc cu totul diferit. Transformarea era de-a dreptul fascinantă.

Zeci de oameni stăteau pe stradă, în fața tavernei, scăldați în lumina galbenă ce răzbea prin ferestrele acesteia. Fu surprinsă să vadă aristocrați cu lavaliere apretate care se amestecau printre gentlemeni și comercianți, „cetățenii" criticați atât de sonor în sălile de bal din toată Londra pentru că munceau.

Alături de bărbați se aflau și câteva femei, dintre care unele erau clar însoțitoarele bărbaților cu care stăteau, iar altele păreau să fie singure. Ultimele o neliniștiră pe Callie; o parte mică din ea sperase să ajungă la tavernă, să nu găsească aici nici o femeie neînsoțită și să fie nevoită să-i ceară vizitiului să o ducă imediat înapoi acasă.

La drept vorbind, nu-i era clar dacă se simțea tristă sau încântată că nu putea găsi o scuză rezonabilă pentru a pleca.

Callie oftă, iar răsuflarea ei aburi geamul, transformând lumina de dinafară într-o ceață gălbuie. Ar fi putut să meargă acasă și să bea whisky în biroul lui Benedick. Cu Benedick. Până la urmă, el îi propusese asta. La reședința Allendale, unde nu-și risca reputația.

„La reședința Allendale n-aș avea parte de aventură." Gândul o făcu pe Callie să se cutremure, și apucă foaia pătrată cu mâna

înmănușată, simțind cum hârtia groasă i se mototoli în palmă, în timp îndoielile începeau să-i dea târcoale.

Ar fi putut s-o lase pe Anne să o însoțească. Deodată, aventura solitară i se părea supraapreciată.

Dar acum nu putea să meargă acasă. Nu după ce se chinuise să obțină de la Ralston numele unei taverne *și* să se deghizeze corespunzător. Se tot foia sub lâna aspră a rochiei, care îi irita pielea, deși purta o cămașă din pânză. Cu gluga pelerinei trasă peste cap, nimeni nu s-ar fi uitat de două ori la tânăra banală care ar fi intrat, ar fi comandat un pahar cu whisky și s-ar fi așezat tăcută la o masă din spatele barului. O rugase pe Anne să-i dea informații despre interioarele tavernelor, așa că era bine pregătită. Trebuia doar să coboare din trăsură.

Din păcate, picioarele nu păreau dornice s-o ajute.

„Să bifez lucrurile de pe listă? Să nu le bifez?"

Portiera se deschise. Nu mai avea de ales. Vizitiul vorbi, pe un ton ce-i trăda exasperarea:

– Domnișoară? Ați spus Dog and Dove, nu?

Callie mototoli lista în palmă.

– Da.

– Păi... ați ajuns.

Ea încuviință din cap.

– Așa e, zise și, pășind pe scara pe care i-o așezase ca să poată coborî, îi mulțumi.

Putea să facă asta. Adunându-și tot curajul, Callie făcu ultimul pas până pe stradă și se opri cu ghetele din piele de ied fix într-o băltoacă. Cu un țipăt ușor și involuntar de neplăcere, sări pe un loc uscat și privi în urmă spre vizitiul care, dintr-odată amuzat, rânji șmecherește spre ea.

– Ar trebui să aveți grijă pe unde călcați, domniță.

Callie se încruntă.

– Vă mulțumesc pentru sfat, domnule.

Bărbatul își înălță capul spre ea și adăugă:

– Sunteți convinsă că ăsta e locul în care vreți să fiți?

Ea se îndreptă de spate.

– Pe deplin convinsă, domnule.

– Bine, atunci.

O salută, sări pe capră şi, mânând caii, plecă să găsească următorul client.

Potrivindu-şi gluga, Callie se întoarse spre tavernă. „Să bifez lucrurile de pe listă, pare-se." Uitându-se cu grijă la pavajul din faţă, să evite alte capcane, îşi croi drum către uşă prin mulţimea de oameni nepăsători de afară.

O văzu de când intră în tavernă.

Nu încăpea îndoială că minţise mai devreme când îi spusese că fratele său îşi căuta o tavernă. Contele de Allendale nu putea avea nevoie de ajutorul surorii sale ca să-şi găsească o cârciumă.

Şi asta îl făcuse să se întrebe de ce naiba s-ar fi interesat Lady Calpurnia Hartwell de o tavernă.

Şi ce naiba căuta *într-o* tavernă în miezul nopţii? Nu-i păsa de reputaţia ei? De a familiei sale? De a *surorii* lui, pentru numele lui Dumnezeu? Îi dăduse în grijă reputaţia Julianei, iar ea făcea pe grozava într-o cârciumă, fără pic de ruşine. Sigur urma să dea de necazuri.

Ralston se lăsă pe spate în scaun, cu paharul cu whisky în mână, şi îşi concentră toată atenţia asupra lui Callie, care înmărmuri imediat ce intră în tavernă, părând fascinată şi îngrozită deopotrivă. Camera era înţesată de oameni, majoritatea în diverse stadii de beţie. El alesese unul dintre cele mai reputate stabilimente din St. James. Ar fi putut s-o trimită la Haymarket sau la Cheapside, să-i dea o lecţie, dar prevăzuse – corect – că locul acela avea să fie în măsură s-o uluiască îndeajuns.

Callie îşi strânse pelerina pe lângă corp, aruncă priviri în toată încăperea, neştiind unde să se uite ca să-şi păstreze conduita calmă pe care i-o solicita educaţia care îi fusese dată. Un hohot de râs bărbătesc o nelinişti şi o făcu să se întoarcă spre un grup mare de bărbaţi aflaţi la o masă lungă, în stânga ei. Aceştia se uitau insistent la o chelneriţă care punea căni cu capac pline cu bere pe masa zgâriată din lemn de stejar, dezvăluindu-şi pieptul generos clienţilor încântaţi. Callie făcu ochii mari când un bărbat extrem de îndrăzneţ o prinse pe chelneriţa durdulie şi o trase în poală făcând-o să ţipe, ca s-o pipăie cu grosolănie. Callie îşi feri privirea ca să nu vadă scena următoare, care sigur urma să fie şi mai scandaloasă.

Din păcate, se întoarse spre alt cuplu, în care avansurile erau reciproce. Imediat în dreapta ei, o tânără care lăsa să se vadă indecent de multă piele își trecea un deget lung peste obrazul unui gentleman aflat, neîndoielnic, în căutare de companie. Cei doi își vorbeau în șoaptă, cu buzele despărțite de câțiva centimetri și cu ochii captivi într-un schimb pasional de priviri care putea să ducă la un singur lucru... Ceva ce până și neprihănita Lady Calpurnia Hartwell putea anticipa. Cuplul nu văzu cum Callie trase repede aer în piept înainte să se avânte mai departe înăuntru, îndreptându-se spre partea din spate a tavernei, direct către o masă goală dintr-un colț slab luminat – și către el.

Dacă n-ar fi fost atât de furios din pricina gestului ei prostesc, s-ar fi amuzat.

Își croi drum prin încăperea aglomerată, încercând cu disperare să nu-i atingă din greșeală pe ceilalți clienți – o sarcină imposibilă, la câtă lume stătea între ea și refugiul oferit de masa liberă pe care o vedea. Se așeză fără să se uite la cei din jur, încercând vizibil și cu disperare să se liniștească puțin. Stătea cu spatele la el, dar gluga pelerinei din lână obișnuită îi căzu pe spate, iar el o privi cum încerca să se adune și aștepta să vină o chelneriță. Avea părul ridicat, prins într-o bonetă oribilă din dantelă, dar câteva bucle castanii scăpaseră și i se frecau de ceafă, făcându-l să se concentreze asupra gâtului ei frumos și drept, înroșit de emoție.

Un moment scurt, se întrebă cum ar fi să-i sărute pielea de acolo. Scena care avusese loc la balul Allendale mai devreme în acea seară îi confirmase suspiciunile că Lady Calpurnia Hartwell era o femeie dornică și pasională. Răspunsurile ei erau irezistibil de dezinhibate – atât de diferite de ale femeilor care îi erau de obicei partenere –, așa că nu putea să nu se întrebe cum ar fi reacționat dacă el ar fi atins-o în alte locuri, mai indecente.

Că căuta acolo?

Putea fi descoperită în orice clipă de oricare dintre cei cu legături în societatea londoneză – doar era în St. James, pentru numele lui Dumnezeu! De parcă n-ar fi fost de ajuns, intrase în tavernă singură, fără nici o protecție; dacă ar fi fost descoperită de vreun bărbat nepotrivit, ar fi putut ajunge într-o situație gravă și neplăcută. Observă că ținea strâns un pătrat din hârtie, cu ambele mâini, de parcă ar fi fost un talisman. Putea

fi o scrisoare de dragoste? Era posibil să se întâlnească acolo cu vreun bărbat?

Dintre toate lucrurile iresponsabile pe care le făcuse ea, acela putea fi cel mai imprudent. Îndesă hârtia în buzunarul pelerinei când o chelneriță se apropie.

–Vreau un whisky, vă rog. Un whisky scoțian.

Auzise bine? Singură, la o masă întunecată dintr-o tavernă londoneză, la o oră imposibilă, tocmai comandase calmă un whisky, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume?

Femeia asta își pierduse rațiunea?

Un lucru era sigur. O judecase complet greșit pe micuța Callie Hartwell. Sigur *nu* era o îndrumătoare potrivită pentru Juliana. Căutase o femeie cu un caracter impecabil și, în schimb, o găsise pe Callie, care comanda calmă whisky în tavernele Londrei.

Doar că...

Doar că numai calmă nu era. Își mijì ochii și o privi cu atenție. Era rigidă ca o scândură. Respirația ei, pe care o cântări după cum își ridica și își cobora umerii, era inegală și superficială. Era emoționată. Stânjenită. Și totuși, se afla aici, într-un loc despre care el i-ar fi putut spune că avea s-o facă să se simtă așa. „De ce?" Trebuia s-o întrebe. S-o confrunte. Și știa că ei n-avea să-i placă.

Chelnerița se întoarse cu băutura, și Callie plăti. Ralston observă că adăugase un bacșiș generos pentru serviciul femeii. Când chelnerița plecă, se aplecă în față s-o vadă pe Callie cum ridică paharul și adulmecă profund alcoolul din el. Nu-i putu vedea chipul, dar observă cum se trage în spate și tușește o dată puternic, scuturând din cap ca pentru a scăpa de el înainte să repete gestul. De data asta, își înăbuși o reacție evidentă, dar, din cum își plecase capul ca să bea, Ralston își dădu seama că era sceptică în privința băuturii. Nu încăpea îndoială că nu băuse un strop de whisky în viața ei. După mai multe momente de cercetare, în timpul cărora ea păruse să se întrebe dacă să bea sau nu, Ralston nu-și mai putu stăpâni curiozitatea.

–Așa pățești când comanzi whisky.

Callie aproape scăpă paharul, ceea ce-l făcu pe Ralston să se simtă puțin răzbunat. Așa îi trebuia femeiuștii ăsteia necugetate.

Se întoarse imediat spre el, cu whisky-ul mișcându-i-se violent în pahar, iar el se ridică să meargă la masa ei.

Aprecie că-şi reveni rapid din surpriză, îndeajuns cât să-i răspundă:

– Bănuiesc că trebuia să mă aştept să fii aici.

– Trebuie să recunoşti că nu e chiar ceva obişnuit ca o lady de viţă nobilă să ceară o recomandare pentru o tavernă.

– Bănuiesc că nu. Privi înapoi spre pahar. Nu cred că te-aş putea convinge să te întorci la masa ta şi să te prefaci că nu m-ai văzut, nu?

– Mă tem că ar fi imposibil. Nu te-aş putea lăsa singură aici. Rişti să ajungi într-o situaţie compromiţătoare.

Ea râse cu jumătate de gură.

– Mi-e greu să cred asta, milord.

El se aplecă în faţă, coborând vocea:

– Chiar nu poţi să vezi cât ţi-ar afecta reputaţia dacă ai fi găsită singură aici?

– Cred că ar fi mult mai puţin grav decât dacă aş fi descoperită aici cu *tine*. Flutură uşor din mână, arătând spre restul tavernei. Sunt multe doamne neînsoţite aici.

Ochii lui Ralston se întunecară.

– Mă îndoiesc profund că „doamnele" astea se aşteaptă să rămână neînsoţite.

Callie nu înţelese imediat ce voise el să spună şi îşi încreţise fruntea de nedumerire. Când, după câteva secunde, înţelese, privi spre femeile singure din bar, după care spre el, cu ochii mari. El încuviinţă din cap, ca pentru a-i confirma bănuielile.

– Dar... eu nu sunt..., bolborosi ea.

– Ştiu.

– Niciodată n-aş...

Încuviinţă din cap, să-i arate că înţelegea ce-i spunea.

– Dar apare întrebarea... De ce *eşti* aici?

Ea tăcu suficient de mult ca el să creadă că s-ar putea să nu-i răspundă la întrebare. Apoi, spuse:

– Dacă vrei să ştii, am venit să beau un whisky.

Ralston ridică dintr-o sprânceană neagră.

– Iartă-mă dacă nu te cred.

– E adevărat!

– Nu trebuie să fiu un detectiv de renume ca să văd că nu eşti băutoare de whisky, Lady Calpurnia.

– E adevărat, repetă ea.

El oftă iritat, lăsându-se pe spate în scaun.

– Serios, spuse el, de parcă aşa ceva ar fi fost de neimaginat.

– Da! Se indignă tot mai tare. De ce e aşa de greu de crezut?

– Păi, în primul rând, pot să te asigur că whisky-ul din casa Allendale e de zeci de ori mai bun decât poşirca pe care ţi-au dat-o aici. De ce nu bei pur şi simplu acolo?

– Vreau să beau aici. Cred că atmosfera de aici e... antrenantă.

– Până acum două ore, nici nu ştiai că locul de *aici* există, spuse el.

Ea tăcu. Dându-şi seama că nu avea să-i răspundă, el continuă:

– În al doilea rând, pari să te împotriveşti gândului *de-a bea* cu adevărat whisky-ul din faţa ta.

Strălucirea din ochii ei deveni sfidătoare.

– Serios?

Spunând asta, luă paharul şi îl ridică spre el ca şi când ar fi închinat, apoi dădu pe gât o duşcă uriaşă din lichidul gălbui.

Începu imediat să tuşească, îşi duse o mână la piept şi cu cealaltă puse paharul pe masă pe bâjbâite. Mai trecură câteva momente până să-şi vină în fire; când o făcu, descoperi că el nu se mişcase decât cât să-şi ia o postură de superioritate îngâmfată.

Îi vorbi cu o voce seacă precum nisipul:

– Te înveţi cu timpul.

– Firește, răspunse ea iritată. Apoi adăugă: Cred că mi-a luat gâtul foc.

– O să dispară senzaţia asta. Făcu o pauză, după care zise: Probabil ar fi mai bine ca data viitoare să sorbi, nu să bei lacom.

– Mulţumesc, milord, nu mă gândisem la asta, îi răspunse ea sec.

– Ce cauţi aici?

Cuvintele îi erau liniştite şi linguşitoare, însoţite de o curiozitate caldă în ochii albaştri.

– Ţi-am spus deja.

Sorbi puţin lichid din pahar şi se strâmbă. El oftă din nou, fără s-o scape din ochi.

– Dacă e adevărat, eşti mai neglijentă decât credeam. În seara asta îţi rişti foarte grav reputaţia.

– M-am deghizat.

– Nu foarte bine.

Arătă nervoasă spre boneta dantelată.

– Nu m-a recunoscut nimeni.

– Te-am recunoscut eu.

– Tu eşti altfel.

El făcu o pauză, s-o privească.

– Ai dreptate, sunt altfel. Spre deosebire de majoritatea bărbaţilor pe care o femeie neînsoţită i-ar întâlni într-un local ca ăsta, eu am interesul să-ţi apăr onoarea.

– Mulţumesc, Lord Ralston, zise ea zeflemitor, dar n-am nevoie de protecţia ta.

– Ba se pare că exact de ea ai nevoie. Sau trebuie să-ţi amintesc că tu şi familia ta urmează să fiţi legaţi de sora mea? Are destule lucruri cărora să le facă faţă. N-are nevoie să-i strici tu reputaţia şi şansele de succes cu o gafă cumplită.

Whisky-ul îi dădu curaj.

– Domnul meu, dacă eşti atât de îngrijorat de calitatea reputaţiei mele, pot să-ţi propun să găseşti pe altcineva care s-o îndrume pe sora ta în societate?

O privi cu ochi mijiţi.

– Nu, Lady Calpurnia. Avem o înţelegere. Te vreau pe tine.

– De ce?

– Pentru că are încredere în tine şi îi place compania ta. Şi pentru că n-am destul timp la dispoziţie s-o iau de la capăt şi să găsesc pe altcineva.

Tonul lui devenise rece şi dur precum oţelul. Chelneriţa se întoarse, aplecându-se destul de aproape cât să-i ofere lui Ralston o vedere excelentă asupra farmecelor sale mai mult decât generoase.

– Mai doreşti ceva în seara asta, milord?

– Nu în seara asta, spuse Ralston cu un zâmbet neglijent, observând uluiala care o cuprinse pe Callie la auzul invitaţiei făţişe a femeii.

– Pot să te fac să te simţi bine şi în alte feluri, iubire.

Callie făcu ochii cât cepele.

– Sunt sigur că poţi, spuse Ralston şmechereşte, scoţând o coroană şi punând uşor moneda în palma chelneriţei. Mulţumesc.

Callie inhală scurt, şi vocea-i deveni de gheaţă când spuse:

–Am început să mă satur să mi se spună cum să mă port, de parcă n-aş putea să gândesc pentru mine. Mai ales de către cineva ca *tine*.

–Ce vrei să spui? întrebă el inocent.

–Doar nu vrei să sugerezi că nu i-ai observat... i-ai observat...

Un zâmbet jucă pe buzele lui.

–Nu i-am observat...

Callie scoase un sunet uşor de frustrare.

–Domnule, eşti incorigibil.

–Aşa este. Cum putem fi de acord că reputaţia mea nu mai poate fi reparată, îţi pot propune să ne întoarcem atenţia înspre a ta? N-o aşteptă să răspundă. Calpurnia, o să încetezi să-ţi rişti reputaţia, cel puţin până când Juliana e introdusă în înalta societate. Asta înseamnă că nu mai mergi neînsoţită în cârciumile din Londra. De fapt, nu. Nu mai mergi deloc în cârciumile din Londra. Şi ar fi minunat dacă ai reuşi să nu mai fugi de acasă în miez de noapte.

–Desigur, milord. Callie se încăpăţână. Băutura îi dădea curaj. Şi cum sugerezi să împiedic bărbaţii să mă acosteze inadecvat în casa mea părintească?

Întrebarea obraznică îl luă prin surprindere, şi se întristă imediat.

–Ai perfectă dreptate. Te rog să-mi accepţi...

–Să nu îndrăzneşti să-ţi ceri scuze, îl întrerupse Callie cu vocea tremurândă. Nu sunt copil şi n-o să accept să fiu tratată ca şi când nu aş putea să-mi controlez acţiunile. Nici de către tine, nici de către altcineva. Şi n-aş putea...

Se opri brusc. „Şi n-aş putea să suport să aud că regreţi sărutul nostru."

Firește, inima ei ştia că aşa era, că o înghesuise în firidă ca să-şi demonstreze superioritatea, ca să mai treacă timpul sau din vreun alt motiv care n-avea nici o legătură cu romantismul. Dar, pentru prima oară în viaţa ei, se simţise dorită. Şi nu avea să-l lase să distrugă asta cerându-şi scuze.

În tăcerea care se aşternu, în timp ce mintea îi gonea, Callie terminase whisky-ul. Desigur, Ralston avusese dreptate. Lichidul părea să alunece mult mai uşor după un timp. Lăsă paharul jos

şi privi la o picătură de whisky cum cobora încet şi şerpuit pe pahar, ca să se oprească pe fundul acestuia. Îi urmări traseul cu degetul pe exteriorul paharului şi aşteptă ca el să vorbească.

Cum nu o făcu, ea simţi brusc dorinţa de a pleca din locul acela care devenise prea sufocant.

– Îmi pare rău că ţi-am stricat seara, milord. Cum mi-am împlinit scopul pentru care venisem, cred că o să te las în pace.

Se ridică, îşi trase gluga la loc şi se acoperi cu pelerina. El se ridică odată cu ea, îşi trase pelerina peste umeri şi îşi luă pălăria şi bastonul. Ea îl privi în ochi şi îi spuse:

– N-am nevoie de însoţitor.

– N-aş prea fi un gentleman dacă nu v-aş conduce acasă, *milady*.

Ea observă cum accentuase ultimul cuvânt, de parcă i-ar fi reamintit de poziţia ei.

Refuză să se certe cu el, refuză să-l lase să-i strice şi mai mult o seară care ar fi putut fi plină de posibilităţi – până la urmă, reuşise să mai taie un lucru de pe listă. În schimb, se întoarse şi începu drumul lung prin încăperea aglomerată până la uşă, dorind să iasă înaintea lui din tavernă, convinsă că, dacă reuşea să ajungă prima în stradă, putea opri o trăsură, scăpând astfel de el – şi de acea farsă oribilă. Dar acum părea mai puţin capabilă să evite ciocnirile cu lumea; părea să-şi fi pierdut cumva echilibrul, iar gândurile îi erau uşor neclare. Era posibil să i se fi urcat la cap o cantitate atât de mică de whisky?

Ieşi din tavernă în aerul rece al serii de primăvară şi merse pe stradă, cu capul ridicat, să caute o trăsură. Auzi cum, în spate, Ralston îl strigă pe vizitiul său, care îl aştepta. „Excelent! Poate că până la urmă s-a hotărât să mă lase în pace", îşi zise ea. Ignorând junghiul de dezamăgire provocat de acel gând, Callie coborî de pe trotuar, să caute altă trăsură oprită. În ultimul moment, îşi aminti de băltoaca în care călcase mai devreme şi făcu un pas mai mare, să evite noroiul. Îşi pierdu echilibrul şi simţi cum se prăbuşeşte spre caldarâm. Îşi întinse mâinile şi se pregăti de lovitură.

O lovitură care nu mai veni.

Înainte să poată pricepe ce se întâmplase, simți cum pământul se mișcă și fu prinsă de un perete rigid de căldură. Îl auzi pe Ralston bombănind „femeie enervantă" când brațele lui o înconjurară cu putere și țipă ușor când o ridică în aer și o strânse tare la piept. La pieptul lui foarte mare și foarte ferm. Gluga pelerinei îi căzu, și se uită fix în ochii lui albaștri și furioși. Buzele îi erau la câțiva centimetri de ale ei. *Niște buze superbe.* Scuturâ din cap, să-și alunge gândurile prostești.

– Ai fi putut să mori, îi spuse el cu vocea încărcată de o emoție pe care ea nu o putea deslușI.

„Probabil furie", se gândi.

– Cred că nu prea puteam să mor, spuse ea, dându-și seama în timp ce răspundea că vorbele ei nu aveau să-l înduplece.

– Puteai să cazi și să treacă o trăsură peste tine. Cred că e corect să zic că puteai să mori.

Își deschise gura, să vorbească, dar el o ridică, distrăgându-i atenția. O lăsă pe trotuar, în fața portierei deschise a trăsurii sale, și arătă cu un deget spre interiorul slab luminat al acesteia. Singurul cuvânt pe care îl rosti nu lăsă loc pentru refuz.

– Urcă.

Luându-i mâna întinsă, se sui în trăsură și se așeză pe banchetă. Observă câteva bucle care căzuseră și îi atingeau obrazul și își ridică o mână, să verifice poziția bonetei, dar descoperi că aceasta lipsea.

– Stai!

Strigă la Ralston chiar când acesta era gata să urce și el în trăsură. Se opri și se uită întrebător la ea.

– Boneta mea. A dispărut.

Când o auzi, urcă în trăsură, se așeză lângă ea și îi făcu semn lacheului să închidă ușa în urma lui. Văzu uluită cum el își scoase mănușile și pălăria și le așeză pe locul din fața lor, după care ciocăni în acoperișul trăsurii, dându-i vizitiului semnalul de plecare.

– Nu m-ai auzit? întrebă ea.

– Te-am auzit, răspunse.

– Boneta mea... bâigui ea.

– Te-am auzit, îi repetă.

– Dar n-ai...

– Nu, n-am.

– De ce?

– Nu-i nici o pierdere. Ar trebui să te bucuri c-a dispărut. Eşti prea tânără să porţi ceva atât de îngrozitor.

– Îmi place, spuse ea indignată.

– Ba nu, nu-ţi place.

Îşi întoarse privirea de la el, şi se uită pe fereastră, la strada care îi trecea prin faţa ochilor. Firește, el avea dreptate. Detesta boneta din dantelă şi tot ce reprezenta ea. Până la urmă, nu arsese deja unul dintre lucrurile alea oribile? Nu-şi putu reţine un zâmbet slab care îi trecu peste chip. Bine. Era bucuroasă că scăpase de ea.

Nu că avea să-l lase pe Ralston să afle asta.

– Mulţumesc, spuse ea încet, iar cuvintele răsunară în liniştea din trăsură. Cum el nu răspunse, adăugă: Pentru că m-ai salvat.

Ralston mormăi ceva nedesluşit. Era evident deranjat de ce făcuse ea. Foarte bine.

După câteva minute de tăcere, Callie încercă din nou, sperând că discuţia asta avea să-l îmbuneze.

– Abia aştept debutul Julianei, milord. Sper din tot sufletul că se va mărita din dragoste.

– Eu sper să nu facă aşa ceva.

Îşi întoarse uluită ochii spre el.

– Poftim?

– Iubirea nu face casă bună cu familia Ralston. Nu-mi doresc ca vreunul dintre noi să aibă parte de aşa ceva.

– Sigur nu poţi crede aşa ceva.

El răspunse realist:

– De ce nu? Mama a lăsat un şir de inimi frânte prin toată Europa, a încornorat doi soţi şi în timpul ăsta a părăsit şi trei copii – pe care susţinea că-i iubea. Şi tu propui să privesc o căsătorie din dragoste ca fiind măsura succesului surorii mele în societate? Nu. O să cred că Juliana are succes dacă se mărită cu un bărbat cu caracter şi bun la suflet, două calităţi mult mai importante decât iubirea.

Dacă ar fi fost în orice alt loc şi în orice alt moment, Callie probabil ar fi lăsat discuţia să se termine aşa. Dar, fie de la whisky fie de la toată aventura, se răsuci pe bancheta trăsurii să se uite la el.

– Milord, vrei să spui că nu crezi în iubire?

– Iubirea e doar o scuză pentru a face lucruri fără a te gândi la consecințe, spuse el cu indiferență. N-am văzut niciodată dovezi că ar fi altceva decât o cauză de durere și de suferință. Și, în principiu, face mai mult rău decât bine.

– Trebuie să te contrazic.

– Nu mă așteptam la altceva, spuse cu sinceritate. Lasă-mă să ghicesc. Crezi că iubirea există, cu toată gloria poetică descrisă de Shakespeare, și de Marlowe, și de nefericitul Lord Byron, și de toți ceilalți.

– Nu e nevoie s-o spui cu atât dispreț.

– Iartă-mă! Flutură o mână în aer, privind-o fix în ochi în lumina slabă. Te rog, continuă. Arată-mi adevărul despre iubire.

Ea se emoționă pe dată. În ciuda detașării cu care vorbea el despre asta, opiniile cuiva despre iubire erau destul de... ei bine... personale. Încercă o abordare savantă:

– Nu merg atât de departe încât să cred că iubirea e într-atât de desăvârșită pe cât ar vrea poeții să credem, dar cred în căsătoria din iubire. Trebuie să cred. Sunt rezultatul uneia. Și, dacă n-ar fi suficient, aș zice că seara asta a fost destul de convingătoare. Sora mea și Rivington n-aveau ochi pentru nimeni altcineva.

– Atracția nu înseamnă iubire.

– Nu cred că între ei e o simplă atracție.

Cuvintele fură urmate de tăcere, iar el o privi mult timp cu atenție, după care se aplecă, oprindu-se la câțiva centimetri de ea.

– Atracția nu e deloc ceva simplu.

– Oricum...

Se opri, fără să poată aminti ce încerca să spună. El era foarte aproape.

– Să-ți arăt cât de complicată poate fi atracția?

Cuvintele, rostite pe un ton profund și catifelat, sunau foarte tentant. Buzele lui aproape că le atingeau pe ale ei; putu să le simtă mișcarea în timp ce vorbi, abia atingând-o.

El îi așteptă răspunsul, atât de aproape de ea. Era chinuită de o nevoie insuportabilă de a-l atinge. Încercă să vorbească, dar nu reși nici un cuvânt. Nu putea gândi. Pusese stăpânire pe simțurile ei, și nu avu de ales decât să anihileze mica distanță care îi despărțea.

În momentul în care buzele li se atinseră, Ralston preluă controlul, brațele lui o înconjurară și o traseră în poala lui, să ajungă mai ușor la ea. Sărutul acesta diferea mult de primul lor sărut – era mai apăsat, mai intens, mai lipsit de grijă. Sărutul acesta era o forță a naturii. Callie gemu când mâna lui îi urcă pe marginea gâtului, îi prinse bărbia și îi înclină capul, ca gurile să li se potrivească mai bine. Buzele lui le mângâiară pe ale ei, apoi îșI trecu limba peste ele, înainte să se tragă foarte puțin înapoi și să-i cerceteze ochii pe jumătate închiși. Un zâmbet fantomatic îi răsări pe buze.

–Atât de pasională, îi șopti în timp ce-și trecu degetele prin părul ei, împrăștiindu-i agrafele de păr și lăsându-i buclele să se reverse. Atât de dornică. Atât de dezinhibată.

Apoi îi cuprinse gura într-un sărut mistuitor, iar ea chiar se dovedi dezinhibată, răspunzându-i cu atingeri la atingeri, cu mângâieri la mângâieri. Fu prinsă într-o plasă de săruturi prelungi, lente și amețitoare, gândindu-se doar că trebuia să se apropie și mai mult de el. Îi cuprinse gâtul cu brațele, în timp ce el îi deschise pelerina și îi căută sânii cu mâinile, cuprinzându-i și ridicându-i, grei și plini. Își desprinse gura de a lui cu un geamăt când el își trecu degetele peste sfârcurile întărite sub lâna mototolită a rochiei împrumutate, lăsându-l să-și treacă buzele peste mușchii încordați ai gâtului ei, limba lui conturând o linie de-a lungul gâtului, până la umăr. Își trecu dinții peste pielea sensibilă de acolo, făcând-o să simtă un fior de plăcere, după care umezi locul cu limba. Senzația o făcu să geamă și simți buzele lui pe umărul ei, chiar când corsajul din lână se desfăcu, iar sânii i se revărsară lui în palme.

Deschise ochii când simți eliberarea bruscă și aerul răcoros trecându-i peste pielea înfierbântată și îi zări pentru o clipă privirea mistuitoare înainte ca el să se tragă înapoi și să se uite la sânii ei dezgoliți. Pielea îi scânteia în lumina strălucitoare a străzilor pe care treceau. Când el își puse o mână pe ea, Callie nu-și mai putu lua ochii de la degetele lui, conturate peste pielea ei palidă. Imaginea era mai erotică decât și-ar fi putut imagina. Îl privi cum îi mângâie pielea netedă și își frecă un deget de sfârcul ei, încercuindu-l ușor și făcându-l să se întărească.

Senzația o făcu să-i tresalte în poală, iar el scoase un șuierat încet când coapsa ei apăsă peste mădularul întărit. Cuprinsă de un sentiment de putere feminină, repetă mișcarea, de data asta frecându-se intenționat de el. El inspiră adânc și o opri cu o strângere de fier, privind-o în ochi. Îi vorbi cu voce guturală:

– Joci un joc periculos, vicleano. Și sunt un adversar excelent.

Când îl auzi, făcu ochii mari de uimire. Fu rândul ei să geamă când el îi atinse sânul cu gura. Îi înconjură sfârcul întărit cu limba, apoi își strânse buzele în jurul lui și începu să-l sugă ușor, dezmierdând vârful cu buzele și cu dinții, până ce ea țipă și își înfipse degetele în părul lui.

El își desprinse gura de sânul ei și suflă un val de aer rece peste sfârcul întărit, atâtând-o cu dezmierdarea ușoară.

– Ralston.

Îi rostise numele aspru și stăruitor.

– Da?

– Nu te opri, îi șopti în întuneric. Te rog.

Dinții lui străluciră într-un rânjet crud. Clătină din cap, privind-o fascinat de cerere.

– Ce curajoasă. Știi exact ce vrei, deși n-ai mai avut niciodată.

– Ralston, îi spuse din nou, zvârcolindu-se în poala lui, cu o voce plină de frustrare. Te rog.

O sărută, fără să-și poată ascunde satisfacția pe care i-o provocase răspunsul ei sincer la mângâieri. Cât de mult trecuse de când nu mai fusese cu o femeie atât de dezinhibată? Putea să devină dependent de dorința și de entuziasmul ei. Se desprinse din sărutul încleștat, ca s-o răsplătească.

– Cu plăcere, milady, îi spuse, ducându-și buzele spre celălalt sân.

Callie îl strigă pe nume, iar sunetul răsună în întuneric, dându-i un fior de plăcere pe care îl simți până în rărunchi.

O voia. În trăsură. Voia să se afunde adânc în ea și să-i arate ce putea fi pasiunea.

Gândul îl ului pe loc, și își retrase gura de pe sânul ei, îndreptându-și atenția către strada pe care treceau. Privi în jur. Nu era o femeie de care să te bucuri în trăsură. Era Lady Calpurnia Hartwell, sora contelui de Allendale. Era pe jumătate dezbrăcată, și se aflau la câteva minute de casa ei. Cum de își pierduse controlul?

Începu s-o aranjeze pe Callie, îndreptându-i corsajul rochiei, în timp ce ea stătea confuză în poala lui şi îl privea cu ochi mari şi curioşi.

– Aproape am ajuns la reşedinţa Allendale, îi spuse.

Cuvintele o făcură pe Callie să sară din poala lui pe bancheta din faţă, smucindu-ţi corsajul. Mănuşile o împiedicau să se mişte cu îndemânare, aşa că şi le scoase, eliberându-şi mâinile pentru a-şi putea lega şireturile. Se chinui să-şi adune agrafele împrăştiate prin trăsură, să-şi prindă părul ca înainte. O privi în timp ce făcea asta, încercând să nu se uite la sânii umflaţi care se apăsau de lâna tare a rochiei. Îşi stăpâni dorinţa de-a o împiedica să-şi prindă părul lung şi se aplecă să mai adune nişte agrafe de pe jos şi să i le dea.

Ea le luă, trecându-şi degetele peste ale lui, eliberând şi mai mult din căldura mistuitoare care se născuse între ei.

– Mulţumesc, îi spuse încet, tulburată. Îşi prinse ultima şuviţă rebelă şi îşi puse mâinile în poală.

Femeia pasională pe care o descoperise dispăruse deodată, şi Lady Calpurnia, cea formală şi corectă, venise în locul ei. Ralston se lăsă pe spate, privind-o în timp ce trăsura se opri chiar lângă aleea care ducea spre casa Allendale.

– Nu ştiam sigur dacă vizitiul ar trebui să te ducă până la uşă, îi spuse. Ai de gând să intri pe ascuns?

Ea îi zâmbi uşor.

– Exact, milord.

– Ah, deci am revenit la „milord".

Nu îi răspunse, ci îşi plecă timidă capul. El nu putea să vadă în întunericul din trăsură, dar ştia că roşise.

– Aş vrea să te conduc până la uşă.

– Nu e nevoie.

– Totuşi...

Îl întrerupse:

– Cred că este mai bine să merg singură. Dacă am fi surprinşi împreună...

Nu era nevoie să termine fraza. Aprobând din cap, Ralston deschise portiera şi se dădu jos, s-o ajute să coboare pe stradă.

Rămase nemişcat, privind-o până intră în casă prin uşa întunecată din faţă, după care urcă la loc în trăsură şi, cu o bătaie ascuţită în plafon, îi transmise vizitiului să plece.

Capitolul 8

Callie închise uşa mare din stejar a casei Allendale cât de uşor putu, după care lăsă să-i scape un oftat prelung şi se sprijini de lemnul rece. Îşi vârî cheia la loc în buzunarul ascuns al pelerinei lui Anne şi îşi puse o mână goală pe gâtul care îi pulsa, încercând să oprească bătaia puternică.

Holul mare din marmură de la intrare era întunecat şi liniştit; balul se sfârşise de câteva ore, iar servitorii, care terminaseră de făcut curat, merseseră la culcare, lăsând-o pe Callie într-o tăcere care îi dădea şansa să se concentreze la gândurile care o copleşeau. În seara aceea plecase să aibă o aventură... şi aventură avusese!

Gândul o făcu să chicotească, şi-şi duse o mână la gură, să înăbuşe sunetul, şocată de ea însăşi. Cu siguranţă doamnele de vârsta ei nu chicotesc... Dar, cumva, părea un răspuns potrivit în noaptea aceea... când se furişase înapoi în casă, după o seară plină de încântare. Simţi ameninţarea unui alt hohot de râs şi şi-l înăbuşi. Trebuia să urce şi să se bage în pat înainte să fie descoperită. Se chinuise prea mult să păstreze secretul despre preocupările ei din acea noapte – nu-şi putea permite să fie prinsă!

Furişându-se prin holul din marmură spre scara mare, Callie îşi croi drum în întuneric, cu mâinile întinse în faţă, bâjbâind după balustrada groasă din mahon. Abia păşise pe prima treaptă, când o balama scârţâi în urma ei şi o rază de lumină aurie de la o lumânare i se opri pe faţă. Întorcându-se cu un icnet spre uşa deschisă a bibliotecii, Callie văzu ochii fratelui său... Şi înţelese imediat că era nervos.

– Pot să-ţi explic...

– Unde mama naibii ai fost?

Tonul îi era enervat şi neîncrezător deopotrivă.

Ea făcu o pauză, se opri brusc şi se gândi ce şanse de scăpare avea. Nu prea multe. Dacă excludea ideea să plece din casă fără să se mai întoarcă vreodată, nu îi rămânea nici una.

Cu un zâmbet pe faţă, Callie şopti:

–Bănuiesc că nu m-ai crede că am fost în seră.

–Nici o şansă, răspunse sec Benedick.

–În camera de zi? Verificându-mi corespondenţa?

–Din nou, nu prea.

–La grădina cu portocali?

–Surioară, spuse Benedick, cu o voce încărcată de avertismente, în timp ce-şi întinse braţul şi deschise mai mult uşa bibliotecii, te invit să mi te alături.

Recunoscându-se înfrântă, Callie oftă şi îşi târşi picioarele spre fratele său, care nu se mişcase din loc, sprijinit de tocul uşii. Aplecându-se pe sub braţul lui, ca să intre în biblioteca încălzită, luminată de două şemineuri şi de vreo zece lumânări, Callie murmură pentru sine.

–Ar fi fost de aşteptat să văd toate luminile astea când am intrat.

–Da, ar fi fost de aşteptat, spuse Benedick sec, închizând uşa.

Când auzi clichetul, Callie se întoarse, să-şi privească fratele. Benedick nu se îmblânzi când îşi văzu sora în camera bine luminată.

–Doamne sfinte! Cu ce naiba eşti îmbrăcată?

–Benedick, mama n-ar fi de acord să foloseşti limbajul ăsta în compania unei lady.

Nu reuşea să-i distragă atenţia.

–În primul rând, nu-s sigur că mama n-ar vorbi chiar ea aşa în condiţiile astea. Şi, în al doilea rând, Callie, situaţia asta ridică vreo câteva întrebări despre statutul tău de lady. Vrei să-mi spui unde ai fost în seara asta?

–Am fost la balul de logodnă, se eschivă ea, fără a reuşi să-i câştige bunăvoinţa fratelui mai mare.

–Mi se cam duce răbdarea. Ochii căprui pătrunzători scânteiară. După balul de logodnă. Mai exact, unde te-ai dus *deghizată* aşa, întrebă el, arătând cu mâna spre ţinuta ei. Bănuiesc că aşa i-ai zice, nu? Oricum, de unde ai făcut rost de ceva atât de hidos?

–Am împrumutat-o.

– De la cine?

– Nu-ți spun.

Spintecă aerul cu o mână.

– Bănuiesc că de la Anne. Ar trebui s-o dau afară pentru că te-a încurajat să te porți așa.

– Probabil. Dar n-o s-o faci.

O avertiză cu privirea scânteietoare.

– Eu nu m-aș pune la încercare, Calpurnia. Acum, răspunsuri. Unde ai fost?

– Afară.

Benedick clipi.

– Afară.

– Da, spuse Callie, încuviințând ferm din cap. Afară.

– Unde afară, Calpurnia?

– Serios, Benedick, spuse cu cel mai semeț ton cu putință, eu nu-ți țin ție predici despre când vii și când pleci.

– Callie...

Îi rostise numele cu un ton plin de amenințare. Ea oftă din nou, înțelegând că n-avea cale de scăpare.

– Oh, bine. M-am furișat. Am mers la...

Se opri. Chiar nu îi era ușor să spună.

– Ai mers la...

– Nu pot să spun, șopti ea.

Benedick mijii ochii; își pierduse răbdarea.

– Încearcă.

Ea respiră adânc.

– Am mers într-o cârciumă.

– Ce ai făcut? țipă el.

– Șșșt! Benedick! O să trezești toată casa!

– Nu știu dacă n-ar trebui s-o fac. Își coborî vocea, șoptind furios: Spune-mi c-am înțeles greșit. Tocmai ai zis că ai mers într-o cârciumă?

– Șșșt! Da!

– Cu cine?

– Singură!

– Singu... Se opri, trecându-și o mână prin păr înainte să înjure. De ce dracu' te-ai dus?

– Ca să beau ceva, firește, răspunse ea, de parcă ar fi fost perfect normal.

– Firește, repetă Benedick încet, uluit. Ai înnebunit?

– Nu cred.

– Ai fost recunoscută?

Ea tăcu, înfuriindu-l și mai tare.

– Callie. Ai fost recunoscută?

– Nu de cineva important.

Benedick îngheță, sfredelind-o cu privirea intensă.

– Atunci, de cine?

Se eschivă.

– Nu e deloc important. Ajunge să spun că nu o să apară probleme.

– Calpurnia.

– Bine. M-a văzut Ralston. Era acolo.

Benedick se lăsă să cadă într-un fotoliu tapițat cu brocart.

– Doamne sfinte!

Callie îl imită, trântindu-se în fotoliul din fața lui.

– Mă rog, n-ar prea fi trebuit să fiu surprinsă, ținând cont că el mi-a recomandat taverna de la bun început, spuse ea repede, încercând să-și liniștească fratele, înainte să-și dea seama că ochii lui se făcuseră cât cepele, iar cuvintele ei făceau mai mult rău decât bine.

– Ralston ți-a recomandat o *tavernă*?

– Mă rog, la drept vorbind, eu i-am cerut o recomandare.

– Ah, bine. Asta schimbă totul.

– Benedick, nu e nevoie să fii sarcastic, îi spuse tăios. Nu este potrivit.

– Spre deosebire de o lady nemăritată, fiica unui conte, care îi cere unuia dintre cei mai cunoscuți libertini ai Londrei să-i recomande o tavernă. Firește, asta este însăși definiția purtării potrivite.

– Când pui problema așa, văd că ar putea să pară... problematic.

– *Ar putea* să pară? Benedick își trecu din nou mâna prin păr. Ce te-a apucat? Ce naiba a fost în capul tău? Ce a fost în al *lui*? Se opri, străfulgerat de un gând. Doamne sfinte, Callie! A fost necuviincios? O să-i tai capul!

– Nu! exclamă ea. Nu! Eu m-am dus la el!

– Ca să-i ceri să-ți recomande o tavernă.

– Da.

– Nu trebuia s-o facă.

– A crezut că e pentru tine.

– Pentru mine? întrebă el cu un amestec de uimire și confuzie.

– Normal. Doar nu puteam să-l întreb pentru mine, nu?

– Sigur că nu.

Benedick o privi de parcă ar fi considerat-o nebună.

– De ce naiba n-ai băut aici? De ce ți-a trebuit o tavernă?

– E simplu, spuse Callie simplu. Dacă beam aici, toată treaba n-ar mai fi semănat prea mult cu o aventură.

– O aventură.

– Da, zise ea apăsat. Și, dacă stai să te gândești puțin, a fost ideea ta.

– Ideea *mea?*

Benedick începu să se înroșească.

– Da. Nu tu m-ai încurajat acum câteva zile să experimentez viața?

Cuvintele rămaseră suspendate în aer, iar Benedick se uită la sora lui cu o privire neîncrezătoare.

– Glumești!

– Deloc. Tu ai început. Absolut.

Zâmbi, destul de mulțumită de sine. Benedick își ridică ochii spre tavan, de parcă ar fi implorat divinitatea să-i dea răbdare. Sau să-i trăsnească sora. Callie nu își dădea seama care din cele două variante. Când îi vorbi, vocea lui nu lăsă loc de discuții:

– Atunci, permite-mi să-i pun punct. Categoric. M-aș bucura să-ți trăiești toate aventurile pe care le vrei. Aici. În casa asta. Sub acoperișul ăsta. Bea până nu te mai țin picioarele. Înjură ca un birjar. Pentru numele lui Dumnezeu, dă-ți foc la broderii. Dar, ca frate mai mare, cap al familiei și *conte*, spuse el accentuând ultimul cuvânt, îți interzic să mergi în taverne, cârciumi sau alte locuri de pierzanie.

Pufni amuzată.

– Locuri de pierzanie? E o imagine cam puritană, nu crezi? Te asigur că sunt în siguranță.

– Ai fost cu Ralston, îi spuse, de parcă ar fi fost smintită.

– S-a purtat perfect respectabil, spuse ea, înainte să-şi amintească de drumul cu trăsura spre casă, care fusese oricum numai respectabil nu.

– Imaginează-ţi! Sora mea şi marchizul de Ralston... împreună. Şi *el* e cel respectabil, spuse prefăcut Benedick, făcând-o pe Callie să se înroşească, dar nu din motivul pe care şi-l imagina el. Gata cu tavernele!

Callie era de acord cu fratele ei. Desigur, nu îi mai trebuia o tavernă.

– Gata cu tavernele, acceptă ea.

– Dacă vrei o aventură, trăieşte-o aici.

– Serios?

Se întoarse spre el, cu un zâmbet plin de speranţă.

– Oh, nu. Ce mai e acum?

– Bănuiesc că nu mi-ai da o ţigară de foi, nu?

Benedick izbucni în râs, nevenindu-i să creadă.

– N-ai să vezi, surioară.

– Benedick! Tocmai ai spus...

– M-am răzgândit.

– Nu am făcut destule ca să te conving că, dacă nu mă ajuţi să explorez viaţa, o să găsesc pe altcineva dornic s-o facă?

Benedick făcu ochii mici.

– Ăsta e şantaj.

– Şi asta e părerea ta. Zâmbi larg. Cred că ar fi frumos ca un frate să-şi ajute sora bătrână, fată mare, să aibă o aventură.

– Cred că ai aşteptări mult prea mari de la o ţigară cu foi.

– Atunci, nu e nici un moment mai bun decât prezentul pentru a înăbuşi asemenea aşteptări, nu crezi? Făcu o pauză, privindu-l stăruitor. Te rog? Până acum, nici măcar n-am *văzut* pe cineva care să fumeze.

– Nici nu trebuia, spuse Benedick hotărât. Un gentleman nu fumează în prezenţa unei lady.

– Dar sunt sora ta!

– Nu contează.

– Benny..., insistă ea, folosindu-i numele de alint din copilărie. N-o să ştie nimeni. Ai zis că pot să mă bucur de orice aventură atâta timp cât rămân în casă.

O privi câteva minute fără să vorbească, până când ea se convinse că nu avea să fumeze o țigară de foi în acea seară. Chiar când era gata să se ridice și să plece, el scăpă un oftat puternic. Auzindu-l, Callie rânji cu toată gura.

Câștigase.

Bătu bucuroasă din palme.

– Excelent!

– În locul tău, nu mi-aș forța norocul, o avertiză Benedick în timp ce-și duse mâna spre buzunarul de la piept și scoase un dreptunghi subțire din argint.

Puse cutia pe masa de lângă fotoliu și întinse mâna sub ea, trăgând un sertar ascuns.

Callie se ridică icnind când apăru sertarul, aplecându-se să se uite.

– N-am știut niciodată.

Benedick scoase o scrumieră mică din cristal, o cutie cu iască și un snop de chibrituri din lemn.

– Din nou, nici nu trebuia. Sunt sigur că mâine-dimineață o să regret că ți-am arătat.

Callie privi fascinată cum Benedick deschise cutia din argint și scoase două țigări de foi lungi, subțiri și maronii. Își puse una între buze, băgă un chibrit în cutia cu iască, aprinse bețișorul din lemn și ridică flacăra, stârnind un nor de fum.

– Fascinant!

Callie își coborî capul într-o parte, privind la strălucirea vârfului portocaliu al țigării de foi.

Închizând ochii atât în fața inocenței ei, cât și a comportamentului său nepotrivit, Benedick trase un fum lung din trabuc, ca pentru a-și face curaj, după care îl scoase din gură și i-l oferi surorii sale.

Îmbătată de încântare, se întinse după el. Firește, odată ce prinse cu grijă între degete tubul aprins, nu avu habar cum să continue. Văzând privirea amuzantă a fratelui său de dincolo de coloana lungă de fum care se ridica de la capătul țigării, îl întrebă:

– Și acum?

– Nimic măreț, spuse Benedick într-o doară. Acum fumezi.

– Așa? întrebă ea, ducând cu grijă țigara spre buze și trăgând adânc.

Văzu cum Benedick făcu ochii mari când îi observă gestul, iar acela fu ultimul lucru pe care îl văzu înainte să înceapă să tușească. Accese de tuse groaznice și dureroase, care o lăsară fără putere. Simți ca prin vis cum Benedick îi luă bețișorul aprins din mână, permițându-i să se bată peste piept. Disperată să tragă în piept aer proaspăt, inspiră adânc, ceea ce o făcu să tușească și mai mult, așa că Benedick o bătu pe spate până îl opri fluturând din mână, de teamă că loviturile i-ar putea scoate tot aerul din plămâni.

Când reuși să se concentreze din nou pe altceva decât pe nevoia de aer, își văzu fratele înălțându-se deasupra ei, tremurând. Convinsă că tremura de grijă pentru binele ei, privi în sus, să-i alunge temerile, dar văzu că, de fapt, tremura din cauza râsului pe care nu și-l putea stăpâni. Privirea ei liniștitoare deveni dintr-odată furioasă când îi observă rânjetul larg. Dinții îi străluceau albi în mijlocul feței înroșite de epuizare.

– Domnule, nu ești un gentleman.

Cuvintele îl făcură pe Benedick să nu se mai poată abține. Nu-și putea opri hohotele continue provocate de neplăcerea ei pretențioasă. Amuzamentul lui molipsitor o făcu pe Callie să vadă umorul situației, și începu să râdă și ea, ceea ce provocă încă un acces de tuse și încă un hohot de râs.

După un timp, Benedick se așeză la loc și stinse țigara lui Callie în scrumieră, în timp ce ea îl privea.

– Și așa descoperim de ce femeile nu fumează, spuse el în continuare amuzat.

– Ce obicei îngrozitor, comentă Callie. Cum faci asta?

– E de-ajuns să-ți spun că te obișnuiești cu timpul.

– Exact asta zicea Ralston despre whisky.

– Și avea dreptate, spuse Benedick. După câteva momente, întrebă: Deci nu ți-a plăcut nici partea aia a serii, nu?

– Dimpotrivă, spuse Callie, mi-a plăcut toată seara. Poate n-o să mai beau whisky sau n-o să mai fumez țigări de foi, dar mereu o să mă bucur că *am făcut* lucrurile astea. Aventura a meritat toată dezamăgirea de după.

– Surioară, nu-mi place pofta asta a ta de aventură.

– Din nefericire, nu-ţi pot promite c-o să dispară prea curând. E păcat că femeile nu pot nici măcar să încerce nişte lucruri care bărbaţilor li se par fireşti. Sunteţi chiar norocoşi. Deşi Benedick o privea sceptic, ea continuă: Hai, Benedick, doar n-o să-mi spui că nu crezi că merit şi eu o aventură sau două, nu? Până la urmă, tu m-ai ajutat să trăiesc cea mai recentă umilinţă.

– Şi aş vrea să uit de asta.

– Laşule!

Îşi zâmbiră unul altuia.

– Mama o să-mi taie capul dacă află.

– N-o să afle, spuse Callie, şi, chiar dacă ar afla, nu e ca şi când ar trebui să-şi facă griji. E clar că o să rămân fată bătrână. Cred că am dreptul să fiu şi eu excentrică o dată sau de două ori.

Benedick izbucni în râs.

– Fumatul şi băutul sunt excentricităţi cam ieşite din comun, Callie. Nu ştiu dacă înalta societate le-ar accepta, chiar dacă eşti cu un picior în groapă. Făcu o pauză, să se gândească. Mă cam ulmeşte faptul că Ralston te-a încurajat, mai ales că ai fost atât de drăguţă să-i îndrumi sora. Ce era în mintea lui? Trebuia să te urce în trăsură şi să te aducă imediat acasă.

Callie avu înţelepciunea să nu-i spună fratelui său că Ralston chiar o urcase în trăsură şi o adusese acasă. În schimb, îi zise:

– Bănuiesc că s-a gândit că îmi ajută mai mult reputaţia dacă stă cu mine cât forţez limitele. Măcar aveam un însoţitor.

– Nu l-aş numi chiar însoţitor, mârâi Benedick. Mai degrabă l-aş scoate din peisaj.

– Aş prefera să n-o faci. Îmi cam place, zise ea şi-l privi în ochi.

– Tu nu... Nu poţi... Se aplecă în faţă. Ce înseamnă asta? Cum nu-i răspunse, Benedick încercă din nou: Ralston... nu e... Callie, femeile nu-l „cam plac" pe marchizul de Ralston.

Îi răspunse cu o voce care abia se auzi:

– Nu, bănuiesc că nu.

Simţind tristeţea din vocea surorii sale, Benedick răspunse cu blândeţe:

– Am văzut că a dansat cu tine aseară. Îmi dau seama cum te-ai simţit. Înţeleg că a jucat rolul protectorului în taverna aia stupidă în care ai mers. Dumnezeu e martor că mă bucur că te-a găsit

acolo, cine ştie ce puteai să păţeşti, dar trebuie să înţelegi... Ralston... bărbaţii ca Ralston...

Se opri din nou, neştiind cum să spună delicat ce gândea. Lui Callie i se făcu milă de el şi îi oferi o cale de scăpare din discuţia ciudată.

– Ştiu, Benedick. Nu sunt proastă. Bărbaţii ca Ralston nu sunt pentru femei ca mine. „Poate dacă o spun de multe ori, o să încep să o cred." Se forţă să chicotească, străduindu-se să destindă atmosfera. Cred că Ralston ar fi o aventură mult mai mare decât aş putea să îndur.

El îi zâmbi.

– Nu doar tu. Gândeşte-te la bietul tău frate.

Îi întoarse zâmbetul şi se ridică, sărutându-l pe obraz.

– Mulţumesc pentru ţigara de foi, Benny.

Şi apoi ieşi din cameră, urcând treptele mari din marmură, spre dormitor.

Callie se pregăti de somn, încet şi pedant, refuzând să lase cuvintele lui Benedick s-o supere. Sigur că avea dreptate. Nu era pe măsura lui Ralston; nu fusese niciodată. Dar în noaptea aceea se apropiase. Şi se mulţumea şi cu o singură noapte, dacă asta era tot ce putea obţine.

Revăzu evenimentele serii cu ochii minţii în timp ce-şi despleti părul, îşi făcu toaleta şi se schimbă în cămaşa de noapte albă. Apoi, îşi netezi lista mototolită şi se gândi la ea cu sinceritate. Rămase mai multe minute lungi la birou, nemişcată, parcurgând lista. Cu un oftat, ridică tocul şi trase o linie neagră peste „Fumează ţigări de foi şi bea whisky".

Suflă în lumânare, trecu în pat şi visă la femeia din trăsura lui Ralston – din braţele lui Ralston.

Capitolul 9

Peste câteva zile, Callie sosi la reşedinţa Ralston fix la amiază, pregătită pentru o zi petrecută la cumpărături.

Cumpăratul de rochii era lucrul pe care Callie îl detesta cel mai mult.

Aşa că veni cu întăriri, adică o aduse pe Mariana, care, dincolo de iubirea nefirească pentru Bond Street, era şi foarte curioasă s-o cunoască pe sora mai tânără şi misterioasă a lui Ralston.

– N-am mai fost la casa Ralston, şopti Mariana încântată, când se apropiau de uşă.

– Nici n-ar fi trebuit s-o faci, îi spuse Callie, strâmbând din nas. Până să vină sora lui Ralston, ăsta sigur *nu* era un loc pentru tinere nemăritate.

„Nici pentru o femeie nemăritată mai bătrână, dar asta nu te-a împiedicat să-l vizitezi pe marchiz."

Callie ignoră vocea firavă din cap şi începu să urce treptele către uşa principală a casei. Înainte să ajungă la ultima treaptă, uşa se deschise rapid, şi în prag apăru Juliana, care ardea de nerăbdare.

– Bună, spuse ea, cu răsuflarea tăiată de încântare.

În spatele ei, cu o privire aspră, stătea Jenkins, care părea profund indignat de faptul că tânăra nu aşteptase ca un servitor să deschidă uşa şi să anunţe sosirea vizitatoarelor sale. Dădu să spună ceva, după care închise gura, de parcă nu ar fi ştiut cum să trateze o încălcare atât de gravă a bunelor maniere. Callie îşi stăpâni un zâmbet, convinsă că majordomul tipicar n-ar fi apreciat umorul situaţiei.

Dar Mariana înţelese situaţia înaintea ei şi izbucni în râs. Bătând încântată din palme, trecu pragul, îi luă călduroasă mâinile Julianei într-ale ei şi îi spuse:

– Tu *trebuie* să fii domnişoara Juliana. Eu sunt Mariana, sora lui Callie.

Juliana făcu o mică plecăciune – atât cât se putea fără să-şi folosească mâinile – şi răspunse:

– Lady Mariana, e o onoare să te întâlnesc.

Mariana înclină din cap cu un zâmbet larg.

– Putem să renunţăm de tot la „lady"; trebuie să-mi spui Mariana. Nu vezi că o să fim prietene la cataramă?

Juliana îi răspunse zâmbetului Marianei cu unul superb.

– Atunci, şi tu trebuie să-mi spui Juliana, nu?

Callie zâmbi văzând tabloul creat de cele două, cu capetele deja plecate unul spre celălalt, în semn de încredere. În spatele lor,

Jenkins își înălțase ochii spre tavan. Callie nu se îndoia că majordomul ducea dorul zilelor în care la reședința Ralston nu locuia nici o femeie.

I se făcu milă de el, așa că se întoarse spre fete și le spuse:

– Plecăm?

În câteva clipe, se îngrămădiră în trăsura familiei Allendale și porniră spre Bond Street, unde aveau să-și petreacă o mare parte din după-amiază. Desigur, nu era ușor să ajungă acolo, din cauza aglomerației de trăsuri și de clienți. În timp ce trăsura înainta, Juliana tăcu și-și lipi nasul de fereastră, să privească la agitația de pe străzile pe care le străbăteau: zeci de aristocrați care intrau și ieșeau din magazine; servitori care încărcau cutii și pachete în trăsuri; domni care-și ridicau pălăriile când treceau pe lângă grupuri de doamne care stăteau de vorbă. Nimic nu se compara cu Bond Street la începutul sezonului. Callie își imagina că Juliana era intimidată de experiența de a face cumpărături alături de membrii înaltei societăți. La drept vorbind, nu putea s-o condamne pentru asta.

Mariana părea să simtă emoțiile celeilalte fete și sporovăia radioasă.

– O să începem, firește, cu Madame Hebert. Își puse mâna pe a Julianei, întinzându-se în trăsură, să-i șoptească încântată: Firește, e franțuzoaică și e cea mai bună croitoreasă din Londra. *Toată lumea* o vrea... dar e *foarte* pretențioasă în privința clientelei. Cu rochiile ei, o să fii atracția sezonului!

Juliana o privi pe Mariana cu ochi mari și întrebă:

– Dacă e așa pretențioasă cum zici că e, de ce m-ar accepta să-i fiu clientă? Eu n-am nici un titlu.

– Oh, o să te accepte fără discuții. În primul rând, mie îmi creează toată garderoba, așa că n-ar putea să-mi refuze o prietenă. Și, dacă asta n-ar fi de ajuns, adăugă ea prozaic, Ralston e marchiz și bogat precum Cresus. N-o să-l refuze.

– Mariana! exclamă Callie revoltată.

Mariana o privi cu seninătate pe Callie.

– Păi, ăsta e adevărul.

– Nu contează! E vulgar să vorbești despre banii marchizului.

– Prostii, Callie! Toată lumea o face între prieteni. Mariana flutură din mână, să alunge gândul, și îi zâmbi Julianei. Așa e. Cred că și-a îmbrăcat acolo câteva amante.

– Mariana! exclamă Callie cu voce ascuțită.

Juliana râse, atrăgându-și o privire de avertizare din partea lui Callie.

– N-o încuraja!

Trăsura se opri, și Mariana își potrivi funda bonetei, legând-o elegant sub bărbie. Înainte să coboare din trăsură, îi făcu cu ochiul Julianei ca un drăcușor și-i repetă:

– Așa e!

Și, râzând din nou, Juliana i se alătură, și cele două intrară împreună în magazinul croitoresei.

Callie le urmă amuzată. Fusese o idee bună s-o ia pe Mari cu ea – exuberanța ei naturală se potrivea cu a Julianei –, și Callie era foarte mândră de sine pentru alegerea făcută. Ralston ar fi fost fericit să afle că sora lui se împrietenise rapid cu viitoarea ducesă de Rivington; nu încăpea îndoială că o asemenea alianță îi putea ușura Julianei debutul în societate. Firește, presupunând că nu ar descoperi că Mariana era dornică să discute despre treburile lui personale – desigur, despre toate –, fără să-i pese de discreție. Callie nu putea decât să spere că sora marchizului era mai atentă la ce vorbea.

Desigur, Mari avea dreptate. Majoritatea bărbaților din societatea londoneză aveau grijă ca amantele lor să stea în case frumoase și să fie bine îmbrăcate. Nici Ralston nu procedase altfel. Gândul îi trezi o amintire lui Callie – Ralston, în camera lui întunecată, în acea primă noapte în care începuse totul, enumerând lucrurile pe care i le dăduse amantei sale la sfârșitul relației lor. „Păstrezi casa, bijuteriile, hainele." Imaginea o făcu să se înfioare. Desigur, nu avea de ce să fie uimită, dar... junghiul de gelozie pe care îl simțise la gândul că el cumpărase *haine* pentru altă femeie fusese dureros.

„Câte or fi fost?"

– Lady Calpurnia!

Cuvintele o treziră din visarea sumbră, și se întoarse, să-l vadă pe baronul Oxford, care venea din cealaltă parte a străzii. Pantalonii comozi din piele de căprioară și haina albastru-închis contrastau cu vesta purpurie care se asorta perfect cu mânerul bastonului și cu ghetele – a căror strălucire

n-avea rival decât în zâmbetul lui larg şi alb. Oxford se purta după ultima modă.

„Desigur, în afară de faptul că tocmai a urlat la mine din cealaltă jumătate a Londrei."

– Lady Calpurnia, repetă el când sări de pe stradă, să i se alăture pe treptele de la Madame Hebert. Ce noroc teribil! Ca să vezi, tocmai mă gândeam să fac o vizită la reşedinţa Allendale... Şi, când colo, aici eraţi.

– Într-adevăr, spuse Callie, învingându-şi dorinţa de a-l întreba pe baron ce să caute la reşedinţa Allendale. Aici sunt! Cum Oxford continuă să-i zâmbească fără să vorbească, ea adăugă: Este o zi minunată pentru cumpărături.

– Şi faptul că sunteţi aici o înfrumuseţează şi mai mult.

Callie ridică din sprâncene.

– Oh. Ei bine... Mulţumesc, milord.

– Poate vă conving să vă amânaţi cumpărăturile pentru o îngheţată de fructe?

O urmărea?

– Oh, n-aş putea... Ştiţi, sora mea e înăuntru. Flutură din mână înspre magazinul croitoresei. Mă aşteaptă.

– Sunt sigur că o să înţeleagă.

Îi oferi braţul şi, cu un zâmbet larg, îi făcu cu ochiul.

Callie înlemni când îl văzu. Sigur o urmărea.

„De ce?"

– Callie!

Agitată, Callie se întoarse spre Mariana, care îşi scosese capul din magazin, să-şi caute sora. Urmărind scena cu o privire plină de confuzie, Mari adăugă:

– Oh, bună ziua, domnule baron Oxford.

Oxford făcu o plecăciune adâncă extravagantă, îndreptând o gheată purpurie spre Mariana.

– Lady Mariana, e o plăcere, ca de obicei.

Callie îşi duse o mână înmănuşată spre gură, să acopere zâmbetul provocat de interacţiunea ciudată. Zvâcnind din buze, Mari adăugă:

– Da. N-o să vă supăraţi dacă v-o fur pe sora, mea, nu?

Oxford se îndreptă şi zâmbi larg.

– Deloc! Această întorsătură de situație îmi dă un motiv în plus s-o vizitez pe Lady Calpurnia la reședința Allendale.

– Ar fi minunat, milord, spuse Callie pe un ton pe care toată lumea în afară de baron l-ar fi considerat nu prea fericit.

Profitând de ocazia de a scăpa, urcă în grabă scările până la Mariana, întorcându-se să-i facă scurt cu mâna lui Oxford, înainte să-și urmeze sora în magazin.

– Nu pot să cred că te-a făcut să aștepți pe *stradă!* Crezi că bărbatul ăsta are ceva în cap? întrebă Mari în șoaptă.

Callie rânji.

– În afară de dinți?

Surorile râseră tare și se îndreptară spre Juliana, care intrase deja în vorbă cu Madame Hebert. După cum prevăzuse Mariana, croitoreasa înțelese rapid că era în interesul afacerii ei să creeze o garderobă întreagă pentru Juliana.

În curând, fură înconjurate de o ceată de cusătorese, dintre care câteva începuseră deja să-i ia măsurile fetei, în timp ce restul se împrăștiară pentru a aduce cupoane de țesături din toate culorile și materialele posibile. O tânără micuță, cu ochelari, se cocoță pe un scaun din apropiere, luând notițe în timp ce Mariana se alătură discuției.

– Pentru început, o să-i trebuiască măcar șase rochii de seară... șase rochii de zi, trei costume de călărie, o duzină de rochii de dimineață, cinci rochii pentru plimbare... Făcu o pauză, ca asistenta croitoresei să poată scrie tot. Oh! Și trei rochii de bal... Nu, patru. Firește, trebuie să fie superbe, adăugă Mariana, uitându-se cu o privire plină de înțeles la Madame Hebert. Trebuie să facă ravagii în Londra.

Callie zâmbi când văzu scena. Făcuse cu adevărat o treabă bună luând-o pe Mariana cu ele. Juliana părea de-a dreptul uluită. Biata de ea.

Mariana se uită la Callie.

– Ce-am uitat?

Callie se întoarse spre croitoreasă și îi spuse:

– Sacouri scurte, paltonașe, pelerine și șaluri pentru fiecare ocazie, cum e necesar... Și o să-i trebuiască și lenjerie de corp pentru toate, firește. Și cămăși de noapte.

Juliana vorbi pentru prima oară:

– Nu înțeleg de ce-mi trebuie cămăși de noapte. Ale mele sunt perfect acceptabile.

– Îți trebuie pentru că fratele tău e dispus să ți le cumpere, replică sec Mariana. De ce să nu le ai?

Juliana se uită la Callie.

– E prea mult. O să stau aici doar șapte săptămâni.

Callie încuviință înțelegătoare din cap, dându-și imediat seama de disconfortul tinerei. Abia îl cunoscuse pe Ralston, iar acum comanda haine care costau o avere și pe care el avea să le plătească. Callie se apropie de Juliana și își puse mâna pe brațul ei în semn de încurajare. Încet, ca nimeni să nu audă, Callie îi spuse:

– *Vrea* să facă asta pentru tine. A fost ideea *lui*. Știu că pare extravagant... Văzu privirea limpede și îngrijorată a tinerei. Lasă-l să se simtă frate mai mare azi.

După o clipă, Juliana încuviință ușor din cap.

– *Bene*. Dar vreau ca rochiile să fie într-un stil mai... italienesc.

De unde stătea, Madame Hebert auzi și spuse zeflemitor:

– Crezi că aș lua un crin sălbatic și l-aș tăia, să pară trandafir englezesc? O să intri în înalta societate ca o stea italienească strălucitoare.

Callie nu-și putu stăpâni chicotul.

– Minunat. Alegem niște materiale?

Cuvintele le făcură pe femeile din jurul lor să se agite, să întindă metri de museline și satinuri, bumbac și crep, catifea și mătăsuri de Napoli, în toate culorile și modelele posibile.

– Care-ți plac? întrebă Callie.

Juliana își îndreptă atenția spre grămada de țesături, cu un zâmbet uluit pe chip. Mariana veni și le cuprinse cu brațele. Aplecându-se ușor, spuse:

– *Ador* crepul acela de culoarea dudei. Ți s-ar potrivi de minune cu părul. Întorcându-se spre Callie, întrebă: Tu ce zici, surioară?

Callie arătă din cap spre un satin verde precum salcia și spuse:

– Dacă nu pleci de aici cu o rochie de seară din satinul ăla, o să fiu foarte dezamăgită.

Juliana râse.

– Păi, atunci așa trebuie să fac. Iar mie *chiar* îmi place muselina aia roz.

Madame Hebert luă cuponul și i-l dădu unei cusătorese.

– Excelentă alegere, *signorina*. Pot să vă sugerez şi satinul auriu? Pentru seară, desigur.

Mariana îi strânse braţul Julianei şi spuse zâmbitoare:

– E amuzant, nu?

Întrebarea o făcu pe Juliana să izbucnească în râs în timp ce încuviinţa din cap. Sora lui Ralston înţelese rapid cum stătea treaba şi, într-o oră, alese culori şi materiale pentru toate rochiile. Ea şi Mariana beau ceai şi vorbeau despre manşete şi corsaje, în timp ce Callie se surprinse pipăind un satin albastru-deschis care îi atrăsese atenţia în repetate ocazii când intrase în magazin. Pentru prima oară după foarte mult timp, Callie era atrasă de gândul de-a comanda o rochie. Pentru ea.

– Vă atrage materialul, *non*?

Cuvintele cu accent puternic ale croitoresei o smulseră pe Callie din gândurile ei.

– Ar ieşi o rochie frumoasă. Pentru următorul bal. Satinul ăsta e făcut pentru valsuri.

– E superb!

Mariana apăruse lângă ea cât vorbise croitoreasa.

– Aşa e! Trebuie s-o ai, adăugă Juliana.

Zâmbi şi clătină din cap.

– Mulţumesc, dar nu-mi trebuie o rochie ca asta.

Madame Hebert ridică mirată din sprâncene.

– Nu mergeţi la baluri?

– Oh, ba da... Callie îşi căută cuvintele. Dar nu dansez.

– Poate nu aveţi rochia potrivită, milady. Dacă-mi permiteţi... dacă v-aş crea *eu* o rochie din materialul acela, sigur aţi dansa.

Aruncând un rest de material pe masă, franţuzoaica lucră câteva clipe, încreţind şi împăturind. Se dădu înapoi şi o lăsă pe Callie să se uite la opera ei care semăna vag cu o rochie. Era superbă.

– O să coborâm linia decolteului, ca să vă punem în valoare, şi facem la fel şi cu talia. Vă ascundeţi printre volănaşe şi cute – ca multe alte englezoaice. Madame Hebert scuipă ultimele cuvinte, de parcă ar fi avut un gust stricat. Aveţi nevoie de design franţuzesc. Francezii apreciază formele femeii.

Callie roşi când auzi cuvintele îndrăzneţe ale croitoresei, dar fu totodată ademenită de ele. Privind-o în ochi pe micuţa franţuzoaică, îi spuse:

– Bine. Da.

Mariana şi Juliana scoaseră un ţipăt uşor de încântare.

Madame Hebert încuviinţă din cap ca o profesionistă.

– Valerie, spuse ea tăios, chemându-şi asistenta, ia-i măsurile lui Lady Calpurnia. O să ia satinul albastru-deschis. O aibă nevoie şi de o pelerină.

– Oh, nu cred...

Femeia nici nu se uită la Callie, ci continuă, de parcă ea nici n-ar fi intervenit:

– Satinul închis la culoare. Îl căptuşim cu şinşila. Şi îl scoatem din raft pe cel deschis. Ţesătura îi aparţine doar domnişoarei.

Auzind-o, fetele din magazin chicotiră. Callie se uită la Mariana, fără să înţeleagă. Sora sa îi şopti:

– Madame Hebert scoate materiale de la vânzare doar când croieşte o rochie fără ajutorul angajatelor. Callie! Cât de frumos!

Callie înghiţi în sec. În ce se băgase?

Madame Hebert se întoarse spre Callie.

– Trei săptămâni.

Încuviinţă din cap.

– Şi ale Julianei?

– La fel. O să i le trimitem pe măsură ce sunt gata.

– Rochia de seară aurie o să-i trebuiască miercuri, la operă, spuse Mariana.

Juliana, care pipăise nepăsătoare o muselină de culoarea lavandei ce avea să-i devină rochie de plimbare, înălţă capul surprinsă.

– Callie, trebuie să meargă miercuri la operă, repetă Mariana, după care vorbi către Juliana: Vii cu noi, desigur.

Fireşte, Mariana avea dreptate. Miercuri era seara de deschidere la Theatre Royal, evenimentul ideal pentru introducerea Julianei în societate. Urma să fie prezentată cât mai delicat cu putinţă, fiind nevoie să interacţioneze cu membrii înaltei societăţi doar înainte şi după spectacol şi în pauze.

Callie încuviinţă din cap.

– Fireşte, miercuri e ziua perfectă.

Într-un final, croitoreasa, care tăcuse în timpul discuţiei, vorbi:

– E luni, domnişoarele mele. Pot să termin rochia până miercuri, dar fetele mele vor trebui să lucreze noaptea.

Sensul era clar. Callie zâmbi. Ralston lăsase comanda pe seama ei. Şi îi spusese că banii nu reprezenta o problemă.

– Fratele ei e marchizul de Ralston. Sunt sigură c-o să accepte preţul.

Madame Hebert nu insistă pe subiect, ci le spuse în grabă la două dintre fetele ei să înceapă imediat lucrul la rochie. Odată ieşite, cele trei începură un tur vijelios al magazinelor de pe Bond Street şi din apropiere. Merseră întâi pe o stradă micuţă şi îngustă, şi Juliana se opri, să se uite în vitrina unei librării. Întorcându-se spre însoţitoarele ei, le spuse:

– Vă supăraţi dacă intru? Aş vrea să cumpăr ceva pentru fraţii mei. Să le mulţumesc pentru bunătate.

– Ce idee minunată!

Nefiind genul care să evite vreodată o librărie, Callie deschise uşa cu un zâmbet larg, făcându-i Julianei loc să intre prima.

Zăngănitul unui clopoţel le întâmpină pe tinere şi îl anunţă pe proprietar de prezenţa lor. Le salută politicos din cap şi se întoarse rapid la treaba lui, iar Callie şi Mariana începură să răsfoiască ultimele romane apărute, lăsând-o pe Juliana să se gândească la un cadou potrivit pentru fraţii ei.

Tânăra nu îşi imaginase niciodată că era aşa greu să aleagă cadoul perfect pentru Ralston şi St. John – ceva care să aibă legătură cu interesele lor şi să fie totodată potrivit ca prim cadou primit de sora lor ivită din senin.

După un sfert de oră de căutat, Juliana alese într-un final o carte mare cu ilustraţii de la Pompei pentru Nick, sperând că era cadoul perfect datorită pasiunii lui pentru lumea antică.

Dar Ralston chiar era o provocare. Ştia foarte puţine despre el, în afară de faptul că noaptea târziu îşi petrecea multe ore la pian. Plimbându-se prin magazin, Juliana îşi trecea degetele peste coturele volumelor groase, învelite în piele, întrebându-se care ar fi alegerea corectă pentru cel mai mare dintre fraţii săi.

Se opri în cele din urmă, întârziind asupra unui volum german despre Mozart, muşcându-şi buza de jos în timp ce se gândea la carte.

– Pentru cineva interesat de o biografie a lui Mozart, asta e cea mai bună. Niemetschek l-a cunoscut personal pe maestru.

Juliana se întoarse spre locul din care venea vocea. La doar câțiva centimetri stătea cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată.

Era înalt și solid, cu ochii de culoarea mierii încălzite la soare. Lumina din orele târzii ale amiezii care intra în librărie se juca în buclele lui aurii și sublinia contururile perfecte ale nasului drept și ale bărbiei puternice.

– Eu...

Se opri buimacă, încercând să-și amintească regulile de conduită într-o asemenea situație. Nu vorbise niciodată cu Callie despre conduita adecvată când un înger îți vorbește despre biografii muzicale. Sigur n-ar fi nepotrivit să-i mulțumească. Sau ar fi?

– Mulțumesc.

– Cu plăcere. Sper să vă placă.

– Oh, nu e pentru mine. E un cadou. Pentru fratele meu.

– Ah, atunci, sper să-i placă *lui*.

Se opri, și se uitară mult timp unul la altul.

Tăcerea îi spori neliniștea Juliana, care spuse în cele din urmă:

– Îmi pare rău, domnule. Sunt destul de sigură că nu se cuvine să conversăm.

El îi oferi un zâmbet firav și obraznic, făcând-o să se încălzească.

– Doar destul de sigură?

– Aproape convinsă. Sunt venită de curând în Londra și nu cunosc prea bine regulile, dar parcă îmi amintesc ceva despre necesitatea de a fi prezentați.

Ochii ei albaștri scânteiară.

– Ce păcat. Ce crezi că o să se întâmple dacă o să fim descoperiți? Discutând despre cărți, într-un loc public, în miezul zilei?

Revolta din vocea lui o făcu să râdă ușor.

– Nimeni nu știe. Pământul ar putea să ne înghită cu totul din cauza unei asemenea activități periculoase.

– Ei bine, n-aș vrea să pun o lady în fața unui asemenea pericol. Așa că o să plec și sper că, într-o bună zi, o să fim prezentați cum se cuvine unul altuia.

Preț de o clipă, Juliana se gândi să o cheme pe Callie sau pe Mariana, să facă prezentările, dar era sigură că așa ceva nu se făcea. În schimb, privi în sus, spre bărbatul blond.

– Și eu sper la fel.

Atunci, el făcu o plecăciune adâncă și plecă, singurul semn al faptului că trecuse pe acolo fiind zgomotul slab al clopoțelului de deasupra ușii librăriei, care îi anunță ieșirea.

Fără să se poată abține, Juliana se duse la fereastră și îl urmări cum mergea pe stradă.

– Juliana? Callie vorbise de aproape. Ți-ai ales cărțile?

Întorcându-se cu un zâmbet, Juliana încuviință din cap.

– Da. Crezi că lui Gabriel o să-i placă o biografie despre Mozart?

Callie se uită la titlu.

– Cred că e o alegere bună.

Juliana inspiră adânc, mulțumită.

– Spune-mi, îl știi pe bărbatul acela?

Mari urmări direcția în care se uita Juliana, văzându-l pe bărbatul înalt și blond cum se depărta rapid de librărie. Strâmbând din nas, o privi din nou pe Juliana și întrebă:

– De ce?

– Fără nici un motiv, se eschivă Juliana. Îmi pare... cunoscut.

Mari clătină din cap.

– Mă îndoiesc că-l cunoști. Nu cred că ar binevoi măcar să viziteze Italia, darmite *să stea de vorbă* cu cineva din Italia.

– Mari..., spuse Callie, avertizând-o.

– Dar cine e? insistă Juliana.

Callie flutură din mână într-o doară și se îndreptă spre tejghea.

– Ducele de Leighton.

– E duce? întrebă Juliana uimită.

– Da, zise Mari aprobând din cap și îndrumându-și prietena spre ieșirea din magazin. Și încă unul îngrozitor. Consideră că oricine are un titlu mai mic îi e inferior cu totul. Și asta nu-i lasă mulți oameni egali.

– Mariana! Chiar trebuie să spui toate bârfele în public?

– Oh, hai, Callie. Recunoaște că nu poți să-l suferi pe Leighton.

– Păi, sigur că nu, spuse Callie cu voce joasă. Nimeni nu poate. Dar nu încerc să anunț pe toată lumea din librărie că îmi displace.

Juliana se gândi la discuție. Nu îi păruse deloc neplăcut. Dar nici nu știa cine era ea. Sigur că, dacă ar fi aflat că era fiica unui comerciant...

– Sunt mulți ca el? Mulți care o să mă desconsidere imediat, din cauza părinților mei?

Întrebarea le făcu pe Mariana și pe Callie să se uite scurt una la alta, după care Callie flutură din mână și spuse:

– Dacă da, nu merită efortul. Sunt mulți care o să te adore. Nu te teme.

– Într-adevăr, adăugă Mari zâmbind. Și nu uita că și eu o să fiu ducesă în curând. Și apoi... le dăm peste nas!

– N-aș vrea să fie loviți, spuse Juliana îngrijorată.

Celelalte nu înțeleseră imediat, dar apoi Callie râse, înțelegând că vorbele Marianei fuseseră traduse greșit.

– Este o expresie, Juliana. Nimeni n-o să fie lovit peste nas. Înseamnă doar că Marianei n-o să-i pese de ei.

– Ah! *Capisco.* Înțeleg. *Si.*

Râseră toate trei, și Juliana plăti cadourile pentru frații ei. După ce un servitor fu trimis să ducă pachetele la trăsură, se întoarse zâmbitoare către celelalte.

– Unde mergem acum?

Mariana zâmbi larg și anunță:

– La negustorul de mănuși, firește. O femeie nu își poate face intrarea în înalta societate fără să aibă mănuși de operă, nu?

Capitolul 10

Callie stătea la marginea lojei familiei Rivington de la Theatre Royal, fără să-și poată ascunde zâmbetul mulțumit în vreme ce observa că lumea din public își îndreptase binoclurile de teatru spre domnișoara Juliana Fiori.

Dacă se lua după interesul stârnit, cu sau fără titlu, fiică a unei marchize decăzute sau nu, Juliana urma să aibă un debut remarcabil.

Opera încă nu începuse, şi loja era deja plină de vizitatori, de la figuri marcante ale înaltei societăţi, care veneau de ochii lumii, s-o viziteze pe ducesa văduvă – ajungând astfel să o întâlnească pe Juliana, o tânără frumoasă –, până la tineri din societate care erau mai puţin discreţi cu privire la motivul vizitei în lojă, venind şi străduindu-se să găsească o modalitate de a fi prezentaţi.

Seara nu putea să fi fost gândită mai bine, iar Callie îşi asuma succesul.

Juliana sosise la seara de deschidere în trăsura familiei Allendale, şi, spre încântarea lui Callie, tânăra deborda de graţie şi de încredere în sine, de parcă să fie expusă judecăţii aristocraţiei londoneze era cel mai natural lucru din lume. Odată intrată, Juliana îşi scosese pelerina, lăsând să se vadă rochia de seară superbă din satin, care fusese livrată ireproşabil la reşedinţa Ralston, în acea dimineaţă. Madame Hebert se întrecuse pe sine când crease rochia, care era tivită cu fire aurii şi sigur avea să atragă invidia tuturor celorlalte femei în acea seară.

Şi apoi, fusese condusă – în cea mai importantă noapte a stagiunii teatrale din Londra – la loja personală a ducelui de Rivington, unde era invitata personală a distinsei ducese, a viitoarei ducese şi a ducelui însuşi. În acea seară, loja familiei Allendale avea să rămână goală, căci contele şi distinsa contesă de Allendale, alături de Callie, aveau să urmărească spectacolul din loja familiei Rivington, arătând lumii că Juliana era acceptată de două dintre cele mai influente familii din Marea Britanie.

Şi, ca şi când n-ar fi fost de-ajuns, sosiră şi Ralston, şi St. John, oferindu-le matroanelor peţitoare din înalta societate şi mai multe motive de bârfă cu care să se hrănească. Gemenii erau văzuţi rareori la evenimente sociale atât de ostentative, şi chiar şi mai rar se înfăţişau împreună. Callie îşi îndreptă atenţia spre ei, aflaţi de pază, unul lângă altul, la câţiva metri în spatele surorii lor, cu un aer ameninţător, la fel de înalţi şi de chipeşi.

Lui Callie i se acceleră pulsul când se uită la Ralston. Era îmbrăcat impecabil, renunţase la vestele frumoase preferate

de libertinii din societate în favoarea unui frac croit perfect, peste o vestă clasică albă, fără nici o cută. Lavaliera îi era perfect apretată şi ghetele îi străluceau, de parcă ar fi venit pe un drum magic, nu pe străzile pline de noroi ale Londrei. Era fără cusur. Asta, până când observai încordarea umerilor laţi, pumnii strânşi pe lângă el, muşchiul care-i zvâcnea în obraz în vreme ce-şi privea sora cum îşi croia drum pe scena complicată a societăţii din Londra. Lăsa să se înţeleagă limpede că era gata să lupte pentru a se asigura că sora lui avea să fie acceptată în acea seară.

De parcă i-ar fi simţit atenţia, Ralston îşi întoarse capul, s-o privească. Ea inspiră scurt când privirile li se întâlniră, captivată de ochii albaştri scânteietori, cu o privire intensă şi indescifrabilă. El ridică aproape imperceptibil din cap. Ea înţelese sensul implicit. „Mulţumesc."

Îi răspunse la fel.

Nu avea încredere că şi-ar putea ascunde emoţiile, aşa că se întoarse să privească în gol la mulţimea care se aduna în sală, nerăbdătoare să înceapă opera şi să-i distragă atenţia de la prezenţa lui în lojă.

Spectacolul ar fi trebuit să înceapă de jumătate de oră, dar, din păcate, societatea mergea rar la Theatre Royal de dragul operei... şi sigur nu în seara de deschidere a stagiunii. Nu, lumea mergea la operă să vadă şi să fie văzută, iar proprietarii teatrului ştiau cum să-şi mulţumească de fiecare dată clienţii.

Callie îşi întoarse privirea spre Juliana şi se uită cu mândrie la cum vorbea elegant cu ducesa văduvă şi, în văzul întregii societăţi londoneze, o făcea pe bătrână să râdă. „Perfect."

– Pari foarte mândră de tine.

Fu străbătută de un fior de emoţie la auzul vocii puternice şi amuzate care îi vorbea atât de aproape de ureche. Dorindu-şi să rămână calmă, privi în ochii albaştri ai lui Ralston şi spuse:

– Aşa e, milord, chiar sunt. Sora ta se descurcă nemaipomenit de bine, nu crezi?

– Ba da. Seara nu putea fi pregătită mai bine.

– A fost ideea Marianei să folosim loja familiei Rivington, mărturisi Callie. Se pare că surorile noastre s-au împrietenit repede.

– Bănuiesc că, în mare parte, datorită ţie.

Callie îşi plecă uşor capul, aprobând în tăcere.

– Te-ai descurcat foarte bine.

Îşi înăbuşi dorinţa ciudată de a-şi aranja părul când auzi lauda, şi exact atunci gongul teatrului sună, anunţând începutul spectacolului. Vizitatorii plecară pe rând, iar Ralston îi oferi braţul lui Callie.

– Te pot conduce la locul tău, Lady Calpurnia?

Callie îi cuprinse braţul cu mâna, acceptând s-o conducă şi încercând să ignore senzaţiile care o străbătură când se atinseră. Era pentru prima oară când se vedeau după seara din tavernă. Din trăsură. Prima oară când se atingeau după ce fusese îmbrăţişată de el.

Callie se aşeză lângă Benedick, iar Ralston luă loc lângă ea. Apropierea lui o copleşea şi o zăpăcea. Era împresurată de mirosul lui, o combinaţie de lemn de santal, lămâie şi ceva puternic bărbătesc. Se stăpâni să nu se aplece spre el şi să inspire adânc. Asta sigur nu ar fi fost indicat.

Căută un subiect de discuţie care să-i distragă atenţia de la apropierea lui.

– Îţi place opera, milord?

– Nu în mod special, răspunse el pe un ton indiferent.

– Mă uimeşte că îmi spui asta, recunoscu ea. Credeam că îţi place muzica. Până la urmă, ai un pian...

Se întrerupse imediat, uitându-se rapid în lojă, să vadă dacă discuţia lor era ascultată de cineva. N-ar fi putut să-i vorbească despre pian în prezenţa altora.

El ridică dintr-o sprânceană când o auzi şi îi spuse sec:

– Aşa este, Lady Calpurnia.

Bărbatul o tachina. Nu i-ar putea face faţă.

– Mă rog, sigur că toată lumea are un pian în ziua de azi. Continuă fără să se uite la el şi bâlbâindu-se: Am auzit că spectacolul din seara asta e unic. *Bărbierul din Sevillia* e o operă minunată. Îmi place foarte mult Rossini. Şi am auzit că interpreta Rosinei e extrem de talentată. Nu-mi amintesc cum o cheamă... Domnişoara..., începu ea, liniştită că purtau o discuţie inofensivă.

– Kritikos. Nastasia Kritikos, îi răspunse el.

Cuvintele trecură pe lângă ea fără s-o afecteze. „Nastasia." Şi dintr-odată înţelese.

„N-am vrut să fac să fie mai greu decât trebuie, Nastasia."

Doamne sfinte! Cântăreața de operă era *amanta* lui. Se uită spre el și-i întâlni privirea calmă și de nepătruns.

– Oh, spuse ea aproape pe neauzite, fără să poată opri sunetul.

El tăcu.

„Ce te așteptai să facă? Să le spună tuturor celor care-l pot auzi că mezzosoprana a fost amanta lui? Aceeași amantă cu care te-a confundat pe tine în seara în care te-ai dus fără pic de delicatețe în dormitorul lui?"

Nu, ajunse la concluzia că era mai bine că el nu continua se discuția. Cu obrajii înflăcărați, se aplecă în fotoliu și privi spre balustrada lojei, întrebându-se dacă ar supraviețui încercării de a se repezi peste margine pentru a fugi de acolo. „Probabil că nu", se gândi oftând. Se întoarse și-i surprinse privirea amuzată. Se distra văzând cât era de jenată!

– Cred că e prea sus pentru a sări, îi spuse el conspirativ.

Era enervant.

Din fericire, cortina se ridică, iar ea nu mai trebui să răspundă. Își îndreptă cu înverșunare atenția spre scenă, dorindu-și să nu se mai gândească la Ralston.

Sigur, asta era imposibil, îndeosebi când opera avansă și apăru Nastasia Kritikos. Cântăreața grecoaică o juca pe Rosina, femeia frumoasă în jurul căreia se țesea toată intriga, cu dragostea la prima vedere și confuzia de identitate, iar ea era alegerea perfectă pentru rol, fiind de o frumusețe fără seamăn, plină de vitalitate. Callie nu putea să nu și-o imagineze pe femeia superbă în brațele lui Ralston, nu putea să își alunge imaginea mâinilor lui întunecate peste pielea ei albă, fără cusur, nu putea să-și oprească invidia care ardea adânc înlăuntrul ei în timp ce compara calitățile remarcabile ale actriței cu propriile însușiri. De parcă frumusețea incredibilă a cântăreței n-ar fi fost de ajuns, părea să aibă și cea mai frumoasă voce care se auzise vreodată pe o scenă.

Un bărbat n-avea cum să reziste acestui monument de perfecțiune feminină.

Loja familiei Rivington era plasată astfel încât cei care stăteau acolo să poată vedea spre părțile laterale ale sălii, și, de câteva ori, Callie fu sigură că Nastasia Kritikos se uita la Ralston, de parcă

ar fi aşteptat ca el să-i întoarcă atenţia. „Oare e posibil să fi reluat legătura?" Callie închise ochii pentru a alunga acel gând, după care îi deschise şi aruncă o privire spre Ralston. Trebuia să-i respecte discreţia; părea concentrat doar asupra scenei.

Când începu aria Nastasiei din primul act, el – împreună cu restul publicului – fu absorbit. Callie nu putu să nu vadă ironia din cuvintele cântecului: „Da, Lindoro va fi al meu! Am jurat! Voi reuşi! Dacă vreau, pot să fiu o viperă! Pot să fac o sută de lucruri ca să obţin ce vreau".

– Îmi cam dau seama cât de viperă poate să fie, murmură Callie în barbă când aria opri spectacolul, făcând tot teatrul să se ridice şi să strige: *„Brava! Bravissima!"*

Era clar. Callie nu avea să se mai bucure vreodată de operă.

Când se termină primul act, iar cortina se lăsă, anunţând pauza spectacolului, Callie oftă, dorindu-şi să fi fost oriunde altundeva şi întrebându-se cât de greu i-ar fi să scape, să nu mai îndure chinul şi pe durata celui de-al doilea act.

În spatele ei se auzi râsul Julianei, iar Callie înţelese că nu putea să plece. Promisese s-o prezinte tuturor pe sora lui Ralston şi asta avea să facă.

Luându-şi inima în dinţi, se ridică, dornică să intre într-o discuţie la care să nu ia parte şi Ralston, şi mai că se ciocni de baronul Oxford, care apăruse în lojă aproape imediat după terminarea primului act.

Cu o manichiură perfectă, craiul chipeş zâmbi spre lojă aşa cum doar el putea să o facă, după care îşi opri privirea asupra lui Callie. Când se apropie de ea, Callie îi văzu vestonul de un verde intens, care contrasta frumos cu vesta strălucitoare din satin violaceu. Observă imediat că şi ghetele şi măciulia bastonului se asortau cu vesta şi se întreba dacă avea ghete şi bastoane în toate culorile. Ideea era aşa ridicolă, că nu-şi putu opri buzele să se arcuiască.

– Milord, spuse ea, ascunzându-şi faţa cu o reverenţă afectată, în timp ce el îi luă mâna şi făcu o plecăciune adâncă, e o plăcere să vă văd.

– Plăcerea e doar a mea.

Cuvintele, rostite puţin prea de aproape, trimiseră un val de culoare în obrajii lui Callie, care făcu intenţionat jumătate de pas în spate. El continuă:

– Mi-am permis să comand şampanie. Se opri, arătând spre un servitor din apropiere care ţinea o tavă cu cupe de şampanie. Pentru dumneavoastră... şi pentru ceilalţi din grupul dumneavoastră.

Callie îşi ridică uşor capul când îl auzi. Sigur îi înţelesese greşit tonul.

– Mulţumesc, milord. Privi la servitorul care împărţea şampanie în lojă, neştiind cum să reacţioneze. Vă este pe plac spectacolul?

– Da. M-a impresionat îndeosebi domnişoara Kritikos, este remarcabilă.

Oxford vorbise privind cu un rânjet spre scenă, ceea ce lui Callie nu-i plăcuse deloc. El ridică un pahar cu şampanie de pe tavă şi i-l întinse. Când îl luă, el îşi trecu un deget pe dosul palmei ei şi se aplecă aproape, coborându-şi vocea, să-i şoptească uşuratic:

– Fireşte, şi pauza îmi place nespus.

De data asta, era sigură că era beat. Trebuia să fie. Callie îşi trase mâna din atingerea nepotrivită şi se gândi să-i domolească elanul baronului. Sigur aşa ar fi trebuit să facă, dar nu putea să nu simtă o oarecare plăcere pentru că, după ce suferise toată seara văzând-o pe amanta lui Ralston cum cucerise toată înalta societate, acum primea şi ea puţină atenţie. Se uită pieziş la Ralston, care vorbea cu fratele lui. O privi în ochi şi ridică paharul cu şampanie într-un salut tăcut. Ea îşi întoarse capul spre Oxford şi îi oferi un zâmbet luminos.

– Şi mie îmi priieşte pauza, milord.

– Excelent.

El bău îndelung din pahar, după care o întrebă, pronunţând uşor greoi:

– Vă place arta?

Luată puţin prin surprindere de întrebare, Callie spuse:

– Eu... Ei bine, da, milord.

Oxford îşi înlocui paharul gol cu unul plin şi zise:

– Mi-ar plăcea să vă invit săptămâna viitoare la Expoziţia Regală de Artă.

Se abţinu cu greu să nu-l întrebe pe baron de ce ar face una ca asta. Îşi dădu seama că nu prea avea cum să mai evite invitaţia acestuia, aşa că îi spuse:

– Ar fi minunat, milord.

– Ce-ar fi minunat?

Vorbele tărăgănate anunțară sosirea lui Ralston. Callie refuză să muște momeala.

Dar Oxford păru mai mult decât dornic să-i împărtășească marchizului subiectul discuției.

– O s-o însoțesc săptămâna viitoare pe Lady Calpurnia la Expoziția Regală de Artă, spuse el, iar Callie nu putu să nu observe tonul lăudăros.

– Serios? întrebă Ralston.

„Nu trebuie să pară atât de neîncrezător."

– Da, milord. Abia aștept să văd expoziția de anul ăsta. Își puse ușor mâna pe mâneca lui Oxford. O să fiu norocoasă să am un asemenea însoțitor.

– Nu la fel de *norocoasă* ca mine, spuse Oxford fără să-și ia privirea de la Ralston.

Callie nu apucă să se mire de felul ciudat în care vorbise, căci gongul sună, anunțând sfârșitul pauzei. Oxford făcu o plecăciune adâncă ținându-i mâna lui Callie și spuse înainte de-a se îndepărta:

– O seară bună, milady. Abia aștept să vină săptămâna viitoare.

– Și eu, domnule baron Oxford, răspunse ea cu o mică reverență.

El se întoarse cu un rânjet larg spre Ralston, care rămăsese împietrit.

– Noapte bună, amice.

Ralston nu răspunse, ci îl privi crunt pe tânărul crai, care îi râse în față și își ridică bastonul în semn de salut spre marchiz înainte să iasă din lojă. Callie îl privi cum plecă, după care spuse:

– Nu trebuia să fii atât de nepoliticos cu el.

– N-are nimic în cap în afară de dinți, spuse el sec.

Ignorând faptul că spusese exact aceleași cuvinte cu doar câteva zile în urmă, Callie se prefăcu indiferentă și se așeză pe fotoliu. Când Ralston luă loc lângă ea, nu îl băgă în seamă, ci se uită doar la scenă, dorindu-și să se ridice odată cortina.

Cu coada ochiului, văzu un servitor apropiindu-se cu o tavă de argint pe care era un mesaj împăturit. Ralston luă biletul oferit mulțumindu-i din cap bărbatului și întoarse foaia sigilată în palmă, trecându-și un deget pe sub ceară, s-o deschidă.

Callie nu se putu abține să nu tragă cu ochiul la foaie când el o citi. Era un mesaj scurt, pe care îl văzu doar o clipă, înainte ca el să-l împăturească. Dar Callie remarcă atât mesajul, cât și sensul său.

Vino la mine.
N.

Ralston și Nastasia încă erau amanți.

Callie își înăbuși un icnet, se întoarse repede și se prefăcu absorbită complet de spectacolul care tocmai începuse.

Mintea îi lucra febril. Sigur, nu trebuia să fie surprinsă. Nu trebuia să se gândească la seara aceea – la balul de logodnă, la îmbrățișarea din trăsură. Nu trebuia să se întrebe de ce se gândise s-o sărute *pe ea* din moment ce încă era cu Nastasia.

Dar sigur că se întrebă.

Și sora lui? Sigur Ralston nu avea să accepte invitația. Cu atât mai puțin în seara asta. Pentru Juliana, era prima noapte în societate!

În timpul primelor două scene din al doilea act, în ea se dădu o luptă între tristețe și indignare. Când, la sfârșitul celei de-a treia scene, el se ridică și plecă brusc din lojă, indignarea avu câștig de cauză.

Nu. N-avea să-i permită să distrugă prima seară în care sora lui ieșea în lume. Nu după tot ce făcuse Juliana ca să se asigure că avea să se bucure succes. Nu după tot ce făcuse *Callie* ca să se asigure că avea să fie un succes. Ca să nu mai vorbească despre toți ceilalți care o ajutaseră pe sora lui.

Cum îndrăznea să riște totul? Și pentru ce?

Furia îi crescu. Se îndreptă de spate și adoptă o poziție semeață. Cineva trebuia să se gândească la Juliana.

Se întoarse spre Benedick și îi șopti:

– Cred că mi s-a urcat șampania la cap. Merg să mă odihnesc în salonul doamnelor.

Fratele ei se aplecă în față și văzu că Ralston dispăruse. Privind-o în ochi, îi spuse ușor:

– Fără aventuri, Callie.

Se forță să zâmbească.

– Fără aventuri, răspunse ea şi plecă din lojă.

În timp ce se grăbea pe culoarele slab luminate ale teatrului, mintea îi gonea nebuneşte şi se întreba dacă avea să-l găsească pe Ralston înainte ca el să-i distrugă Julianei şansele de succes. Callie ar fi putut să parieze chiar pe reşedinţa Allendale că, în trecut, el venise de mai multe ori să se vadă cu amanta sa chiar în teatrul acela, aşa că probabil ştia cea mai scurtă cale către cabina domnişoarei Kritikos. Nu-şi putu stăpâni ţipătul uşor de dezgust provocat de acest gând.

Coti spre colonada superioară şi îl văzu pe Ralston, care se îndrepta spre o scară lată şi mare. Privind în jur, văzu că nu era nimeni acolo, aşa că nu se putu abţine şi strigă în urma lui:.

– Ralston! Stai!

Bărbatul înlemni pe treapta cea mai de sus şi aruncă o privire neîncrezătoare spre arcada pe sub care ea trecea grăbită, să-l prindă din urmă. Când înţelese ce urmărea, neîncrederea evidentă i se transformă în furie şi făcu de îndată cale întoarsă, până ajunse faţă în faţă cu ea.

Înainte ca ea să apuce să spună ceva, o prinse de braţ şi o trase pe un coridor întunecat. Îi şopti cu vocea plină de mânie:

– Ai înnebunit?

Respirând cu greu din cauza oboselii şi a iritării, îşi smulse braţul din prinsoare şi şopti la rândul ei:

– Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

Îi ignoră cuvintele.

– Ce cauţi aici? Dacă eşti văzută...

– Te rog, îl întrerupse ea. E un teatru public. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă aş fi văzută? Cineva mi-ar arăta unde e salonul doamnelor şi aş pleca. Dar dacă *tu* ai fi văzut?

Se uită la ea ca la o nebună.

– Ce tot spui?

– Nu eşti foarte discret, Lord Ralston, spuse ea, scuipându-i numele. Pentru cineva atât de îngrijorat de reputaţia surorii sale, ar fi trebuit să fii mai atent. Îl împunse în umăr cu un deget înmănuşat. *Am văzut* biletul! *Ştiu* că ai plecat să te vezi cu... cu...

– Cu cine? întrebă el.

– Cu... cu amanta ta!

Cu fiecare cuvânt, îl împungea şi mai tare.

La final, îi apucă degetul şi i-l împinse. Ochii lui albaştri scânteiau periculos.

– Cum *îndrăzneşti* să mă certi ? Cum *îndrăzneşti* să-mi pui comportamentul la îndoială? Cine te crezi?

– Sunt femeia pe care ai ales-o să-ţi introducă sora în societate. N-o să te las să-i distrugi şansele pentru o noapte de...

– *Tu* n-o să mă laşi *pe mine?* Nu tu flirtai fără ruşine cu un crai beat, în faţa tuturor?

Ea rămase cu gura căscată.

– Sigur că nu!

– Dar aşa a părut, milady.

– Cum îndrăzneşti? îl întrebă furioasă. Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti despre flirtat fără ruşine? Nu *eu* îi făceam ochi dulci unei *actriţe* în mijlocul spectacolului!

– Ajunge, spuse el, abia păstrându-şi calmul.

– Nu. Nu cred că ajunge! Callie insistă, incapabilă să se controleze. Şuvoiul se pornise. Nu *eu* fug să mă întâlnesc cu... ibovnica mea cea spoită... în timp ce sora mea trece prin cea mai mare provocare din viaţa ei! Ai idee ce-o să-i facă societatea dacă eşti descoperit... bestie?

Ultimul cuvânt fu ţipat. Ochii lui se închiseră, iar chipul i se împietri. Cu pumnii strânşi pe lângă corp, vorbi, iar tonul arăta că abia îşi stăpânea furia.

– Dacă ai terminat, Lady Calpurnia, cred că discuţia a luat sfârşit. Mi se pare că ajutorul tău nu mai este necesar.

– Poftim?! întrebă ea indignată.

– E chiar simplu. Nu vreau să mai stea pe lângă tine. Eşti un pericol prea mare.

– *Eu*, un risc? întrebă ea uluită. O să mă văd cu sora ta, milord, continuă ea cu vocea tremurând de furie. N-o să permit să îi fie distruse şansele. Şi, mai mult, spuse, ridicând un deget spre nasul lui, nu o să-mi spună mie ce să fac un crai şi un libertin notoriu – lucru încă o dată dovedit.

În clipa aia el îşi pierdu stăpânirea de sine. Îi prinse mâna cu care îl ameninţa într-a lui şi o folosi ca s-o tragă cu putere spre el.

– Dacă tot sunt considerat astfel, aş putea să nu mai joc vreun rol.

Şi, spunând asta, o sărută.

Se luptă cu el, se zvârcoli sub puterea sărutului, dar, oricum s-ar fi întors, el era acolo, cu brațe puternice și mușchi de oțel și cu gura fermă și de neoprit. Îl lovi cu pumnii în umeri, înainte ca el s-o prindă de talie cu ambele mâini și s-o ridice de la pământ, astfel că ei nu-i mai rămase decât să se agațe de el, în timp ce o lipea de perete. Mișcarea bruscă o făcu să icnească de surpriză, iar el profită de ocazie pentru a-i lua gura în stăpânire, cuprinzându-i fața cu ambele palme și tăindu-i răsuflarea.

Îi răspunse mișcărilor cu buzele, limba și dinții, refuzând să-l lase să o domine. Atingere cu atingere, îl urma orice făcea. El îi înăbuși gemetele cu gura; ea se desfătă cu mormăitul lui de plăcere. După mai multe clipe intense de luptă senzuală, buzele lui se îmblânziră, mângâindu-le pe ale ei în timp ce-și trecea limba peste pielea moale și sensibilă a buzei de jos, încheind sărutul cu mult mai multă blândețe decât începuse.

Mângâierea o făcu pe Callie să țipe ușor, iar Ralston zâmbi când o auzi, lipindu-i în colțul gurii un ultim sărut moale. El se trase câțiva milimetri îndărăt, iar privirile li se întâlniră. În hol nu se auzea nimic în afară de respirațiile lor greoaie, care le aminteau amândurora de intensitatea certei de dinaintea sărutului.

El ridică o sprânceană – un semn tăcut de victorie. Expresia lui arogantă îi stârni din nou furia.

– Nu sunt una dintre femeile tale, cu care te poți purta grosolan în public, zise ea, luând o poziție semeață. Ai face bine să ții minte asta.

– Iartă-mă, spuse el batjocoritor, dar nu părea să te deranjeze prea tare rolul.

Nu se mai putu stăpâni. Mâna îi zbură pe negândite, direct spre obrazul lui. Chiar în timp ce mâna ei porni să-l pălmuiască, se îngrozi de propriul gest, dar nu putu să se stăpânească. Când el îi prinse mâna într-o strânsoare ca de menghină, la câțiva centimetri de obraz, ea icni surprinsă, văzându-i privirea și recunoscând imediat furia din ea.

Depășise limita. Doamne sfinte! Încercase să-l lovească. Ce o apucase? Se zbătu să-și elibereze mâna, dar el nu-i dădu drumul.

– Îmi... Îmi pare rău.

El își mări ochii, dar tăcu în continuare.

– N-ar fi trebuit să...

– Dar ai făcut-o.

Ea rămase tăcută preț de câteva clipe.

– Dar n-am vrut.

El clătină din cap și, dându-i drumul la mână, își aranjă haina.

– Nu poți împăca și capra, și varza, Lady Calpurnia. Dacă ai de gând să începi să te porți fără să-ți pese de consecințe, îți recomand să îți asumi faptele. Ai vrut să mă lovești. Măcar ai curajul s-o recunoști. Se opri, așteptând ca ea să răspundă. Cum nu o făcu, clătină din cap. Uimitor. Nu te credeam lașă.

Cuvintele o făcură să roșească de furie.

– Stai departe de mine, îi spuse ea cu vocea tremurând de emoție, înainte să se întoarcă și să plece spre foaierul luminat și spre loja lui Rivington.

Ralston o privi cum se îndepărta, fără ca expresia să-i trădeze vreun gând.

Capitolul 11

– Știam c-o să vii.

Cuvintele, rostite cu o senzualitate moale, erau pline de o aroganță feminină care îl înfurie imediat pe Ralston. Rămase într-o postură relaxată într-un fotoliu tapițat cu creton în cabina Nastasiei Kritikos, refuzând s-o lase să-i observe iritarea. Stătuse destul în jurul femeii ca să știe că o bucura mult capacitatea de a-l provoca.

Ralston îi aruncă o privire pe sub pleoapele grele de oboseală în timp ce ea trecu la măsuța de toaletă și începu să-și desfacă părul într-un ritual pe care el îl mai urmărise de zeci de ori. Se uită la ea: sânii, umflați de efortul celor aproape trei ore neîntrerupte de cântat, culoarea puternică din obraji ce arăta că era încântată de performanță; ochii luminoși care dădeau de înțeles că abia aștepta următoarea parte a serii, pe care era convinsă că avea să și-o petreacă în brațele lui. Mai văzuse această combinație de emoție exaltată la frumoasa cântăreață – mereu îl făcuse să simtă o încântare incredibilă.

Dar în seara asta era de neclintit.

Se gândise să nu-i răspundă la bilet, să rămână în lojă până la finalul spectacolului şi să plece cu familia, aşa cum plănuise. Dar, în definitiv, biletul era o dovadă a faptului că soprana nu putea fi discretă. Avea de gând să-i explice mai clar noua lor relaţie.

Se gândea că ar fi trebuit să ştie că ea n-avea să dispară aşa uşor, ar fi trebuit să vadă că mândria n-avea să-i permită asta. Măcar atât îi era clar.

– Am venit să-ţi spun că biletul din seara asta o să fie ultimul.

– Nu prea cred, toarse ea când cea din urmă cosiţă neagră ca abanosul îi căzu peste umeri, într-un nor de mătase. Vezi tu, a mers.

– Data viitoare n-o să meargă.

Privirea albastră rece arăta că vorbele îi erau adevărate. Nastasia se uită la imaginea lui reflectată în oglindă cât timp o cameristă tăcută scoase costumul complicat pe care îl purtase cântăreaţa.

– Ralston, dacă n-ai venit pentru mine în seara asta, de ce eşti aici? Tu urăşti opera, dragul meu. Dar în seara asta nu ţi-ai luat ochii de la scenă.

Deşi se declara artistă, Nastasia era mereu foarte atentă la public. Îi admirase adesea capacitatea de a-şi aminti aşezarea exactă în teatru a unor membri ai înaltei societăţi – avea un ochi de femeie indiscretă, care vedea cine la cine se uitase cu binoclul de teatru, cine ieşise din sală la mijlocul spectacolului şi cu cine şi ce evenimente şi drame se petrecuseră în care lojă şi când. Nu era uimit că îl observase şi că-i trimisese biletul.

Frumoasa grecoaică îşi trase pe ea un halat roşu şi o expedie scurt pe servitoare. Când rămaseră singuri, se întoarse spre Ralston, cu ochii întunecaţi aruncând săgeţi pe sub genele fardate generos şi cu buzele ţuguiate şi înroşite.

„Ibovnica mea cea spoită..."

Cuvintele lui Callie îi veniră pe neaşteptate în minte lui Ralston în timp ce se uita cum Nastasia venea spre el, foarte sigură de puterea farmecelor ei feminine şi foarte calculată în mişcări. El miji ochii când ea îşi schimbă poziţia şi îşi arcui pântul ca să lase să i se vadă curbura claviculei, zonă care fusese adesea slăbiciunea lui. Dar nu simţi decât dispreţ, gândindu-se că Nastasia era ca o copie din ipsos a uneia dintre statuile lui

Nick – fermecătoare, dar lipsită de substanța care transformă farmecul în frumusețe adevărată.

Când se opri în fața lui, aplecându-se ca să-și dezvăluie pieptul generos cu o mișcare menită să-l stârnească dincolo de limite, el se uită în ochii ei reci și încrezători și îi vorbi cu cuvinte seci:

– Apreciez efortul, Nastasia, dar nu mai sunt interesat.

Un zâmbet batjocoritor trecu peste chipul sopranei. Se întinse să-i atingă obrazul cu degete pricepute; el reuși să nu se clintească.

– Dragul meu, îmi place jocul ăsta de-a șoarecele și pisica, dar trebuie să recunoști că nu ai complicat prea tare lucrurile. Până la urmă, *tu* ești în cabina *mea*.

– Găsește-ți pe altcineva, Nastasia.

– Nu vreau pe altcineva, murmură ea, desfăcând cordonul halatului și aplecându-se în față, să-i deschidă calea spre sânii abia cuprinși de corsetul prea strâmt pe care îl purta. Vocea i se transformă într-o șoaptă fierbinte. Pe tine te vreau.

Se uită neimpresionat la ochii ei cu sclipiri metalice.

– Atunci, se pare că am ajuns într-un impas. Din păcate, eu nu te mai vreau.

Ochii ei scânteiară de furie, atât de fulgerător, încât el își dădu seama că fusese pregătită pentru refuzul lui. Ea plecă fulgerător de lângă fotoliu, țâșnind spre măsuța de toaletă, cu mătasea roșie fluturând în urma ei cu o furie dramatică. Ralston își dădu ochii peste cap înainte ca ea să se întoarcă și să-l fixeze cu o privire mistuitoare.

– E din cauza ei, nu? Fata din loja familiei Rivington.

– Fata aia e sora mea, Nastasia, răspunse el cu vocea de gheață. Și n-o să te las să-i distrugi apariția în înalta societate.

– Crezi că nu ți-aș recunoaște sora, Ralston? Am recunoscut-o imediat, cu părul negru și ochi superbi. O frumusețe, la fel ca tine. Nu, eu vorbesc despre fata aia bătrână. Femeia care stătea lângă tine. Aia cu părul banal, și ochii banali, și fața banală. Sigur e foarte bogată, Ralston, pentru că n-ai putea s-o vrei pentru nimic altceva, încheie ea cu un zâmbet încrezut.

Refuză să muște momeala și îi vorbi tărăgănat:

– Ești geloasă, Nastasia?

– Sigur că nu, pufni ea. Nu se compară cu mine.

Callie îi apăru pe neașteptate în minte, cu vorbele înflăcărate, privirea furioasă și emoția exaltată. Callie, care n-ar fi putut să se poarte calculat și rece nici dacă ar fi luat lecții zece ani. Callie, care, pentru numele lui Dumnezeu, îl urmărise într-un teatru public, fără să-i pese deloc de ce ar crede lumea, doar ca să-l certe fără cruțare. Callie, care era atât de vie, de schimbătoare și de imprevizibilă, atât de diferită de Nastasia cea rece și de neatins.

Un colț al gurii i se ridică într-un surâs prefăcut.

– Ai dreptate. Nu vă puteți compara.

Ea făcu ochii mari când înțelese.

– Nu poți să vorbești serios, spuse cu un râset firav. Te-ai uita la... șoarecele ăla?

– Șoarecele ăla e o lady, Nastasia, răspunse el. Sora unui conte. Va trebui să vorbești despre ea cu respect.

Ea își țuguie buzele într-un zâmbet prefăcut.

– Sigur că da, milord. Voiam, de fapt, să te întreb dacă vrei ca acea *lady* să te încălzească în pat... când poți să mă ai pe mine? Când poți să ai asta?

Își arătă cu mâna trupul atrăgător.

– Cred că trebuie să îți explic mai clar aranjamentul ăsta, spuse el cu voce mai domoală. Așa că o s-o fac. S-a terminat. O să încetezi să mai încerci să mă cauți.

– M-ai lăsa cu inima frântă? întrebă ea bosumflată.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Sunt sigur că inima ta n-o să rămână frântă prea mult timp.

Se uită îndelung în ochii lui de nepătruns – istoria bogată ca amantă a aristocraților îi spunea că îl pierduse pe Ralston. El văzu că înțelese și observă că deja își calcula următorul pas. Putea să se războiască cu el, dar știa că societatea avea să-i ia mereu partea unui marchiz bogat când la mijloc era o actriță străină.

Zâmbi.

– Am inima rezistentă, Ralston.

El încuviință ușor din cap, acceptându-i predarea.

– Știi, desigur, că o fată ca ea nu are habar despre lumea în care trăim noi doi.

– Ce înseamnă asta?

– Doar că o să vrea iubire, Ralston. Asta vor mereu fetele ca ea.

– Nastasia, nu mă interesează prea tare în ce poveşti crede fata aceea. Pentru mine, nu e decât o însoţitoare pentru sora mea.

– Poate, spuse cu grijă Nastasia. Dar tu ce eşti pentru ea? Cum el nu răspunse, ea îşi strâmbă gura într-un zâmbet prefăcut. Uiţi că eu am cel mai bun loc din teatru.

Ralston se ridică din fotoliu, îşi îndreptă lavaliera şi îşi netezi mânecile, după care îşi luă pălăria, mănuşile şi pardesiul de pe scaunul pe care le aruncase când intrase în cabină. Scoase biletul Nastasiei şi îl puse pe măsuţa de toaletă, înainte să se întoarcă spre cântăreaţă. Făcu o plecăciune adâncă şi plecă.

Şi făcu toate astea fără să scoată o vorbă.

Capitolul 12

– Cum îndrăzneşte să mă facă laşă?

Callie măsura cu pasul podeaua dormitorului, palidă din cauza evenimentelor din acea seară. Ajunsese acasă de o oră, dar nu se opri nici măcar pentru a o lăsa pe Anne s-o ajute să se dezbrace.

Camerista se mulţumi să se aşeze la capătul patului lui Callie, privindu-şi stăpâna cu mergea încoace şi încolo prin cameră, de parcă s-ar fi uitat la un meci de tenis.

– Nu-mi dau seama, mai ales că ai încercat să-l loveşti într-un teatru public, răspunse Anne sec.

Callie nu gustă gluma lui Anne, ci se agăţă de vorbele cameristei, ridicând mâinile în aer de frustrare, şi spuse:

– Exact! Nu e nimic laş în asta!

– Dar nici comportament de lady nu e.

– Da, mă rog, nu asta este ideea, spuse Callie. Ideea *e* că Gabriel St. John, marchiz de Ralston, m-a acostat într-un teatru public în timp ce se ducea să îşi întâlnească ibovnica şi, cumva, a reuşit să dea vina pe *mine*. Bătu din picior. Cum *îndrăzneşte* să mă facă laşă?

Anne nu se putu abține să nu zâmbească.

– La drept vorbind, pare că tu l-ai provocat.

Callie se opri din mers, întorcându-se spre cameristă fără să-i vină să creadă.

– Pentru cineva care, acum câteva zile, își făcea griji că-mi distrug reputația dacă mă furișez să merg într-o tavernă, te cam grăbești să-i iei partea lui Ralston! Ar trebui să mă aperi pe mine!

– Și o s-o fac până la capăt, Callie. Dar te-ai hotărât să ai parte de aventură, și trebuie să recunoști că Ralston pare să-ți dea exact ce căutai.

– Sigur nu voiam să mă înghesuie și să mă sărute în public!

Anne ridică dintr-o sprânceană, cu un gest de neîncredere.

– Să înțeleg că nu ți-a plăcut?

– Nu!

– Nici un pic?

– Deloc!

– Îhâm.

Răspunsul cameristei era plin de neîncredere.

– Nu mi-a plăcut!

– Mi-ai mai zis.

Anne se ridică, o întoarse pe Callie spre măsuța de toaletă și începu să desfacă șirul lung de nasturi de la spatele rochiei.

Tăcură îndelung vreme de câteva minute, după care Callie vorbi din nou:

– Bine, poate mi-a plăcut puțin.

– Ah, doar puțin.

Callie oftă și se întoarse, deși Anne încă se străduia să-i desfacă rochia. Camerista se așeză la loc pe pat, și Callie începu să măsoare din nou podeaua cu pașii.

– Bine. Nu doar puțin. Mi-a plăcut enorm, cum mi-a plăcut de fiecare dată când m-a sărutat. Înainte să continue, văzu privirea mirată a cameristei. Da, au mai fost și alte dăți. Și de ce nu mi-ar fi plăcut? E clar că bărbatul ăsta e expert la sărutat.

– Clar.

Callie își întoarse capul, să privească spre cameristă.

– Este! Anne, n-ai fost sărutată așa niciodată.

– Trebuie să te cred pe cuvânt.

Callie încuviință din cap serioasă.

– Da. Ralston e tot ce-ți poți imagina că poate să fie... Trece deodată la cuvinte atrăgătoare și la priviri obraznice, după care te ia în brațe, și nici nu-ți dai seama cum s-a întâmplat totul...

Se opri visătoare, privind în sus la tavan și strângându-și rochia în brațe. Anne se ridică, gândindu-se să profite de ocazie ca s-o ajute pe Callie să se dezbrace de tot, dar, până să facă un pas dinspre pat, privirea lui Callie deveni iritată, nu visătoare, și începu din nou:

– Și apoi, șmecherul se retrage și se uită la tine cu o satisfacție îngâmfată de bădăran! Și, când încerci să te aperi...

– Lovindu-l?

– Și, când încerci să te aperi, repetă Callie, știi ce face?

– Te face lașă? întrebă Anne prefăcută.

– Te face lașă! Chiar e enervant!

– Așa se pare, spuse Anne, încercând din nou să se ocupe de nasturii lui Callie.

De data asta, Callie o lăsă să-și facă treaba și rămase nemișcată în timp ce rochia i se deschise și și-o dădu deoparte. Apoi Anne trecu la legăturile corsetului, iar Callie oftă când veșmântul strâmt se desfăcu. Odată cu legăturile rigide ale corsetului, se eliberă și puțin din furia lui Callie.

Stând îmbrăcată doar cu cămașa, își cuprinse mijlocul cu brațele și respiră adânc. Anne o duse să se așeze la măsuța de toaletă și începu să pieptene părul brunet și lung. Senzația era foarte plăcută, și Callie oftă, cu ochii închiși.

– Sigur, mi-a plăcut sărutul, murmură ea după o vreme.

– Așa se pare, zise Anne scurt.

– Aș vrea să nu fiu atât de înnebunită după Ralston.

– Mereu ai fost înnebunită după Ralston.

– Da, dar acum sunt mult mai aproape de el. E altfel.

– De ce?

– Înainte, mai degrabă visam cu ochii deschiși la Ralston. Acum chiar sunt lângă el. Chiar vorbesc cu el. Chiar îl descopăr pe *adevăratul* Ralston. Nu mai e o ființă inventată de mine. Este chiar el, în carne și oase și... acum nu pot să nu mă întreb...

Tăcu, nedorind să spună ce gândea. „Cum ar fi dacă ar fi al meu?"

Nu fu nevoie să spună cu glas tare cuvintele; Anne le auzi oricum. Când Callie îşi deschise ochii şi văzu privirea lui Anne în oglindă, înţelese pe dată răspunsul lui Anne. „Ralston nu este pentru tine, Callie."

– Ştiu, Anne, spuse Callie încet, şi pentru a-şi reaminti, şi pentru a-şi asigura confidenta.

Fireşte că nu ştia. Nu *mai* ştia. Cu câteva săptămâni în urmă, Callie ar fi râs la ideea că Gabriel St. John i-ar fi ştiut măcar numele... darămite să vrea să poarte o conversaţie cu ea. Şi acum... Acum o sărutase în trăsură şi pe holurile întunecate... şi îi amintea de ce fusese înnebunită de el de la bun început.

În seara aceea, se ducea s-o vadă pe cântăreaţa de operă – Callie era sigură de asta. Şi era clar că nu putea să se compare cu frumoasa grecoaică. Nu putea să nu fie atras de ea. Se uită în oglindă, trecându-şi defectele în revistă: părul atât de banal şi de neinteresant; ochii prea mari; faţa rotundă, atât de diferită de feţele în formă de inimă ale frumuseţilor din înalta societate; gura prea mare, departe de arcul perfect pe care ar fi trebuit să-l descrie. Cu fiecare trăsătură, se gândea la femeile cu care Ralston avusese de-a face până atunci, la toate Elenele din Troia, cu chipuri care îi făceau pe bărbaţi să se oprească brusc.

O lăsase şi se dusese la amantă, care sigur îl primise cu braţele deschise. Ce femeie întreagă la cap n-ar fi făcut-o?

Şi Callie se întorsese acasă, în patul rece şi gol... Şi acum visa la ceva ce îi era inaccesibil.

Îi dădură lacrimile, şi Callie încercă să şi le şteargă înainte ca Anne să le vadă, dar în curând începură să curgă prea repede, una după alta, şi nu-şi mai putu ascunde tristeţea. Îşi trase nasul, atrăgând atenţia cameristei, care, privind-o, se opri din pieptănat şi se lăsă pe vine, lângă stăpâna ei.

Callie o lăsă pe bătrână să o ia în braţe, îşi puse capul pe umărul acesteia şi îşi lăsă lacrimile să curgă. Plânse cu hohote în lâna aspră a rochiei cameristei, dând frâu liber tristeţii care o măcinase ani de zile. Vreme de un deceniu, la fiecare dintre balurile

la care participase, la nunțile tuturor prietenelor, la petrecerea în cinstea Marianei – un deceniu în care devenise din ce în ce mai neatrăgătoare –, își ascunsese durerea, refuzând să-și lase regretele să umbrească fericirea altora.

Dar acum, când Ralston făcea prăpăd în sufletul ei și îi amintise de tot ce își dorise vreodată și nu avea să obțină niciodată, era prea mult. Nu se mai putea abține.

Plânse îndelung minute în șir, iar Anne îngână cuvinte liniștitoare, în timp ce o mângâia pe spate. Când termină, nemaigăsind puterea de-a continua să plângă, Callie se ridică, se trase de lângă Anne și îi oferi acesteia un zâmbet înlăcrimat, de mulțumire rușinată.

– Nu știu ce m-a apucat.

– Oh, draga mea Callie, spuse Anne cu vocea pe care o folosea când Callie era o fetiță și plângea din pricina vreunei nedreptăți. O să apară și cavalerul tău pe cal alb.

Callie ridică un colț al gurii într-un zâmbet strâmb. Anne îi spusese cuvintele astea de nenumărate ori de-a lungul ultimelor două decenii.

– Iartă-mă, Anne, dar nu sunt atât de sigură că o să apară.

– O să apară, insistă Anne hotărâtă. Chiar când o să te aștepți mai puțin.

– Am cam obosit să aștept, mărturisi Callie și râse cu jumătate de gură. Probabil de-asta mi-am și îndreptat atenția spre un cavaler atât de întunecat.

Anne îi cuprinse obrazul lui Callie în palmă și îi zâmbi.

– Cred că prefer să te văd tăind lucruri de pe lista aia stupidă a ta decât să stai în preajma lui Ralston. Dacă aș fi în locul tău, m-aș ține departe de el.

– Ușor de spus, greu de făcut, comentă Callie.

Bărbatul acela avea ceva groaznic de atrăgător – părea să nu conteze că o înfuria. Dimpotrivă, aroganța îl făcea să fie și mai atrăgător. Oftă.

– Probabil ai dreptate. Probabil ar trebui să stau departe de Ralston și să mă concentrez din nou asupra listei mele.

Ridică foaia de pe măsuța de toaletă, unde o lăsase mai devreme.

– Bineînțeles, se pare că am cam rămas fără misiuni ușoare.

Anne mormăi a neîncredere, înainte să-i spună sec:

– Sigur, că a bea într-o tavernă e o treabă foarte simplă. Ce a rămas?

– Scrimă, să asist la un duel, să trag cu pistolul, să pariez într-un club de gentlemeni și să călăresc bărbățește, spuse ea, lăsând deoparte restul lucrurilor – lucrurile pe care se jena să i le spună chiar și celei mai apropiate confidente.

– Hmm. Asta chiar e o provocare.

– Chiar așa, zise Callie distrasă, mușcându-și buza de jos și uitându-se la foaie.

– Dar un lucru e sigur, spuse Anne.

– Ce anume?

– Orice ai alege să faci în continuare dintre lucrurile trecute pe listă, nimeni nu te poate numi laș pentru că-l faci.

Auzind-o, Callie o privi pe Anne în ochi, și, după o clipă de tăcere uimită, râseră amândouă.

– Au! Callie se prinse tare de stâlpul baldachinului când Anne o muci de bucata de pânză cu care îi înfășura bustul lui Callie. Cred că ai putea să fii puțin mai blândă, Anne.

– Probabil, spuse camerista, trecând țesătura pe sub brațele lui Callie și netezindu-i-o pe sâni, dar nu mă simt prea blândă acum.

Callie privi în jos la pieptul care i se micșora rapid și zâmbi.

– Bine, dar aș aprecia să lași sentimentele astea deoparte, ca să mă ajuți.

Anne răspunse cu un mormăit de neplăcere și trase tare de pânză. În timp ce lucra, clătina din cap.

– Să-ți legi sânii și să te îmbraci ca un bărbat... Cred că ai înnebunit.

– Prostii! Doar încerc ceva nou.

– Ceva ce ar face-o pe maică-ta să aibă o criză de isterie dacă ar afla.

Callie își întoarse brusc capul către cameristă.

– Dar n-o să afle.

– Doar nu crezi că i-aș spune *eu?* replică Anne indignată. M-ar da afară până să-mi termin cuvintele!

– Nu și dacă i-ar trece între timp criza de isterie, comentă Callie.

Era după-amiaza târziu, iar Callie și Anne se închiseseră în dormitorul lui Callie, făcând pregătirile necesare pentru a trece la următorul lucru de pe listă – scrima.

Callie se gândise la un plan complicat pentru a intra în clubul de scrimă al lui Benedick, deghizată ca un tânăr crai, proaspăt absolvent de facultate, în căutarea unui sport nou. Se pregătise îngroșându-și vocea și crease o poveste despre trecutul personajului ei, Sir Marcus Breton, un baronet din Lake District. O pusese pe Anne să șterpelească niște haine mai vechi din garderoba lui Benedick, inclusiv un costum de scrimă, care era obligatoriu, și cele două își petrecuseră o săptămână ca să modifice hainele astfel încât să-i vină lui Callie.

Avea deja pe ea o pereche proaspăt croită de pantaloni bărbătești, care, trebuia s-o recunoască, erau uimitor de comozi deși se simțea foarte indecent îmbrăcată cu ei. De la genunchi purta ciorapi groși și o pereche de ghete pe care le obținuseră mituind un grăjdar.

În timp ce stomacul i se frământa de emoție, iar Anne o înfășura în bandaje, Callie refuza să se gândească la umilința deplină pe care ar fi trăit-o dacă ar fi fost descoperită îmbrăcată ca un bărbat într-unul dintre cele mai masculine stabilimente londoneze. Mersese prea departe ca să dea acum înapoi.

Inspirând adânc în timp ce Anne îi îndoi capătul materialului sub braț, Callie luă lista de pe pat și o puse între legăturile de pânză și piele, nedorind să plece din casă pentru misiunea asta fără talisman. Apoi, luă o cămașă bufantă din pânză și și-o trecu peste cap, băgând-o sub betelia pantalonilor. Întorcându-se spre Anne, întrebă:

– Ei bine? Îți dai seama că sunt o lady?

Anne ridică dintr-o sprânceană când auzi întrebarea, iar Callie adăugă:

– Bine. Îți dai seama că sunt *femeie?*

– Da.

– Anne! Callie se duse repede la oglindă. Serios?

– Să terminăm cu transformarea şi vedem apoi cum stăm, spuse camerista, cu simţ practic.

– Corect.

Callie îşi înălţă capul, ca Anne să-i lege o lavalieră în unul dintre cele mai elaborate noduri acum la modă. Apoi, îşi puse o vestă bej şi luă pe ea un veston verde-închis, după care se aşeză la măsuţa de toaletă şi o lăsă pe Anne să-i ascundă părul.

– E păcat că n-o să fii cu mine la întoarcere, Anne. Cum o să ţin minte totul?

– Oh, o să ţii minte. Va trebui.

Callie înghiţi, privind-o pe cameristă cum îi puse o pălărie pe cap şi îi băgă răbdătoare buclele sub ea.

– Nu o scoţi până nu-ţi pui masca de scrimă.

– N-o scot, crede-mă.

Callie mişcă din cap de probă, să verifice stabilitatea pălăriei.

– O să stea?

Anne dădu să răspundă, când se auzi o ciocănitură, şi uşa camerei se deschise.

– Callie? Mama zice că te simţi rău. Pot să...

Întrebarea Marianei se termină cu un ţipăt când îl văzu pe bărbatul care stătea în dormitorul surorii sale.

Ţipătul le puse în mişcare pe Callie şi pe Anne, căci ambele se repeziră dinspre măsuţa de toaletă către Mariana. Anne închise cu putere uşa camerei, aşezându-se cu spatele la ea şi întinzându-şi braţele, să n-o lase pe Mari să iasă. Callie se duse spre sora ei, care scutură din cap ca o nebună văzând-o pe Callie îmbrăcată cu haine bărbăteşti din cap şi până în picioare.

– Şşşşt! Mariana! O să vină toată casa aici!

Mari înălţă capul când îşi auzi sora, iar Callie aşteptă ca ea să înţeleagă.

– Ce faci îmbrăcată aşa? întrebă tânăra.

– E cam complicat, răspunse Callie cu ambiguitate.

– Doamne sfinte! continuă Mari, cu ochii mari. E incredibil! Când am intrat, chiar am crezut că eşti bărbat!

– Am observat! Cred că măcar pentru asta aş putea să fiu recunoscătoare!

Callie își îndreptă atenția spre Anne.

– E cineva afară?

Anne clătină din cap.

– Cred că e prea târziu să fie multă lume la etaj.

Mari nu-și putu stăpâni curiozitatea.

– Callie, de ce ești îmbrăcată ca un bărbat?

– Eu... Eu...

Callie se uită spre Anne, cerându-i ajutorul. Camerista își încrucișă sfidătoare brațele și își ridică sprâncenele, lăsând-o pe Callie fără ajutor.

– Mari, îți spun, dar *trebuie* să ții secretul.

– Sigur! Ochii lui Mari se luminară de încântare. Iubesc secretele! Se aruncă pe pat și îi făcu un semn lui Callie. Întoarce-te, să-ți văd toată deghizarea!

Callie făcu întocmai.

– Uimitor! Ce ți-ai făcut la...

Mari arătă spre pieptul lui Callie.

– I-am legat.

Mari se întoarse spre Anne.

– Ai făcut o treabă excelentă!

Camerista înclină din cap, mulțumind pentru laudă.

Mari îi zâmbi luminos lui Callie.

– Haide, continuă.

Inspirând adânc, Callie începu:

– Acum câteva săptămâni, am făcut o listă cu lucrurile pe care le-aș face dacă aș avea curajul să-mi risc reputația.

Mariana rămase cu gura căscată, și Callie descoperi că asta fusese cea mai grea parte a poveștii – odată rostită, restul păru ușor de spus. Trecând peste vizita acasă la Ralston, îi spuse surorii sale despre ieșirea la Dog and Dove.

– Cum a fost?

– La tavernă?

Când Mari încuviință nerăbdătoare din cap, Callie spuse:

– Fascinant.

– Și whisky-ul?

– Îngrozitor. Dar nu la fel de îngrozitor ca țigara de foi.

– *Țigara de foi?*

Mari rămase din nou cu gura căscată. Callie roşi.

– După ce am fost la tavernă, am venit acasă şi am fumat o ţigară de foi cu Benedick.

– *Benedick* te-a lăsat să fumezi o ţigară? întrebă Mari, nevenindu-i să creadă.

– Şşşt! Da, dar nu poţi să-i spui că ştii.

– Oh, n-o să-i spun.

Mari făcu o pauză, şi un rânjet de drăcuşor îi răsări pe chip.

– Cel puţin nu deocamdată, nu până nu o să am nevoie de ceva de la el.

– Şi, continuă Callie, am decis că azi este momentul să trec la următorul lucru de pe listă.

– Şi anume?

– Scrima.

Mariana clipi, fermecată de cuvintele lui Callie.

– Scrimă! O măsură pe Callie de sus până jos. Nu poţi să porţi aia la scrimă.

– Am un costum de scrimă croit pentru mine. O să mă îmbrac cu el în club. După ce intru cu bine.

– Te-ai gândit la tot, spuse Mariana cu mândrie.

– Sper, zise Callie emoţionată. Chiar crezi că pot să mă dau drept bărbat?

Mari bătu de două ori din palme de încântare.

– Oh, da! Sunt sora ta, şi până şi *pe mine* m-ai păcălit! Se aplecă în faţă. Callie, lasă-mă să vin cu tine!

Anne şi Callie se uitară agitate una la alta.

– Ce? Nu!

Callie o privi îngrozită pe sora ei.

– Pot să fur nişte haine de la un servitor. Putem să mergem împreună!

– În nici un caz! Gândeşte-te la reputaţia ta!

– Asta nu pare să te împiedice pe tine!

– Mari, spuse Callie încet, de parcă ar fi vorbit cu un copil. Eu sunt fată bătrână. Tu o să te măriţi cu un *duce* peste o lună. Nu cred că înalta societate ar accepta o ducesă cu reputaţia distrusă.

Mari își lăsă capul într-o parte, gândindu-se o clipă la cuvintele lui Callie, înainte să scape un oftat din rărunchi.

– Bine. Dar măcar lasă-mă să te ajut să mergi până la o trăsură.

Callie zâmbi.

– Asta se poate, surioară.

– Excelent! Mari o privi în ochi pe Anne. Îți dai seama că, dacă nu te întorci până la cină, o să trebuiască să-l trimitem pe Benedick să te caute.

Callie se albi gândindu-se la asta.

– N-ați face voi asta.

– Ba da, am face-o, spuse Mari, întorcându-se spre cameristă, să-i obțină confirmarea. Nu, Anne?

Anne încuviință din cap cu înverșunare.

– Desigur! N-am putea să ignorăm faptul că nu te-ai întors. Dacă pățești ceva?

– Ce-aș putea să pățesc la un club de scrimă?

– Poți să fii străpunsă cu sabia, își dădu Mariana cu părerea.

Callie își privi exasperată sora.

– O să fac scrimă într-o sală de antrenament. Cu un sac de nisip. I se părea sau Mariana chiar era dezamăgită? O să mă întorc până la cină.

– Dacă nu te întorci, începu Mari...

– Mă întorc.

Callie își așeză haina.

– Acum, ajută-mă să ies din casa asta. Trebuie să merg la scrimă.

Mari bătu din nou din palme, nerăbdătoare ca aventura lui Callie să înceapă. Sări din pat și o trase pe Callie spre ea.

– Sunt foarte mândră de tine, surioară. Abia aștept să te întorci cu povești despre floretă.

Făcu un pas în spate și luă poziția *en garde*, după care chicoti.

– Oh, Callie! Să fiu în locul tău, spuse ea visătoare.

Callie clătină din cap când își auzi sora, înainte să ia mănușile și un baston de la Anne.

„Da, să fii în locul meu. O fată bătrână cu o dorință arzătoare proaspăt descoperită de a-și distruge reputația."

Dar se părea că Mariana n-o mai considera supusă.

Asta era o schimbare.

Capitolul 13

Callie inspiră adânc, ca să prindă curaj, în timp ce trăsura se opri în fața clubului sportiv al lui Benedick.

După ce aşteptă câteva momente ca vizitiul să-i deschidă portiera trăsurii şi s-o ajute să coboare, îşi dădu seama că n-ar face asta pentru un bărbat şi coborî cu greu, aterizând deloc ceremonios pe drumul cu pietriş. Ţinându-şi capul plecat, de teamă să nu fie recunoscută, Callie se uită la domnii care treceau pe lângă ea pe stradă. Îl recunoscu pe contele de Sunderland care venea direct spre ea şi îşi întoarse capul şi închise ochii, sigură că el avea să o recunoască. Când trecu fără să o bage în seamă, răsuflă uşurată şi abia atunci îşi dădu seama că îşi ţinuse respiraţia.

Se apropie de uşa clubului, amintindu-şi să fluture bastonul ca şi când ar fi fost o prelungire a braţului, nu un lucru greoi care trebuia cărat. Uşa se deschise, lăsând să se vadă un servitor care stătea de-o parte a intrării, însăşi întruchiparea indiferenţei. *Deghizarea funcţiona!*

Intrând în hol, mulţumi în gând pentru că acesta era gol, cu excepţia administratorului clubului, care veni imediat spre ea.

– Domnule? Pot să vă ajut cumva?

Acum venea greul.

Îşi drese glasul, încercând să răspundă cu vocea joasă pentru care se pregătise.

– Da. „Nu mai e cale de întoarcere." Sunt Sir Marcus Breton, din Borrowdale. Mai nou, din Cambridge. Am venit de curând în oraş şi caut un club sportiv.

– Da, domnule.

Administratorul părea a-l aştepta să continue.

– Îmi place floreta, zise el de-a dreptul, neştiind ce altceva ar fi putut să spună.

– Avem cel mai bun echipament pentru scrimă din oraş, domnule.

– Am auzit asta de la prieteni. Fiindcă administratorul se uită cu o curiozitate politicoasă, Callie înţelese că trebuia să continue. Ca Allendale.

Numele lui Benedick îi deschise porțile. Administratorul își plecă binevoitor capul și spuse:

– Desigur, orice prieten al contelui e bine-venit la noi. Vreți să vizitați o sală de antrenament și să ne testați echipamentul?

„Slavă Domnului!" Callie acceptă pe dată oferta.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

Administratorul își plecă ușor capul și, făcându-i semn cu mâna, o îndrumă spre ușa din mahon de pe o latură a holului. De cealaltă parte a ușii era un coridor lung și îngust, cu camere de ambele părți, fiecare numerotată.

– Astea sunt săli de antrenament, spuse administratorul, înainte să cotească și să arate spre o ușă mare. Asta e camera de socializare a clubului. După ce îmbrăcați ținuta de scrimă, puteți aștepta aici un alt membru, cu care să vă antrenați.

Callie făcu ochii mari la gândul de a intra într-o cameră plină cu bărbați, dintre care unii ar fi putut s-o recunoască. Alungându-și neliniștea, încercă să răspundă cu calm:

– Și dacă nu vreau un partener? Aveți săli cu saci de nisip pentru antrenament?

Administratorul se uită întrebător spre ea, după care îi răspunse:

– Da, domnule. Puteți folosi sala numărul șaisprezece. După ce terminați antrenamentul de unul singur, dacă vă hotărâți că vreți să exersați cu un partener, folosiți clopoțelul de lângă ușă, și o să ne facă plăcere să găsim un sportiv care să vi se alăture. Se opri lângă alt rând de uși și deschise una de la o cabină micuță, privată. Vă las aici, să vă puneți costumul de scrimă. Arătă spre geanta mică pe care o ținea în mână. Văd că nu v-ați adus floreta. Avem florete pentru antrenament în fiecare sală.

Știa că uitase ceva.

– Mulțumesc.

Celălalt își plecă ușor capul.

– Bucurați-vă de antrenament.

Ea se dădu deoparte, așteptându-l să treacă, după care intră în cabină și închise bine ușa. Lăsă să-i scape un oftat adânc. Simțise drumul până aici ca pe o partidă de scrimă.

Făcându-și curaj, Callie începu să se îmbrace, deschise geanta din pânză pe care i-o pregătise Anne și scoase echipamentul

de scrimă. După ce întinse costumul, trecu prin procesul greu de a schimba un rând de haine complet străine de ea cu o altă ținută, la fel de bizară.

După ce își trase ciorapii și pantalonii speciali de scrimă, își puse stângace plastronul, menit să-i protejeze suplimentar jumătatea de corp de pe partea brațului cu care ținea spada. Callie se chinui să-și încheie singură cămașa cu un singur braț, dar văzu că, din cauza mobilității reduse provocate de legăturile de peste sâni și a lipsei de experiență, nu reușea nicicum.

Se opri, sprijinindu-se de peretele cabinei și respirând adânc, dar apoi își dădu seama de ceva. Făcea scrimă într-o sală de antrenament; nu urma să aibă un adversar. De ce să poarte haina incomodă?

Puse plastronul deoparte și se îndreptă spre jacheta strâmtă din pânză care să-i acopere toată partea de sus a corpului. Callie se uită chiorâș la jachetă și la breteaua ciudată care lega părțile din față și din spate, strâns, între picioare. Respiră adânc și ignoră valul de stânjeneală pe care îl simți la gândul că avea să poarte o ținută ce-i expunea în asemenea măsură silueta, își trecu breteaua printre picioare și își trase jacheta, încheindu-i cu grijă nasturii, până la gulerul înalt.

Apoi își luă masca. Când își trecu peste cap apărătoarea cu plasă, avu grijă ca fiecare fir de păr să fie băgat înăuntru. Zâmbi în coconul întunecat. Nu pusese scrima pe listă pentru că era un sport care făcea ușoară deghizarea, dar acum se bucura că putea să meargă așa printre bărbații care erau membri ai clubului, fără să se teamă că o să fie descoperită.

La final veneau mănușile, care acopereau ultimele zone mici de piele – una lungă, cu armură, ca lama să nu poată despica mâneca, și alta mai mică, dar care îi ascundea mâinile albe și delicate.

– Excelent, șopti ea, și cuvintele răsunară în jurul ei, în spațiul din masca de scrimă.

Respirând adânc și cu inima bătându-i cu putere, ieși din cabină și se întoarse în holul gol, îndreptându-se spre sala de antrenament cu numărul șaisprezece.

Deschise ușa sălii și intră grăbită, înainte să vadă că sacul de nisip dintr-o parte a camerei era folosit. Legănându-se înainte

şi înapoi, sacul îi bloca vederea spre scrimerul care tocmai dăduse o lovitură puternică sacului suspendat.

Trăgându-şi răsuflarea, Callie se întoarse pentru a ieşi cât mai repede din sală, înainte să fie văzută.

– Mă întrebam când o să-mi găsească un partener, spuse el sec.

Cuvintele o făcură să înlemnească.

Scrimerul continuă:

– Văd că eşti deja pregătit. Perfect.

Callie se întoarse încet în direcţia din care se auzea vocea, cu ochii închişi, sperând că instinctele o înşelau. Sperând să nu fie cine credea că era. Forţându-se să deschidă ochii, îşi blestemă norocul.

În faţa sa, cu un costum identic cu al ei, frumos ca întotdeauna, stătea Ralston. Callie încercă să simtă din nou furia de la ultima lor întâlnire, dar fu distrasă de costumul alb pe care îl purta – şi care-i dezvăluia trupul remarcabil. Părea un olimpian de demult, zvelt, cu muşchii încordaţi şi cu un trup perfect. Se simţi cuprinsă de fierbinţeală în timp ce îi măsură cu privirea liniile perfecte ale picioarelor, până în spate, la curbura posteriorului.

Înghiţi în sec, apăsându-şi pieptul cu o mână înmănuşată. Ce era în mintea ei? În viaţa ei nu se mai holbase la fundul unui bărbat!

Trebuia să iasă din sala aceea.

Privi nemişcată cum el se îndrepta spre marginea camerei să-şi pună masca şi să-şi potrivească armura mănuşii de la braţul cu care ţinea sabia. Privind spre ea, îi făcu semn spre salteaua care avea dimensiunile standard pentru scrimă.

– Începem?

Privea în gol către saltea, în timp ce mintea îi urla să fugă. Din păcate, picioarele ei refuzau să se supună.

– Domnule, spuse Ralston, de parcă ar fi vorbit cu un copil, e vreo problemă?

Auzindu-l, îşi întoarse privirea spre el, fără să-i poată vedea chipul sau ochii prin masca aceea cu plasă. Asta îi amintea că şi ea se afla în aceeaşi situaţie – nu putea s-o recunoască. „Asta e şansa ta! Să te duelezi cu adevărat!"

Scutură din cap, să-şi alunge din minte gândul nebunesc. Ralston înţelese altfel mişcarea.

– Minunat. Atunci, să începem.

Se îndreptă spre colţul îndepărtat al saltelei, s-o aştepte, în timp ce ea merse spre rastelul cu florete din colţul sălii şi încercă greutatea mai multora, prefăcându-se că se străduieşte să aleagă una. Se folosi însă de acest răstimp ca să-şi alunge emoţiile. „Nu poate să mă vadă. Acum, pentru el, sunt doar un bărbat oarecare."

Firește, el sigur *nu* era un bărbat oarecare pentru ea... dar faptul că nu putea fi văzută îi dădu curaj, şi mintea i se chinui să-şi amintească tot ce putea despre scrimă – chestiuni învăţate în mare parte urmărindu-l pe Benedick în tinereţe, când îi plăcea să se fălească.

Asta fusese o greşeală teribilă.

Merse spre zona de antrenament, întorcându-se spre Ralston, care îşi luă poziţia clasică de scrimă, cu braţul stâng ridicat, braţul drept întins, floreta ţinută perfect nemişcată, stabilă în priza lui fermă. Avea muşchii încordaţi cu putere, piciorul stâng întins superb înapoi, iar piciorul drept flexat într-un unghi perfect drept. Făcu spre ea un semn cu capul şi îi spuse:

– *En garde.*

Inspirând adânc, Callie îi copie poziţia, în vreme ce sângele îi năvălea în cap. Şi bărbaţii beţi se duelau cu săbii. Cât de greu putea să fie?

„De cele mai multe ori, unul dintre bărbaţii aceia e omorât."

Alungă gândul şi aşteptă ca el să facă prima mişcare.

O făcu, fandând spre ea şi avântându-se cu floreta spre bustul ei. Înghiţindu-şi un ţipăt de teamă, Callie lăsă groaza să preia controlul şi despică aerul cu floreta, să-i blocheze lovitura. Sunetul de oţel peste oţel se auzi puternic între ei.

Ralston se retrase imediat, în faţa evidentei lipse de îndemânare a ei. Când vorbi, cuvintele răsunară sec, cu amuzament, din spatele măştii întunecate, cu plasă.

– Văd că nu eşti cine ştie ce spadasin.

Callie îşi drese glasul, îngroşându-şi vocea, şi vorbi încet:

– Sunt începător, milord.

– Îndrăznesc să spun că e puțin zis.

Auzindu-l, Callie luă din nou poziția de luptă. Ralston îi urmă cererea, spunându-i:

– Când te atacă adversarul, încearcă să nu ataci cu toată forța. Nu-i arăta cât de departe poți să mergi. Mai bine urcă treptat până la adevărata luptă.

Callie încuviință din cap, și Ralston veni spre ea, de data asta mai blând. O lăsă să pareze de câteva ori, înainte s-o scoată de pe saltea. Când ajunse cu ambele picioare pe podeaua din lemn a sălii de antrenament, el își încheie atacul, întorcându-se să-și reia locul pe saltea și să aștepte ca ea să i se alăture. Repetară de câteva ori exercițiul, Ralston învățând-o lucruri de bază despre luptă și dându-i mereu îndeajuns de multă încredere ca ea să-i evite atacurile mai în forță și cu mai multă hotărâre.

– Mult mai bine, spuse el încurajator, după a patra încercare, iar Callie simți un val de căldură când îi auzi lauda. De data asta, vino tu spre mine.

„Să-l atac pe Ralston?" Ideea o făcu pe Callie să clatine din cap.

– Oh... eu..., se eschivă ea.

El râse.

– Te asigur, tinere domn, că pot face față.

Exercițiul acela era mai mult decât își dorise. Dar nu putea să se oprească acum, nu? Expiră adânc înainte să ia poziția de-acum cunoscută și să fandeze spre el cu un strigăt puternic.

– Ha!

Îi devie cu iscusință lama, fără vreun efort, dar forța lui o făcu să cadă în genunchi. Pufni amuzat de lipsa ei de eleganță, stârnind în ea un val de iritare. Când ea ajunse la sol, el se aplecă oferindu-se s-o ajute să se ridice la loc. Privindu-i mâna înmănușată, clătină din cap, refuzându-i ajutorul, dornică să-l mai atace o dată.

Încercă din nou, de data asta atacându-l puternic de câteva ori înainte ca el să treacă la atac și s-o scoată din nou de pe saltea. Frustrată de iscusința lui – chiar trebuia să facă *totul* atât de bine? –, fandă spre el, dându-i peste lamă cu floreta și făcând-o să alunece. Mișcarea se termină când lama ascuțită a armei lui alunecă de-a lungul jachetei ei, tăind bumbacul rigid și zgâriindu-i partea de sus a brațului.

Ea scăpă floreta şi-şi prinse braţul, usturimea rănii făcând-o să se clatine înapoi, uşor dezechilibrată, şi să aterizeze dureros pe spate.

– Ah! exclamă ea tare, uitând de deghizare, şi îşi îndreptă atenţia spre tăietura din costum, concentrându-se la rană.

– Ce naiba?

Callie observă confuzia din vocea lui Ralston şi privi alarmată în sus. Îl văzu venind către ea, scoţându-şi cu o mână masca şi aruncând-o spre marginea sălii, lovitura puternică a metalului pe lemn răsunând ameninţător.

Se dădu înapoi spre saltea, destul de stângace, pentru că-şi folosea o singură mână, iar el îşi scoase mănuşile şi o privi de sus, cu ochii mijiţi.

Încercând disperată să-i distragă atenţia, îşi îngroşă vocea şi îi spuse:

– E doar o zgârietură, milord. O să... o să fiu bine.

Ralston ridică din sprâncene când o auzi şi înjură puternic. Îşi dădu seama din vocea lui că o recunoscuse – se vedea în privirea cruntă pe care i-o arunca. Acum era deasupra ei, dominând-o. Se aplecă şi întinse o mână puternică spre apărătoarea măştii ei. Îngrozită că urma să fie descoperită, încercă să-l oprească. Strădaniile ei se dovediră inutile. Cu o mişcare fluidă, îi ridică masca de pe faţă, lăsându-i părul să i se reverse peste umeri.

Făcu ochii mari când o recunoscu şi scăpă masca pe podea. Ochii albaştri scânteiară întunecaţi, aproape bleumarin de furie.

– Eu..., începu ea nesigură.

– Nu vorbi.

Îi reteză cuvintele poruncitor, îngenunche lângă ea şi îi luă braţul în palme. Cercetă rana cu blândeţe, respirând aspru. Ea simţi cum mâinile care îi verificau cu grijă pielea braţului tremurau de o furie abia stăpânită. Îi rupse mâneca jachetei, şi sunetul materialului sfâşiat o făcu să tresară. Apoi, căută în buzunar şi scoase o batistă din pânză, perfect împăturită, pe care o folosi ca să cureţe şi apoi să lege rana. Îl privi cum lucra, ţintuită de mişcările lui îndemânatice. Trase aer în piept când el legă bandajul strâns, şi el o privi în ochi ridicând dintr-o sprânceană, provocând-o să se plângă de felul în care o ajuta.

Aerul dintre ei devenea apăsător, iar asta o enerva cumplit.

– Eu...

– De ce nu porți plastron?

Întrebarea fu rostită incredibil de calm. Nu era una dintre numeroasele replici pe care și le imaginase ea. Îi privi chipul, atât de apropiat de al ei, și îi spuse:

– Poftim?

– Un plastron. E o piesă din costumul de scrimă care protejează brațul cu care ții sabia. Exact împotriva unei răni ca asta.

Îi vorbise de parcă i-ar fi citit dintr-un manual de scrimă.

– Știu ce e un plastron, bombăni ea.

– Da? Și atunci, de ce nu porți unul?

Întrebarea fu rostită cu un sentiment pe care ea nu îl putea recunoaște, dar care nu-i plăcu.

– Eu... N-am crezut că o să am nevoie de unul.

– Dintre toate tâmpeniile pe care le puteai face..., explodă el. Puteai să mori!

– E doar o rană superficială, strigă ea.

– Ce naiba știi tu despre răni superficiale? Dacă atacam cu toată forța?

– *Tu* nu trebuia să fii aici!

Cuvintele îi scăpară înainte să le poată opri. Se priviră ochi în ochi, albastru contra căprui, iar Ralston scutură din cap, de parcă nu-i venea să creadă ce vedea.

– *Eu*? Eu nu trebuia să fiu aici? întrebă el cu voce tremurândă. Ultima oară când am verificat, ăsta era clubul meu sportiv. Un club sportiv pentru bărbați! Unde *bărbații* fac scrimă! Ultima oară când am verificat, erai femeie! Și femeile nu fac scrimă!

– Toate astea sunt adevărate, replică ea.

– Ce naiba cauți aici? Ce naiba e în mintea ta?

Callie pufni cu afectare, de parcă n-ar fi stat în fund într-o sală de scrimă, îmbrăcată cu haine bărbătești, și nu s-ar fi aflat într-o situație care, dacă intuia corect, avea s-o distrugă.

– Aș prefera să nu folosești limbajul ăsta cu mine.

– *Tu* ai prefera? Ei bine, *eu* aș prefera să stai naibii departe de clubul meu de scrimă! Și, că tot veni vorba, departe de tavernele mele și de dormitorul meu! Dar se pare că nici unul dintre noi n-o să aibă parte de ce își dorește! Se opri, uluit. Femeie, pentru

numele lui Dumnezeu, *încerci* să îți distrugi reputația cu orice chip?

Cuvintele făcură să țâșnească lacrimi din ochii lui Callie, transformându-i în fântâni din mahon.

– Nu, șopti ea, cu voce pierită.

Își feri privirea, dorindu-și dintr-odată cu disperare să fie oriunde numai acolo nu, nu lângă el, pe cale să plângă.

Când îi văzu lacrimile, Ralston înjură aprig în barbă. Nu intenționase s-o supere. Da, voise s-o *sperie* ca să termine cu prostiile ei afurisite, dar nu s-o facă să plângă.

– Și atunci? întrebă el cu mai multă blândețe. Cum ea nu răspunse, el insistă, strigând-o pe un ton liniștitor: Callie.

Se uită din nou la el și clătină din cap. Inspirând adânc, îi spuse:

– Nu înțelegi.

Ochii lui albaștri se uitară într-ai ei, și se așeză alături de ea, ca să stea față în față și să-i sprijine brațul rănit cu genunchiul.

– Explică-mi, îi ceru el cu fermitate.

– E destul de bine, să știi, spuse Callie cu lejeritate, sperând ca tonul ei să-i facă vorbele să pară neimportante. Doar că... chiar și în momentul ăsta, când reputația mea e pe cale de-a fi distrusă, când trebuie să fac față furiei tale, și temerilor mele, și durerii provocate de rană – nu că n-ai fi legat-o minunat, milord...

El înclină din cap, în semn de mulțumire pentru laudă.

– Cu toate astea, continuă el, trăiesc una dintre cele mai frumoase zile din viața mea. Citi confuzia în ochii lui și încercă să-i explice. Vezi tu, azi *trăiesc*.

– Trăiești?

– Da. Douăzeci și opt de ani am făcut ce se așteptau toți cei din jurul meu să fac... Am fost ce se așteptau toți ceilalți să fiu. Și e oribil să fii întruchiparea viziunii altora despre tine. Făcu o pauză, după care spuse: Ai avut dreptate. Sunt o lașă.

Privirea lui se îmblânzi când auzi afirmația plină de patos.

– Sunt un dobitoc. Nu trebuia să fi spus asta.

– Nu ești un...

Se opri, incapabilă să rostească acel cuvânt cu voce tare.

– Nu sunt sigur că-s de acord. Continuă!

– Nu sunt soție, sau mamă, sau stâlp al înaltei societăți. Își flutură brațul teafăr de parcă viața pe care o descria era chiar dincolo de sală. Sunt invizibilă. Și atunci, de ce să nu *încetez* să fiu o fată bătrână atât de lașă și să *încep* să încerc să fac toate lucrurile la care am visat mereu? De ce să nu merg în taverne, și să beau whisky, și să fac scrimă? Mărturisesc că lucrurile astea au fost mult mai interesante decât toate ceaiurile, și balurile, și dantelele îngrozitoare cu care mi-am ocupat până acum timpul. Îl privi din nou în ochi. Are noimă ce spun?

– Da, zise el și încuviință cu seriozitate din cap. Încerci s-o găsești pe Callie.

Ea făcu ochii mari.

– Da! Undeva pe drum, am pierdut-o pe Callie. Poate n-am avut-o niciodată. Dar azi am găsit-o aici.

El zâmbi prefăcut.

– Callie e scrimeră?

Ea îi întoarse zâmbetul.

– Callie e multe lucruri, milord. Am găsit-o și în tavernă.

– Ah, spuse el cu înțeles. Deci Callie e o libertină.

– Nu prea cred, răspunse ea îmbujorată.

Se lăsă tăcerea, și el privi la valul rozaliu din obrajii ei. Îi luă brațul rănit în mână, sărutându-i ușor dosul palmei. Ea inspiră profund când îi simți buzele pe piele, atât de calde și de moi, iar privirea ei se îndreptă spre ochii lui, care se fixaseră asupra ei. O privi în ochi, și ea simți șocul unei fierbințeli lichide când limba lui îi încercui încheietura degetelor.

El îi văzu surprinderea și îi zâmbi, apoi îi întoarse palma în sus și îi dezmierdă cu buzele și cu limba locul moale și sensibil din mijloc. Respirația ei se înteți, iar ea închise ochii, pradă senzației, incapabilă să urmărească mișcarea plină de erotism a gurii lui de-a lungul pielii ei.

Își luă buzele de pe mâna ei, și, când ea deschise din nou ochii, văzu că o urmărea cu un zâmbet obraznic pe buze. Întinzându-se, îi mângâie obrazul cu un deget, făcând-o să tremure. Când îi vorbi, vocea lui era profundă și dulce, trimițându-i fiori pe șira spinării:

– Deocamdată n-aș renunța la partea asta din ea, Împărăteasa.

Își ținu răsuflarea când auzi alintul ce îi aduse o amintire înceţoşată, de undeva din trecutul îndepărtat. El îi alungă imaginea folosindu-se de prezentul intens, prinzându-i bărbia şi apropiindu-i chipul de al lui.

–Uiți că am întâlnit-o de câteva ori pe acea femeie... În trăsură... Buzele lui stăruiau deasupra buzelor ei, făcând-o să tremure de dorință. Şi în holul unui teatru...

Ea încercă să reducă distanța dintre ei, dar el se trase uşor îndărăt ca să o întărâte.

–Şi în dormitor. De fapt, adăugă el, transformând cuvintele într-o mângâiere ce trecu peste pielea sensibilă a buzelor ei, îmi place latura ei libertină.

Apoi îşi lipi buzele de ale ei, iar ea fu pierdută. Era copleşită de moliciunea gurii lui, de moliciunea mângâierii – foarte diferită de săruturile pe care le împărtăşiseră până atunci. Sărutul o mistui, o făcu să uite de sine, de locul în care se aflau, de tot în afară de apăsarea minunată a buzelor lui peste ale ei. Degetul lui mare îi mângâie bărbia în timp ce gura lui o devora pe a ei, stârnindu-i valuri succesive de plăcere.

Senzația o făcu să geamă, şi el profită de clipa când ea îşi depărtă buzele ca să-i pună stăpânire pe gură cu săruturi profunde şi tulburătoare, care o ameţiră. Se întinse spre el, ancora ei într-o mare de senzualitate, îi cuprinse gâtul cu braţele şi îşi trecu degetele prin părul lui des şi moale. El scoase un sunet profund şi satisfăcut când o simți înfăşurată în jurul lui şi îi dezmierdă obrazul şi ceafa cu săruturi moi şi umede, care o făcură să simtă explozii de plăcere.

Gâtul înalt al jachetei de scrimă îi stătea în cale, aşa că desfăcu iscusit nasturii în timp ce-i mângâia pielea sensibilă a gâtului, continuând pe măsură ce gulerul dezvăluia tot mai multă piele. Când termină de descheiat jacheta, se trase din îmbrățişare pentru a da deoparte şi haina. Privirea lui cu pleoapele grele căzu peste sânii ei legați, care se ridicau şi se lăsau, ascunşi în spatele pânzei strânse cu care îi legase în acea după-amiază.

Clătină din cap când văzu bucata de pânză, după care o privi din nou în ochi.

–Asta, spuse el, trecându-şi uşor mâinile peste pânză, este o deghizare.

Observând dorința din ochii ei, buzele deschise pasional și obrajii îmbujorați, Ralston îi copleși buzele cu încă un sărut lacom, după care își puse mâinile pe pânză, să-i caute capătul. Îl găsi, îl scoase și începu să desfacă pânza.

Callie privi cum ochii lui urmau cu nerăbdare mișcările mâinilor. Observă că respira aspru, văzu albastrul-închis al ochilor lui și înțelese că era acolo, în brațele lui Ralston. În brațele singurului bărbat pe care îl dorise vreodată. Singurul bărbat la care visase vreodată. Și acum, când îi dezgolea trupul, știa, cu o certitudine de nezdruncinat, că și sufletul îi era al lui. Nu avea să înceteze niciodată să-l dorească.

În timp ce cuvintele îi trecură prin minte, icni de la senzația minunată pe care o simți când ultimele legături fură date deoparte, eliberându-i sânii din strânsoare. Ochii lui se întunecară și mai mult, iar ea se privi, observând dungile roșii adânci care-i străbăteau pielea albă. Încercă să se acopere, jenată de propria goliciune. El îi prinse palmele într-ale lui.

– Nu, spuse, cu vocea profundă și seducătoare. Te-ai purtat foarte urât cu frumusețile astea. Eu le-am salvat, acum sunt ale mele.

Auzindu-l, Callie simți cum o căldură mistuitoare îi cuprinse corpul, în timp ce el îi lăsă mâinile și începu s-o mângâie. Palmele lui calde și puternice îi cuprinseră și-i frământară trupul neted, făcând-o să geamă de plăcere în timp ce-i dezmierda și-i mângâia pielea înfierbântată. Își puse buzele peste urmele roșii lăsate de pânză și își trecu limba peste pielea extrem de sensibilă, sărutându-i sânii ușor, cu blândețe.

Continuă așa minute îndelungate, evitând intenționat sfârcurile întărite, lăsându-le răgaz să se întărească și mai mult, să devină și mai sensibile cu fiecare mângâiere a degetelor și a limbii lui. Callie începu să se zvârcolească sub atingerea lui, îndreptându-i mângâierile spre zonele unde și le dorea cu disperare.

El îi observă mișcările și își înălță capul pentru a-i întâlni privirea.

– Ce este, Împărăteaso? întrebă el, cuvintele fiind o mângâiere în sine, respirația lui frângându-se pe trupul ei chinuit de dorință. Mă vrei aici? Își trecu un deget peste un sfârc întărit, iar ea scoase un mic țipăt, copleșită de explozia de senzații stârnite

de atingerea uşoară ca un fulg. El trecu la celălalt sfârc, repetând mângâierea. Sau aici?

– Da..., gâfâi ea.

El zâmbi răutăcios la auzul sunetului.

– Nu trebuie decât să ceri.

Şi apoi îşi puse buzele pe vârful întărit, iar ea crezu că are să se înece în marea de plăcere. El mângâie pielea sensibilă cu limba lui aspră, iar ea îi prinse capul cu ambele mâini, în vreme ce el sugea uşor, trimiţând un val de căldură lichidă în toată fiinţa ei. Senzaţia, atât de străină şi de minunată, o mistuia, în vreme ce el îşi îndreptă atenţia spre celălalt sân, repetând mângâierile, cu mai multă fermitate de data asta. Îi tachină sfârcul cu dinţii, apoi îl mângâie cu limba şi cu buzele, iar ea ţipă, nerăbdătoare să i se ofere ceva ce nu putea numi.

El păru să-i intuiască nevoia, căci îi atinse uşor cu o mână interiorul coapsei, îndreptându-se încet spre miezul ei. Îl cuprinse în palmă, trimiţându-i un fior de plăcere prin tot trupul, făcând-o să conştientizeze prezenţa materialului care împiedica accesul la acel loc unde ea dorea cu atâta disperare atingerea lui. Se zvârcoli încercând să se apropie mai mult de el, iar el îşi ridică din nou capul, întâlnindu-i privirea.

O sărută cu patimă, lăsând-o fără suflare, apoi spuse:

– Zi-mi ce vrei, frumoasa mea.

– Vreau...

Se opri, în mintea ei năvălind prea multe cuvinte odată. „Vreau să mă mângâi. Vreau să mă iubeşti. Vreau să-mi arăţi viaţa care mi-a lipsit." Clătină nesigură din cap.

El zâmbi apăsându-şi ferm mâna, urmărind valul de plăcere care o cuprinse.

– Incredibil, şopti el cu buzele lipite de gâtul ei. Atât de sensibilă. Continuă...

– Vreau...

Suspină când el îşi lipi din nou buzele de sfârcul întărit al unui sân.

– Vreau... te vreau, rosti ea, şi, în acel moment, cuvintele acelea, atât de banale comparativ cu senzaţiile răscolitoare care îi inundaseră trupul, părură suficiente.

Degetele o mângâiară ferm şi cu iscusinţă, iar ea icni.

– Mă vrei aici, Împărăteaso?

Ea închise ochii ruşinată, muşcându-şi buza inferioară.

– Aici mă doreşti?

Ea încuviinţă din cap.

– Da.

– Sărmana, dulcea mea iubită.

Cuvintele lui erau foc lichid turnat în urechea ei. Îi scoase un braţ din mâneca hainei şi îi dădu la o parte breteaua, ajungând astfel la nasturii pantalonilor. Strecurându-şi mâna caldă sub material, o făcu să scoată un alt suspin când îi atinse sexul moale. Desfăcându-i pliurile alunecoase, un deget pătrunse în fierbinţeala trupului ei.

– Aici?

Ea icni şi îşi încleştă mâna de braţul lui.

El scoase un geamăt surd în vreme ce urmărea încercarea ei de a înţelege senzaţiile care îi cuprinseseră corpul. Când vorbi, vocea lui era aspră din pricina propriilor senzaţii:

– Cred că vrei mai mult de-atât.

Degetele lui începură să se mişte cu abilitate, în vreme ce îşi lipea gura de sfârcul întărit al unui sân. Callie îşi pierdu capacitatea de a gândi. El îi mângâie carnea care pulsa, depărtându-şi şi mai mult picioarele, pentru a avea acces la căldura umedă. Un deget dădu ocol însuşi miezului ei, iar ea se agăţă de el, nesigură de senzaţiile care i se zvârcoleau în trup. Mişcarea mâinilor lui ferme, cunoscătoare – în tandem perfect cu mângâierea excitantă a gurii lui – o purtă mai departe, tot mai departe, spre un abis pe care nu-l putea identifica. Plăcerea o străpunse când el găsi locul moale, umed, unde lumea părea să se sfârşească, iar ea ţipă când el o mângâie acolo, purtând-o tot mai sus şi mai sus.

Ea se încordă în vreme ce valuri de plăcere o inundară în ritmul mişcărilor lui, iar el simţi schimbarea din ea. Dădu drumul sânului, punând stăpânire pe gura ei, întărâtând-o cu limba şi cu dinţii, îmbătând-o cu sărutarea lui înainte de a se retrage şi a-i întâlni privirea, observând confuzia şi pasiunea care se amestecau în ochii ei. Îşi strecură un deget adânc în ea, iar ea icni, tensiunea acumulată adânc în ea ameninţând să izbucnească. El îşi lipi buzele de urechea ei şi şopti:

– Dă-ţi drumul, iubita mea...

Auzindu-i cuvintele, se răsuci spre el, văzând înțelegerea profundă din ochii lui în vreme ce degetului din ea i se alătură un al doilea, pătrunzând-o ritmic, în timp ce el dădea ocol miezului ei mai repede, mai ferm, de parcă știa unde anume dorea mai amarnic atingerea lui. Țipă când fu năpădită de un val de senzații – așa cum nu mai simțise nicicând.

– O să te prind când vei cădea.

Cuvintele, lichide de atâta pasiune, reprezentară pierzania ei. El îi susținu privirea, în vreme ce ea plonjă în gol, agățându-se de el.

Ea vibră la atingerea lui, zvârcolindu-se lipită de el, implorând mai mult chiar în clipa în care el îi dădea. Degetele lui se mișcau în ea, știind exact cum s-o atingă, unde s-o mângâie, când să se îndoaie. Și, după ce îi smulse ultima mișcare vibrantă, îi înăbuși cu buzele lui ferme ultimul țipăt, și o *prinse*, mâinile lui aducând-o înapoi în siguranța brațelor sale, înapoi pe pământ.

O ținu până când își veni în fire, buzele lui sărutându-i tâmpla, mâinile lui mângâindu-i cu blândețe spatele, și brațele, și picioarele. Când respirația îi reveni la normal, Callie lăsă mâinile să-i cadă din jurul gâtului lui, odihnindu-și brațele îndurerate pe trupul lui. Ralston șuieră când mâna ei poposi în poala lui și i-o îndepărtă grăbit.

Când văzu că îi mutase mâna din locul în care voia să-l atingă, Callie deveni pe dată nesigură. Ralston îi simți numaidecât nesiguranța. Depunând un sărut cald pe mâna ei acum încleștată, îi întâlni privirea rănită și spuse:

– Iubito, este extrem de dificil să privești o manifestare a pasiunii atât de captivantă fără să fii mișcat.

Îngrijorarea ei se transformă în confuzie, iar el îi apăsă mâna pe partea exterioară a pantalonilor lui, lăsând-o să-i simtă măduvarul dur. Ea înțelese și, cu toate că roși, nu-și retrase mâna de pe căldura trupului lui. În schimb, apăsă încet, savurând geamătul slab pe care el îl scoase drept răspuns și felul în care îi ținu mâna lipită de corpul lui.

– Pot... Își înghiți nodul din gât, apoi încercă din nou: Pot... să fac ceva?

Unul dintre colțurile gurii lui se ridică într-un zâmbet îndurerat înainte de a o trage spre el și a o săruta din nou, fără

să se oprească înainte ca ea să se agațe iarăși de el, cu răsuflarea tăiată de excitare.

– Împărăteaso, cu toate că nu-mi doresc nimic mai mult decât ca tu să faci *ceva*, cred că deja ai făcut prea multe, având în vedere faptul că ar fi putut să intre în orice clipă cineva.

Cuvintele o smulseră din reverie de parcă ar fi fost stropită cu apă rece. Atenția îi zbură spre ușa descuiată – de parcă s-ar fi așteptat ca un alt scrimer să facă aceeași greșeală pe care o făcuse el și să dea peste ei.

– O!

Ea sări brusc în picioare, tresărind când durerea îi străbătu brațul. Vârându-și mâna liberă în mâneca hainei distruse, se îndepărtă de el și se îndreptă grăbită spre colțul îndepărtat al sălii, închizând lungul șir de nasturi ai veșmântului ei. „Ce-a fost în mintea mea?"

Nimic, desigur, nu-i stătuse mintea decât la el.

– Se pare că ai uitat un element esențial al deghizării tale.

Ea se răsuci la auzul cuvintelor rostite tărăgănat și îl văzu îndreptându-se agale spre ea, trecându-și printre degete materialul care îi strânsese sânii. În vreme ce i-l întinse, șopti:

– Văzându-ți minunații sâni lăsați liberi, nimeni nu va crede că ești bărbat. Sincer vorbind, nimeni n-ar trebui să creadă văzându-ți minunatele...

– Mulțumesc, rosti ea cu fermitate, retezându-i cuvintele, ignorând valul de căldură care îi invadă obrajii și luându-i din mâini materialul.

– Vei avea nevoie de ajutorul meu, iubito.

„Nu!" Nu-i putea îngădui un gest atât de intim. Trebuia pur și simplu să își asume riscul de a fi descoperită – haina lui Benedict îi oferea totuși o oarecare acoperire. Involuntar, își coborî privirea, parcă pentru a verifica dacă decolteul era evident.

Era destul de evident.

Ralston păru să-i citească gândurile și îi luă materialul din mână.

– Ai fi descoperită în câteva secunde, Împărăteaso. Mai bine lasă-mă să te ajut. În privirea lui se zări o sclipire răutăcioasă. Îți promit că voi fi un gentleman desăvârșit.

Ea nu-şi putu stăpâni chicotul stârnit de cuvintele lui, care păreau atât de ridicole. Pe chipul lui se ivi un rânjet larg, şi, după un moment de gândire, ea cedă. Îşi scoase încă o dată haina, se întoarse jenată cu spatele la el şi apăsă pe sâni un capăt al materialului. Aşteptă ca el să înceapă să-l înfăşoare, însă el nu se clinti. După un minut îndelung, aruncă o privire peste umăr şi îl văzu, la doar câţiva centimetri distanţă, uitându-se la ea. Îl privi întrebătoare.

–Întoarce-te!

Ea avu nevoie de câteva clipe să priceapă ce dorise el să spună. Voia să se răsucească ea, în loc s-o înfăşoare el. Făcu întocmai, înţelegând aproape imediat cât de seducătoare era acea situaţie. Ceva din gesturile lui, din modul în care ochii lui albaştri o priveau în vreme ce ea se întorcea spre el o făcu să se simtă ispititoare – Salomeea lui. El n-o atinse cât timp ea se răsuci, dansând doar pentru el; în schimb, îi îngădui să aleagă viteza şi forţa cu care să fie legată. Când ajunse la capătul materialului, nimeri drept în braţele lui.

Susţinând-i privirea, Ralston îndesă capătul ţesăturii dedesubt înainte de a-i cuprinde chipul cu o mână şi de a-l ridica pentru un alt sărut. Acesta fu blând şi dulce, mângâindu-i dureros de lent buzele, făcând inima să-i bubuie şi mintea să i se tulbure. Cu cealaltă mână, îi mângâie delicat un sân aplatizat, atâţând pielea protejată, până când ea simţi nevoia să desfacă din nou pânza.

–Sărmanii, scumpii de ei, murmură el exprimându-şi adoraţia cu mâinile şi cu gura, făcând să-i crească temperatura şi să fie asaltată de un alt val de pasiune.

Chiar în clipa în care ea îşi zicea că, dacă el continua, ea nu avea să mai fie în stare să se ţină pe picioare, el se opri, se aplecă pentru a ridica haina de scrimă, trăgând-o încet pe braţul bandajat, îmbrăcând-o şi încheindu-i cu abilitate nasturii în vreme ce ea privea, emoţiile împiedicând-o să reacţioneze... util.

După ce termină, el se îndreptă spre echipamentul de scrimă pe care îl abandonaseră mai devreme. Ea îl privi cum se opri lângă saltea şi ridică hârtia care căzuse nevăzută când el îi îndepărtase materialul. O recunoscu imediat şi se repezi rostind:

–Stai! Nu!

El se opri tocmai când era pe cale să despăturească hârtia şi o privi, curiozitatea citindu-se în ochii lui albaştri. Ea îşi puse o mână pe a lui, apucând hârtia şi încercând să o tragă dintre degetele lui, dar strânsoarea lui deveni şi mai puternică.

– De ce nu? întrebă el cu voce catifelată.

– Este a mea.

– Se pare că ai pierdut-o.

– N-aş fi pierdut-o dacă tu nu ţi-ai fi luat libertatea de a-mi desface...

Se opri, nedorind să termine propoziţia. El ridică dintr-o sprânceană.

– Da, ei bine, cu siguranţă n-o să-mi cer scuze pentru asta.

Ea îşi îndreptă umerii, încercând să adopte cea mai regală atitudine de care era în stare.

– Nu contează, îmi aparţine.

Cu o mişcare iute din încheietură, Ralston se asigură că hârtia nu mai era în mâna ei – încă o dată, se afla în deplina posesie a listei ei. Când el dădu iarăşi s-o despăturească, ea îşi simţi inima în gât.

– Te rog, Gabriel! Nu.

Poate fiindcă i se adresase pe numele de botez sau poate datorită tonului ei rugător, Ralston se opri, o privi în ochi şi întrebă:

– Ce este, Callie?

Ea clătină din cap, îşi feri privirea de la el şi se bâlbâi:

– Nu-i nimic... E o prostie... E ceva personal.

– Spune-mi ce este şi n-o să mă uit.

Ochii ei îi căutară pe ai lui.

– Asta contravine motivului pentru care nu vreau să te uiţi la ea, nu-i aşa? zise ea iritată.

El rămase tăcut, răsucind în mâini hârtia şifonată. Ea suspină nervoasă.

– Foarte bine. E o listă.

Întinse o mână, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el să-i pună hârtia în palmă şi cu asta, basta.

Privirea lui deveni întrebătoare.

– Ce fel de listă?

– O listă *personală,* spuse ea, încercând să dea glasului tonul dispreţuitor al unei lady, sperând ca astfel să-i aducă aminte că nu se comporta ca un gentleman şi să renunţe la această bătălie.

– O listă de cumpărături personală? O listă cu cărţi nepotrivite pe care ţi-ar plăcea să le citeşti? O listă cu bărbaţi? Ea se înroşi la acest gând, iar el se opri cu ochii măriţi. Dumnezeule, Callie, este o listă cu bărbaţi?

Iritată, ea bătu din picior.

– Dumnezeule mare, nu! Chiar nu este relevant ce conţine lista, Ralston. Relevant e că îmi aparţine.

– Nu e răspunsul bun, Împărăteaso, rosti el şi dădu să despăturească hârtia.

– Stai! Îşi puse din nou mâna pe a lui. Nu putea îndura ideea ca el să-i afle dorinţele secrete. Refuzând să-i întâlnească privirea, spuse: Dacă vrei să ştii, e o listă de... activităţi... pe care aş vrea să le încerc.

– Poftim?

– Activităţi. În general, activităţi pe care bărbaţii le pot face, iar femeile nu, de teama pierderii reputaţiei. M-am decis că, având în vedere că sunt prea puţini cei care dau doi bani pe reputaţia mea, n-am nici un motiv să lâncezesc tot restul zilelor mele, brodând alături de surorile mele întru celibat. M-am săturat să fiu considerată supusă.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Împărăteaso, ai putea fi considerată în multe feluri, dar eu nu te-aş eticheta niciodată supusă.

„Ce încântător din partea lui să spună asta!"

Ea îşi înghiţi nodul din gât şi prinse cu degetele marginea hârtiei.

El îi urmări degetele aflate atât de aproape de ale lui în vreme ce se gândea la cuvintele ei.

– Deci aceasta este o listă cu acţiunile pe care Lady Calpurnia consideră că trebuie să le îndeplinească pentru ca viaţa să merite trăită.

Ea recunoscu pe dată cuvintele din conversaţia avută mai devreme. Poate că, dacă el le-ar fi rostit înainte de clipele de intimitate de pe duşumeaua sălii de antrenament, ar fi fost de acord

cu ele. Acele câteva momente prețioase petrecute în brațele lui Ralston schimbaseră însă totul. În acea îmbrățișare, Callie *chiar* simțise că trăiește. Experimentase, în sfârșit, ceea ce visase din clipa în care îl întâlnise pe Ralston, cu un deceniu – cu un secol – în urmă. Iar acum, a bea whisky nu însemna nimic prin comparație – fie că era sau nu într-o tavernă. Firește, nu putea să-i spună *asta*.

– Lista îmi aparține. Aș aprecia dacă mi-ai da-o înapoi nedesfăcută. Aș zice că această conversație e deja îndeajuns de stânjenitoare.

El nici nu răspunse, nici nu dădu drumul hârtiei, silind-o să se uite în ochii lui. Probabil că văzuse adevărul în privirea ei, căci își cedă prada. Ea împături hârtia și o bagă rapid în buzunarul hainei. El îi urmări mișcările înainte de a spune:

– Bănuiesc că a face scrimă apare pe lista asta?

Ea încuviință din cap.

– Și paharul de whisky?

Încuviință din nou.

– Și mai ce?

„Sărutatul."

– Jocurile de noroc.

– Dumnezeule mare! Și mai ce?

– Să fumez trabuc.

El pufni.

– Ei bine, asta va fi mai dificil. Nici măcar eu nu te-aș lăsa să fumezi un trabuc. Iar moralitatea mea e în cel mai bun caz îndoielnică.

Cuvintele lui atât de îngâmfate o scoaseră din sărite.

– De fapt, domnule, deja am tăiat asta de pe listă.

– Cum? Cine ți-a dat un trabuc?

– Benedick.

– Dintre toate lucrurile iresponsabile... Ralston se opri amuzat. O să-i tai capul.

– Asta a zis el când a auzit că mi-ai dat whisky.

El râse scurt.

– Da, îmi imaginez că a spus asta. Deci el știe de existența acestei liste ridicole?

– De fapt, nu. Doar camerista mea ştie. Făcu o pauză. Şi, ei bine... acum, ştii şi tu.

– Mă întreb ce va zice fratele tău când va afla că te-am rănit la clubul lui de scrimă.

Întrebarea, rostită pe un ton foarte calm, o făcu să-şi ridice repede ochii spre el.

– N-o să-i spui! exclamă ea incredulă.

– O, nu ştiu, zise el ridicându-i mănuşile şi oferindu-i-le.

Ea luă mănuşile cu un gest reflex, dar le lăsă să-i atârne fără a le băga în seamă.

– Nu poţi să-i spui!

– De ce?

– Gândeşte-te la... Se opri, alegând-şi cuvintele. Gândeşte-te la ce-ar zice asta despre tine!

El zâmbi şi îşi puse cu gesturi studiate propriile mănuşi.

– Ar zice că sunt un crai şi un libertin. Şi cred că am stabilit deja acest adevăr. Cuvintele fură rostite pe un ton care sublinia adevărul lor, iar urechile lui Callie se aprinseră când îşi dădu seama că aşa îl numise ea, furioasă, la teatru, cu câteva seri în urmă. Ca să nu mai vorbim despre faptul că trebuie să ieşi din club fără a fi descoperită de *alţi* bărbaţi, care ar fi mai mult decât încântaţi să-l delecteze pe fratele tău – şi pe mulţi alţii – cu povestea indiscreţiei tale. Se poate să fi sosit aici într-un moment luminiştit al zilei, Împărăteaso, dar acum e trecut de ora ceaiului. Coridoarele forfotesc de bărbaţi nerăbdători să-şi facă antrenamentul de după-amiază, înainte de a se întoarce acasă, la cină şi la petrecerile serii.

Ea nu se gândise la asta. Se concentrase asupra modalităţii de a intra în clubul de scrimă şi nu se gândise că ieşirea de aici avea să reprezinte o provocare la fel de mare – poate chiar mai mare. Acum, că el îi atrăsese atenţia asupra prezenţei lor, ea auzi râsetele masculine şi conversaţiile răguşite ale altor membri ai clubului care treceau, neştiutori, pe lângă uşă. Fu cuprinsă de un val de stânjeneală la gândul că oricare dintre aceşti bărbaţi ar fi putut intra cu câteva minute în urmă, prinzându-i în mijlocul unei acţiuni extrem de nepotrivite.

– Desigur, aş fi încântat să păstrez tăcerea – cuvintele lui îi întrerupseră şirul gândurilor – şi să te ajut să scapi din această situaţie dificilă în care pari să te afli. Pentru un anumit preţ.

Sprâncenele ei se împreunară brusc, iar ea îl privi precaută.

– Ce preţ?

El îi ridică masca de jos şi i-o dădu.

– O să-ţi protejez reputaţia astăzi dacă îmi dai voie s-o fac până când vei bifa toate lucrurile de pe listă.

Ea încremeni.

– A, rosti el vesel, văd că ai priceput ce-am vrut să zic. Da. Dacă descopăr că ai făcut vreun lucru de pe listă fără ca eu să te însoţesc, îi voi spune fratelui tău totul.

Ea rămase tăcută preţ de câteva clipe, asaltată de un amalgam de sentimente.

– Ăsta-i şantaj!

– Un cuvânt detestabil. Dar, dacă trebuie să categoriseşti astfel gestul meu, fie. Te asigur că aşa e cel mai bine. E evident că ai nevoie de un însoţitor, şi, pentru binele ambelor noastre familii, îmi ofer serviciile.

– Nu poţi să...

– Ba se pare că pot, rosti el simplu. Acum, poţi fie să-ţi pui masca şi să mă laşi să te scot din club, fie să ţi-o pui şi să-ţi încerci şansele pe cont propriu. Ce alegi?

Ea îl privi în ochi câteva clipe îndelungate. Oricât de mult şi-ar fi dorit să-l lase acolo, cu expresia lui îngâmfată pe chip, şi să scape singură din încurcătura în care se afla, ştia că, foarte probabil, el reprezenta cea mai rapidă şi mai uşoară modalitate de a ieşi.

Callie îşi puse masca, îngăduindu-şi un răgaz în vreme ce îşi îndesa părul sub glugă, ferindu-şi privirea de a lui. Când termină, i se adresă, cuvintele fiindu-i estompate de plasa de sârmă:

– S-ar părea că nu prea am de ales.

El zâmbi răutăcios, transmiţându-i o undă de exaltare prin tot corpul.

– Minunat!

Capitolul 14

– Nu! Nu! *Non!* Domnişoară Juliana, o adevărată lady trebuie să fie *plină de delicateţe* atunci când dansează! Vă uitaţi prea des în ochii mei!

În vreme ce maestrul de dans vorbea, ofensa lui fiind limpede ca lumina zilei, Callie se întoarse spre ferestrele uriaşe, din tavan până la podea, care dădeau spre impresionantele grădini ale reşedinţei Ralston, şi îşi ascunse zâmbetul. Micuţul şi efeminatul francez era profesorul pe care Juliana îl plăcea cel mai puţin, în ciuda faptului că era unul dintre cei mai buni profesori de dans din Anglia; cei doi aveau opinii extrem de diferite asupra importanţei dansului în viaţa unei tinere femei, iar Callie avea ciudata impresie că domnişoarei Fiori îi plăcea să-l enerveze.

– Îmi cer scuze monsieur Latuffe, rosti Juliana în tonul ei nedesluşindu-se nici măcar o urmă de remuşcare. Încercam doar să fiu sigură că ştiu unde vă aflaţi, ca să nu vă calc pe picioare.

Maestrul de dans făcu ochii mari.

– Domnişoară Juliana! Tinerele doamne nici măcar n-au voie să vorbească despre *călcatul pe picioare.* Dacă un asemenea lucru oribil s-ar întâmpla, vă asigur că partenerul nu va observa. Pentru că, doamnelor, atunci când dansaţi, trebuie să fiţi *uşoare ca aerul.*

Râsul Julianei izbucni plin de neîncredere, provocându-i lui Latuffe o criză de isterie. Callie îşi acoperi gura cu mâna pentru a opri revărsarea propriului hohot de râs – care i-ar fi distrus astfel imaginea de observator imparţial.

Callie privise desfăşurarea lecţiei de pe un divan aflat în capătul îndepărtat al sălii de bal, de aproape o oră, dar, pe măsură ce Juliana şi monsieur Latuffe trecuseră de la paşii unor dansuri populare la un cadril, iar acum, un menuet, amândoi ajunseseră la capătul răbdării, şi Callie se simţea incapabilă să-şi ascundă amuzamentul provocat de ciorovăiala lor. Afişând ceea ce spera a fi o expresie neutră, se întoarse din nou cu faţa la Juliana şi Latuffe.

Fluturându-şi braţele, francezul străbătea grăbit podeaua goală, îndreptându-se spre instrumentul la care pianistul angajat pentru lecţiile de după-amiază stătea foarte nedumerit. Ducându-şi o mână la inimă şi punând-o pe cealaltă pe marginea pianului lui, Latuffe inspiră de câteva ori adânc, pentru a se calma, între timp boscorodind ceva în franceză. Un colţ al gurii lui Callie se arcui, căci era aproape sigură că îl auzise luând în deşert numele insulei Marii Britanii, al italiencelor şi al cadrilului. Trebui să recunoască faptul că simţise o oarecare uimire în privinţa ultimei trimiteri – Juliana trebuie că era o adevărată încercare pentru el, dacă era gata să abandoneze credinţa în dans.

Apropiindu-se de Juliana, Callie întâlni ochii albaştri ai tinerei femei, care imediat fură daţi cu exasperare peste cap. Cu un zâmbet larg, Callie şopti:

– Mai ai doar 20 de minute. Încearcă să rabzi.

Juliana vorbi printre dinţii încleştaţi:

– Sper că îţi dai seama că fac asta pentru tine.

Callie strânse braţul fetei şi rosti:

– Fapt pentru care îţi voi fi pe veci recunoscătoare.

Juliana chicoti în vreme ce maestrul de dans se întoarse brusc.

– Nici o problemă, zise el pe un ton ferm. O să trecem la vals. Cu siguranţă, chiar şi o tânără ca dumneavoastră trebuie să respecte valsul.

Ochii Julianei se lărgiră. Se uită la Callie şi şopti:

– O tânără ca mine?!

Fu rândul lui Callie să chicotească când francezul o surprinse pe Juliana, luând-o în braţe şi purtând-o prin sala de bal cu o energie care îi contrazicea statura măruntă. Callie îi zâmbi cu simpatie pianistului, evident uşurat, şi privi cum perechea se rotea în ritmul muzicii. În vreme ce dansau, Latuffe îşi continua litania de indicaţii – Juliana era aspru dojenită, într-o succesiune rapidă, pentru că strângea mâna prea tare, era prea rigidă şi avea o privire prea sălbatică în ochi. Callie avea impresia destul de clară că privirea sălbatică avea să fie ultima problemă de îndată ce tânăra avea să scape din strânsoarea maestrului de dans.

Callie nu-şi putu reţine un zâmbet larg, mai ales când Juliana îşi privi instructorul drept în ochi şi îl călcă intenţiona-

„Mă aştept ca asta să contrazică teoria că tinerele doamne sunt uşoare ca aerul atunci când dansează."

– Eu sunt de vină, sau sora mea îi cere exorbitant de scumpului ei profesor de dans să merite fiecare bănuţ?

Cuvintele rostite foarte aproape de ea o luară prin surprindere pe Callie, făcând-o să se răsucească pentru a-l descoperi pe Nicholas St. John stând alături, atenţia lui amuzată fiind îndreptată spre Juliana.

Callie ignoră izbucnirea de emoţie din pieptul ei, nedorind să-şi clarifice dacă era dezamăgire ori uşurare faptul că St. John era *acela* care îşi făcuse apariţia în acea după-amiază. În schimb, îi adresă lui Nick un zâmbet strălucitor şi spuse:

– Cred că, dacă i s-ar da ocazia, surorii dumitale i-ar plăcea să-i tragă o mamă de bătaie lui monsieur Latuffe.

Nick privi în tăcere un moment îndelungat, timp în care Juliana şi maestrul ei de dans aveau un schimb de cuvinte aprins legat de cât de cuviincios era ca tinerele doamne să le zâmbească altor gentlemeni – chiar dacă erau fraţii lor – în vreme ce valsau. Întorcându-se din nou spre Callie, Nick zise:

– Da, ei bine, nu sunt tocmai sigur că aş împiedica-o.

Callie râse.

– Între noi fie vorba, sunt cam tentată să-i dau frâu liber.

– Răzbunare pentru lecţiile cu foştii maeştri de dans?

– Asta... şi suprema plăcere oferită de circul care aproape sigur va urma.

Nick ridică din sprânceană.

– Vai, Lady Calpurnia. Mărturisesc că nu te-aş fi bănuit de un asemenea simţ al umorului.

– Nu. Nu. *Non!*

Explozia de negaţii din capătul îndepărtat al sălii de bal întrerupse amabilităţile schimbate între Nick şi Callie, cei doi privindu-se amuzaţi când maestrul de dans izbucni:

– *Gentlemanul* este cel care o conduce pe tânăra lady. *Eu* sunt gentlemanul. *Dumneavoastră* mă urmaţi! Sunteţi doar o frunză în vânt!

Analogia stârni o avalanşă de italiană iritată. Deşi Callie nu înţelegea toate cuvintele, semnificaţia vorbelor Julianei era inconfundabilă.

Nick îi rânji lui Callie.

– Nu-mi imaginez că femeilor le pică bine să fie comparate cu nişte frunze.

– Cu siguranţă nu italiencelor, din câte se pare.

Cuvintele ei îl făcură să scoată un hohot de râs care atrase privirile furioase ale celuilalt cuplu. Dregându-şi vocea, Nick se răsuci spre Callie şi, întinzând o mână, spuse:

– Să le arătăm cum se face?

Uluită, Callie îşi coborî privirea spre mâna întinsă.

– Milord?

– Haide, Lady Calpurnia, şopti el tachinând-o, doar n-o să-mi zici că te temi să nu-ţi critice Latuffe prestaţia.

Callie îşi îndreptă umerii, prefăcându-se ofensată.

– Fireşte că nu.

– Ei bine?

Ea îşi puse mâna într-a lui.

– Excelent.

Şi, cu o fluturare a mânii spre pianistul care începu alt vals, cei doi se avântară prin sala de bal scăldată în razele soarelui. Callie cu capul întors pentru a urmări disputa dintre Julian şi Latuffe.

– Lady Calpurnia, rosti Nick în cele din urmă, dacă n-aş avea atâta încredere în mine însumi, m-aş simţi ofensat de lipsa dumitale de interes.

La auzul acestor cuvinte, Callie îşi îndreptă din nou atenţia spre Nick şi râse văzându-i sclipirea din ochi.

– Îmi cer iertare, milord. Doar mă pregătesc să intervin dacă aceia doi ajung la lovituri.

– Nu te teme. Voi fi primul care să sară în ajutorul lui Latuffe dacă sora mea cedează în faţa sentimentelor cu care se luptă într-un mod atât de evident.

Arătă cu capul spre Juliana, iar Callie privi în acea direcţie şi văzu că sora lui părea extrem de enervată.

– Ar fi păcat ca Italia şi Franţa să intre în război atât de curând după înfrângerea lui Napoleon, rosti Callie cu prefăcută îngrijorare.

Nick rânji.

– O să fac tot posibilul pentru a menţine pacea universală,

– Minunat, spuse Callie cu falsă seriozitate. Dar înțelegi că asta ar putea însemna să faci dumneata pe maestrul de dans?

Nick se prefăcu a reflecta la această propunere.

– Crezi că pianistul ar mai veni?

Amuzată de joc, Callie își înclină capul și se prefăcu a-l studia pe tânărul slab care cânta la pian.

– Probabil că nu, milord. Dar ce noroc că fratele dumitale e un virtuoz.

Scăpă cuvintele înainte de a se gândi la implicațiile lor. Spre lauda lui Nick, acesta nu greși nici un pas al valsului lor, dar o fixă în schimb cu o privire curioasă și o întrebă încet:

– Și de unde știi că fratele meu cântă, milady?

Callie dădu înapoi, disperată să scape din acea conversație.

– Este... un lucru... bine cunoscut, nu-i așa?

Încercă să-i adreseze o privire inocentă, curioasă. Un colț al gurii lui Nick se arcui de amuzament.

– Nu, nu-i așa. Efortul dumitale ar fi fost însă convingător dacă eu n-aș fi fost fratele lui geamăn. Se opri, urmărind cum sentimentul de înfrângere se așternu pe chipul ei. Când l-ai auzit cântând?

Gura lui Callie se deschise, apoi se închise.

– Sau ar trebui să întreb *unde* l-ai auzit cântând?

Oare o tachina? Fusese prinsă, dar nu avea de gând să se dea bătută fără a lupta. Întâlnind din nou privirea lui Nick, rosti:

– Nicăieri.

El se aplecă spre ea și spuse:

– Mincinoaso.

– Milord, protestă ea, te asigur că Lord Ralston nu...

– Nu e nevoie să-l aperi, zise Nick pe un ton impasibil. Uiți că îmi cunosc bine fratele.

– Dar noi nu...

Callie se opri simțind că o dau de gol obrajii care se îmbujorau.

Nick își ridică o sprânceană.

– Chiar așa.

Callie își îndreptă privirea spre lavaliera lui Nick, încercând să-și distragă atenția cu nodul țesăturii. El îi îngădui să rămână tăcută câteva clipe, apoi izbucni într-un hohot de râs.

– Nu te teme, milady, secretul dumitale e în siguranță, deși mărturisesc că simt o urmă de gelozie. La urma urmelor, e bine știut că eu sunt mult mai chipeș decât St. John.

Ea nu-și putu stăpâni râsul când el o răsuci repede, aproape smulgând-o de pe picioare și înseninând clipa. Privindu-l în ochii sclipind de un amuzament copilăresc, Callie surâse, iar ochii ei se opriră pentru scurt timp pe cicatricea lui, înainte de a se controla privind în altă parte.

– Nu-i așa că e un lucru oribil de privit?

Callie se uită din nou la el, examinându-l fățiș.

– Deloc. E adevărat că te surprinde, dar le-am auzit pe multe femei spunând că îți sporește frumusețea.

El făcu o grimasă teatrală auzindu-i cuvintele.

– Romanțează. Nu sunt un pirat care trebuie reformat.

– Nu? Păcat. Am auzit că ți-ai petrecut un deceniu navigând pe Mediterana, jefuind vase și răpind oameni nevinovați.

– Adevărul e mult mai puțin incitant.

Ea îi aruncă o privire prefăcut oripilată.

– Nu-mi spune. Prefer versiunea mea.

Râseră amândoi, iar Callie se miră că se putea simți atât de în largul ei cu Nicholas St. John, în vreme ce imaginea lui în oglindă avea o putere atât de mare asupra sentimentelor ei.

Nu trecuse decât o săptămână de când îl văzuse ultima dată pe Ralston – când o scosese din clubul de scrimă și o urcase în trăsura lui, ducând-o înapoi la reședința Allendale. Fusese la familia Ralston de câteva ori în ultimele opt zile, atât pentru a supraveghea lecțiile Julianei, cât și împreună cu Mariana, ca să ia ceaiul cu tânăra și, de fiecare dată, sperase să găsească o scuză pentru a-l vedea pe Ralston; sperase că el ar putea s-o caute. Pentru că, desigur, având o casă plină de servitori și o soră cu o activitate socială intensă, probabil că știa când Callie se afla în casă.

De două ori, se gândise să se scuze și să meargă să stea de vorbă cu el; se gândise la zeci de moduri de a organiza o întâlnire între ei doi, de la a intra întâmplător în camera lui de lucru, la inventarea de motive pentru care trebuiau să discute despre sora lui. Din păcate, intrarea Julianei în societate părea să decurgă

lin – avea să fie gata pentru primul bal, într-o săptămână –, iar Callie nu găsise curajul să intre în biroul lui Ralston.

Era ironic, având în vedere că, prima dată când venise în reşedinţa Ralston, intrase cu îndrăzneală în dormitorul lui. Dar atunci fusese altfel. Fusese ceva legat de listă. Acum era cu totul diferit.

Se gândi să se folosească de listă pentru a ajunge la Ralston – la urma urmelor, promisese că nu va încerca să bifeze altceva de pe listă decât în prezenţa lui, iar ea chiar era tentată să încerce altceva. Dar, sincer vorbind, să se folosească de listă pentru a-l vedea i se părea cam patetic. O făcea să se simtă ca un căţeluş de companie – alergând nerăbdător după stăpânul lui. Nu. Adevărul era că nu voia *să trebuiască* să-l caute. Voia ca întâlnirea lor de la clubul de scrimă – care schimbase totul pentru ea –, ei bine, voia să fi schimbat ceva şi pentru el.

Voia ca el să vină la ea. Cerea prea mult?

– Ei bine... iată un tablou idilic.

Muzica se opri când cuvintele seci răsunară din cealaltă parte a sălii de bal, iar Callie îşi ţinu răsuflarea când obiectul reveriei ei îi aruncă o privire plictisită.

„Dumnezeule! Eu l-am invocat."

Clătină din cap pentru a alunga gândul prostesc şi dădu imediat să se desprindă de Nick, însă descoperi că el nu voia să-i dea drumul din îmbrăţişare. Când îl privi confuză, el îi făcu cu ochiul şi se aplecă prea aproape de ea pentru a-i şopti:

– Nu arăta ce cărţi ai în mână. Noi dansam doar.

Făcu ochii mari în vreme ce Nick îi dădu încet drumul, făcu o plecăciune adâncă, oarecum exagerată, şi, cu un gest teatral, îi sărută mâna. Privirea lui Callie se îndreptă spre Ralston, care se sprijinea relaxat de tocul uşii, urmărindu-i cu o privire indescifrabilă. Se simţi imediat stânjenită – după care indignarea o cuprinse. Nick avea dreptate, desigur. Ei doar dansaseră. „Atunci, de ce mă simt ca copil neascultător care a fost prins făcând o trăsnaie?"

– Domnule Ralston! exclamă Latuffe grăbindu-se să traverseze încăperea penru a se apropia de marchiz. Este o onoare să cinstiţi cu prezenţa lecţiile domnişoarei Juliana!

– Într-adevăr.

Cuvântul se rostogoli leneş de pe buzele lui Ralston, în vreme ce privirea nu se îndepărtă nici o clipă de la Nick şi de la Callie.

– Într-adevăr! *Oui!* repetă nerăbdător maestrul de dans urmărind privirea marchizului. Lord Nicholas şi Lady Calpurnia ne-au fost de mare ajutor, uşurând această lecţie dificilă.

– Asta făceau ei? Uşurau... lecţia?

Tonul sec a lui Ralston fu ca o lovitură. Callie îşi ţinu respiraţia şi îl simţi pe Nick încordându-se lângă ea.

– O, da! rosti maestrul de dans. Vedeţi, sora domniei voastre nu e cel mai maleabil elev, iar dumnealor...

– Aceasta este cumva o *critică*? Juliana îl întrerupse, obraznică, din celălalt capăt al sălii, făcând-o pe Callie să se întoarcă surprinsă de impetuozitatea tinerei, moment în care Juliana adăugă: *Dumneavoastră* v-ar plăcea să fiţi numit „maleabil"?

– Iată ce încerc să spun! *Précisément!* Mâinile lui Latuffe fluturară cu disperare. Cum se poate ca o tânără doamnă să li se adreseze profesorilor ei cu o asemenea lipsă de respect?

Sprâncenele Julianei se uniră brusc.

– Poate că, dacă eraţi mai mult profesor şi mai puţin *un idiota*, aţi fi *meritat* mai mult respect din partea mea!

Întreaga încăpere încremeni din pricina izbucnirii Julianei. Înainte să apuce cineva să spună ceva, monsieur Latuffe se răsuci pe călcâie pentru a se uita în ochii lui Ralston. Vorbi, vocea crescându-i în intensitate cu fiecare cuvânt:

– Acesta este motivul pentru care mi-am făcut un obicei din a nu-mi lua elevi *de rând*. Lipsa ei de bună creştere este alarmantă de evidentă!

Îşi scoase batista din buzunar şi îşi şterse fruntea cu un gest dramatic.

Tăcerea din sală era palpabilă. Un muşchi zvâcni pe obrazul lui Ralston, înainte ca acesta să vorbească, furia oţelindu-i vocea:

– Ieşi din casa mea!

Francezul îşi întoarse ochii surprinşi spre Ralston.

– Cu siguranţă nu puteţi fi supărat *pe mine*, milord.

– Este reconfortant să aud că îţi cunoşti poziţia vizavi de mine, Latuffe, rosti Ralston pe un ton glacial. Nu permit

să se vorbească despre sora mea într-un mod atât de nerespectuos. Ești concediat!

Latuffe bolborosi câteva cuvinte de neînțeles înainte de a se repezi afară din încăpere, urmat de pianistul supus.

Cei patru care rămaseră în sală urmăriră în tăcere ieșirea lui Latuffe, după care Juliana bătu veselă din palme.

– I-ați văzut fața? Fac pariu că nimeni nu i-a mai spus vreodată așa ceva. Excelentă treabă, Gabriel!

– Juliana... începu Callie, dar se opri când Ralston ridică o mână pentru a-i cere să tacă.

– Juliana. Părăsește această cameră.

Fata făcu ochii mari.

– Doar nu vrei să zici că... N-am vrut să...

– N-ai vrut să-l alungi pe cel mai bun maestru de dans din toată Londra?

Juliana se încruntă.

– Nu-i posibil ca el să fie așa ceva.

– Te asigur că este.

– Ăsta-i un adevăr trist pentru Londra.

Buzele lui Nick se arcuiră în vreme ce ale lui Ralston deveniră o linie subțire.

– O să înveți să-ți ții gândurile pentru tine, fiindcă altfel n-o să fii niciodată pregătită să intri în societate.

Ochii Julianei se întunecară, semnalând faptul că avea o voință la fel de puternică precum a fratelui ei.

– Atunci, pot să-ți sugerez să-mi dai voie să mă întorc în Italia? Te asigur că voi fi mult mai puțin incomodă de-acolo.

– Nu mă îndoiesc de asta, dar ne-am înțeles să fie opt săptămâni. Îmi mai datorezi alte cinci.

– Patru săptămâni și cinci zile, îl corectă ea țâfnoasă.

– Aș vrea să fie mai puține. Ieși din această cameră. Nu te întoarce până nu te hotărăști să te porți ca o lady, după cum am fost asigurat că ești.

Cu ochii aruncând flăcări, Juliana îl privi pe fratele ei mai mare câteva clipe, apoi se răsuci pe călcâie și ieși ca o vijelie.

Callie o privi îndepărtându-se, apoi își îndreptă privirea acuzatoare spre Ralston. El se uită la ea cu răceală, provocând-o să protesteze față de măsurile luate de el. Cu o clătinare

imperceptibilă din cap pentru a-şi exprima dezamăgirea, Callie o urmă pe fată în adâncurile reşedinţei Ralston.

El o privi plecând, înainte de a se uita la Nick.

–Aş vrea să beau ceva.

Callie o găsi pe Juliana în dormitorul ei, smulgându-şi rochiile din şifonier. Văzând grămada de mătase şi satin care creştea la picioarele tinerei şi pe camerista care privea nedumerită dintr-un colţ al camerei, Callie îşi netezi fustele şi se aşeză pe marginea patului, aşteptând ca Juliana să-i remarce sosirea.

După câteva minute lungi punctate doar de gâfâitul Julianei şi de câte o propoziţie murmurată din când în când, în cuvinte italieneşti rostite cu dezgust, aceasta, cu mâinile în şolduri, se răsuci spre Callie. Ochii Julianei erau sălbatici de frustrare, iar chipul, înroşit de efort şi de furie. Trase adânc aer în piept, apoi anunţă:

–Plec!

Sprâncenele lui Callie se ridicară de surprindere.

–Poftim?

–Plec. Nu mai pot să rămân aici. Nici măcar un minut!

Se îndepărtă şi deschise un mare cufăr de lemn, revărsând între timp o litanie în italiană din care Callie înţelese cuvintele „frate", „bou" şi „anghinare".

–Juliana... rosti Callie precaută, nu crezi că... te pripeşti puţin?

Capul Julianei răsări deasupra capacului de la cufăr.

–Ce vorbeşti acolo? Nu sunt deloc pripită.

Înăbuşindu-şi zâmbetul stârnit de faptul că fata înţelese greşit, Callie rosti:

–Nu pripită. *Pripită.* Impulsivă. Nesăbuită.

Juliana îşi înclină capul, gândindu-se la cuvântul cel nou înainte de a nega.

–Absolut deloc! Mă aşteptam să-şi dea seama mai repede că mă urăşte.

Începu să-şi îndese rochiile în cufăr, camerista ei privind-o cu ochii mari pe Callie, îngrozită de tratamentul abominabil la care erau supuse veşmintele.

Callie ar fi râs dacă situația n-ar fi fost atât de tensionată.

– Nu te urăște.

Juliana își înălță capul, neîncrederea ei fiind evidentă.

– Nu? Nu l-ai *văzut* cum s-a uitat la mine? Nu l-ai *auzit* spunând că ar vrea să plec mai repede?

Callie nu-și putu reține un mic zâmbet stârnit de revolta tinerei – revoltă care spori și mai mult când aceasta văzu amuzamentul prietenei sale.

– Găsești asta amuzant? întrebă ea pe un ton acuzator.

– Deloc... ei bine... puțin, recunoscu Callie grăbindu-se să continue când văzu că Juliana se înroșește: Uite ce e... tu niciodată n-ai avut un frate mai mare.

– Nu... și se pare că acum am unul căruia prea puțin îi pasă de acest rol.

– Prostii. Te adoră. Amândoi te adoră.

– Ha! Aici, greșești! Nu sunt decât o dezamăgire pentru ei. Se întoarse spre șifonier și începu să scoată pantofii din adâncurile acestuia, vocea auzindu-se înăbușită când vorbi: Sunt un om de rând... o italiancă... o catolică.

Aruncă pantofii în spate în timp ce rosti aceste cuvinte.

– Te asigur că lui Ralston nu-i pasă de nimic din toate astea.

– Ha! Respirând anevoie, Juliana se răsuci spre Callie. Poate că nu. Dar te asigur că îi pasă categoric de faptul că sunt fiica mamei lui... o femeie pe care o disprețuiește!

Callie clătină din cap.

– Nu pot să cred că te-ar învinovăți pentru...

– Pentru tine e ușor să spui asta, Callie. *Tu* nu ai avut o mamă ca a noastră!

Callie rămase tăcută în vreme ce Juliana începu să îndese pantofii în cufăr.

– Mama noastră a fost o femeie cumplită. Rece și total fascinată de ea însăși. Îmi amintesc că mereu avea la ea *uno specchio* – o oglindă –, pentru a-și admira tot timpul chipul. Încetini ritmul vorbelor pe măsură ce se cufunda în amintiri. Detesta să fie atinsă. Se temea mereu să nu i se șifoneze sau să nu i se plăteze fustele. Vocea Julianei coborî mult când adăugă: „Copiii au mâinile murdare", obișnuia ea să spună. „Când vei fi mai

mare, vei înțelege." Clătină din cap. Dar nu înțeleg. Ce fel de femeie n-ar vrea ca fiica ei s-o atingă? Nu și-ar dori fiii? De ce ne-a părăsit pe toți? Își coborî privirea spre cufărul care dădea pe dinafară de mătase și satin. Pantofi și lenjerie. Visam să am frați – pe care să-i pot atinge. Care să-mi dea voie să fac mizerie. Care să se joace cu mine. Și care să mă protejeze. *Una famiglia.* Un mic surâs îi traversă chipul. Și s-a dovedit că aveam. Ea mi i-a dăruit.

– Ăsta-i un lucru foarte bun pe care l-a făcut pentru tine.

Callie se apropie și îngenunche lângă Juliana, petrecându-și un braț în jurul fetei.

– Și acum eu am stricat totul.

Callie clătină din cap.

– Se mai întâmplă ca oamenii să se certe. Îți promit că nu vrea să pleci.

Juliana își ridică privirea spre Callie, ochii ei albaștri fiind atât de asemănători cu ai lui Ralston.

– Aș putea să-i iubesc.

Callie zâmbi.

– Bine. Așa și trebuie.

– Dar dacă locul meu nu e aici? Nu le semăn deloc. Și dacă locul meu nu e totuși nicăieri în altă parte?

Callie o ținu pe fată în brațe, în vreme ce Juliana se gândi la acele întrebări – ale căror răspunsuri aveau să-i hotărască viitorul.

Iar în lungile momente în care stătură împreună, Callie își dădu seama că numai Ralston o putea face pe Juliana să vadă că locul ei de drept era aici.

Trebuia să-l găsească.

Capitolul 15

– Juliana nu merita dojana ta.

Ralston, aflat lângă marea fereastră care dădea spre grădinile din spate ale reședinței Ralston, se răsuci și întâlni privirea albastră a fratelui său geamăn.

– L-a făcut idiot pe maestrul ei de dans.

– Sincer să fiu, n-a greşit prea tare.

Nick traversă camera de lucru şi îi oferi lui Ralston un pahar cu scotch, pe care acesta îl acceptă bucuros. Cei doi rămaseră tăcuţi la fereastră, urmărind razele soarelui jucându-se printre frunze, aruncând umbre pestriţe peste grădina verde luxuriantă.

După câteva clipe, Ralston se uită la Nick.

– Îi iei apărarea?

– Deloc. Dar reacţia ta a fost exagerată. Este mult mai delicată decât pare.

Ralston luă o înghiţitură mare de scotch.

– Având în vedere privirea ucigătoare pe care mi-a aruncat-o, nu sunt atât de sigur că are ceva delicat în ea.

– N-ai vrea să-mi spui ce te-a enervat?

– Nu, rosti Ralston.

Nick plecă de lângă fereastră şi se îndreptă spre un fotoliu mare aflat lângă şemineu. După ce se aşeză, sorbi din băutură şi aşteptă. Privirea pe care Ralston i-o aruncă peste umăr fratelui său l-ar fi făcut pe un bărbat mai slab de înger să iasă fugind din cameră. În schimb, Nick se tolăni în fotoliu şi spuse:

– Se pare că, după ce ne-ai văzut valsând pe mine şi pe Lady Calpurnia, ţi-ai ieşit brusc din fire.

– E cam exagerat ce spui.

– Nu cred că este, Gabriel. L-ai îngrozit pe pianist, l-ai concediat pe instructorul de dans şi ai făcut-o pe sora ta să-şi ia zborul din cameră, ca să nu mai vorbim de insinuarea că nu m-am purtat ca un gentleman.

– Vrei să spui că nu flirtai necuviincios cu acea lady? rosti Ralston pe un ton aproape arţăgos.

– Dacă am flirtat? Da. Necuviincios? Nu.

Ralston privi din nou grădina. Fireşte că Nick nu flirtase necuviincios.

Pe măsură ce se maturizaseră, cei doi gemeni o luaseră pe căi total diferite pentru a evada de sub influenţa mamei lor, care distrusese cu multă minuţiozitate reputaţia familiei Ralston. În vreme ce Gabriel fusese încântat să trăiască după moralitatea îndoielnică a înaltei societăţi în privinţa relaţiilor cu femeile, Nick o evitase cu totul, petrecând aproape un deceniu pe continent,

cufundat cu totul în pasiunea lui pentru antichități. Firește, fratele lui avusese și el parte de numeroase femei, dar Ralston nu știa ca Nick să se fi atașat suficient de vreuna în public, astfel încât să stârnească fie și cea mai mică bârfă. Rezultatul? Femeile îi vânau pe ambii frați, dar din motive total diferite. Ralston era un binecunoscut libertin; Nick era gentlemanul perfect.

– De fapt, am vorbit despre tine, adăugă Nick, atrăgând o privire surprinsă din partea fratelui său. Mai tânărul St. John profită de ocazie pentru a îndrepta lucrurile în direcția dorită. Spune-mi ceva. De unde știe Lady Calpurnia că tu cânți?

Urmă o pauză în vreme ce Ralston reflectă la întrebare.

– Cânt la ce?

– La pian, rosti Nick de parcă ar fi vorbit cu un copil.

– Nu știu.

Nick oftă adânc.

– Poate tu vrei să eviți asta, dar e evident, Gabriel. Singurul mod de a ști că tu cânți... că ești un virtuoz, după cum s-a exprimat... este că te-a văzut cântând. Și nu cred că eu te-am văzut vreodată cântând în afara dormitorului tău. Nu este tocmai un obicei cu care un marchiz să se laude pretutindeni.

Se opri, așteptând ca fratele lui să vorbească. Fiindcă Ralston nu zise nimic, Nick continuă:

– Deci, ți-ai făcut-o metresă.

– Nu! Răspunsul lui Ralston fu scurt și virulent. Se răsuci spre fratele lui, cu mușchii încordați de o violență abia stăpânită. Nu este metresa mea. Și îl voi provoca la duel pe următorul bărbat care mai face o asemenea speculație. Indiferent cine este acela.

Amenințarea era clară. Fu rândul lui Nick să fie surprins. Clipi.

– Bine. M-am lămurit. Mărturisesc că sunt fericit să aud asta. Sperasem că nu-și va ceda onoarea atât de ușor.

Când Ralston nu răspunse, încruntându-se în schimb la fratele lui, Nick continuă:

– Înțelegi, desigur, că nu e genul de femeie cu care tu te încurci de obicei.

– Nu m-am încurcat cu ea.

– Nu, firește că nu. Nick flutură o mână și rosti precaut: E destul de neobișnuit din partea ta să te repezi la mine de două ori în aceeași zi din pricina unei femei.

– Încerc să-i mențin reputația intactă. Pentru că este neîndoios legată de a Julianei. Nu putem risca să-și găsească vreo bârfă drum spre ușa noastră, zise Ralston încercând să-l abată pe Nick de la subiect.

– Înainte, nu prea îți păsa de reputația nimănui, rosti Nick cu grijă.

– Înainte, nu aveam o soră.

Nick ridică neîncrezător din sprânceană.

– Nu cred deloc că e vorba de Juliana. Cred că este vorba de Lady Calpurnia. Și cred că rișți mai mult decât reputația ei.

– Nu trebuie să crezi că e necesar să-i aperi reputația față de mine, Nick. Ai văzut ce privire mi-a aruncat înainte de a se duce după Juliana. N-aș fi surprins să fi fost ultima dată când am văzut-o pe Lady Calpurnia Hartwell.

– Și ai fi fericit cu o astfel de turnură a evenimentelor?

– Desigur.

– Atunci, ar fi în regulă să-i fac curte?

Cuvintele fură pentru Ralston ca o lovitură fizică. Se încordă, îngustându-și ochii când văzu privirea amuzată și atotcunoscătoare a fratelui său.

– Văd că n-ar fi în regulă. Interesant.

– Mergi prea departe, Nick.

– Probabil. Dar cineva trebuie să-ți amintească adevărul.

– Care-i acela?

– Calpurnia Hartwell nu este genul tău de femeie, Gabriel.

– Și ce gen de femeie este?

– Genul care vrea iubire.

– Iubire, scuipă Ralston cuvântul. Callie știe că nu e cazul să creadă în povești cu zâne. Nu ajungi la vârsta ei fără să pricepi că iubirea este o scorneală pentru netoți.

– Așadar, Callie? întrebă Nick.

– Ai noroc că nu-ți trag o mamă de bătaie acum, mârâi Ralston.

– Hm, replică Nick evaziv. Susținu câteva clipe privirea fratelui său, după care se ridică și se îndreptă spre ușă. Ajuns acolo,

se răsuci spre el. Spune-mi un lucru. Adevărul de data aceasta. Vrei să pui mâna pe ea?

„Da."

– Nu, pufni Ralston. De ce naiba aș dori o asemenea creatură banală, și-o mironosiță? „Nu atât de banală, nu chiar mironosiță" Ralston alungă gândul. M-ai văzut vreodată să fiu atras de o femeie ca ea? Am nevoie de ea pentru Juliana. Asta-i tot. Nu-i vina mea că fata mă consideră atrăgător.

Nick dădu din cap la auzul acestor cuvinte, apoi deschise ușa, care fusese întredeschisă, dând-o la iveală pe Callie, care se afla acolo, cu ochii mari și chipul palid. Dacă Ralston n-ar fi fost în stare să-și controleze reacțiile atât de bine, ar fi înjurat violent.

Era evident că ea îl auzise.

După ce toate gândurile legate de Juliana îi dispărură din minte, Callie se uită de la un frate la celălalt și deschise gura pentru a vorbi, simțind că trebuia să spună ceva.

Firește, nu era nimic de zis. Ralston spusese suficient.

Trase adânc aer în piept, cuvintele părând să răsune în jurul ei. „De ce naiba aș dori o asemenea creatură banală, și-o mironosiță?" Bine. Măcar acum știa adevărul. Cu siguranță, trebuia să existe o anumită consolare în asta.

Deloc deocamdată, desigur, dar... cu siguranță, la un moment dat... cândva, în viitor... cuvintele lui dureau ca o lovitură fizică. Iar apoi, simți furia învolburându-se în jurul ei ca o furtună aprigă, bine-venită.

Și nu-și dori nimic altceva decât să-l lovească și ea pe acest individ arogant, care nu părea deloc a fi un gentleman.

– Ei bine, rosti ea pe un ton sarcastic în vreme ce intra pe ușă pentru a-l înfrunta pe Gabriel, pari a avea o părere exagerat de bună despre dumneata, milord.

Două sprâncene negre ca tușul se ridicară la auzul cuvintelor ei și, fără ca ea să-și ia privirea de la marchiz, îl auzi pe Nick tușind surprins și zicând:

– Cred că mă duc s-o caut pe Juliana. Poate că sora mea e într-o stare de spirit mai bună decât fratele meu.

Făcu o plecăciune adâncă deși Callie îl ignora, apoi părăsi încăperea închizând încet ușa în urma lui.

Sunetul uşii închise o puse pe Callie în mişcare.

– Cum îndrăzneşti?

Gabriel se apropie de ea.

– N-am vrut să...

Ea ridică o mână pentru a-i reteza cuvintele.

– Ai stricat lecţia de dans a surorii tale, ca să nu mai vorbim de restul după-amiezii.

El se opri, surprins de schimbarea subiectului.

– Mai degrabă ea a făcut-o, nu crezi?

– Nu, cred că tu i-ai stricat-o. Şi ei, şi nouă. Îşi îndreptă umerii. Şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă ţi-ai aminti că, din moment ce ai nevoie de mine pentru Juliana, ar fi bine să te ţii departe de lecţiile noastre înainte de a se mai alege praful de vreuna dintre ele.

El clipi la auzul cuvintelor aspre, apoi spuse cu răceală:

– Părea că te distrai.

Ea îşi ridică sfidătoare bărbia.

– De fapt, chiar mă distram. Păcat că după-amiaza s-a terminat atât de brusc. Îl privi de sus, vreme de câteva clipe, înainte de a se răsuci pe călcâie pentru a ieşi din cameră. Degetele abia îi atinseseră mânerul uşii când se întoarse iarăşi spre el. Îi datorezi scuze surorii dumitale.

El pufni.

– Pentru ce?

– Este tânără şi singură, şi îngrozită că te va dezamăgi, Lord Ralston. Poţi să spui orice vrei despre mine, dar încearcă să nu uiţi că ea este delicată. Şi are nevoie de dumneata.

– Nu sunt un monstru.

Ea zâmbi fără ca el să vadă.

– Nu. Fireşte că nu.

El avu impresia clară că ea nu era convinsă de aceste cuvinte. Apoi, ea se răsuci din nou spre uşă, dând să iasă, dar el vorbi, cuvintele lui zburând prin încăpere:

– Este şi el unul dintre lucrurile de pe lista ta?

– Poftim?

– Nicholas, Callie. Este şi el pe lista ta? „Numărul trei: să pun mâna pe St. John"?

Callie făcu ochii mari.

– Crezi că l-am pus pe fratele tău pe listă?

– Exact asta cred. Ochii lui licăriră de un sentiment abia reținut, pe care ea nu-l putu identifica. L-ai pus?

Nu se putu abține să nu izbucnească în râs la auzul ridicolelor întrebări.

– Nu, Ralston, nu l-am pus. Te asigur că, dacă pe lista mea s-ar fi aflat cucerirea cuiva, acela n-ar fi fost fratele tău.

– Cine ar fi fost?

„În ciuda oricărei rațiuni, ai fi tu, netotule."

– Am încheiat această conversație.

Callie dădu să se răsucească iarăși spre ușă. Apoi, într-o clipită, el fu lângă ea, înșfăcându-i ferm mâna, întorcând-o pe Callie spre el. Căldura pielii lui fu ca un șoc ce o străfulgeră, dar se lupta să-l ignore.

– Eu n-am încheiat.

– Lord Ralston, rosti Callie cu ochii scânteind de furie dezlănțuită, pari să trăiești cu impresia greșită că eu sunt la cheremul capriciilor dumitale. Dă-mi voie să te lămuresc cum stau lucrurile. Cu siguranță ești obișnuit să le poruncești servitorilor și familiei după bunul-plac. Însă eu nu fac parte din nici una din aceste categorii. Și, cu toate că oi fi eu banală, mironosiță și bleagă, m-am săturat să-mi poruncești ce să fac. Plec!

El se legănă pe călcâie la vederea mâniei ei.

– N-am zis niciodată că ești bleagă. N-ai nimic pasiv în tine.

Cu o smucitură, ea își desprinse mâna din strânsoarea lui, își ridică privirea furioasă spre el și, timp de o secundă, el crezu că avea să-l lovească.

Când ea se răsuci pe călcâie și întinse mâna spre mâner, el își propti o palmă de mahonul rece, împiedicând-o să iasă.

– N-oi fi tu servitoarea mea și nici nu faci parte din familie, dar, Calpurnia, noi doi avem o înțelegere.

Ea îngheță la auzul cuvintelor, privirea rămânându-i ațintită asupra mâinii lui.

– Eu mi-am ținut partea de învoială.

– Comportamentul Julianei din după-amiaza aceasta spune altceva.

– O, te rog, pufni Callie. Amândoi știm că e pregătită.

– Nici vorbă să știu așa ceva. Eu voi judeca dacă e pregătită sau nu.

– N-au existat asemenea stipulări atunci când am discutat această înțelegere.

– Și nici *n-au fost* explicit respinse. Așa că le fac acum. Ai căpătat ce ai cerut. Sau ai uitat?

Acele cuvinte îi trimiseră un fior pe șira spinării. El se afla în spatele ei, iar ea simți pe gâtul gol sărutarea caldă a respirației lui stârnindu-i un val de fierbințeală în trup.

– N-am uitat.

Cuvintele ieșiră spontan, iar ea închise ochii. El puse o mână pe brațul ei și, fără să o strângă de fapt deloc, o întoarse cu fața spre el. Când el îi întâlni privirea, furia din ochii ei dispăruse, fiind înlocuită de ceva mult mai complex.

– Nici eu. Și nu pentru că n-am încercat.

Înainte ca ea să apuce să reflecteze la semnificația cuvintelor lui, el își lipi gura de a ei, împiedicând-o să se mai gândească la orice.

– Am încercat să uit acel sărut... și drumul cu trăsura... și clubul de scrimă... dar se pare că ți-ai găsit un loc stabil... în amintirea mea.

În vreme ce vorbea printre sărutări lungi, pătimașe, care îi răvășeau simțurile, o conduse pe Callie prin camera de lucru, spre un fotoliu mare aflat lângă șemineu. Îngenunchind în fața ei, îi cuprinse obrazul cu mâna lui caldă, puternică și o privi mistuitor în ochi. Clătinându-și capul de parcă n-ar fi priceput prea bine ce se întâmpla cu el, o sărută din nou, mârâind înfundat. Mâinile ei își croiră drum prin părul negru și des, în vreme ce el îi prinse între dinți buza inferioară, mușcând și gustând până când ea crezu că avea să piară din pricina intensității senzațiilor. Gemu, iar el răsplăti acel sunet sărutând-o și mai pătimaș, dându-i tot ce-și dorise ea.

El curmă sărutul când una din mâinile lui își croi drum pe sub jupoane, mângâindu-i interiorul pulpei. O lipi de el, trecându-și buzele peste obrazul ei până la bucla urechii, gustând, și mușcând, și lingând în timp ce-i vorbea, cuvintele scandaloase fiind mai mult senzație decât sunet.

– O piele atât de catifelată... spuse el în vreme ce degetele mângâiau interiorul coapselor ei, făcând-o să înnebunească de dorință pe când fierbințeala trupurilor lipite devenea din ce în ce mai mare. Mă întrebam cum se simte aici... Își schimbă poziția pentru a ajunge mai bine mai sus, atât de aproape de locul unde ea îl dorea cel mai mult. Acum, că știu... o să fiu copleșit de gândul cum aș simți această piele catifelată și minunată lipită de a mea...

Depuse un sărut blând, lung, pe gâtul ei, în vreme ce mâna lui urca tot mai sus, mai aproape de miezul ființei ei.

Trecându-și mâinile peste pieptul și umerii lui, nerăbdătoare să-l simtă, Callie suspină, zvârcolindu-se lipită de el, disperată să-i simtă mâinile în acel loc secret, întunecat, pe care abia de curând ajunsese să-l înțeleagă. El zâmbi cu buzele lipite de gâtul ei, retrăgându-se intenționat, coborându-și ușor degetele pe picioarele ei. Se îndepărtă de ea. Iar ea deschise ochii.

– Nu plec nicăieri, împărăteaso, rosti el cu un zâmbet răutăcios. Vreau doar să te văd mai bine.

Înainte ca ea să priceapă pe deplin semnificația cuvintelor lui și să se lupte să se ridice, el îi ridicase și mai sus fustele.

– Nu... spuse ea jenată numai la ideea că el ar putea dori să *vadă* un loc atât de intim.

El se întinse, punându-și o mână pe gâtul el și trăgând-o mai aproape, pentru a o săruta cu patimă. Când ea se sprijini din nou, lipsită de vlagă, de el, o eliberă din îmbrățișare și rosti:

– O, ba da, împărăteaso. Îi ridică fustele sus pe picioare și iarăși îi despărți cu blândețe coapsele, trecându-și mâinile puternice, cunoscătoare, peste pielea de-acolo. Atât de fină și de catifelată, murmură el depunând sărutări blânde, umede în spatele unui genunchi, și deschizându-și o cale caldă și amăgitoare în sus pe picior, păcălind-o să se deschidă încă o dată. Callie închise ochii pentru a alunga viziunea lui păcătuind cu ea, dar nu-l putu refuza atunci când el îi ceru s-o facă – era complet sub controlul lui, victimă a atacului său pasional.

Ajungând între coapsele ei, se dădu îndărăt, minunându-se de buclele întunecate și strălucitoare care îi străjuiau miezul. Când își coborî încet degetele prin părul moale, ea se simți străbătută de un șoc. Ochii i se deschiseră și îi întâlniră pe ai lui, care aveau

pleoapele grele. El vorbi, iar vocea lui se scurse prin ea în vreme ce degetele lui se jucau la intrarea în trupul ei.

– Mi-am imaginat acest moment, noaptea târziu, în intimitatea dormitorului meu. M-am gândit la tine în felul ăsta, deschisă pentru mine... cu totul a mea.

Cuvintele lui fură ca un foc lichid ce goni prin tot corpul ei.

– Mi-am imaginat cum te atingeam aşa... deschizându-te, mângâindu-te...

În timp ce vorbea, gesturile lui reflectară cuvintele, despărţindu-i pliurile delicate, mângâindu-i umezeala caldă. Ea icni simţind atingerea, ridicându-şi buzele spre el, rugându-l în tăcere să-i dea mai mult. Cu vârful degetului, el dădu ocol miezului fierbinte şi o urmări în vreme ce şocul acelei senzaţii o străbătea precum focul lichid.

Ea se apropie din nou de el, dar, de data aceasta, el îşi desprinse mâinile de trupul ei... de locul unde lumea părea să înceapă şi să se sfârşească, iar ea ţipă dezaprobatoare. Vreme de o clipă, se gândi că aşa se va încheia, dar el îşi lipi cu blândeţe buzele de locul unde coapsa i se întâlnea cu pântecul.

Când îşi înălţă capul, spuse:

– Tu te atingi, iubito?

Îşi trecu degetul prin fierbinţeala umedă a trupului ei. Callie închise strâns ochii la auzul întrebării... Nu putea vorbi... nu-i putea răspunde... nu-i putea întâlni privirea întunecată de pasiune stăpânită. Însă el nu avea de gând s-o lase să scape.

– Împărăteaso, o dezmierdă el, rostindu-i porecla în vreme ce un deget se juca la intrarea în ea. Răspunde-mi. O faci?

Cuvintele erau o şoaptă uşoară, un sunet desfrânat şi păcătos la care ea nu putea răspunde. La care nu putea să *nu* răspundă.

Dădu din cap prinzându-şi buza cu dinţii într-un mic scâncet, roşeaţa invadându-i grăbită obrajii, un amestec de pasiune şi ruşine în vreme ce dinţii lui albi scânteiară, iar degetele îşi reluară mângâierea insuportabilă.

– Aici? Cuvântul fu urma unui sunet mângâind pielea sensibilă a coapselor pe când el vârî un deget adânc în ea şi îşi puse degetul mare pe locul strâmt care o făcea să ia foc. Te atingi aici?

Ea icni:

– Da!

Un al doilea deget se alătură primului, frecând-o chiar în inimă, trimițându-i valuri de plăcere prin corpul care nu se mai afla sub stăpânirea ei. Ci sub a lui. Așa cum ea știuse întotdeauna că va fi.

– La ce te gândești când te atingi aici?

Rosti cuvintele cu gura lipită de pielea ei, în timp ce coborî spre locul unde mâinile lui îi răpiseră capacitatea de a gândi. Își mușcă buza – nu-i putea spune, nu putea răspunde.

El depuse un sărut blând pe pântecul rotunjit, ridicându-și privirea spre ea.

– Împărăteaso...

Tonul lui era ispititor, făcând-o să-și dorească să-i spună orice – totul.

Degetele lui pătrunseră mai adânc, împingându-se, mângâind-o, degetul lui dând ocol micului cerc de foc care îi făcea sângele să gonească prin vene. Se arcui spre el, dorindu-și mai mult când degetele lui se retraseră. Desfăcându-și picioarele mai larg, scânci când nu-i mai simți atingerea, după care icni când el sufla în părul moale care îi acoperea miezul fierbinte, alungându-i din cap orice gând coerent.

– Iubito... rosti el pe un ton leneș și, dacă n-ar fi deslușit respirația lui precipitată, ar fi crezut că el era cu totul nepăsător față de ceea ce se petrecea.

Degetele lui mari despărțiră din nou pliurile miezului ei și, vreme de o clipă, ea se luptă, jenată de gestul lui, torturată de interesul lui pe când el își ridică privirea pe trupul ei și o întâlni pe a ei – în pătrunzătorii lui ochi albaștri citindu-se o promisiune pe care ea n-o pricepu pe deplin, dar pe care dorea cu disperare ca el s-o respecte.

– Callie...

Respirația lui îi atinse miezul, fierbinte și sensibil.

– Eu...

Cuvintele îi scăpară în vreme ce el sufla cu fermitate spre ea – un curent rece care tachina exact locul unde părea să i se concentreze plăcerea. Icni. O ucidea.

– La cine te gândești?

Ea nu mai putu suporta.

– La tine.

Cuvântul se sfârşi cu un ţipăt când gura lui o răsplăti pentru sinceritate. Senzaţia gurii lui lipite de ea o răscoli pe Callie. Mâinile ei se încleştară în părul lui în vreme ce limba lui o mângâia, scăldând pielea moale şi umedă din interiorul pliurilor, gustându-i căldura jilavă cu mici mişcări circulare care ameninţau să-i taie respiraţia şi s-o înnebunească de-a binelea. Suspină de plăcerea pe care el i-o oferea, săltându-se pentru a se lipi de el, cerând cu îndrăzneală mai mult, deşi un val de ruşine o invada.

Când limba lui găsi mugurele umflat şi dureros din miezul ei şi îi dădu roată, trimiţându-i un val de plăcere prin tot trupul, Callie îi strigă numele şi se agăţă de umerii lui în încercări simultane şi contradictorii de a se îndepărta de el şi de a se ridica spre el. Drept răspuns, el o apucă ferm de şolduri, ţinând-o nemişcată, pe când buzele lui se strânseră pe locul ei secret şi sorbiră, aducând-o pe culmile plăcerii cu gura lui experimentată.

– Nu... Callie gâfâi clătinând din cap împotriva puternicelor sentimente care o invadau. Gabriel... opreşte-te...

El o ignoră, intensificând mişcările, ridicând o mână pentru a vârî un deget abil adânc în ea, ca să provoace şi mai multă ploaie dulce din ea. Iar apoi, ca şi cum ar fi ştiut exact ce-i trebuie trupului ei, începu să se mişte mai repede, degetele şi gura lui fiind la un unison perfect, alungând orice gând, aducând un val de pasiune şi de plăcere nestăpânite. Apoi, chiar când ea crezu că nu mai poate suporta, valul ajunse la apogeu, iar Callie se sfărâmă, incapabilă să facă altceva decât să cedeze senzaţiilor, strigându-i numele în timp ce lumea se prăbuşea în jurul ei.

Gura lui se îmblânzi lipită de ea, degetele lui alinând-o în vreme ce ea devenea conştientă de camera din jur, de faptul că era zi. El îşi înălţă capul şi o privi cu atenţie pe când ea deschise ochii şi îi întâlni privirea plină de pasiune şi de satisfacţie, şi de ceva ce ea nu putu identifica. Întinzându-se spre ea, puse stăpânire pe gura ei cu o intensitate sumbră, pe care ea nu o recunoscu – simţi sărutul mai mult ca pe o arsură cu fierul înroşit decât ca pe o mângâiere.

Îndepărtându-se, el rosti cu voce aspră:

– Mă vrei.

Cuvintele străpunseră ceața senzațiilor care o copleșiseră, iar ea încremeni pe dată. Cu o claritate perfectă, ea recunoscu sensul cuvintelor lui. Nu pasiunea îl determinase să facă dragoste cu ea în camera lui de lucru, în plină zi, ci mai degrabă nevoia de a dovedi ce poate – ea nu era altceva decât un premiu de câștigat.

El n-o dorea... firește că n-o dorea. Era banală și mironosiță.

Gândul o străbătu ca un curent dureros, iar Callie îl împinse cu toată forța, dezechilibrându-l, brusc disperată să scape de gura lui și de mâinile lui, și de căldura lui. Se ridică, își aranjă haotic fustele în vreme ce trecu pe lângă el și se grăbi spre ușă, îndepărtându-se.

– Callie... rosti el ridicându-se și urmând-o.

Ea se răsuci când își auzi numele și, surprinsă să-l vadă atât de aproape, întinse o mână de parcă ar fi putut să-l împiedice să se apropie și mai mult. Ca și cum l-ar fi putut împiedica să intre și mai mult în inima ei. *De parcă n-ar fi fost prea târziu pentru asta.*

Cu părul ciufulit, cu eșarfa desfăcută, cu vesta descheiată, Ralston arăta din cap până în picioare precum tabloul unui dezmăț. În acel moment nu putea exista nici o îndoială că Gabriel St. John, marchiz de Ralston, era un desfrânat notoriu. Cu siguranță avusese interludii asemănătoare cu nenumărate alte femei – probabil pentru a-și dovedi același lucru. Callie clătină dezamăgită din cap. Era atât de evident că ea nu însemna nimic pentru el. *Cum de nu-și dăduse seama de asta?!*

„Pentru că n-ai vrut să vezi. Tu ești Selena. Blestemată să iubești un muritor care doarme somnul etern." Închise ochii la acest gând, dorindu-și ca lacrimile să nu-i curgă. Cel puțin nu înainte de a ieși din cameră. Din casa lui.

El își ridică o sprânceană arogantă, respirația lui aspră răsunând în jurul lor.

– Negi asta?

Durerea izbucni, iar ea nu o mai putu ascunde. Când vorbi, vocea i se auzi șoptit.

– Nu neg asta. Mereu ai fost tu. Ea îi urmări reacția la auzul cuvintelor, îl urmări pricepând adevărul lor. Apoi, spuse: Îmi doresc să fi fost altcineva.

Astea fiind zise, se răsuci şi – la naiba cu mândria! – o luă la fugă.

Încremenit, el o urmări îndepărtându-se. Când auzi uşa de la intrarea în casă închizându-se în urma ei, înjură aprig, sunetul pătimaş răsunând în toată încăperea.

Mult mai târziu, Ralston se aşeză la pian, dorindu-şi ca acel instrument să-şi îndeplinească sarcina pe care o avusese întreaga lui viaţă – să-l facă să uite. Cântă cu vigoare, cu o forţă care scoase sunete năvalnice din instrument. Notele curgeau repezi şi furioase, degetele zburându-i pe clape în vreme ce el închise ochii şi aşteptă ca muzica să i-o alunge pe Callie din minte. „Mereu ai fost tu."

Muzica îl învălui, întunecată şi otrăvită, biciuindu-i simţurile în timp ce zăbovea pe clapele din registrul inferior, revărsându-şi sentimentele în cântec. Muzica, dureroasă şi lirică, îl pedepsea, amintindu-i iarăşi şi iarăşi de expresia de pe chipul lui Callie, atât de rănită, atât de îndurerată înainte de a fugi din casă. Înainte de a fugi de el.

„Îmi doresc să fi fost altcineva."

Înjură, iar sunetul fu înghiţit de pian. Cu toate astea, răspunsul ei rece – pe care îl meritase cu vârf şi îndesat – îl lăsase mistuit de dorinţa de a o poseda. De a-şi pune pecetea pe trupul ei.

El o împinsese spre limitele cunoaşterii sinelui ei, a trupului ei, a sentimentelor ei. Ştiuse ce face, simţise că mergea prea departe. Dar nu s-ar fi putut opri nici dacă ar fi vrut. Fusese la fel de prins ca şi ea în vâltoarea momentului. Şi dacă ar fi intrat însuşi regele în odaie, lui Ralston i-ar fi fost foarte greu să se oprească.

Acest adevăr îl şocă, iar degetele i se opriră pe clapele pianului. Clătină din cap de parcă ar fi putut să o alunge din minte. Ce era cu această femeie? Această femeie banală, modestă, pe care, înainte, n-o băgase niciodată în seamă. „Acum, nimic la ea nu mai e banal sau modest."

Iar el se ura pentru că o descrisese astfel.

Nu... Lady Calpurnia Hartwell se făcea remarcată într-un mod spectaculos – ceva cu totul nou şi complet diferit de oricare femeie pe care o cunoscuse înaintea ei. Şi îmbătătoarea

combinație dintre curiozitatea ei inocentă și feminitatea ei fusese cea care îl determinase să se poarte în felul acela.

O dorea. Visceral. Așa cum nu dorise nici o altă femeie înainte de ea.

Firește, n-o putea avea.

Nick avusese dreptate. Callie voia iubire. Ralston știuse asta de la bun început – ea nu-și ascunsese încrederea în puterea sentimentelor, credința de neclintit. Se opri din cântat, întrebându-se cum ar fi să creadă cu atâta forță în puterea dragostei de a face bine. De a aduce fericire.

Clătină din cap și se aplecă adânc peste clapele pianului. Nu văzuse niciodată această latură a dragostei. Văzuse doar durerea provocată, durerea care îți zdrobea sufletul când iubirea îți era luată. În minte îi veni amintirea tatălui său declarându-și iubirea nepieritoare pentru soția lui. O soție care își lăsase baltă îndatoririle de soție și de mamă și plecase fără să se uite îndărăt. De două ori.

Cam asta era dragostea nepieritoare.

Înjură cu poftă. Poate că nu era de acord cu părerea lui Callie despre iubire, dar asta nu însemna că avea dreptul să fie atât de lipsit de scrupule față de ea. Nu nega plăcerea pe care o simțise în brațele ei în acea după-amiază, dar recunoștea că purtarea lui fusese inacceptabilă. Ea merita ceva infinit mai bun.

Își va cere scuze. Chiar dacă nu-și regreta absolut deloc gestul.

Continuă să cânte, notele crescând încet ca tonalitate, mai contemplative, reflectând starea de spirit a stăpânului lor.

Câteva minute mai târziu se auzi o bătaie la ușă, iar Ralston se opri din cântat, răsucindu-se pe bancheta pianului pentru a privi spre ușă. Vreme de o fracțiune de secundă, se întrebă dacă nu era posibil să se fi întors Callie, dacă nu cumva ea era, așteptând permisiunea lui pentru a intra.

– Intră!

Ușa se deschise, iar el o văzu pe femeia a cărei siluetă se contura în prag, luminată de lămpile strălucitoare de pe coridorul din spatele ei. Sora lui.

Părea invadat de femei care meritau scuzele lui.

– Juliana, intră. Se ridică şi luă o cutie cu iască pentru a aprinde repede un sfeşnic aflat în apropiere, făcându-i semn spre un fotoliu aflat lângă şemineul mare din încăpere. N-am băgat de seamă că s-a întunecat atât de tare.

– E destul de târziu, rosti Juliana încet, aşezându-se şi aşteptând ca el să aprindă alte câteva lumânări şi să se aşeze în faţa ei.

Când deschise gura pentru a vorbi, el îi tăie elanul ridicând o mână.

– Te rog, dă-mi voie să-mi cer scuze. Ochii ei se lărgiră în vreme ce el adăugă: N-ar fi trebuit să-mi ies din fire.

Un zâmbet trecu peste chipul ei.

– Se pare că ieşitul din fire este un alt lucru pe care îl avem în comun, frate.

Un colţ al gurii lui se arcui.

– Aşa se pare.

Juliana suspină şi se relaxă în fotoliu.

– Am venit să *fare la pace*.

Gabriel îşi întinse picioarele şi se lăsă pe spate, zâmbind la auzul surorii lui vorbind în italiană.

– Mi-ar plăcea foarte mult să ne împăcăm.

Ea îi întinse un pachet măricel, înfăşurat în hârtie maro.

– În Italia, avem o expresie când facem un dar după o ceartă – este o ramură de măslin.

El acceptă pachetul.

– La fel e şi în Anglia.

Ea râni.

– E plăcut să ştii că unele lucruri nu se schimbă.

– Aş zice că ai avut parte de suficiente schimbări în ultima vreme.

Ea îşi plecă uşor capul.

– După cum spui. Privirea ei poposi pe pachet. Nu eşti curios să vezi darul?

Gabriel îşi coborî privirea spre pachetul înfăşurat şi legat cu grijă pentru a-i proteja cât mai bine conţinutul, descoperind că era foarte curios. Cât de mult trecuse de când primise ultima oară un dar? Un cadou de la cineva care nu aştepta nimic în schimb. Privindu-şi sora, remarcă nerăbdarea de pe chipul

ei – speranța evidentă că el se va bucura de ceea ce se afla în pachetul simplu, învelit în hârtie maro.

Da. Era foarte curios. Rupse hârtia și sfoara care lega pachetul și le îndepărtă. Răsucind cartea în mâini, aprecie faptul că se gândise la el.

– De unde ai știut că am o pasiune pentru Mozart?

Ea zâmbi.

– Am și eu un dormitor în casa asta. Nu a fost greu să-ți recunosc compozitorul preferat.

El își trecu respectuos degetele peste coperta din piele.

– O să încep s-o citesc în seara asta. Îi întâlni privirea serioasă. Mulțumesc, Juliana.

Ea îi zâmbi timid.

– Cu drag. Mă bucur că îți place.

– Îmi place. Foarte mult.

El se minună de faptul că această fată care trecuse prin atâtea, care se pomenise livrată ca un colet la ușa unui străin aflat la două țări distanță, se gândise să-i cumpere un cadou.

– Eu n-am nici un cadou pentru tine.

Ea râse.

– Sigur că n-ai. De ce-ai avea? Fiindcă el nu păru capabil să găsească un răspuns potrivit, ea adăugă: Suntem o familie. Așa se procedează într-o familie, nu?

El rămase gânditor câteva clipe.

– De fapt, habar n-am dacă așa se procedează într-o familie. A trecut mult timp de când n-am mai avut pe nimeni în afară de Nick.

Juliana se gândi la cuvintele lui.

– Adevărat. Foarte bine. Luăm acum decizia că așa se procedează într-o familie? Cel puțin, în familia *noastră*?

– Pare o idee grozavă.

Juliana bătu repede din palme și zâmbi larg.

– Excelent! Adăugă pe un ton lejer: Știi, milord, că mi-am dorit mereu un frate care să mă răsfețe?

El râse văzându-i inocența prefăcută.

– Serios? Îți pot sugera să discuți despre această dorință anume cu Nick?

Făcu ochii mari la auzul remarcii lui, după care izbucni în râs.

– Cred că e o idee minunată! Coborându-şi vocea la nivelul unei şoapte conspirative, rosti: Crezi că va fi foarte extravagant?

– Cu siguranţă, se poate spera.

– Sigur că pot spera!

Câteva minute îndelungate, rămaseră într-o tăcere amicală, Juliana urmărindu-l pe Gabriel răsfoind cartea. În cele din urmă, el îşi ridică privirea şi spuse:

– Când ţi-ai găsit timp să cumperi asta?

Juliana îşi flutură mâna şi zise:

– Cu câteva săptămâni în urmă, eu, Callie şi Mariana eram pe Bond Street şi am descoperit o librărie acolo – acea carte era foarte recomandată –, iar Callie a considerat că ar fi un cadou excelent pentru tine.

El încremeni când ea pomeni de Callie.

– Serios?

Juliana dădu din cap.

– Consider că dă sfaturi excelente. Văzându-l că îşi schimbă poziţia în fotoliu şi nu spune nimic, ochii ei se îngustară intuitivi, iar ea rosti: Pari vinovat, frate.

Gabriel îşi feri privirea, aţintindu-şi ochii asupra sfeşnicului pe care îl pusese în apropiere, ceva mai devreme.

– Am făcut o treabă excelentă mai devreme, reuşind s-o pun pe fugă. Îmi imaginez că este destul de... vexată din cauza mea, în acest moment.

– A, rosti ea pe un ton cunoscător şi zeflemitor. Vrei să spui că monsieur Latuffe n-a fost singurul *idiota* de aici, în această după-amiază.

Un colţ al gurii lui Ralston se arcui de amărăciune.

– Nu. Se pare că nu. Se relaxă în fotoliu. Ştii, nu cred că mi-a vorbit vreodată cineva în felul ăsta.

Un zâmbet apăru pe chipul fetei.

– De multă vreme aveai nevoie de o soră, milord.

El se gândi la cuvintele ei.

– Cred că s-ar putea să ai dreptate.

– Callie e diferită de alte femei, zise Juliana depășind cu totul limitele. Este mereu extrem de dornică să facă tot ce trebuie pentru a îndrepta un lucru.

Prin fața ochilor lui trecu o viziune: Callie stând în pragul ușii de la camera sa de lucru, atât de evident rănită de cuvintele auzite din întâmplare, dar, cu toate astea, preocupată s-o apere pe Juliana în fața lui – să-i spună exact unde întrecuse limitele comportamentului frățesc. De parcă mândria ei ar fi fost cumva mai puțin importantă decât fericirea Julianei.

Când își îndreptă din nou atenția spre sora lui, o văzu aruncându-i o privire înțelegătoare.

– Văd că și tu ai observat asta.

– Da. Este cu adevărat remarcabilă.

– Poate că ar trebui să-ți ceri scuze pentru...

Își flutură o mână, căutând cuvântul.

– Idioțenia mea?

Ea surâse.

– Dacă vrei.

El își schimbă poziția în fotoliu, punându-și un picior peste celălalt și rămaseră din nou tăcuți, fiecare pierdut în gândurile sale. În cele din urmă, Gabriel vorbi:

– Îți place arta?

Ea își înălță curioasă privirea.

– Îmi place.

– Mi-ar plăcea foarte mult să te duc la Expoziția Regală de Artă. Arătă spre cartea lui. Ca să-ți mulțumesc pentru darul făcut.

– Nu trebuie să-mi mulțumești pentru cadou. Îți amintești? Așa se procedează într-o familie.

El înclină din cap.

– Atunci, aș vrea ca familia noastră să meargă la Expoziția Regală de Artă.

– A, bine atunci. Dacă ai de gând să faci o regulă din asta, cred că nu am de ales și trebuie să-ți accept invitația.

El râse.

– Câtă mărinimie din partea ta.

– Și eu cred la fel.

Zâmbind, Gabriel se aplecă în față.

– Să știi, Juliana, cred că și tu aveai nevoie de un frate.

Juliana își aplecă din nou capul, cu un gest pe care el începea să-l considere înduioșător.

– Cred că s-ar putea să ai dreptate.

Capitolul 16

Callie coborî din trăsura familiei Rivington în fața reședinței Somerset și se răsuci pentru a o vedea pe Mariana zâmbind, în vreme ce sora ei cobora la rându-i din trăsură. Cele două surori fură imediat înconjurate de mulțimi de oameni, toți dând din coate pentru ajunge la intrarea la Expoziția Regală de Artă, unul dintre cele mai apreciate evenimente ale sezonului.

O urmări pe Mariana privindu-l drăgăstos pe Rivington și luându-l de braț, îngăduindu-i ducelui s-o conducă pe treptele largi de marmură spre intrarea în reședința Somerset, unde expoziția era deja în plină desfășurare. Callie își stăpâni un mic suspin la vederea adorației evidente dintre cei doi.

– Milady?

Callie tresări la auzul cuvântului și se întoarse spre propriul însoțitor, baronul Oxford.

– Mergem?

Callie afișă un zâmbet strălucitor și acceptă brațul oferit.

– Sigur că da, milord.

Îi urmară pe Mariana și pe Rivington spre intrarea largă în galerie, refuzând să îngăduie ca purtarea ciudată a lui Oxford să tulbure evenimentele după-amiezii. Expoziția Regală fusese mereu una dintre activitățile favorite ale lui Callie în timpul sezonului deoarece le oferea londonezilor posibilitatea să admire operele celor mai de seamă artiști contemporani. Callie iubea arta și își făcuse un scop din a nu rata nici o expoziție.

– Am auzit că s-ar putea să vedem astăzi cele mai recente gravuri ale lui Blake, domnule, rosti ea în vreme ce urca treptele.

Oxford îi aruncă o privire stranie înainte de a întreba neîncrezător:

–N-ați venit de fapt să vedeți operele de artă, nu-i așa?

Confuzia lui Callie fu vădită.

–Ba evident că da. Îmi place extrem de mult arta de calitate. Dumneavoastră nu vă place?

–Îmi place la fel de mult ca oricui un tablou drăguț, spuse Oxford. Dar nimeni nu vine cu adevărat la o expoziție privată pentru a vedea arta, Lady Calpurnia. E vorba despre a dovedi că ești capabil să obții un bilet.

Callie își plecă privirea, pentru ca baronul să nu o vadă dându-și ochii peste cap.

–O, da. Ei bine, și asta-i o ispravă impresionantă.

–Ați mai fost aici? întrebă Oxford, fanfaronada desluşindu-i-se deja în voce.

Callie se eschivă nesigură dacă să spună sau nu adevărul. Nu era nevoie s-o facă.

Mariana, care, împreună cu Rivington, îi așteptase pe Callie și pe Oxford să-i ajungă din urmă, interveni și răspunse în locul ei:

–Tatăl nostru a fost curator la Academia Regală, domnule baron Oxford. Aceasta este una dintre cele mai frumoase zile din an pentru Callie.

–Adevărat? N-aș fi crezut că sunteți atât de... academică.

Cuvântul păru străin pe limba lui.

–O, Callie e genială când vine vorba de artă. Ar trebui s-o auziți vorbind despre Renaștere. Mariana îi adresă un zâmbet strălucitor baronului, înainte de a continua: Nu vă supărați dacă v-o răpesc pe scumpa mea soră, nu-i așa? Zăresc un Pearce pe care am tot tânjit să-l vedem.

Astea fiind spuse, Mariana o înșfăcă pe Callie de braț și o trase, prin îmbulzeala de oameni, departe de însoțitorii lor.

–Of! E insuportabil! Ce Dumnezeu ți-a venit să-i accepți invitația?

–El mi-a făcut o invitație, Mari. În caz că n-ai observat, nu sunt în măsură să le refuz. Făcu o pauză. Și, în afară de asta, nu-i chiar atât de rău.

–E un imbecil. Și un bețiv, spuse Mariana cu sinceritate, înainte de a-i zâmbi larg vicontesei Longwell, care își înclină capul drept răspuns, când trecură pe lângă ea. Pentru numele lui

Dumnezeu, eşti dispusă să te îmbraci în haine bărbăteşti şi să te furişezi în clubul de scrimă al lui Benedick, dar nu-l refuzi pe *Oxford*?

– Şşşt! Callie privi în jur, pentru a se asigura că nimeni n-o auzise pe Mariana. Ai înnebunit de vorbeşti despre asta aici? Fapt este că am acceptat invitaţia lui Oxford. Iar acum suntem nepoliticoase.

– Pfui! Rivington o să-l distreze. Mariana era neatentă, ridicându-se pe vârfurile picioarelor şi întinzându-şi gâtul pentru a privi pe deasupra mulţimii. N-o vezi pe Juliana, nu?

Callie încremeni.

– Juliana Fiori?

Mariana îi aruncă lui Callie o privire ciudată.

– Da, Calpurnia. Juliana Fiori. Pe care altă Juliana aş căuta-o?

– N-am ştiut că va fi aici.

– Hm, făcu Mariana privind în jur. Se pare că Ralston s-a oferit s-o aducă. I-am promis că n-o să vedem *Ierusalimul* lui Blake fără ea.

Callie deschise gura pentru a vorbi, neştiind sigur ce să spună, sigură doar că trebuia să părăsească expoziţia înainte de a da peste Ralston. Nu putea fi în aceeaşi încăpere cu el. Nu conta că jumătate din Londra se afla acolo. Callie simţi că o cuprinde panica.

– Ah... iată-le pe doamnele pe care le căutam.

Callie şi Mariana se răsuciră spre Oxford şi Rivington. Oxford prinse privirea lui Callie şi îi adresă un zâmbet strălucitor.

– Ne-aţi părăsit, dar ne pricepem foarte bine să dăm de urma prăzii.

– Chiar aşa se pare, milord.

După-amiaza devenea din ce în ce mai stranie. Ar fi trebuit să rămână acasă. Măcar atât lucru era limpede.

– Lady Calpurnia, îmi daţi voie să vă însoţesc pentru a vedea nişte tablouri din galeria nordică?

– Eu... Vreme de o fracţiune de secundă, Callie se gândi să refuze, dar apoi îşi dădu seama că o după-amiază în compania lui Oxford ar fi fost mult mai puţin ciudată decât o după-amiază petrecută evitându-l pe Ralston. Mi-ar face foarte mare plăcere, domnule.

– Minunat.

Îi oferi brațul lui Callie. Ea îl luă și porniră să străbată galeria principală, îndreptându-se spre ieșirea nordică. În vreme ce mergeau, el spuse:

– Va trebui să-i căutăm pe artiștii renascentiști, nu-i așa?

Ea își mușcă limba, abținându-se să-i explice că, fiind o expoziție cu artă contemporană, renascentiștii nu erau reprezentați la acest eveniment. Preferă în schimb să-i zâmbească în tăcere și îi îngădui baronului s-o conducă mai departe. Când ajunseră în ceva mai puțin aglomerata galerie nordică, Oxford îi adresă un zâmbet strălucitor și, cu un gest larg, rosti:

– Ce părere aveți?

Callie îi zâmbi baronului și spuse politicoasă:

– Este o expoziție excelentă anul acesta, domnule. Vă mulțumesc foarte mult că m-ați însoțit.

El se aplecă mai aproape de ea.

– Haideți, Lady Calpurnia. Cu siguranță, aveți de zis mai multe de-atât. Arătând spre un portret mare, întrebă: Ce părere aveți despre ăsta?

Callie studie tabloul, o asemănare destul de îngăduitoare cu regele, înainte de a spune:

– Cred că regele George trebuie să fie încântat de acest tablou.

Oxford râse.

– O exprimare foarte diplomatică.

Callie râse și ea, cercetându-l pe baron. Cu siguranță, era un dandy și destul de fad, dar părea să aibă un umor de calitate și un aspect nu chiar neplăcut. Fu surprinsă să descopere că se simțea destul de bine în compania lui.

Oxford se aplecă pentru a vorbi mai aproape de urechea ei.

– Sperasem că vom avea șansa să ne despărțim de sora dumneavoastră și de Rivington.

Sprâncenele ei se ridicară brusc la auzul acestor cuvinte.

– Milord?

– Știu, rosti el interpretându-i greșit reticența. Este greu de crezut că așa ceva e aievea. Își trecu discret un deget în lungul brațului ei, iar zâmbetul i se lărgi și mai tare când se aplecă încă o dată. Dar chiar e aievea, Lady Calpurnia.

– Domnule baron Oxford, spuse ea repede, privind în jur pentru a găsi ceva care să-i distragă, salvându-i astfel de stânjeneală pe amândoi. Am crezut că mergem să căutăm tablouri renascentiste. Nu le văd aici.

– Poate că ar trebui să le căutăm într-un loc mai liniştit, mai izolat, zise el cu voce coborâtă.

„Oare se simte miros de whisky în respiraţia lui?"

Callie se eschivă.

– Mă întreb dacă nu sunt totuşi în galeria principală.

El făcu o pauză, gândindu-se la cuvintele ei.

– Înţeleg. Vă preocupă faptul că am putea fi văzuţi.

Ea se agăţă de cuvintele lui.

– Într-adevăr. Exact asta mă preocupă.

El rânji înţelegător, lăsând să i se vadă dinţii albi.

– Desigur. Haideţi să ne întoarcem în galeria principală şi să ne uităm mai bine.

„Cine s-ar fi gândit că Oxford o să fie atât de înţelegător?"

Callie fu atât de surprinsă de schimbarea lui de atitudine, încât nu se putu abţine să nu-i adreseze un zâmbet strălucitor. Îşi croiră drum înapoi spre galeria principală şi intrară în mulţimea de oameni aflată acolo. Odată intraţi în îmbulzeală, Callie nu mai reuşi să nu se lipească de Oxford, iar după scurt timp îi simţi mâinile coborându-i în partea de jos a rochiei, cu un gest teribil de familiar. Smucindu-se pentru a se desprinde de el, Callie se răsuci spre Oxford, cu mâna la gât, şi spuse:

– Mi-e gâtul uscat. Mă întreb dacă nu mi-aţi putea aduce o limonadă, în vreme ce eu o s-o caut pe sora mea.

Ochii lui Oxford se îngustară privind-o într-un mod despre care ea nu putu decât să presupună că se dorea a fi preocupat, apoi zise:

– Desigur.

– O, mulţumesc, milord, rosti ea încercând să se poarte cu cochetărie.

Îl privi în timp ce se întoarse şi dispăru în mulţime, în vreme ce ea trase adânc aer în piept şi îl expiră încet. Toată această după-amiază fusese o greşeală.

– Văd că l-ai făcut pe Oxford să-ţi mănânce din palmă.

Rostite foarte aproape de urechea ei, cuvintele impasibile o făcură să tresară şi încremeni recunoscând imediat cine le spusese. Impunându-şi să rămână calmă, se răsuci spre el.

– Lord Ralston. Ce surpriză, zise ea pe un ton complet diferit de sensul cuvintelor.

Brusc, se simţi foarte obosită. Obosită să se ciorovăiască iarăşi cu Ralston, obosită să-l păcălească pe Oxford, obosită să se afle printre cei mai frumoşi oameni din Londra. Voia să se ducă acasă.

– Lady Calpurnia, rosti Ralston făcând o scurtă plecăciune, sperasem că vei fi aici.

Cuvintele şi implicaţia lor cum că ar fi căutat-o ar fi entuziasmat-o cu câteva luni în urmă. Totuşi, astăzi, nu-şi dorea decât să se răsucească pe călcâie şi să fugă de el. Faptul că îi întâlni ochii albaştri nu făcu decât să-i aducă aminte de ruşinea şi durerea pe care i le pricinuise cu ocazia ultimei lor întâlniri. Inima ei se strânse la gândul de a avea o altă conversaţie cu el, ştiind că ea abia dacă era puţin mai mult decât un pion într-un joc pe care nu-l înţelegea. Nu-şi putu găsi amabilitatea.

– Sunt sigură că e întru totul adevărat şi că ştiai că voi fi aici. Erai acolo când Oxford m-a invitat.

– Eram. Îşi înclină capul ca şi cum ar fi lăsat-o să câştige un punct în jocul lor verbal. Cu toate astea, sperasem că te voi vedea în această după-amiază. Dar mărturisesc că am fost mâhnit să te văd zâmbindu-i lui Oxford de parcă ar fi fost singurul bărbat de-aici.

Ea refuză să-i ofere plăcerea de a şti adevărul.

– Baronul a fost extrem de serviabil.

– Serviabil, repetă Ralston cuvântul. Sună de parcă ar fi o slugă, nu-i aşa?

Ea nu-şi ascunse exasperarea.

– Doreşti ceva, milord?

– E o întrebare care mă pune pe gânduri, rosti el enigmatic înainte de a adăuga: Aş vrea să stau de vorbă cu tine.

Brusc, Oxford păru cel mai puţin primejdios dintre două rele.

– Acum nu este un moment ideal. Altădată, poate? Am venit aici însoţită de cineva.

Se răsuci demonstrativ, nerăbdătoare să plece rapid.

– Se pare că însoțitorul te-a lăsat pe cont propriu, rosti Ralston nemulțumit. Nu te pot lăsa să te descurci singură în această îmbulzeală. N-ar fi deloc frumos din partea unui gentleman.

Se simți cuprinsă de frustrare. „De ce nu mă lasă pur și simplu în pace?" Callie își miji ochii.

– Da, ei bine, cu siguranță nu vrei să pari a nu fi *gentleman.* Ușoara subliniere a cuvântului îl încărca de semnificații. Nu-ți face griji, milord. Sunt sigură că baronul se va întoarce cât de curând.

– Prin această mulțime? N-aș paria prea mulți bani pe asta, spuse el pe un ton impasibil. Bărbatul o exaspera la culme. Callie dădu să scape de el, însă descoperi că era incapabilă să treacă prin îmbulzeala din jur. Bătu nervoasă din picior, apoi se răsuci din nou spre el.

– Ai făcut asta intenționat, rosti ea iritată.

– Crezi că eu am pus la cale această aglomerație pentru a te prinde în capcană?

– Nu m-aș mira.

– Îmi judeci greșit puterea asupra înaltei societăți, împărăteaso.

Ea roși la auzul poreclei, atât de intime, apoi șopti:

– Nu-mi mai spune așa.

El o luă de braț și o duse în galeria vestică. Ea protestă pentru scurt timp că o forța să-l urmeze, înainte să-și dea seama că, dacă se elibera din strânsoarea lui, probabil că aveau să fie observați și limbile aveau să se dezlege.

Odată ajunși în galeria laterală, el în dădu drumul brațului, dar o conduse în capătul opus al încăperii, printre pâlcurile de oameni care se uitau la tablourile ce acopereau fiecare centimetru pătrat de perete, până la un paravan mare ce izola o parte din camera enormă.

– Unde mă duci? șopti ea, privind înghesuiala de oameni din jurul lor – nici unul părând să nu remarce în vreun fel răpirea ei.

O împinse în spatele paravanului, urmând-o în alcovul liniștit, așa că erau singuri din nou. Callie se simți încă o dată răvășită de emoții, atât surescitare, cât și teamă. Totuși, enormul paravan de mahon era așezat cu vreo doi metri mai departe de peretele

cu vedere înspre vest, pentru a nu lăsa lumina soarelui să bată în tablouri şi să nu se mai vadă bine. Paravanul ajungea foarte sus deasupra capetelor lor, creând o baie de lumină strălucitoare şi înăbuşind zgomotul din expoziţie.

„Un loc perfect pentru o întâlnire amoroasă." Callie alungă acest gând şi îşi mobiliză furia şi durerea pe care le simţise în zilele scurse de la ultima ei întrevedere cu Ralston. Nu putea să-l lase s-o domine. Nu aici.

– Ai înnebunit? îi şopti ea, iritată.

– N-a văzut nimeni, zise Ralston.

– De unde ştii?

– Pentru că ştiu.

Întinse o mână s-o atingă pe faţă. Ea se feri.

– Nu mă atinge.

Emoţia îi scânteie în ochi la gestul ei, apoi dispăru înainte ca ea s-o poată defini.

– N-aş face niciodată ceva să-ţi distrug reputaţia, Callie.

Cuvintele lui erau sincere.

– Iartă-mă, milord, dar se pare că tot ce faci în preajma mea e un risc pentru reputaţia mea, izbucni ea, dorindu-şi cu disperare să-l lovească, să simtă durerea pe care o simţise ea în zilele de când îl văzuse ultima dată.

Un colţ al gurii lui se arcui.

– Am meritat asta.

Ea îi întâlni privirea cu îndrăzneală.

– Ţi-am spus în după-amiaza aceea în sala ta de bal, milord, am terminat cu interludiile astea. Şi cu tine. Mi-ai interpretat cât se poate de greşit interesul. Acum, dacă vrei să mă scuzi, baronul Oxford probabil că mă caută.

– Nu poţi fi serioasă în privinţa lui Oxford.

Ea îl ignoră, încercând să treacă de el şi să scape pe lângă paravan în camera de alături. El o apucă de mână pe când trecea, şi atingerea lui o opri. Nu o ţinea suficient de strâns, aşa că se smulse din mâna lui, dar căldura mănuşii lui pe pielea ei o făcu să se uite înapoi la el, silind-o să-i întâlnească privirea.

În acea clipă, singurul lucru pe care îl dorea era ca ea să stea cu el. Să îl ierte. Sosise cu Juliana, gata să o găsească pe Callie şi să-şi ceară iertare pentru purtarea lui de bădăran – gata să facă

orice ca să aline durerea evidentă pe care o provocase. Şi o zărise aproape imediat, radiind în faţa lui Oxford, distrându-se bine cu siguranţă, pe când perechea se întorcea din nou în galerie. Privelişte îl înfuriase – Callie atât de frumoasă şi fericită, Oxford aşa sclivisit şi tâmp.

Nu-i zâmbise niciodată atât de sincer lui Ralston. Şi dacă ar face-o, el nu ar reacţiona deloc ca Oxford, care plecase ca prostul de lângă ea. Nu. Dacă s-ar uita vreodată la el aşa, ar lua-o în braţe şi ar săruta-o ca un nebun. La naiba cu Expoziţia de Artă Regală!

La naiba, ar fi vrut s-o sărute şi atunci cu patimă, deşi, bineînţeles, nu-i zâmbea.

Avea să găsească un mod de a repara răul făcut. Dar mai întâi, trebuia să-l elimine pe Oxford din ecuaţie. Pariul prostesc pe care îl făcuse cu baronul cel ridicol era chiar aşa – stupid. Ralston înţelegea acum că nu făcuse decât să-l ia în balon pe Oxford ca să-şi dovedească abilitatea de a o câştiga pe Callie; nu avea să renunţe să se ţină după fată. Mai ales nu la o mie de lire care trebuiau să-i intre în buzunar.

– Nu te ataşa de Oxford, spuse Ralston.

– De ce nu?

Vorbele ei îl tachinau.

– E un căutător de aur cu inteligenţa unui ţap.

– Sigur că e aşa, zise ea pur şi simplu, de parcă el ar fi spus că cerul e albastru.

Ralston se încruntă.

– Atunci, de ce ai venit aici cu el?

– Pentru că m-a invitat.

Răspunsul ei, atât de evident, îl frustră. Îşi trecu o mână prin păr înainte să-i atragă atenţia:

– Asta n-ar trebui să fie de-ajuns, Callie. Pentru numele lui Dumnezeu!

Ea zâmbi atunci vag, cu tristeţe.

– Ai dreptate. N-ar trebui să fie de-ajuns.

El simţi o apăsare ciudată în piept la auzul cuvintelor ei şi, în acel moment, luă decizia. Oxford nu putea s-o aibă. Nu va permite aşa ceva.

Privirile li se întâlniră preț de câteva clipe, înainte ca ea să-și tragă mâna dintr-a lui, iar el descoperi că nu putea să o lase să plece. Degetele lui îi strânseră mâna, neclintite. Iar ea se uită mirată la el.

– Lasă-mă să te duc undeva, îi zise el.

– Unde, milord?

– Unde ai vrea să mergi? Sunt sigur că o să-mi dai aceeași șansă ca și lui Oxford.

– Nu e o competiție. Spusese cuvintele liniștită, dar el simți un sens ascuns în ele, pe care nu-l înțelegea pe deplin. Alungă repede gândul, repetând: Lasă-mă să te duc undeva. Tu alegi locul. Iar la teatru. La un picnic cu Mariana și Rivington. O afurisită de plimbare călare.

Ea se gândi o clipă.

– Nu vreau să mă însoțești în nici unul dintre locurile astea.

– De ce nu?

– Vreau să încep o nouă viață. Nimic banal. Nimic din ce-ar alege o mironosiță.

El simți vorbele ei ca pe o lovitură, recunoscând cuvintele dureroase ca fiind ale lui. La naiba! Ce putea spune ca să îndrepte lucrurile? Își mai trecu o dată mâna prin părul negru, aranjându-și câteva bucle răvășite. Deodată, conversația i se păru una dintre cele mai importante pe care le avusese vreodată.

– Bine, Callie, îmi pare rău. Dă-mi o șansă să-ți dovedesc că nu sunt un bădăran și un imbecil.

– Nu cred că ești un imbecil.

– Văd că nu negi celălalt epitet, zise el, zâmbind pieziș. Orice vrei.

Ea suspină frustrată, uitându-se oriunde, numai la el nu. Ochii i se opriră pe mâinile lui împreunate înainte să-i întâlnească iar privirea.

– Orice?

El își mări ochii și înțelese brusc.

– Te gândești la afurisita aia de listă a ta, nu-i așa?

– Păi, mi-ai cerut să nu mai trec altceva pe listă dacă nu sunt în compania ta.

– Da, așa e.

– L-aș putea întreba oricând pe Oxford...

Ea se întrerupse intenționat, reușind să scoată de la el un hohot de râs neconvingător.

– Înveți să te joci cu mine de minune, cochetă ce ești. Bine. Trebuie să mai completăm o rubrică pe lista ta. Care să fie?

Ea se gândi un moment, mușcându-și buza de jos. Mișcarea ei îi distrase lui Ralston atenția de la conversație pentru o clipă, căci se gândi să o sărute pentru a-i opri ticul nervos. Pentru un moment, se lăsă în voia amintirii evocate de dulceața gurii ei, de moliciunea buzelor, de abandonul sălbatic cu care îl întâmpina de fiecare dată. Simți cum se întărește la acel gând și lipseau câteva secunde până să-i captureze gura din nou, când buzele ei formară câteva cuvinte.

– Jocuri de noroc.

El ridică din sprâncene și scutură din cap de parcă ar fi alungat acele vorbe. Doar nu spusese „jocuri de noroc", nu-i așa?

Ea încuviință cu nerăbdare.

– Da. Jocuri de noroc. Într-un club pentru domni.

El râse.

– Nu poți vorbi serios.

– Dar asta fac, milord.

– Tocmai mi-ai cerut să te duc pe furiș la clubul Brooks, Callie. Cred că am cam trecut de momentul în care să ai nevoie de o primire de gală.

Ea îi zâmbi ușor.

– Foarte bine, Gabriel. Aș vrea să mă duci la jocuri de noroc. La clubul tău.

– Nici o femeie n-a trecut vreodată de zidul de apărare de la Brooks, Callie...

Ea îl întrerupse pe un ton impasibil:

– Îmi vine greu să cred.

– Foarte bine, nici o doamnă nu a trecut vreodată de zidurile de apărare ale clubului. Voi fi dat afară din rândul membrilor dacă suntem descoperiți. Scutură din cap cu înverșunare, apoi continuă: Te pot convinge să iei parte la un joc de douăzeci și unu la reședința Ralston, în loc de asta? Vom juca pe bani. Te asigur că experiența va fi exact la fel.

– Nu cred că ar fi deloc la fel, speculă Callie. Parte din atracție o constituie clubul în sine.

– Pentru ce? întrebă el, sincer consternat.

Ea făcu o pauză, schimbând tactica.

– Te-ai întrebat vreodată ce fac femeile în spatele uşilor închise la ceaiuri şi după cină? Despre ce vorbim, cum trăim fără voi?

– Nu.

– Sigur că nu. Pentru că viețile noastre sunt la vedere. Poate suntem singure într-o cameră, izolate de bărbați, dar voi dețineți casele în care ne adunăm, voi ați fost în odăile în care ne închidem. Există întotdeauna posibilitatea să intrați, aşa că ne apucăm de broderie sau de bârfă relaxată şi nu ne îngăduim niciodată să spunem sau să facem ceva indecent, de teamă că ne puteți auzi sau vedea. Pentru voi e altfel, insistă ea, devenind mai înflăcărată pe măsură ce vorbea. Bărbații au aceste locuri tainice... cârciumi, cluburi sportive şi cluburi pentru domni. Şi acolo puteți face, puteți simți şi experimenta orice vreți. Departe de ochii iscoditori ai femeilor.

– Întocmai, zise el, de aceea nu te pot duce la Brooks.

– De ce să fiți voi singurii care să vă bucurați de atâta libertate? De ce crezi că am făcut lista asta? Vreau să simt şi eu acest gen de libertate. Vreau să văd locul ăsta secret – acest sanctuar unde bărbații se pot desfăşura.

El nu-i răspunse, căci nu era prea sigur cum să se poarte cu această străină cu voință puternică.

– Callie, spuse Ralston, calm, ferm, încercând să aducă raţiunea în discuție, dacă ai fi prinsă, ar fi sfârşitul pentru tine. Unul e să joci jocuri de noroc. Dar... la Brooks?

– Se teme marele marchiz de Ralston de ce s-a putea întâmpla dacă îşi asumă un asemenea risc? Acelaşi bărbat care a compromis odată o prințesă prusacă în Hyde Park?

El clipi nedumerit.

– N-am făcut aşa ceva.

Callie nu se putu abține să nu zâmbească.

– Ah, descoperim în sfârşit o legendă fără temei.

El îşi miji ochii la ea, care se înălță pe vârfuri şi, cu toată mândria unei regine, spuse:

– N-am nevoie de tine, să ştii. Pot să mă strecor şi singură la Brooks – folosind o scrisoare de invitație de la Benedick.

Gabriel o privi neîncrezător.

– N-o s-o scrie niciodată.

– Nu are nevoie, zise ea pe un ton pragmatic, m-am strecurat în clubul lui de scrimă fără permis de intrare.

– Şi ai avut nevoie *de mine* să te scot de acolo! zise el, un pic mai tare decât ar fi trebuit într-un loc atât de tainic.

– Vrei să spui că n-o să mă iei?

– Într-adevăr.

– Păcat. Aşteptam cu nerăbdare să mă însoţeşti.

El scutură din cap, mut de uimire.

– Nu poţi să faci asta.

– De ce? Pentru că sunt femeie?

– Nu! Pentru că eşti nebună! Vei fi prinsă!

– Am fost deja prinsă.

– Eu te-am prins! De două ori!

– Aşa cum am spus înainte, îşi bătu ea joc, tu eşti altfel.

– Cum sunt altfel?

Exasperarea lui era evidentă.

– Păi, se pare că eşti complicele meu la crimă. Apoi surâse – un zâmbet radios, foarte asemănător cu acela pe care o văzuse dăruindu-i-l lui Oxford mai devreme.

El îşi pierdu încrâncenarea la auzul vorbelor ei, simţind întreaga forţă a plăcerii ei ca pe o lovitură, şi îl năpădi un val de mândrie... mândrie că el era cel la care apela cu atâta emoţie, mândrie că el era singurul căruia îi cerea s-o însoţească într-o asemenea aventură.

Şi în acel moment scăldat în lumina soarelui, cu întreaga Londră la mică distanţă de ascunzătoarea lor, fu impresionat de frumuseţea ei – ochii căprui strălucitori şi părul cu reflexe arămii, şi buzele mari şi ademenitoare, de ajuns cât să-i cadă la picioare orice bărbat. Era într-adevăr extraordinară.

Această revelaţie îi tăie respiraţia, atât de adevărată era.

– Doamne, ce frumoasă eşti!

Ochii ei se măriră de la şoc în timp ce îşi căuta cuvintele, apoi se îngustară bănuitori.

– Nu încerca să mă descurajezi cu asemenea complimente.

– Nici nu visez să fac aşa ceva.

– Pentru că voi face asta. Voi juca jocuri de noroc. Nu mă voi lăsa distrasă de la scopul meu.

– Sigur că nu.

– Fireşte că, dacă îmi spui că sunt... Că sunt...

– Frumoasă.

– Da. Asta. Nu mă va împiedica.

– Nici n-am vrut.

– Nu sunt o proastă, ştii doar.

Făcu un pas spre ea.

– Ştiu. Te voi lua de acolo.

– Chiar dacă n-o să mă iei... Se opri. Poftim?

– Am zis că te voi lua.

– O, bine atunci.

– Da, m-am gândit că e destul de mărinimos din partea mea.

El ridică un deget şi trase o buclă rătăcită în spatele uneia din urechile ei.

– Nu sunt frumoasă, izbucni ea.

Unul din colţurile gurii lui se arcui.

– Uite, acum, spuse el încet, privindu-i faţa cu atenţie de parcă ar fi vrut să şi-o întipărească în minte pe această nouă Callie pe care tocmai o descoperise. Va trebui să nu fiu de acord.

Şi apoi îi acoperi buzele cu ale lui, iar ea fu zăpăcită de mângâierile şi vorbele lui, ambele la fel de îmbătătoare. Acest sărut era diferit de toate celelalte pe care şi le dăduseră înainte – mai blând, mai cercetător, de parcă amândoi descopereau ceva cu totul nou. Era un concert de buze catifelate. Gabriel îşi ridică faţa şi o aşteptă să deschidă ochii; când o făcu, fu din nou şocat de frumuseţea ei. Îi cercetă chipul, vrând să vadă dacă se întorsese din locul senzual unde o purtase sărutul.

– Ai spus că sunt banală.

El scutură încet din cap, minunându-se de profunzimea emoţiei din ochii ei căprui.

– Nu e nimic banal la tine.

Şi apoi o sărută din nou. Gura ei era ospăţul lui. Îi sorbea buzele, le savura gustul, moliciunea. Ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului său, trecându-şi degetele prin buclele negre. Mângâierea îi trimise un fior de plăcere prin corp. El mânca din ea, muşcându-i uşor buzele înainte să umezească uşor cu limba pielea lor chinuită. Când se trase de lângă ea şi îi întâlni privirea încă o dată, gâfâiau

amândoi, iar Gabriel își dorea să fi fost oriunde, dar nu aici, cu sute de londonezi atât de aproape de ei.

Trebuia să se oprească. Era pe cale să facă exact ce hotărâse să nu facă. Nu se jurase că nu o va mai compromite? Îi datora mai mult. Lucruri mai bune.

Îi apăru în fața ochilor imaginea lui Callie goală, întinsă în fața lui într-o baie de lumină, dar alungă repede din minte acea viziune. Nu era momentul să se lase în voia fanteziilor care aveau să-l stârnească mai mult decât era deja – excitația lui era jenant de vizibilă prin pantaloni. Ridicând mâinile, i le desfăcu pe ale lui Callie din jurul gâtului său, îi sărută degetele, apoi îi întâlni din nou privirea.

– Îți datorez scuze.

Ea se încruntă.

– Poftim?

El o sărută ușor pe frunte, netezindu-i cutele de acolo, apoi o strânse cu putere în brațe și continuă:

– Scuze. Pentru tot. Pentru după-amiaza de la reședința Ralston, pentru clubul de scrimă, Doamne, Dumnezeule, Callie, chiar și pentru după-amiaza asta. M-am purtat groaznic cu tine, aproape te-am compromis de fiecare dată. Și... trebuie să-mi cer iertare.

Callie clipi spre el nedumerită, învăluită de razele soarelui ce îi făceau pielea de un roz minunat. Când văzu că ea nu îi răspundea, el spuse:

– Aș vrea să îndrept totul față de tine. Cred că aș putea începe prin a te duce la Brooks.

O umbră trecătoare se ivi pe fața lui Callie – de parcă ar fi fost dezamăgită – și apoi dispăru.

Ralston stărui:

– O să te duc diseară.

– Diseară?

– Dacă nu ți-ai propus cumva să-ți petreci seara cu Oxford, spuse el cu răceală în glas.

– Nu, dar urma să merg la balul familiei Cavendish. Va trebui să contramandez.

Ea îi evită privirea.

– Ar fi perfect. Dacă mergem când e balul în toi, ne va fi mult mai uşor.

– Ce să port? întrebă ea încet.

Îşi aminti fugitiv de Callie în haine bărbăteşti, purtând doar pantaloni strâmţi, cu sânii lipiţi de pieptul lui şi pielea roşie de plăcere. Simţind că-l strâng pantalonii, se foi stânjenit, apoi spuse:

– Presupun că va trebui să porţi haine de bărbat. Ai ceva potrivit pentru club? Sau vei purta costumul tău elegant?

Ea roşi la tachinarea lui şi apoi scutură din cap.

– Nu. Am ceva mai potrivit.

Sigur că avea. El se abţinu s-o întrebe când avusese ocazia să poarte ceva mai potrivit. „Asta e o idee îngrozitoare."

Cu toate acestea, îi dăduse cuvântul lui. Era mai bine s-o însoţească el decât altcineva. Mai bine el, decât Oxford. Gândul că ea s-ar fi fâţâit pe-acolo în haine bărbăteşti împreună cu Oxford era de-ajuns pentru a-i veni cheful să-i tragă un pumn în faţă baronului.

Dornic să scape de viziunea lui Callie cu Oxford, Ralston se duse la marginea paravanului, de unde aruncă o privire rapidă prin încăperea de dincolo, ca să se asigure că nu vor fi văzuţi întorcându-se din ascunzătoarea lor. Când fu sigur că nu-i va vedea nimeni, o conduse cu îndemânare din spatele paravanului în camera principală, mergând într-un ritm ce încerca să pară nepăsător când străbătură galeria.

– Ne vedem la reşedinţa Allendale la douăsprezece şi jumătate? întrebă el, fără să o privească, dar vorbind într-o şoaptă destul de tare ca să-l poată auzi numai ea.

Callie dădu din cap.

– E o oră perfectă. Îndeajuns de târziu pentru ca toată lumea să fie la bal şi destul de devreme ca să nu întâlnim pe nimeni întorcându-se acasă. Se uită în sus, surprinsă. Eşti foarte bun la asta.

El înclină din cap, de parcă accepta un compliment.

– Nu e prima oară că pun la cale o escapadă clandestină.

Ea îşi feri privirea.

– Nu, nu-mi imaginam că ar fi, spuse ea încetișor, înainte să se oprească în fața unui tablou mare, cu un spaniel King Charles. Trase aer adânc în piept și continuă: Intrarea din spate.

El înclină ușor din cap.

– M-am împăcat cu Juliana.

Nu știa de ce simțise nevoia să-i spună, dar o făcuse. Pe fața ei se citi surprinderea, dar expresia dispăru atât de repede, că el nici nu putu să fie sigur că o zărise.

– Mă bucur să aud asta. E o fată bună. Și cred că a ajuns să țină mult la tine.

Cuvintele ei îl stânjeniră, deși nu înțelegea de ce. Callie păru să observe.

– Mă bucur să aud asta, repetă ea.

El dădu o dată din cap.

– Ce crezi despre pânza asta? întrebă el, indicând tabloul de alături.

Ea îi aruncă o privire încruntată.

– Cred că e o pictură enormă cu un câine.

El se uită ostentativ la tablou și dădu din cap cu seriozitate.

– O observație pătrunzătoare.

Ea râse puțin, după care el continuă:

– Artele vizuale nu au fost niciodată specialitatea mea. Prefer să mă consider un cunoscător în ale muzicii. Așa cum știi.

Ultimele cuvinte le rosti în șoaptă, lângă urechea ei. Erau menite s-o tulbure, să-i amintească de seara petrecută în dormitorul lui... de primul lor sărut. Strategia funcționă și Ralston nu putu opri fiorul de încântare ce-l străbătu când îi auzi răsuflarea întretăiată.

– Cred că e mai bine să mă întorc la sora mea, zise Callie cu vocea ușor tremurătoare.

– Te conduc.

– Nu! spuse ea, puțin mai tare decât intenționase. Făcu o pauză, apoi continuă: Cred că trebuie să mă duc singură.

Pentru o clipă, el se gândi să stăruie – s-o oblige să-i accepte compania. Dar recunoștea o bătălie câștigată când o vedea.

– Într-adevăr, zise el, aplecându-se adânc peste mâna ei, apoi adăugând încetișor: Atunci, pe diseară?

Ea îi întâlni privirea și o susținu mai mult timp, înainte să încline ușor din cap.

– Pe diseară.

Și apoi plecă și dispăru în mulțime.

Capitolul 17

Pe la nouă seara, Callie măsura odaia cu pasul și număra orele până avea să poată coborî pe furiș scările pentru a-și începe următoarea aventură. Era foarte agitată de când scăpase de Ralston în acea după-amiază. Între flecăreala constantă a lui Oxford și avansurile lui ciudate, și Mariana și Rivington care se sorbeau din ochi, restul expoziției i se păruse interminabil, așa că nu se bucurase nici măcar că văzuse *Ierusalimul*.

Bineînțeles, să stea acasă era și mai puțin distractiv decât să se afle la Academia Regală. Se retrăsese în camera ei imediat după întoarcere, plângându-se că o durea capul, asigurându-se că mama ei îi va îngădui să nu mai participe la balul familiei Cavendish. Acum măsura cu pasul odaia mică, captivitatea tăcută aducând-o în pragul disperării.

Se întoarse spre ceasul din colțul camerei, vrând să vadă din nou cât arăta. Nouă și zece. Oftă, trântindu-se pe bancheta de sub bovindou, cu vedere spre grădinile din spatele reședinței Allendale. Măcar dacă nu i-ar fi spus Ralston așa, pe șleau, că momentele de care avuseseră parte – care o făcuseră să se simtă plină de viață și de încântare – fuseseră o greșeală.

Își dorise să se deschidă pământul și s-o înghită cu totul când el pusese capăt sărutului și se scuzase imediat. Deși era purtarea care s-ar fi așteptat de la un gentleman, nu-i stătea în caracter lui Ralston să-și ceară scuze dacă nu ar fi regretat sincer felul în care se comportase.

Callie nu putea decât să presupună că îi părea rău că se încurcase cu ea – la urma urmei, o femeie necăsătorită naivă nu era partenera ideală pentru un libertin notoriu.

Dar îi spusese că e frumoasă. Oftă din nou, vârându-şi picioarele sub ea şi revăzând momentul în minte. Fusese la fel de minunat cum şi-l imaginase – minunatul, chipeşul Ralston, bărbatul după care suspina de peste zece ani, o remarcase în sfârşit. Şi nu numai că o remarcase, îi spusese că e frumoasă.

Şi apoi el se repezise să-şi ceară scuze. Pentru tot. Ea ar fi preferat să nu-i acorde nici o atenţie, decât *să regrete* timpul petrecut împreună.

Callie se ridică şi o porni spre oglinda dintr-un colţ al camerei. Faţă în faţă cu imaginea ei reflectată, se studie cu atenţie – păr prea castaniu, ochi prea căprui, înălţime prea mică, gura prea plină, înzestrată cu sâni prea mari şi şolduri prea late, ceea ce nu era la modă.

Nu era de mirare că se scuzase. Suspină, dorindu-şi să poată alunga amintirea cuvintelor serioase ale lui Ralston, atât de sincere şi de amabile că îi venea să scuipe.

Sau să plângă.

Trase adânc aer în piept, oprindu-şi lacrimile ce ameninţau să-i inunde ochii. Nu avea să plângă în noaptea care urma să devină cea mai captivantă din viaţa ei, cel puţin aşa spera. Captivantă nu datorită lui Ralston... ci mai ales datorită ei.

„Şi un pic datorită lui Ralston."

Foarte bine. Şi foarte puţin datorită lui Ralston. Dar în principal, datorită ei.

Se gândi o clipă, încercând să ghicească dacă jocurile de noroc sau Brooks reprezentau atracţie cea mai mare. Îi era imposibil să se hotărască. Era nevoită să aştepte până când avea să simtă pe pielea ei. Ceea ce avea să se întâmple... Se uită iar la ceas. Nouă şi douăsprezece. Oare se stricase ceasul? Nu era posibil să fi trecut doar două minute de când se uitase ultima dată. Urmări arătătoarele pe cadran, aşteptând ca minutarul să ajungă la treisprezece minute după ora fixă. Aşteptarea nu se mai sfârşea. Da, era categoric stricat.

Callie se răsuci pe călcâie şi o luă înspre uşă, intenţionând să se strecoare pe hol şi să vadă acolo cât era ceasul. Era sigur aproape de unsprezece. Va trebui să se îmbrace repede, să nu întârzie la întâlnirea cu Ralston. Trebuia să sune după Anne.

Abia făcuse un pas spre uşă, când aceasta se deschise şi Mariana dădu buzna înăuntru, închizând-o imediat după ea. Femeia stătea în picioare, cu mâinile în şolduri şi respiraţia întretă iată – de parcă ar fi fugit kilometri întregi ca să ajungă acolo.

După ce aruncă o privire rapidă la patul făcut cu grijă şi nedesfăcut, Mari o străfulgeră pe Callie cu o căutătură triumfă toare şi spuse:

– Ştiam eu!

Cuvintele fuseseră rostite de parcă tocmai inventase roata Sau realizase vreo altă mare descoperire. Callie făcu ochii mari.

– Ce ştiai?

Mariana îşi arătă sora cu degetul, scăpărând scântei din ochii acuzatori.

– Ştiam eu că nu eşti bolnavă! Îşi coborî tonul până ajunse o şoaptă. Ai să mai treci ceva pe listă!

Callie rămase încremenită câteva minute lungi, apoi se în toarse cu spatele şi îşi duse o mână la cap. Se îndreptă spre pat.

– De ce naiba crezi asta? Tocmai mă dădusem jos din pat s sun după unul dintre leacurile bucătăresei.

Îi aruncă repede o privire Marianei, care o privea neîncrezătoare.

– Leacurile bucătăresei? întrebă ea. Nici dacă ai fi pe patul de moarte, nu cred că ai lua unul dintre leacurile bucătăresei. Mari o luă la fugă spre pat şi sări în el, de parcă ar fi purtat o cămaş de noapte, şi nu o superbă rochie de bal din mătase. Ce e în seara asta? Curse de cai? Box? Tutun de prizat?

Callie se întinse în pat şi îşi puse o pernă peste faţă.

– Ştiu! Un bordel!

Şocată, Callie îşi trase perna de pe faţă.

– Mari! Imaginaţia ta a luat-o razna. Sigur că nu mă duc la un bordel.

Mari făcu o grimasă, dezamăgită.

– O, păcat!

Callie îşi măsură sora cu o privire piezişă.

– Da, sunt sigură că nu. Oricum, n-o să vizitez nici o casă cu faimă proastă astă-seară.

– Dar poate în altă seară, nu?

Callie scutură din cap.

– E extraordinar că peste câteva luni o să fii ducesă.

Mari râse strengăreşte şi ridică din umeri într-un mod cu totul nedemn de o lady.

– Întocmai! Voi fi ducesă! Cine o să mă mai critice? Adică, în afară de mama.

Callie întâlni zâmbetul surorii ei.

– N-o să întârzii la bal?

– Nu vreau să merg. Vreau să vin cu tine.

– Nu mă duc nicăieri.

– Ştii că minciuna este un păcat, spuse Mariana, foarte serioasă.

– Bine. Mă duc undeva, dar nu poţi să vii şi tu. Dacă ne văităm că suntem bolnave amândouă, mama va şti că e ceva la mijloc.

Mariana bătu din palme cu nerăbdare.

– Unde te duci?

– Cât e ceasul?

Mari îşi miji ochii.

– Callie, nu schimba subiectul!

– Nu schimb subiectul! Doar că nu vreau să întârzii.

– E nouă şi douăzeci.

Callie oftă şi se trânti din nou pe pat.

– Seara asta e *interminabilă!*

– Callie! insistă Mariana pe un ton tăios. Unde te duci?

Callie întâlni privirea nerăbdătoare a surorii ei.

– Dacă mai vine vreodată ora douăsprezece şi jumătate, mă duc la jocuri de noroc.

Mari icni.

– Nu!

Callie rânji.

– Da!

– Te duci la un tripou?

– Nu... m-am gândit că e mai uşor să fiu prinsă acolo. Mă duc la Brooks.

Mariana încremeni.

– Brooks... clubul pentru domni?

Callie încuviinţă din cap, înroşindu-se.

– Crezi că va fi mai greu să fii prinsă la Brooks decât într-un tripou? Mariana scutură din cap de uimire. Eşti nebună.

– Nu sunt!

– Cum de te duci... O, Doamne! Callie! Femeile nu au voie la Brooks! Dacă ai fi prinsă...

– Nu voi fi.

– De unde știi?

Callie se opri din vorbit, neștiind ce să spună. Mariana stărui.

– Callie.

– Mă duce Ralston.

Mariana clipi de două ori. Callie aşteptă ca sora ei să înțeleagă înțelesul cuvintelor.

– *Marchizul* de Ralston?

– Chiar el.

– Te duci cu Ralston? Dacă vorbele n-ar fi fost atât de enervante, Callie ar fi râs de chițăitul Marianei. În schimb, își făcu de lucru cu tivul păturii și dădu din cap aprobator.

– Știam eu! strigă Mari, triumfătoare. Am știut de prima dată când ai valsat! La balul logodnei mele!

– Mari! Ssst! Te va auzi toată casa! îi șopti Callie, disperată.

– Vei fi compromisă dacă ești prinsă acolo, o anunță Mariana de parcă ideea nu-i trecuse prin cap și lui Callie.

Callie dădu iar din cap în tăcerea așternută.

– Bine, atunci. Va trebui să fim amândouă foarte atente să nu fii prinsă. Callie prinse curaj când o auzi pe Mariana rostind cuvântul „amândouă" pe când stăruia. Se pare că ești foarte pricepută să te strecori afară din casă... dar cum ai de gând să te strecori înăuntru la întoarcere?

– M-am gândit să mă întorc la fel – pe ușa din spate și apoi pe scara de serviciu.

Mariana scutură din cap.

– N-o să meargă. Pragul de sus al ușii de la scările astea scârțâie groaznic și mama va auzi.

Callie se gândi ce opțiuni avea.

– Va trebui să ung balamalele.

Mari aprobă din cap.

– Și ai grijă la a treia treaptă de sus. Scârțâie.

Callie își miji ochii la sora ei.

– De unde știi asta?

– Am avut nevoie de scările astea o dată sau de două ori.

Callie se uită cu ochi mari la sora ei.

– Mariana!

– E cam târziu *pentru tine* să fii scandalizată. Cel puțin eu *sunt logodită* cu Rivington! o tachină Mariana. Te vezi cu *Ralston* la un rendez-vous noaptea târziu! Doamne sfinte! Promite că-mi povestești totul!

– Nu e un rendez-vous, protestă Callie. Doar mă ajută. Suntem... prieteni.

– Prietenii nu riscă reputația prietenilor lor, Calpurnia. Mariana coborî tonul. Tu și el ați... Dădu din mână și vocea îi pieri.

– Am ce? pretinse Callie că nu înțelege.

Mariana își miji ochii la sora ei mai mare.

– Callie, știi foarte bine ce întreb.

Callie își feri privirea.

– Te asigur că nu.

Mariana țipă de încântare.

– Ba da! Știi! Și *ai*...! Bătu din palme. Ce minunat!

– Nu e minunat.

Mariana făcu o grimasă.

– Vai! Ce păcat! El arată de parcă ar fi...

– Mari! i-o tăie Callie. Nu asta am vrut să spun.

– Așa că *e* minunat!

Callie oftă.

– Cam așa.

Mari zâmbi larg și răutăcios.

– Vreau să aud totul despre asta.

– Ei bine, chiar nu trebuie. Și conversația asta este cu totul nepotrivită.

Mari flutură o mână, parcă să alunge afirmația pretențioasă a lui Callie.

– Știi că, dacă sunteți prinși împreună, va trebui să vă căsătoriți. Închipuie-ți ce scandal va fi!

Callie închise strâns ochii – era ușor de imaginat scandalul.

– Nu mă voi lăsa prinsă.

– MARIANA!!!!

Callie scăpă de conversația jenantă când se auzi de jos strigătul strident al contesei văduve de Allendale. Mariana își dădu ochii peste cap și spuse:

– Pe cinstea mea, dar tare mai țipă femeia asta! Ar trebui să vezi ce poartă, Callie. Catifea. Catifea galbenă ca un canar. Și un turban asortat. Arată ca o banană cu blană.

Callie tresări, văzând imaginea caraghioasă cu ochii minții.

– Asta face parte din farmecul ei.

– E o minune că Rivington m-a cerut de nevastă.

Callie zâmbi larg la comentariul sec.

– Distrează-te.

Mari o îmbrățișă rapid pe Callie.

– *Tu* ești cea care se va distra! Mă voi gândi la tine toată noaptea! Mâine vreau să aud totul! Promite-mi!

– Promit.

Mariana se ridică, își netezi fustele și sări puțin de încântare în direcția lui Callie, înainte să-și ia rămas-bun. Callie o conduse spre ușă, lipindu-și urechea de lemn să audă cum ieșea familia din casă, apoi dădu fuga la fereastră să audă zgomotul de copite și roți ce indica plecarea tuturor la bal. Când nu mai auzi trăsura se întoarse de la fereastră și o sună pe Anne.

Avea multe de făcut până la venirea lui Ralston.

Cu zece minute înainte să-și întâlnească însoțitorul, Callie se furișă prin grădinile întunecate ale familiei Allendale, spre poarta din zidul îndepărtat. Trăgând zăvorul, deschise poarta observând balamalele ce scârțâiau. „Fir-ar," făcu ea, iritată. Oare trebuiau unse toate balamalele de pe această proprietate?

Totuși, mulțumită Marianei, Callie se așteptase să aibă nevoie de uleiul de care Michael îi făcuse rost mai devreme în acea seară – fără să întrebe pentru ce-i trebuia, Dumnezeu să-l binecuvânteze! – și venise pregătită. Ridicând bidonul într-o mână, unse din abundență balamaua cu lichidul întunecat, mișcând ușa pentru a împrăștia lubrifiantul, iar scârțâitul să înceteze. Când își termină treaba la balamaua de sus, se concentră pe cea de jos. Era atât de ocupată, că nu-l auzi pe Ralston apropiindu-se.

– Iată un domn cu multe talente, spuse el pe un ton imparabil, și ea tresări, surprinsă la auzul cuvintelor lui.

Privind în sus din locul unde stătea ghemuită, zâmbi înainte să adauge cu grijă niște picături de ulei pe balama și să miște ușa. El își scoase mănușile și se ghemui lângă ea, luând bidonul de ulei și continuându-și ideea:

– Dintre toate ieşirile clandestine pe care le-am făcut în viaţa mea, zic că asta e prima în care ung balamale care scârţâie.

Ea zâmbi, auzind tonul lui relaxat.

– Nu puteam să-mi asum riscul de a fi prinsă de cei din familia mea, în caz că mă întorc acasă înaintea lor.

El încuviinţă din cap, mişcarea fiind abia perceptibilă în beznă.

– Inteligentă măsură de siguranţă. Terminându-şi treaba, puse deoparte uleiul şi îşi scoase din buzunar batista, apoi se şterse pe mâini şi i-o întinse şi ei să facă la fel. Se ridică în picioare şi o ajută şi pe Callie să facă întocmai. Se trase un pas înapoi să cerceteze cum era deghizată. Nu vedea prea bine, însă îşi dădu seama că, de această dată, purta haine de seară în alb şi negru, foarte potrivite pentru Brooks. Cizmele ei străluceau în lumina lunii, pantalonii negri şi haina la fel punându-i în evidenţă cămaşa albă, scrobită şi vesta, precum şi o lavalieră elegantă, rigidă. Anne devenea foarte pricepută să-şi îmbrace stăpâna în haine bărbăteşti. În completarea ţinutei, părul lui Callie fusese vârât sub un joben negru. Ridicându-şi bastonul ornamentat, ea întrebă foarte încet:

– E bine, milord? Ce părere ai?

– Cred că, deşi eşti atât de mică, ai să treci cu bine. Presupunând că luminile de la Brooks sunt asemănătoare cu cele de aici, din grădină, în toiul nopţii. El strânse din buze în timp ce o studia, apoi scutură din cap. Un bărbat trebuie să fie prost să nu-şi dea seama că eşti femeie. O să fie un dezastru.

Punându-şi din nou mănuşile, Ralston porni să străbată distanţa scurtă până la trăsura lui. Ea fu de acord, precizând:

– Tu n-ai observat că eram femeie la clubul de scrimă.

El mormăi ceva neclar.

– Socotesc că oamenii văd ce *se aşteaptă* să vadă, milord, nu ce este într-adevăr.

El deschise uşa trăsurii şi o ajută să urce în interiorul întunecat. Când se sui pe banchetă, făcându-i loc şi lui, Callie putea să jure că îl auzise spunând: „Asta a fost o idee îngrozitoare", înainte să vină lângă ea, să închidă uşa după el şi să bată în acoperiş ca să-l anunţe pe vizitiu că poate pleca.

Merseră în tăcere, Callie încercând să ignore ce gândea Ralston acum despre intrarea ei pe furiş în clubul său. Ajunsese atât

de departe... cu siguranță nu avea să se întoarcă din drum. Aleea nu era departe și, când se opri trăsura, Callie se dădu mai în față pe locul ei ca să privească pe fereastră, în speranța că va vedea mai bine ce era acolo. Pe când își lipea fața de geam, Ralston scoase de undeva un palton gros și i-l dădu.

– Uite. Pune-l pe tine.

– Dar eu...

– Nu e negociabil, i-o tăie el cu asprime. E calitatea mea de membru în joc dacă ești prinsă.

– Ca să nu mai vorbim de reputația mea, zise ea încet.

El o privi cu fermitate.

– Da. Păi, astă-seară sunt mai îngrijorat în privința clubului meu. Pune pe tine paltonul; trage-ți gulerul în sus; ține capul în jos. Stai aproape de mine. Nu te uita în ochii nimănui. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai folosi vocea asta ridicolă, care crezi că sună ca a unui bărbat.

– Dar eu...

– Nu, Callie. Am promis că te duc la jocuri de noroc la Brooks. Dar n-am promis s-o fac așa cum vrei tu.

Ea oftă.

– Foarte bine.

El deschise ușa și sări din trăsură, pășind apăsat spre ușa clubului, fără să o mai privească. Ea se uită la el o clipă, surprinsă că își ignora atât de ușor instinctele de gentleman – lăsând-o să coboare singură din trăsură.

Așa și făcu, trântind ușa după ea.

Ușa trăsurii se închise cu un zgomot prea puternic, atrăgându-i atenția lui Ralston și altor câțiva oameni aflați pe stradă. Și mai multe capete se întoarseră în direcția ei, iar pașii curajoși ai lui Callie șovăiră. Întâlni ochii albaștri, strălucitori ai lui Ralston și văzu cum ridică o sprânceană, suficient pentru a-i citi gândurile. „Ai terminat?" Își înclină capul, ascunzându-și fața în gulerul amplu al paltonului, și o porni spre el.

Când ajunse la câțiva pași, el intră în club, lăsând ușa deschisă destul de larg, pentru ca ea să-l ajungă din urmă și să-l urmeze înăuntru.

Primul gând al lui Callie când trecu pragul fu că Brooks era nemaipomenit. Nu știuse la ce să se aștepte, dar în nici un caz

la asta. Holul de marmură de la intrare se fălea cu averea şi poziţia socială a membrilor clubului – peste tot erau muchii aurite şi decoraţiuni frumoase.

I se tăie respiraţia când văzu spaţiul aranjat ca în cel mai elegante case din Londra, în culori masculine intense şi mobile din lemn exotic. Şi *peste tot* erau bărbaţi. Stăteau în mici grupuri în hol şi discutau, salutându-l pe Ralston cu înclinări rapide din cap când trecu prin uşa cea mare şi o duse pe Callie pe un coridor lung, către spatele clădirii. Încercând să fie discretă, ea se uită pe furiş în camerele deschise, unele mari şi plăcut luminate, unde mai mulţi bărbaţi jucau biliard sau cărţi şi discutau, iar altele, mici şi intime, ce adăposteau câţiva domni care beau vin de Porto şi fumau.

Callie încetinea în dreptul fiecărei uşi, catalogând activităţile şi pe cei prezenţi înăuntru, dornică să cunoască fiecare colţişor din acest loc misterios, fascinant. Pe când Ralston o ducea mai departe în acel labirint de coridoare, numărul de uşi deschise se micşoră şi holul deveni mai întunecos şi mai liniştit. Când treceau pe lângă o cameră, Callie observă că uşa era întredeschisă şi încăperea era primitoare şi aurie de la lumina lumânărilor. Auzi dinăuntru un râs clar feminin şi încremeni în mers, nereuşind să se abţină să nu arunce o privire mai îndeaproape.

Uitându-se prin crăpătura uşii, ochii lui Callie se măriră când văzu scena din cameră. Erau trei bărbaţi înăuntru, fiecare purtând o mască de domino şi stând în fotoliile mari de piele aranjate în cerc. Bărbaţii, deşi aşezaţi comod în fotolii, era hipnotizaţi de o femeie care stătea în centrul cercului, înaltă şi planturoasă, cu părul revărsându-i-se pe spate într-o coamă abundentă de bucle negre ca abanosul. Era uluitoare: pometi înalţi, piele frumoasă, ochi perfecţi daţi cu kohl, buze roşii, pline, arcuite într-un zâmbet viclean, atotcunoscător. Callie era hipnotizată de femeie – exact cum păreau şi bărbaţii din cameră – căci era, în mod evident, o curtezană.

Purta o rochie care nu era făcută să fie îmbrăcată în public – o creaţie îndrăzneaţă din mătase ca safirul, cu un corsaj foarte strâmt, ce părea mai mult un corset decât o rochie. Sânii aproape i se revărsară din corsaj când se aplecă mai jos, peste unul dintre bărbaţi. Callie îşi ţinu respiraţia când el întinse mâna şi îi atinse

ușor un sân, cu ochii fixați pe formele pline ale femeii. Ea râse profund când o mângâie, punându-și cu îndrăzneală mâna peste a lui și îndemnându-l s-o atingă mai hotărât. El făcu așa cum fusese îndrumat, iar unul din ceilalți bărbați luă tivul rochiei și începu să-l ridice, dezgolind picioarele lungi ale curtezanei și, în cele din urmă, fundul ei rotund. Callie icni încet când acela mângâie fesele femeii.

Icnetul se prefăcu într-un țipăt scurt când Ralston o prinse de braț și o trase din locul unde încremenise. El mormăi aproape de urechea ei:

– Uite de ce cluburile pentru bărbați nu sunt pentru femei.

– Se pare că această cameră este pentru femei, i-o întoarse ea cu țâfnă.

El nu răspunse, ducând-o în schimb în următoarea cameră cu ușa deschisă, înainte să închidă și să încuie ușa după ei. Când auzi zăvorul pocnind amenințător în tăcere, se răsuci cu fața la Ralston, care se încrunta la ea din poziția lui – lipit de ușa închisă.

– Nu m-am exprimat destul de clar? Trebuia să stai lângă mine și să nu te uiți la nimeni.

– Nu m-am uitat!

– Vrei să spui că nu te uitai chiar acum într-o cameră plină cu oameni?

– Eu nu i-aș spune *plină*, zise Callie cu ambiguitate. Își mijl ochii la aceste cuvinte. Nu e ca și cum m-ar fi văzut și ei!

– Ar fi putut!

– Erau cam ocupați, preciză ea. Poate îmi explici și mie ceva.

Privirea îi deveni obosită.

– Poate.

– Cum se face că o singură femeie este... de-ajuns... pentru trei bărbați?

Ralston își ridică ochii în tavan și păru că se înece. După o clipă, se uită iar la ea.

– Nu știu.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Trebuie să fie o curtezană foarte talentată.

El își trecu o mână prin păr înainte să spună cu voce gâtuit

– Callie.

Ea continuă, cu inocență:

– Ei bine, asta era. Nu-i aşa?

– Da.

– Ce fascinant! Ea zâmbi radios. Ştii, n-am întâlnit niciodată o curtezană.

– Puteam să bănuiesc.

– Arăta exact aşa cum imaginam că trebuie să fie toate! Păi... era chiar mai frumoasă.

Ochii lui Ralston dădură roată prin cameră, de parcă ar fi căutat un loc pe unde să iasă mai repede de acolo.

– Callie. N-ai prefera mai mult să joci decât să vorbeşti despre curtezane?

Ea înclină capul, gândindu-se la întrebare.

– Chiar nu ştiu... Ambele chestii merită să pierd ceva timp, nu crezi?

– Nu, spuse el, râzând mirat. Nu cred.

Ignorându-l, începu să cerceteze încăperea în care se aflau. Era decorată cu frize greceşti ce zugrăveau zei şi zeiţe în felurite scene, şi mobilată cu o masă mare pentru jocul de cărţi şi o serie de scaune din lemn sculptat. Într-o parte a încăperii, în faţa unui şemineu unde ardea focul, era o zonă de odihnă, cu două fotolii foarte comode şi un divan lung. Pereţii care nu se mândreau cu statui de marmură erau în schimb plini cu rafturi de cărţi. Era o odaie confortabilă, cu totul masculină.

Ea se întoarse din nou spre Ralston.

– Nu se vor enerva alţii dacă ocupăm camera asta?

Ralston îşi scoase mănuşile şi pălăria, pe care le puse pe o măsuţă de lângă uşă.

– Mă îndoiesc. Până la ora asta, bărbaţii care îşi petrec nopţile aici sunt deja ocupaţi cu orice... chestii vor să facă în seara asta.

– Chestii, repetă ea pe un ton sec, făcând întocmai cu pălăria şi mănuşile ei, apoi îşi scoase paltonul şi îl atârnă într-un cuier din apropiere. Cu faţa la el, îi observă privirea iscoditoare. Nu mai eşti supărat pe mine, aşa-i? Am ajuns aici fără probleme. Nimeni de acolo nu ştie că sunt aici.

Trecu ceva timp până el îi examină cu atenţie ţinuta. Scutură din cap.

– Mi se pare imposibil să cred că nici un bărbat din tot clubul n-a observat că nu eşti bărbat mai mult decât eşti o girafă.

Unul din colţurile gurii ei se arcui.

– Cred c-ar fi observat dacă eram girafă. De ce spui asta? Nu crezi că sunt bine deghizată? Se uită în jos la ea, deodată nesigură. Ştiu că am o... siluetă diferită, dar cred că am ascuns-o... ei bine, cât am putut.

Când vorbi, vocea lui era joasă şi sumbră.

– Callie, un om ar trebui să fie orb să nu-ţi remarce silueta în hainele astea. Nici un bărbat pe care l-am cunoscut nu avea atât de frumoasă...

– Ajunge, milord, i-o tăie ea, năzuroasă, de parcă nu s-ar fi aflat în mijlocul clubului Brooks, împreună cu unul dintre libertinii notorii din Londra, purtând haine bărbăteşti. Se face târziu. Aş vrea acum să învăţ cum se joacă, dacă nu te deranjează.

El îi zâmbi superior şi îi trase un scaun, indicându-i astfel că trebuie să stea la masă. Ea se aşeză pe scaunul oferit, perfect conştientă de apropierea lui. Când luă loc şi el la masă, în faţa ei, ridică pachetul de cărţi aflat acolo şi îi spuse:

– Cred că ar trebui să începem cu douăzeci şi unu.

Pe urmă, îi explică regulile jocului – ajutând-o pe Callie să înţeleagă strategia necesară pentru a se asigura că acele cărţi din mâna ei sunt evaluate cât mai aproape posibil de douăzeci şi unu, fără să depăşească acest număr. Jucară câteva partide. Ralston o lăsă să câştige la început, dar la al treilea şi al patrulea joc, o bătu măr. La a cincea partidă, ea fu încântată că ajunsese la douăzeci când el decartă şi îi arătă douăzeci şi unu. Frustrată că pierdus din nou, Callie izbucni:

– Ai trişat!

El o privi cu ochii mari, prefăcându-se ultragiat.

– Poftim? Dacă ai fi bărbat, te-aş provoca la duel pentru acuzaţia asta.

– Şi te asigur, milord, că aş merge înainte victorioasă, în numele adevărului, al umilinţei şi al dreptăţii.

El râse pe înfundate, amestecând cărţile.

– Îmi citezi din Biblie?

– Într-adevăr, spuse ea cu afectare, fiind imaginea evlaviei.

– În timp ce joci cărţi.

– Ce loc e mai bun să încerc să îndrept pe unul ca tine? zise ea, cu un licăr amuzat în ochi. Îşi zâmbiră înainte ca el să împartă

cărțile, iar ea continuă: Totuși, ar fi un noroc să mă provoci la duel. Mi-ar plăcea să particip la unul.

El încremeni pentru o clipă, apoi scutură din cap în semn de predare.

– Sigur că așa ai face. Mai e ceva pe lista asta care să nu mă pocheze?

Ea verifică nepăsătoare cărțile, apoi spuse:

– O, cu siguranță că nu.

– Păi, având în vedere că rolul meu este acum să te ajut la completarea listei, trebuie să te întreb... cum ți se pare asta, te amuză?

Ea strâmbă din nas când se gândi la întrebare.

– Clubul e remarcabil. Sunt sigură că n-aș fi avut parte niciodată de o astfel de experiență dacă nu erai tu, milord.

– Gabriel, o întrerupse el.

– Gabriel, se corectă ea. Dar tot o să spun că nu știu ce este atât de atrăgător la jocul de cărți. În mod sigur, este o distracție, dar tot nu înțeleg cum se întâmplă că atâția datornici ajung în temniță.

El se rezemă în scaun și o studie cu atenție.

– Nu înțelegi, frumoaso, pentru că tu nu riști nimic.

– Să risc?

– Chiar așa, spuse el. Atracția meselor de joc e sporită atât de plăcerea de a câștiga, cât și de teama de a pierde.

Ea se gândi la cuvintele lui înainte să încline din cap, dusă pe gânduri.

– Vom juca pe bani atunci?

El dădu din cap aprobator în direcția ei.

– Dacă vrei.

Ea se răzgândi.

– Ție nu-ți pasă dacă pierzi bani.

– Nu prea.

– Atunci pentru tine nu e un risc.

– Nu contează dacă pentru mine nu există risc. E noaptea ta. Numai tu trebuie să simți emoția riscului. Eu nu sunt decât partenerul tău dibaci.

Ea nu-și putu stăpâni zâmbetul ce i se ivi pe buze la auzul acelei descrieri banale.

– O, nu, Gabriel! zise ea şi rămase încremenită de modul în care îi folosise numele de botez. Dacă e să jucăm o partidă ca lumea, aş vrea să simţi şi tu că poţi pierde.

Ochii lui albaştri scânteiară din cealaltă parte a mesei.

– Spune-mi care sunt termenii tăi.

Ea se simţi surescitată.

– E-n regulă, pentru fiecare partidă pe care o câştig eu... trebuie să răspunzi la o întrebare. Sincer.

Sprâncenele lui se încruntară.

– Ce fel de întrebări?

– De ce? îl tachină ea. Ţi-e teamă de ce vei pierde în faţa mea?

El se aplecă în faţă.

– Bine, împărăteaso. Dar pentru fiecare partidă câştigată *de mine*, tu va trebui să-mi acorzi o favoare... pe care o aleg eu.

– Ce fel de favoare?

– De ce? repetă el. Ţi-e frică?

„Da." Ea îi întâlni privirea şi o susţinu cu fermitate.

– Sigur că nu.

– Excelent, zise el, împărţind repede cărţile. Atunci să facem jocul interesant, nu?

Pe neaşteptate, jocul de cărţi i se păru lui Callie o distracţie pasionantă. La fiecare rând de cărţi, i se tăia respiraţia când căuta moduri de a-l bate pe Ralston. Şi la prima partidă, reuşi... deşi se tot întreba cum o lăsase el să facă asta.

Nu că i-ar fi păsat. Îşi voia răspunsul. Se rezemă de spătar şi urmări câteva momente cum degetele lui lungi, graţioase strângeau cărţile de pe masă, le făceau teanc, apoi le amestecau cu indolenţă în timp ce ea abia aştepta să-i pună întrebarea. Îi întâlni privirea.

– Vorbeşte-mi despre curtezane.

El râse puţin, scuturând din cap.

– Am fost de acord să răspund la întrebări. Asta nu este o întrebare.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Bine atunci. Aici vin deseori curtezane?

– Da.

Când văzu că el nu mai adaugă nimic, ea stărui.

– Şi se întreţin adesea cu grupuri de bărbaţi?

– Callie, zise el pe un ton pragmatic, unde vrei să ajungi?

Ea strâmbă din nas.

– Mă tot chinui să înțeleg cum era femeia aia – și anume... ce aveau de gând să facă... vreau să spun...

El zâmbi pieziș și o aștepta să termine.

– O... știi la ce mă refer.

– Te asigur că nu.

– Erau acolo trei bărbați și numai ea!

– Așa era?

– Ești un nesuferit! Mi-ai zis că o să-mi răspunzi la întrebări!

– Dacă ai pune o întrebare, iubire, te asigur că aș răspunde.

– Se așteptau de la ea... făcu o pauză, căutând cuvântul.

– Să ofere plăcere? o ajută el, prietenește.

– Să-i distreze. Pe toți trei?

El începu să împartă din nou cărțile.

– Da.

– Cum?

El își ridică privirea la Callie și rânji ca un lup.

– Chiar vrei să-ți răspund la asta?

Ea făcu ochii mari.

– Hm... nu.

El râse atunci, deschis și cu mult zgomot, cum nu-l mai auzise niciodată, iar ea se miră cât îl schimba acel râs. Fața i se înseninâ imediat, ochii îi străluciră mai tare, postura îi deveni mai relaxată. Nu se putu opri să nu-i zâmbească și ea, chiar dacă îl dojeni:

– Te bucuri să mă vezi jenată.

– Chiar așa, împărăteaso.

Ea roși.

– N-ar trebui să-mi spui așa.

– De ce nu? Ți s-a dat numele unei împărătese, nu-i așa?

Ea închise ochii și mimă cum se cutremură.

– Prefer să nu mi se mai amintească numele acela oribil.

– Ar trebui să-l accepți cu plăcere, zise el, sincer. Ești una dintre puținele femei pe care le-am întâlnit, și care se pot ridica la înălțimea unui asemenea nume.

– Ai mai spus asta și înainte, zise ea.

El se uită la ea, ușor curios.

– Serios?

Ea îi întâlni privirea şi regretă imediat că adusese vorba de acea amintire veche de zece ani, atât de neînsemnată pentru el – atât de importantă pentru ea. Vorbi repede, dorind să pună capăt acelui subiect:

– Da. Nu-mi amintesc când. Jucăm?

El îşi miji ochii, apoi dădu din cap aprobator. Fu aşa tulburată la următoarea partidă, încât el o câştigă uşor, douăzeci la douăzeci şi opt de puncte ale ei.

– Trebuia să rămâi cu nouăsprezece, îi spuse el, indiferent.

– De ce? Tot n-aş fi câştigat, zise ea, ursuză.

– De ce, Lady Calpurnia...? întrebă el, iar ea fu sigură că îi folosise numele ca s-o provoace. Cred că te doare când pierzi.

– Nimănui nu-i place să piardă, milord.

– Hmm. Şi totuşi, se pare c-ai pierdut.

Ea oftă.

– Continuă. Ce vrei?

El o privi cu atenţie, aşteptând să se uite la el.

– Desfă-ţi părul.

Ea se încruntă.

– De ce?

– Pentru că am câştigat eu. Ai fost de acord cu termenii mei.

Ea se gândi un pic la cuvintele lui, apoi îşi ridică mâinile şi scoase acele care îi ţineau părul în coc. Când i se revărsă pe umeri, moale, în bucle castanii, îi spuse:

– Cred că arăt anapoda, îmbrăcată în haine bărbăteşti şi cu tot părul ăsta.

El o fixase cu privirea în tot timpul cât îşi desfăcea buclele din spelci şi agrafe.

– Te asigur că „anapoda" nu e cuvântul pe care l-aş folosi eu.

Vorbele lui, rostite cu vocea răguşită pe care ajunsese s-o adore, îi accelerară pulsul. Îşi drese glasul.

– Continuăm?

El împărţi din nou cărţile. Ea câştigă. Încercând să pară calmă şi stăpână pe ea, Callie întrebă:

– Ai o amantă?

El încremeni o clipă în timp ce strângea cărțile, iar ea regretă imediat că pusese acea întrebare. Nu voia să știe dacă el avea sau nu o amantă. *Sau voia?*

– Nu.

– O!

Nu știa ce se așteptase să spună el, dar cu siguranță nu asta.

– Nu mă crezi?

– Te cred. Adică, nu cred că ai fi aici cu mine dacă ai putea fi în altă parte cu cineva ca... Se opri din vorbit, dându-și seama că vorbele ar putea fi greșit înțelese. Nu că aș crede că ești aici... cu mine...

El o privi, fără ca expresia lui să dezvăluie vreunul dintre gândurile ce-i treceau prin minte.

– Tot aș fi aici cu tine.

– Serios? strigă ea.

– Da. Tu ești altfel. Revigorantă.

– O! Bine. Mulțumesc.

– Amantele pot fi uneori dificile.

– Nu-mi închipui că-ți plac femeile dificile, zise ea, calmă.

– Nu, încuviință el. Puse cărțile pe masă. De ce te interesează atât de mult amantele și curtezanele?

„Nu amantele. Amantele tale." Ea ridică din umeri.

– Sunt fascinante pentru femeile care nu sunt atât de... libere.

– Cu greu le-aș putea numi libere.

– Dar sunt! Pot să se poarte cum vor, cu oricine le place! Nu sunt deloc ca femeile din înalta societate. Noi trebuie să stăm liniștite, pe când bărbații se distrează și își fac de cap. Cred că a sosit timpul ca și femeile să-și facă un pic de cap. Iar acele femei o fac.

– Ai o viziune peste măsură de romanțată despre ce pot sau nu pot să facă femeile acelea. Sunt legate de bărbații care le devin protectori. Depind de ei în toate. Bani, mâncare, îmbrăcăminte.

– Și ce e diferit la mine? Depind de Benedick pentru toate lucrurile astea.

Lui în mod clar nu-i plăcea comparația.

– E altfel. El e fratele tău.

Ea scutură din cap.

– N-ai dreptate. E aproape acelaşi lucru. Doar că femeile ca aceea din încăpere îşi aleg singure bărbaţii.

Tonul lui deveni serios.

– Nu ştii principalul lucru despre femeia din camera aia, Callie. Nu e deloc liberă, ci dimpotrivă. Te asigur. Îţi sugerez să încetezi să-ţi faci o imagine romantică despre ea, căci ai să intri în bucluc.

Indiferent că era rezultatul aventurii din acea seară sau al ciondănelii cu Ralston, gura lui Callie părea să nu ţină seama câtuşi de puţin de instinctul de autoconservare.

– De ce? întrebă ea. Mărturisesc că mă cam intrigă întreaga idee. N-aş refuza neapărat o propunere de a deveni amanta cuiva.

Vorbele ei îl uluiră, aşa că tăcu, iar Callie nu-şi putu ascunde un zâmbet îngâmfat şi victorios care îi înflori pe faţă când îi observă uimirea. Sprâncenele lui se îmbinară când ea se întinse peste masă să ia cărţile şi începu să le împartă. O apucă de mână, oprindu-i mişcarea şi atrăgându-i privirea cu a lui, în care se citea o emoţie pe care ea nu ştia unde s-o încadreze, dar ştia că nu era de bine.

– Nu vorbeşti serios.

Tonul lui nu admitea un refuz.

– Eu... Simţi primejdia şi spuse adevărul. Sigur că nu.

– E şi asta pe listă?

– Ce? Nu!

Şocul ei era destul de autentic cât să-l convingă.

– Eşti prea valoroasă să faci pe amanta vreunui dandy din înalta societate, Callie. Nu e un rol strălucit. Nici romantic. Femeile astea trăiesc în colivii aurite. Tu ar trebui să fii pusă pe un piedestal.

Ea pufni batjocoritor. Căldura atingerii lui era prea mult pentru ea. Prea aproape de ce dorea cu adevărat... de ce îşi dorise toată viaţa.

– Nu, mulţumesc. Aş prefera să nu fiu atinsă cu mănuşi din piele de căprioară şi să primesc scuze.

Îşi trase mâna de sub a lui.

– Scuze?

Ea închise ochii preţ de o clipă, adunându-şi curajul.

– Da. Scuze. Ca aceea pe care ai spus-o aşa frumos azi-dimineaţă. Dacă eram altă persoană... cântăreaţa ta de operă... femeia din camera de pe hol... ţi-ai fi cerut scuze?

El păru nedumerit.

– Nu... dar nu eşti nici una din acele femei. Meriţi mai mult.

– Mai mult, repetă ea, frustrată. Tocmai despre asta vorbeam! Tu şi restul societăţii credeţi că e mai bine pentru mine să stau pe un piedestal de pedanterie şi bunăcuviinţă – ceea ce ar fi foarte bine, dacă după zece ani pe acest piedestal, nu aş fi rămas nemăritată. Poate şi tinere necăsătorite asemenea surorilor tale ar trebui să fie acolo. Dar eu? Vocea îi ajunse o şoaptă când se uită la cărţile din mâinile ei. N-o să am niciodată şansa să-mi trăiesc viaţa acolo sus. Tot ce există acolo sus sunt praf şi scuze nedorite. Aceeaşi colivie ca a ei – o indică pe femeia din încăperea alăturată – doar cu o poleială diferită.

El se uită cu atenţie la ea, nemişcat, în timp ce rostea acele vorbe. Când nu-i răspunse, ea îşi ridică privirea la el, dar nu putu să-i descifreze expresia. „Oare ce gândea?"

– Împarte cărţile.

Ea făcu întocmai şi jucară următoarea partidă în tăcere, dar era clar că el nu mai juca un joc inofensiv de douăzeci şi unu. Îl ştiu din expresia lui aspră că avea să câştige, iar inima îi bătea nebuneşte în piept la acest gând – ce avea el să facă după izbucnirea ei?

Când câştigă jocul, azvârli cărţile în mijlocul mesei. Tăcut, se ridică, se duse la bufet şi turnă două pahare de scotch. Se întoarse şi îi oferi unul. Ea îl luă şi sorbi lichidul chihlimbariu, mirată că nu sculpa şi nu tuşea, aşa cum făcuse la cârciumă. De fapt, alcoolul doar o ajută să se încălzească mai mult, cât aştepta ca Gabriel să spună care era următoarea lui favoare.

Întorcându-se cu spatele la ea, el se duse la unul din fotoliile cele comode de lângă şemineu şi se trânti în el, relaxat. Ea îl urmări cum se uita lung la foc, întrebându-se la ce se gândea. Se gândea oare s-o ducă acasă? Spusese cu siguranţă destule, cât să-l stânjenească şi pe el, şi pe ea însăşi. Ar fi trebuit să-şi ceară scuze?

– Vino aici.

Cuvintele lui străbătură camera, chiar dacă el nu-şi luase ochii de la flăcările săltăreţe.

– De ce?

– Pentru că vreau eu.

Cu un ceas în urmă, Callie ar fi râs de porunca imperioasă, dar, dintr-un motiv inexplicabil, în momentul de față, ordinul o atrăgea. Se ridică și se duse la el, oprindu-se la mică distanță de brațul lui, în timp ce zgomotul propriului puls părea să umple încăperea. Așteptarea era ca o tortură.

Și apoi el se întoarse spre ea, cu o privire poruncitoare în ochii albaștri, strălucitori, și spuse:

– Stai jos.

Nu era ceea ce se așteptase ea. Se îndreptă poticnit spre celălalt fotoliu, dar se opri când îl auzi adăugând:

– Nu acolo, împărăteaso. Aici.

Se întoarse la el, cu nedumerire și uimire în ochi.

– Unde?

El întinse o mână.

– Aici.

Cuvântul răsună prin odaie. *Voia să stea în poala lui?* Ea scutură din cap.

– N-aș putea.

– Ai vrut să încerci rolul, frumoaso, zise el, pe un ton cald și ispititor. Vino. Stai cu mine.

Ea știa și fără să i-o spună el că aceea era șansa ei să cunoască totul. *Cu Ralston.*

Se mută să stea chiar în fața lui și îi întâlni privirea. Nu spuse nimic; nici nu trebuia. Peste câteva secunde el o trase în poala lui și îi pecetlui buzele cu ale lui.

Nu mai era cale de întoarcere.

Ea se lăsă în voia aventurii. Și a lui.

Capitolul 18

Sărutul fu mai încrâncenat, mai puternic, mai înflăcărat decât oricare altul de dinainte, iar Callie simți că Ralston îi oferea experiența pe care și-o dorea. Ideea o încânta – acest bărbat

pe care îl dorise ani întregi, avea să îi arate locul ademenitor şi periculos pe care voia neapărat să îl cunoască.

Limba lui îi mângâia buza de jos pe când mâinile îi umblau peste tot, descheind nasturii de la jiletca pe care o purta şi dându-i-o jos de pe umeri şi apoi de pe braţe, înainte să-i scoată cămaşa din pantaloni. Îi atinse cu mâinile lui calde şi puternice pielea deasupra pantalonilor şi profită de ocazie să-i exploreze gura. Căuta şi mângâia, trimiţându-i fiori de plăcere pe când mâna lui urca spre sâni. Ea era copleşită de amestecul de senzaţii adus de gura lui nărăvaşă şi de degetele experte, şi nu putea face nimic. Doar să aştepte să o atingă unde voia... cum voia.

El se trase înapoi brusc când ajunse cu mâna la cordonul de pânză şi înjură – cu ochii scăpărând.

– Nu-i mai lega, îi zise el cu răsuflarea aspră la fel ca a ei. O apucă de ceafă cu palma liberă şi o săgetă cu privirea lui albastră şi fermă. Niciodată.

Vorbi pe un ton ameninţător şi posesiv, iar ea scutură din cap, asigurându-l că îi va respecta dorinţele.

– N-o s-o fac.

Îi susţinu privirea preţ de câteva clipe, de parcă voia să afle dacă ea rostise adevărul. Mulţumit, o mai sărută o dată lung şi ameţitor, ridicându-i cămaşa din in şi dezlipindu-şi buzele de ale ei doar cât să-i tragă veşmântul peste cap. Continuă apoi să o sărute, aruncând cămaşa deoparte, care pluti prin aer neobservată pe când el o atingea din nou, căutând şi găsind cordonul. Când fu sigură că avea de gând să-l dezlege, el desfăcu larg mâinile şi întrerupse sărutul. Mâinile lui calde şi ferme, aerul răcoros de pe buzele ei, coapsele tari de sub ea şi sunetul respiraţiei lor fuseseră suficiente să-i zăpăcească simţurile lui Callie, şi îi luă o clipă să deschidă ochii.

Când o făcu, privirile li se întâlniră. I se tăie respiraţia citind lăcomia din privirea lui – pe care abia şi-o putea ţine în frâu. Simţi cum pieptul i se ridică şi coboară în timp ce vorbea.

– Să te eliberez, frumoaso?

Cuvintele o făcură pe Callie să se topească de dorinţă. Îşi aminti de discuţia lor anterioară şi recunoscu înţelesul ascuns. Deschise gura, iar el îi urmări mişcarea. De parcă nu putea rezista,

se aplecă şi îi muşcă buza de jos umezită, înainte să se retragă şi să reformuleze întrebarea, cu un deget urmărind uşor pielea strânsă de deasupra cordonului de in.

– Să te eliberez din colivie?

Cuvintele, încărcate de o promisiune senzuală, o înmuiară. Îi oferea toate aventurile şi emoţiile pe care şi le dorise – lucrurile pe care nu le putea trece pe o listă, pe care nu le putea recunoaşte faţă de ea însăşi, chiar şi în cele mai intime momente. Cum putea refuza?

Dădu din cap în semn că da. Aceea fu confirmarea de care avea el nevoie. Desfăcu încet cordonul lung de in şi îi dădu la o parte mâinile când ea se întinse să îl ajute.

– Nu, o opri el, iar în vocea lui se simţea promisiunea şi posesivitatea, eşti darul meu. Eu am să te desfac.

Şi o făcu, eliberându-i sânii până când se revărsară în mâinile lui şi îi atinse cu gura carnea dornică, aducându-i alinare, aşa cum o făcuse ultima oară când fuseseră în aceeaşi situaţie. Îi dezmierdă pielea roşie, plină de cute din cauza pânzei întinse, a limbii dinţilor şi degetelor care se plimbau pe ea. Mâinile i se mişcau singure, iar degetele i se înfipseră în părul lui negru şi moale ca să îl ţină mai aproape de ea pe când şi ea îşi dădu capul pe spate, greutatea părului ei amestecându-se cu ameţeala pe care i-o provoca, încercând să-i fure puterea.

El tot încerca să o ţină locului pe când îşi apăsa gura de a ei – smulgându-i un suspin pe când îi gusta cu blândeţe un sfârc întărit, inundând-o cu valuri de plăcere. Nu se simţise niciodată atât de minunat, atât de femeie, atât de *vie*. Şi totul datorită lui. Uită de acest gând pe când el se concentră asupra celuilalt sân, ridicând-o de parcă n-ar fi cântărit nimic şi punând-o astfel încât să-i stea în poală, pentru a avea acces mai uşor la toate minunăţiile ei. Pe când o mişca, legăturile îi căzură în dreptul taliei iar lista, eliberată din ascunzătoare, ateriză în poala lui, atingându-l pe antebraţ. Surprins de senzaţia stranie, se uită la hârtia împăturită dintre ei şi o ridică, oferindu-i-o ei. Ea o luă, minunându-se de senzaţia care prindea viaţă acolo unde degetele li se atingeau. Îi susţinu privirea şi aruncă hârtia într-o parte – fără să-i pese unde ajungea.

El o strânse mai aproape de el. Mâinile lui erau pretutindeni, mângâindu-i posteriorul, picioarele, sânii, ridicându-i părul greu ca să-i descopere gâtul pe care gura lui umedă şi caldă să-l dezmierde. Urcă pe gât ca să-i mângâie lobul moale de la o ureche, apoi revărsă o ploaie de sărutări peste claviculă şi pe urmă ajunse din nou la sfârcurile întărite. Îi veneră sânii, gustând şi lingând sfârcurile pe când şi ea începu să exploreze cu mâinile, croindu-şi drum pe sub gulerul hainei, peste umerii lui laţi şi apoi coborând spre muşchii sculptaţi de pe piept.

Începu să-i desfacă nasturii de la jiletcă, trăgând de ei, neştiind prea bine cum să continue. El dădu drumul unui sân cu sfârcul trandafiriu şi îi întâlni cu îndrăzneală privirea.

– Ia ce vrei, împărăteaso.

De când o apucaseră pe calea senzualităţii, o încurajase să facă abstracţie de piedicile întâlnite, să fie cutezătoare şi să ia iniţiativa cu convingere. La fel şi în noaptea asta. Cuvintele îi dădură curaj. Îşi mişcă neîndemânatic degetele pe rândul de nasturi, descheindu-i jiletca şi scoţând la iveală cămaşa subţire din pânză. Se opri, nesigură. Îşi muşca buza de jos, gândindu-se ce să facă în continuare.

El se uită cu ochii mijiţi la ea, refuzând să decidă pentru ea, însă nu se putu stăpâni să nu îi prindă ceafa şi să îi acopere din nou buzele umflate de dorinţă, lingând şi adorând până când începură să gâfâie amândoi. Se trase înapoi şi se lăsă în fotoliu, lăsându-i mâinile pe piept şi uitându-se la Callie cum încerca să şi revină în simţiri.

– Ce-o să faci cu mine acum?

Ea îşi înclină capul, emoţionată, înainte să zică:

– Aş vrea să porţi mai puţine haine.

El zâmbi la auzul vorbelor ei cuviincioase – atât de nepotrivite în acel moment. Îi răspunse grav, făcând-o să se înfioare de plăcere.

– Sigur că n-aş putea să refuz o lady.

Îşi scoase haina şi jiletca, ridicând-o un pic ca să poată face asta. Mişcarea o obligă să se lipească de el şi gemu când îi simţi mădularul fierbinte atingându-l. Scăpat de cele două piese vestimentare, se lăsă din nou jos, apucând-o cu putere de coapse, nedorind

să pună capăt senzației de a o avea lipită de el. Se împinse în ea și o văzu oftând de plăcere simțind presiunea în acel loc unde îl voia mai mult și mai mult.

Îi susținu privirea și o ridică iarăși, iar un val de pasiune o copleși din nou.

– Asta îți dorești, frumoasa mea?

Întrebarea fu rostită cu respirația întretăiată, iar ea observă că și pe el îl afectase acea mișcare. Drept răspuns, zâmbi cutezător și se lipi de el cu o mișcare fermă și circulară. Mâinile lui se mișcară instantaneu spre șoldurile ei ca să o țină strâns lângă el. Privirea i se îngustă, iar ea se simți puternică în fața pasiunii lui.

Clătină din cap cutezătoare, nedorind să-l slăbească din priviri.

– Și mai puține haine.

El zâmbi din nou, se ridică în capul oaselor, dezlipindu-și spatele de spătar înainte să scoată marginea cămășii din betelia pantalonilor. Își scoase cămașa peste cap și o aruncă în direcția în care ajunsese și a ei mai devreme.

Se uită la ea cum îl privește și îi atinse cu degetele sfârcurile necăjind carnea înroșită.

– Acum ce mai dorești, împărăteaso?

Înghiți în sec când îl văzu – maiestuos, încordat, musculos și *masculin* – era prima oară când vedea un bărbat fără cămașă, iar gura i se uscă brusc. Făcu un efort să-i întâlnească privirea și îl întrebă:

– Pot... să te ating?

El râse ușor la auzul cuvintelor.

– Te rog.

Ea se uită apoi la pieptul lui și îl atinse, atingându-l și mișcându-și degetele pe părțile laterale ale bustului, jucându-se delicat cu pieptul lui. Își trecu un deget peste un sfârc, făcându-i ochii mari când îl văzu încreținându-se, iar ritmul respirației i se înteți. Repetă mișcarea, iar el gemu. Ea ridică privirea, îngrijorată la auzul sunetului.

– Te-am rănit?

– Nu. Cuvântul fu rostit în timp ce expiră cu un sunet aspru. Ca să o dovedească, o sărută îndrăzneț și adânc. Repetă și el gestul, trecându-și degetul peste vârful încrețit al unuia din sânii ei, până când ea gemu de frustrare. El vorbi cu buzele aproape lipite de ale ei. Te doare?

Ea scutură din cap, trăgând aer în piept și tremurând.

– Nu. Îl mângâie din nou. Dar simt ceva dureros. Ceva minunat.

El încuviință din cap.

– Așa e. Așa se întâmplă.

Se uită cum trasa cu degetul mare cercuri lente, apoi se aplecă și își lipi gura de pieptul lui. Îi simțea bătăile inimii pe când își plimba buzele pe pielea caldă, și se întrebă ce s-ar întâmpla dacă... gura i-ar găsi sfârcul și i-ar scălda carnea întărită.

El șuieră, înfigându-și degetele în părul ei pe când Callie îi mângâia sfârcul cu mișcări calde și generoase ale limbii. O lăsă să exploreze cu mâinile și gura până când nu mai suportă, trăgându-o în cele din urmă spre el ca să o sărute cu pasiune. Îi devoră gura până când își pierdu orice gând coerent, până când nu îi mai rămăsese în brațe decât esența feminității ei. Ca și când ar fi știut momentul în care ea trecuse pe tărâmul plăcerii pure, o ridică în brațe în acel moment și, fără să rupă sărutarea, o așeză pe divanul lung.

Callie se întinse, iar el o urmă, trupul lui reușind să-i înfierbânte fiecare bucățică de piele.

– Te vreau goală, împărăteaso! Cuvintele îi încălziră urechea pe când îi luă lobul între dinți și o făcu să se înfioare. Lasă-mă să te ador.

Nu-i putea rezista, nu putea rezista cuvintelor la care se visase de ani întregi. În schimb, îi luă una din mâini și i-o duse încrezătoare spre nasturii de la pantaloni. Mișcarea îi dădu permisiunea de care avea nevoie și, în câteva clipe, îi dădu jos cizmele și pantalonii, iar Callie rămase goală în fața lui, toată doar pentru el.

Ralston se opri și o sorbi din priviri, mângâindu-i trupul voluptuos, modelându-se după pielea ei – roșie de pasiune și rușine deopotrivă. Încercă să se acopere, dar el nu o lăsă, îndepărtându-i

mâinile în joacă pe când o sorbea din priviri. Renunță să-și mai ascundă sânii, dar nu se putea abține să nu-și acopere cârlionții cafenii din cel mai intim loc.

Îi luă mâna și o înlocui cu a lui. O sărută apăsat, apoi se trase înapoi cât să poată vorbi.

– Te-ai ruşinat, frumoasa mea?

Când ea încuviință, o apăsă cu putere cu podul palmei, bucurându-se de intensa satisfacție pe care o simți când ea oftă de plăcere în dreptul gurii lui.

– Nu trebuie... lasă-mă să te acopăr.

La auzul cuvintelor, Callie izbucni în râs mirată, la fel și el, până când își strecură un deget fierbinte între pliurile ei umede și îi prefăcu râsul într-un geamăt de plăcere pe când găsi intrarea și mângâie cu putere carnea din miezul ei.

– Ești atât de frumoasă, iubirea mea.

Callie închise ochii, căci amestecul de mângâieri erotice și vorbe de alint la care jinduise era prea mult pentru ea. El îi captură din nou gura.

– N-am simțit niciodată atâta pasiune. Și atâta dăruire. Îmi doresc să te leg și să fac ce-mi poftește inima.

În mintea ei se formă o imagine cu ea legată și fără apărare în fața mângâierilor lui cuceritoare. Deschise ochii surprinsă și îi întâlni privirea amuzată. El îi citi gândurile și continuă:

– Împărăteaso, într-o zi o să-ți arăt câtă plăcere poate să-ți aducă un asemenea interludiu... dar în seara asta...

Degetul lui îi mângâia carnea umflată și dornică, căutând și găsind mugurele tare al plăcerii. Ea se arcui, primindu-i atingerea iar el continuă:

– În seara asta vreau să mă atingi și tu. Trasă cercuri mici cu degetul, ceea ce o făcu pe Callie să geamă frustrată în timp ce umezeala ei i se scurgea în palmă. Își așeză buzele peste ale ei și șopti: Atât de umedă... Mai introduse un deget adânc, întinzând-o în timp ce trupul i se încleșta în jurul lui. Atât de strâmtă... Vorbea pe buzele ei despărțite și umede, în timp ce ea se lipea de el. Atât de frumoasă.

O împingea din ce în ce mai aproape de culmea prăpastiei, atingând-o peste tot cu mâinile și gura. Era pianul lui, iar

trupul şi mintea ei erau clapele pe care le atingea cu mâini calde şi vorbe desfrânate. Se concentră pe mâna lui, pe degetele lui în ea care o aduceau pe culmile extazului, pe mângâierea minunată a degetului mare care înconjura locul de unde părea să i se scurgă toată energia. Se mişca spre el, cerând mai mult şi strigându-i numele.

Şi apoi el ajunse între picioarele ei, desfăcându-le larg. O ţinu în jos şi îşi puse gura pe locul care avea nevoie disperată de atingerea lui. Limba lui o biciuia şi o gusta într-un ritm aproape insuportabil – forţa mângâierii îi tăia respiraţia, făcând-o să uite de gânduri şi orice altceva în afară de ceea ce simţea. Îşi lăsă mâinile să alunece spre capul lui, apucându-l cu sălbăticie de păr pe când el îi mângâia miezul umflat şi plin de dorinţă cu degetele, limba şi buzele până când crezu că avea să moară dacă el avea să se oprească vreodată. Simţea un val de plăcere din ce în ce mai mare pe când mângâierile lui creşteau în intensitate, până când Callie îşi pierdu minţile. Îşi ridică şoldurile când simţi valul de plăcere ajungând la apogeu şi spărgându-se peste ea în timp ce ea striga şi se ţinea de el – stânca din mijlocul lumii care se cutremura.

Mângâierile lui deveniră mai blânde şi el o aduse în prezent, dezmierdându-i carnea înainte să ridice capul şi să se uite la ea. I se tăie respiraţia când îi întâlni privirea, care ardea de dorinţă şi intuiţie feminină. Întinse o mână rugătoare spre el şi îi spuse:

– Vino aici.

Cuvintele îl înfiorară de plăcere şi nu se putu abţine să nu se întindă lângă ea din nou. Ea îşi trecu mâinile peste mijlocul lui, ajungând la pantalonii unde vedea că materialul stătea foarte întins. Îşi trecu un deget peste toată lungimea şi se bucură de respiraţia lui întretăiată. Cu un zâmbet născut din puterea feminină, îl mângâie din nou, dar mai ferm, iar el o apucă de mână, oprind mişcarea. Îi întâlni privirea şi îi spuse cu răsuflarea întretăiată:

– Împărăteaso, un bărbat nu are resurse nelimitate de voinţă. Dacă mă atingi aşa, nu-ţi garantez că voi fi în stare să mă abţin.

Callie își eliberă mâna din strânsoare și îi atinse marginea feței, trăgându-l într-o altă sărutare. De această dată ea controlă mângâierea. Acum limba ei îi mângâia gura caldă, buzele ei îi atingeau buza fermă și plină de jos. După ce puse capăt mângâierii, își duse mâna jos la nasturii pantalonilor. Sustinându-i privirea, se strădui cu degete tremurătoare să-i descheie. Își duse mâna înăuntru, găsind mădularul care pulsa și îl apucă cu fermitate în mâna ei dornică. Ochii lui se întunecară pe când Callie vorbi, tremuratul din voce fiind singurul indiciu că era emoționată.

– Ce s-ar întâmpla dacă te-aș atinge așa?

Callie își ținu respirația, în timp ce Ralston reflectă. Rămase cu totul nemișcat mai mult timp, și Callie se întrebă dacă nu-și calculase complet greșit acțiunile.

Apoi el făcu o mișcare. Îi luă gura în stăpânire cu un geamăt adânc din gâtlej. Îi prinse mâna într-a lui, întâlnindu-i privirea. Era ceva în nerăbdarea și inocența ei – în pasiunea care îi scăpăra în ochi chiar și când dăruia o plăcere atât de minunată – care îl ucidea. În timp ce se uita în ochii ei căprui, catifelați, își dădu seama că nu mai întâlnise niciodată o femeie ca ea. Era plină de contradicții, toată numai inocență pasională, pedanterie aventuroasă și explorare sfioasă. Combinația îmbătătoare era suficientă să-l fascineze și pe cel mai încrâncenat dintre cinici – și el era cât se poate de fascinat.

O dorea. La nebunie. Alungă acest gând. Merita ceva mai bun. O dată în viața lui avea să fie gentleman. Închise ochii să nu o mai vadă goală, cu picioarele desfăcute pentru el, primitoare și mai liberă în pasiunea ei decât orice femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Ar fi trebuit să primească o medalie pentru ce urma să facă.

Îi luă mâna de pe el, depunând un sărut cald, umed în palma ei, și vorbi, incapabil să-și oprească mâinile să n-o mai mângâie dornic să-i simtă pielea moale, catifelată.

– Cred că trebuie să te duc acasă.

Ochii ei scânteiară – singurul semn că îl auzise. Văzu îndoiala apărându-i în ochi și nu-și dori nimic mai mult decât să o trag

înspre el şi să-i spună exact ce voia să facă, nu ce *se gândea* că trebuia să facă.

– Dar nu vreau să merg acasă. Ai zis că o să mă eliberezi din colivie. Acum nu mai vrei? Întrebarea era ironică şi seducătoare, chemarea unei sirene care se lipea de el – mişcarea neîndemânatică accelerându-i pulsul.

O sărută din nou, incapabil să nu guste din dulceaţa pe care i-o oferea. Când îşi luă buzele de pe gura ei, ea oftă.

– Te rog, Gabriel... arată-mi cum poate să fie. Lasă-mă să gust. Doar o dată.

Cuvintele, atât de cinstite şi de sincere, îi pătrunseră în inimă şi îşi dădu seama că fusese condamnat de la început. Nu putea s-o refuze.

Îşi scoase pantalonii şi se urcă deasupra ei, între picioarele ei, lăsându-i carnea dulce să-l atingă. O sărută pe gât, îi mângâie sânii, necăjindu-i sfârcurile până se întăriră şi tânjiră după gura lui. Îşi puse încă o dată buzele pe mugurii trandafirii, smulgând de la ea ţipete de plăcere. Mâinile ei îi prinseră umerii, mângâind carnea caldă, amintindu-i de plăcerea pe care o găsea mereu în braţele ei dornice. Iar acea plăcere avea să fie în curând de o sută de ori mai mare.

Se apăsă pe cârlionţii moi din miezul ei, simţind căldura şi umezeala ce îl aşteptau acolo, aşa că îi trebui toată stăpânirea de care era în stare să nu se cufunde adânc în ea, până nu mai rămânea nimic din el afară. În loc de asta, se mişcă uşor deasupra ei, smulgându-i câte un suspin de fiecare dată. Ea se ridică, lipită de el, căutând ceva ce nu putea numi, iar el se îndepărtă de ea, întâlnindu-i privirea încărcată de pasiune, şi îi zâmbi răutăcios şi ironic.

– Ce doreşti, frumoaso?

Ea se ridică din nou, lipindu-se mai mult de el, iar el se trase iar înapoi. Îşi miji ochii spre el.

– Ştii ce-mi doresc.

El îi luă între dinţi buza de jos uşor umflată şi o supse uşor înainte să-şi mişte hotărât şoldurile pe ale ei, dăruindu-i exact ce căuta.

– Asta e, împărăteaso?

Ea icni și încuviință din cap pe când el repeta mișcarea, făcând-o să-și umezească mai tare pliurile umflate. Fu rândul lui să geamă.

– O, Doamne, Callie... ești așa dulce.

Se înfipse din nou, vârful lui frecând miezul plăcerii ei.

Ea își ținu o clipă respirația, savurând senzația.

– Vreau... începu să vorbească, apoi se opri, nesigură.

– Spune-mi, iubito.

Îi linse cu limba lui aspră locul dintre obraz și gât, unde pielea era atât de catifelată, și cu o mână îi dezmierdă sfârcul întărit, mișcându-se pe ea într-un ritm care avea în mod sigur să-i înnebunească pe amândoi.

– Nu... nu știu ce vreau. Ea își trecu palmele pe spatele lui, ridicându-se iar să se lipească de el, smulgându-i un oftat adânc. Mă simt așa...

El ridică ușor capul ca să o studieze pe când căuta cuvântul.

– Goală.

O răsplăti pentru vorbele ei, atât de firești și de pline de dorință, sărutând-o pasional, vârându-și limba adânc în gura ei. Apoi se mișcă încetișor, potrivindu-și mâna între ei, iar cu vârful unui deget mângâie intrarea în miezul ei.

– Aici, iubire? îi șopti la ureche, mai mult ca o mângâiere decât un sunet. Aici te simți goală? Își împinse degetul adânc în ea în timp ce ea îi rostea numele oftând. Mă vrei aici?

Ea își mușcă buza și dădu din cap.

– Spune, împărăteaso. Spune-mi. Un al doilea deget i se alătură primului, întinzând. Umblând.

– Te doresc.

– Unde? Degetele se înfigeau împreună, arătându-i care era răspunsul.

– Gabriel... Cuvântul era totodată rugăminte și protest.

El zâmbi cu gura lipită de gâtul ei.

– Unde, frumoaso?

O omora.

– În mine.

Degetele lui ieșiră, iar ea își ridică șoldurile, exprimându-și astfel protestul față de retragerea lui. El depuse multe sărut

dulci, catifelate sus pe clavicula ei și se așeză între coapsele ei desfăcute, înlocuind degetele experimentate cu mădularul lui tare – ezitând la intrarea în ea. Îi luă fața în mâini, nevrând ca ea să se ascundă de el în acest moment intim suprem.

Ei i se tăie respirația când el se împinse în ea, întinzând, deschizând. El se opri – cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată – iar vârful lui umflat rămase în fierbințeala ei umedă, catifelată. Urmări senzațiile ce se oglindeau în ochii căprui.

– Te doare?

Ea închise strâns ochii și scutură din cap.

– Nu, șopti. Da. Se simte... Vreau... Îi întâlni privirea. Vreau mai mult. Vreau tot. Te doresc. Te rog.

Emoția pură din privirea și vorbele ei era suficientă să-l facă să uite de el, dar nu voia să strice asta, primul ei contact cu plăcerea. Se opri puțin, gustându-i sfârcurile și revenind cu mâna la esența feminității din miezul ei. Trasă încet un cerc acolo și urmări cum îi străluceau ochii de plăcere la acea mângâiere.

– Callie... șopti el. O să-ți fac rău. Nu pot evita asta.

– Știu, rosti ea cu respirația întretăiată. Nu-mi pasă.

Atunci el o sărută, mișcând încet limba și căutând, mângâind pielea moale, de parcă aveau tot timpul de pe lume.

– Mie îmi pasă, șopti el, mișcându-și mai repede degetul mare, făcându-i șoldurile să se ridice spre el într-un ritm care îi înflăcără pe amândoi. Dar am să mă revanșez față de tine.

Strânse din dinți în timp ce se mișca încet, pătrunzând mai adânc, centimetru cu centimetru la fiecare împingere, apoi retrăgându-se cu totul, dându-i timp să se adapteze.

Iar apoi, când ea se zvârcolea de plăcere, el se retrase și se înfipse în întregime, carnea lui tare întinzându-i membrana nestrăpunsă până acum. Ea trase adânc aer în piept când o străbătu durerea, iar el se opri deasupra ei, cu mușchii brațelor, ai umerilor și ai gâtului încordați.

– Îmi pare rău, șopti el, acoperindu-i fața cu o ploaie de sărutări.

Ea schiță un zâmbet și îi întâlni privirea.

– Nu, nu... nu e rău. Își aplecă fața, de parcă se gândea la senzațiile din trupul ei. Gata?

El râse încordat la întrebarea ei inocentă.

– Nu e nici pe departe gata.

– O! Ea se mișcă spre el și fu rândul lui să icnească. O... asta-i chiar...

Ea se mișcă din nou și el îi opri șoldurile cu o mână fermă, căci nu mai putea să mai aibă încredere în sine dacă ea continua să-și unduiască șoldurile.

– Într-adevăr, zise el, mângâindu-i lenes sfârcul unui sân. Asta e. Aproape.

Se retrase aproape cu totul și se înfipse din nou, cu o mișcare lungă, blândă, care alungă orice durere rămasă acolo și aprinse o scânteie de plăcere.

– O... da.

– Da? o tachină el, repetând mișcarea.

De această dată, ea îi întâmpină intrarea cu propria mișcare și oftă.

– Da, încuviință ea.

– Exact așa mă gândeam și eu, zise el și începu să se miște ritmic, cu mângâieri adânci, blânde, menite să-i înnebunească pe amândoi.

După câteva momente de asemenea mângâieri pasionale, Callie începu să se miște sub el, mișcându-și șoldurile pentru a crește presiunea împingerilor lui.

Ralston își schimbă poziția ca să satisfacă dorința trupului ei și se împinse în ea cu mai multă forță și viteză. Își încleștă dinții când simți plăcerea dăruită de trupul ei, atât de strâmtă și de fierbinte în jurul lui. Callie începu să țipe, mici strigăte de plăcere care-l înnebuneau – atât de autentică și de sinceră era pasiunea ei. Niciodată în viața lui nu-și dorise atât de mult să-și găsească eliberarea; niciodată nu dorise cu atâta disperare să continue, să-i ofere partenerei sale ce merita.

– Gabriel, îl imploră ea. Am nevoie...

– Știu, rosti el la urechea ei. Știu de ce ai nevoie. Ia-ți.

– Nu pot...

– Ba da, poți.

Apoi își puse încă o dată degetul pe miezul ei, apăsând și mângâind în timp ce se împlânta adânc și repede, iar această combinație de senzații se dovedi prea mult pentru ea. Tensiunea

ce se acumulase încet amenința să scape de sub control, să mistuie totul în calea ei, până și rațiunea și sănătatea ei mentală. Îi strigă numele și se arcui, speriată de ce urma să se întâmple și în același timp refuzând să se ascundă.

El îi susținu privirea sălbatică.

– Uită-te la mine, împărăteaso. Vreau să văd neapărat cum îți găsești împlinirea. Vreau să văd cum ajungi pe culme odată cu mine.

– Nu pot... nu... știu... cum.

Ea își legăna capul dintr-o parte în alta, scoțând cuvintele și gâfâind totodată.

– O să descoperim împreună.

Și așa se întâmplă. Tensiunea puternică din ea își găsi eliberarea, iar Callie se încleștă spasmodic de trupul lui, mușchii săi prinzându-l într-o închisoare perfectă, storcându-l de vlagă într-un ritm plăcut, insuportabil. Îi strigă numele, îi zgârie umerii cu unghiile, iar el o privi cum se destindea.

Și atunci, doar atunci, după ce ea atinse extazul, își găsi și el eliberarea, icnind și urmând-o pe culmi, cu o forță pe care nu o mai simțise niciodată. Se prăbuși peste ea, pieptul tresăltându-i la unison cu al ei pe când încerca să-și recapete suflarea.

Rămase așa mai mult timp, până când respirația îi reveni la normal și găsi puterea să se ridice pe coate și să o privească. Văzându-i pielea umedă de plăcere, zâmbetul satisfăcut și ochii cu pleoape grele, Ralston fu impresionat.

Nu mai simțise niciodată așa ceva.... Nu mai fusese niciodată cu o femeie atât de sinceră și de liberă... Nu mai cunoscuse niciodată pe cineva atât de dispus să dea și să primească și să îmbrățișeze pasiunea cu o voință atât de puternică. *Nu mai cunoscuse niciodată pe cineva ca ea.* Se uită lung la trupul ei, gol și frumos, învăluit de lumina aurie, pâlpâitoare a focului. Era încolăcită de el în orice mod imaginabil și nu se putea gândi la altceva decât s-o posede din nou. Imediat. Desigur, încă o durea...

Acest gând fu ca un duș rece.

Doamne, fusese virgină.

Ce fusese în capul lui? Fecioarele meritau mai mult, pentru numele lui Dumnezeu. Deși nu mai fusese niciodată într-o

asemenea situație, era sigur că meritau poezie și trandafiri, sau măcar un pat ca lumea. Nu un divan într-un club pentru domni

O, Doamne! Fusese virgină, și el o tratase ca pe o femeie oarecare...

Scutură din cap la acest gând, nefiind dispus nici măcar să-și termine fraza în minte. Îl mistuia disprețul de sine când se gândea la ce făcuse. Ea avusese încredere în el. Și el profitase de ea. La Brooks, pentru numele lui Dumnezeu! Ce făcuse?

Se albi ca varul la față. Ea observă.

–Ai pățit ceva?

Cuvintele ei îl readuseră cu picioarele pe pământ și îi fu greu să se uite în ochii ei. În schimb, o sărută cu blândețe pe umăr și se ridică în capul oaselor, ignorând sentimentul pierderii care îl chinuia când se dezlipi de trupul ei cald.

Începu să se îmbrace, observând că, după ce îl urmări un timp, Callie se mișcă să facă același lucru. Încercă să nu se uite la ea, dar nu mai rezistă tentației când ea se întoarse cu spatele la el și își puse pantalonii. Murea de nerăbdare s-o atingă, s-o strângă la pieptul lui și, încă o dată, să-i simtă moliciunea primindu-i trupul tare și dur. Alungând reveria, începu să-și strângă nodul lavalierei în timp ce ea își trăgea cămașa, renunțând să își acopere sânii cu pânza de in.

Callie se întoarse să-și caute vesta și îi întâlni în treacăt privirea. El îi observă imediat tristețea din ochi. Regreta deja ce făcuseră. Aplecându-se, el ridică de pe jos materialul pe care ea îl ignorase, înfășurându-l pe degete

–N-ai nevoie de ăsta?

–Nu, zise ea încetișor. Paltonul tău e suficient de larg să îmi ascundă... Se opri înainte să adauge: Asta, și în plus, am promis să n-o mai fac.

Cuvintele, împreună cu forța erotică pe care o avuseseră mai devreme în acea seară, răsunară între ei, amintindu-i lui Ralston de purtarea lui de neiertat. Ea se îndepărtă de el când spuse:

–Așa ai făcut.

El rulă materialul și-l vârî în vestă înainte să se aplece să ia paltonul de pe podea. Atunci observă pătratul de hârtie

de dedesubt – lista din cauza căreia o porniseră în acea cursă nebună.

Se îndreptă de spate, deschizând gura să-i ofere hârtia, dar nu spuse nimic când își dădu seama că ea rămânea departe de el, cu spatele drept, umerii la fel, de parcă era gata de luptă în timp ce își înfigea acele în păr, refăcându-și coafura de dinainte.

Din nu se știe ce motiv, el nu voia să pomenească de lista ei prostească. În schimb, vârî hârtia mototolită în buzunar și aștepta ca ea să-și întoarcă iar fața la el.

Așa și făcu după câteva minute, iar el fu șocat de emoția din ochii ei umezi de lacrimi.

Confruntat cu tristețea ei, se simți ca un măgar și jumătate. Înghițindu-și nodul din gât, încercă să găsească ceva potrivit de spus. Vedea că femeia se aștepta să spună el ceva care să-l dezinovățească... vorbele care ar opri lacrimile care amenințau să se reverse.

Voia să-i spună ceva care s-o aline. Poate că nu era în stare să repare răul făcut cu nesăbuință, purtarea lui grosolană, dar de acum putea să se comporte ca un gentleman. Așa că spuse ce își imagină că ar zice un gentleman într-o asemenea situație. Lucru pe care era sigur că vor să-l audă femeile într-o astfel de situație. Lucrul care era sigur că îi va opri lacrimile.

– Te rog, iartă-mi purtarea. Bineînțeles că ne vom căsători.

Așteptă câteva momente ca ea să-i priceapă cuvintele, timp în care Callie făcu ochii mari de surpriză, apoi îi miji, de parcă mintea lui ar fi fost buimacă. Așteptă să-și dea și ea seama că făcuse ce trebuia să facă un gentleman. Așteptă să o vadă mulțumită – chiar recunoscătoare – pentru cererea lui în căsătorie. Așteptă să spună ceva – orice. Așteptă cât ea își îmbrăcă paltonul, apoi își luă mănușile și își puse pălăria pe cap.

Și, când termină de înfofolit și se întoarse cu fața la el, vorbind în cele din urmă, fu de parcă el n-ar fi spus nimic.

– Îți mulțumesc pentru seara asta foarte edificatoare, milord. Te-ar deranja foarte mult să mă duci acasă?

Bine. Cel puțin nu izbucnise în plâns.

Capitolul 19

– Ce bărbat arogant... pompos... îngrozitor! murmură Callie ca pentru sine, smulgând cărți de pe rafturile bibliotecii de la conacul Allendale și aruncându-le peste teancul care creștea la picioarele sale. „Bineînțeles, ne vom căsători"? Nu m-aș mărita... cu el... nici dacă ar fi... ultimul bărbat... din Londra!

Suflându-și o șuviță rebelă din ochi, își șterse mâinile pline de praf de rochia din lână gri pe care o purta și studie rezultatul eforturilor sale de până atunci. Biblioteca era într-o dezordine cruntă. Erau cărți peste tot – pe mese, pe scaune și în teancuri tot mai dezordonate pe podea.

După ce Ralston nu scosese nici un cuvânt pe drumul spre casă cu câteva ore în urmă, Callie se furișase înăuntru și se trântise în pat. Ar fi vrut să se ascundă sub așternuturi și să nu mai iasă niciodată de-acolo, dar și să meargă direct la conacul Ralston, să-l trezească pe stăpân și să-i spună explicit ce credea despre oferta lui generoasă și cavalerească.

La început încercase prima variantă, preț de câteva ore... amintindu-și iar și iar ce se întâmplase mai devreme – trecând de la lacrimi la furie pentru că seara ei cea remarcabilă fusese distrusă. Ralston îi arătase cât de uluitoare putea fi pasiunea, Callie simțise pentru prima oară un soi de extaz, dar apoi Ralston n-avusese altceva mai bun de făcut decât să-i strice tot cheful. Iar lui Callie i se amintise la doar câteva clipe de la revelația nemaipomenită că nu era menită să simtă nici un fel de pasiune.

Nu, în loc să spună oricare dintre lucrurile minunate care s-ar fi cuvenit la acel moment – „Ești cea mai uimitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată" sau „Cum să mai trăiesc fără tine, acum că am descoperit paradisul în brațele tale?" sau „Te iubesc, Callie, mai mult decât am visat vreodată" sau chiar „Mai încercăm o dată?" – Ralston eșuase lamentabil cerându-și scuze.

Și, mai rău, vorbind de căsătorie.

Nu că greşise întru totul vorbind despre asta. Callie ar fi fost chiar bucuroasă să-l audă cerând-o de nevastă, undeva între „Eşti cea mai uimitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată" şi „Cum să mai trăiesc fără tine, acum că am descoperit paradisul în braţele tale?" Ar fi fost atât de frumos să o privească în ochi, plin de devotament, şi să-i spună: „Callie, fă-mă cel mai fericit, mai norocos şi mai satisfăcut bărbat din lume. Mărită-te cu mine".

Dacă i-ar fi spus asta – sau, se gândi Callie, simţindu-se generoasă, orice altă variaţiune pe aceeaşi temă – ea s-ar fi prăbuşit fericită în braţele lui şi i-ar fi permis să o sărute neîntrerupt până acasă. Iar acum ar fi în pat, visându-şi viaţa lungă şi fericită ca marchiza de Ralston.

În schimb, trecuse de ora nouă, în dimineaţa care urmase după ceea ce ar fi trebuit să fie cea mai minunată noapte din viaţa ei – inclusiv toate serile viitoare –, iar Callie îşi făcea de lucru ordonând cărţile din bibliotecă.

Încuviinţă scurt în faţa scenei şi spuse:

– E un moment la fel de potrivit ca oricare altul.

Cel puţin nu izbucnise în plâns.

Callie strănută. Mai întâi se cuvenea să şteargă praful.

Se îndreptă cu paşi grăbiţi spre uşă şi o smuci, intenţionând să-i ceară unuia dintre servitori un pământuf de praf, dar le descoperi pe Mariana şi pe Anne care, cu capetele plecate, şopteau ceva împreună cu o servitoare pe hol.

Toate trei îşi ridicară privirea când uşa bibliotecii se deschise. Callie observă că servitoarea rămase cu gura căscată văzând-o şi îi spuse pe un ton impasibil:

– Îmi trebuie un pământuf de praf.

Fata îi aruncă o privire pierdută, de parcă n-ar fi înţeles deloc ce i se cerea.

– Ca să şterg praful, încercă din nou Callie. Praful de pe cărţi. Din bibliotecă.

Servitoarea rămase pironită locului. Callie oftă.

– Vreau să şterg praful din bibliotecă astăzi... crezi că este posibil?

Întrebarea o făcu pe servitoare să o rupă la fugă în căutarea obiectului pe care stăpâna i-l ceruse. Callie le aruncă o privire severă Marianei și lui Anne. Cel puțin aveau bunul-simț să nu comenteze.

– Vai de mine, spuse Mariana, se pare că e mai rău decât am crezut.

Callie își mijì ochii, punându-și toate cuvintele aspre în acea privire, apoi se răsuci pe călcâie și se întoarse în bibliotecă, unde începu să așeze cărțile în ordine alfabetică. Așezată pe podea, observă că Anne și Mariana o urmaseră înăuntru. Anne rămăsese lângă ușă, iar Mariana se așezase cu grijă pe brațul unui scaun.

Amândouă o urmăreau în tăcere. Se scurseră așa câteva minute, timp în care Callie începu să strângă cărți din teancurile din jur. În cele din urmă, Mariana sparse tăcerea, întrebând:

– La ce literă ai ajuns?

Callie își ridică privirea din mormanele de cărți și spuse, firește:

– A.

Mari se aplecă să studieze un teanc de cărți de la picioarele ei. Alese una, zâmbi mulțumită și spuse:

– Alighieri, *Infernul*.

Callie se întoarse înapoi la cărțile ei.

– E Dante. Trebuie pusă la D.

– Serios? întrebă Mariana, strâmbând din nas. Cât de ciudat! Numele lui de familie începe cu A.

– Numele de familie al lui Michelangelo începe cu B și tot îl punem la M.

– Hmm, spuse Mariana, prefăcându-se interesată de conversație. Ăștia sunt italienii...

Apoi se opri o clipă, fiindcă servitoarea bătu la ușă și intră cu pământuful pe care îl ceruse Callie. După ce fata plecă și închise ușa în urma ei, Mari continuă absentă:

– Mă întreb dacă Juliana ar intra la J sau la F.

Callie se încordă o clipă auzind numele surorii lui Ralston, apoi își văzu de treabă.

– Nu știu. J, probabil.

– Păcat că nu e oficial o St. John, spuse Anne. Dintotdeauna mi-a plăcut S.

– De acord, încuviință Mariana.

Callie își întoarse capul spre Mariana.

– Ce vreți să spuneți?

– Ce s-a întâmplat ieri-noapte?

Callie era atentă la raftul pe care așeza cărți.

– Nu s-a întâmplat nimic, spuse ea.

– Nu?

– Nu.

– Atunci de ce reorganizezi biblioteca? întrebă Mariana.

– De ce nu? întrebă Callie, ridicând din umeri. N-am nimic de făcut azi.

– Nimic mai bun decât să reorganizezi biblioteca.

Oare cât i-ar fi luat să-și sugrume sora?

– Nu faci asta decât atunci când ai nevoie de ceva care să-ți distragă atenția.

Și pe servitoarea ei.

Mariana se ridică în picioare și se rezemă de raftul unde Callie își aranja cărțile.

– Ții minte că mi-ai promis că-mi vei spune totul?

– N-am ce să-ți spun, insistă Callie, ridicând iarăși din umeri.

Cineva bătu la ușă chiar atunci. Toate trei doamnele se întoarseră spre valet, care făcea tot posibilul să ignore dezordinea din bibliotecă, de obicei impecabilă.

Valetul intră și închise ferm ușa în urma lui, de parcă ar fi încercat să le apere de ceva din hol.

– Milady, a venit Lord Ralston. Vă cere o audiență.

Mariana și Anne se priviră cu ochi mari, apoi Mariana se întoarse să-i arunce lui Callie o privire satisfăcută și spuse:

– Chiar așa?

Callie își dădu ochii peste cap, apoi îi spuse valetului:

– Mulțumesc, Davis. Poți să-i spui marchizului că nu sunt acasă. Dacă vrea, poate să vină mai târziu – poate voi fi acasă și voi putea să-l primesc.

– Desigur, milady.

Valetul se înclină scurt şi ieşi.

Callie închise ochii şi trase adânc aer în piept, tremurat, încercând să se liniştească. Mariana şi Anne stăteau una lângă alta când îi deschise din nou, privind-o insistent.

– Nimic de spus, hmm? spuse Anne.

– Nu, spuse Callie, făcând un efort ca vocea să nu-i tremure.

– Eşti o mincinoasă deplorabilă, spuse calm Mariana. Sper doar că Davis e puţin mai bun decât tine.

Cuvintele rămaseră în aer. Uşa se deschise din nou şi bătrânul valet îşi făcu din nou apariţia.

– Doamnelor, spuse el, înclinându-se.

– A plecat? întrebă Callie.

– Ah. Nu, milady. Spune că va aştepta să vă întoarceţi.

– Chiar aşa? întrebă mirată Mariana.

Davis încuviinţă o dată spre cea mai tânără dintre surorile Hartwell.

– Chiar aşa, milady.

– Se pare că lucrurile iau o întorsătură aventuroasă, zâmbi larg Mari spre Callie.

– Of, taci din gură. Callie se întoarse spre Davis. Davis, va trebui să-i spui clar că nu am de gând să-l primesc. E prea devreme pentru o vizită.

– I-am spus deja, milady. Din păcate, marchizul pare să fie destul de... insistent.

Callie pufni frustrată.

– Da. Are obiceiul să fie aşa. Va trebui să insişti.

– Milady... imploră valetul.

– Davis, spuse Callie, începând să-şi piardă răbdarea. Se spune că eşti unul dintre cei mai buni majordomi din Londra.

Davis se zbârli – atât cât o putea face un majordom fără să-şi piardă întru totul aerul grav.

– Din Anglia, milady.

– Da. Ei, bine. Crezi că poţi să... majordomeşti ceva... în dimineaţa asta?

Anne pufni amuzată, iar Davis se strâmbă. Mariana îl privi binevoitoare pe valet şi spuse:

– Nu vrea să te insulte, Davis.

Valetul pufni, răspunzând cu o expresie impenetrabilă:

– Desigur că nu.

Apoi se înclină mai adânc ca niciodată şi plecă din nou.

– Voi fi pedepsită pentru asta, nu-i aşa? oftă Callie, întorcându-se la cărţile ei dintre rafturi.

– Cu siguranţă. De-acum înainte va trebui să mănânci vită prea prăjită o lună întreagă, spuse Anne, abia stăpânindu-şi amuzamentul.

Mari studie un teanc de cărţi cu o nonşalanţă evidentă, apoi întrebă:

– Crezi că Lord Ralston se va lăsa convins?

– N-aş paria pe asta.

Inima lui Callie începu să bată nebuneşte auzind cuvintele rostite pe un ton impasibil de undeva din cameră. Întoarse privirea spre interlocutor, dar rafturile îi blocau vederea. O descoperi în schimb pe servitoare, care rămăsese pironită locului, cu ochii mari ca două farfurii, holbându-se în direcţia uşii.

Mariana îşi întoarse privirea spre Callie în tăcerea care se lăsase. Ignorându-i privirea imploratoare, sora mai mică zâmbi fermecător, aşa cum i se cuvenea Îngerului din Allendale, şi spuse pe un ton dulce:

– Callie, se pare că ai un vizitator.

Callie îşi miji ochii. Nu exista lucru mai rău pe lume decât să ai o soră. O văzu pe Mari sărind de la locul ei şi netezindu-şi fustele, apoi întorcându-se spre uşă... şi spre Ralston.

– E o zi frumoasă, spuse ea.

– Într-adevăr, Lady Mariana, se auzi vocea lui Ralston, parcă de nicăieri.

Callie bătu din picior, iritată. Chiar trebuia să fie atât de calm?

– Cred că voi ieşi la plimbare prin grădină, spuse Mariana pe un ton de conversaţie obişnuită.

– O idee genială.

– Da. Mă gândeam eu. Mă scuzaţi. Anne?

Callie îşi văzu sora făcând o mică reverenţă, apoi ieşind din cameră. Anne cea trădătoare o urmă. Callie rămase exact unde era, sperând că Ralston avea să plece. Un gentleman

n-ar fi încolțit-o niciodată în locul strâmt dintre rafturi. Iar, ieri-noapte, Ralston făcuse tot posibilul să demonstreze că este un gentleman.

Se făcu liniște. Callie aranja cărți în continuare, străduindu-se să-l ignore pe Ralston. „Adams, Aristotel, Arnold."

Auzi pașii care se apropiau și îl văzu cu coada ochiului lui oprindu-se la capătul raftului, privind-o. Da, putea pur și simplu să se prefacă că Ralston nu era acolo. Cum putea să stea atât de liniștit? Aveai nevoie de răbdarea unui sfânt ca să-l suporți. „Augustin."

Callie ajunse la capătul răbdărilor. Fără să-și ridice privirea de la raftul la care lucra și de la cărțile aliniate la milimetru, spuse pe un ton plat:

– Nu primesc vizite.

– Interesant, murmură Ralston. Pentru că se pare că m-ai primit oricum.

– Ba nu. Ai dat buzna în biblioteca mea fără să fii invitat.

– Deci e o bibliotecă? spuse ironic Ralston. Nu mi-am dat seama, pentru că nu văd nici o carte pe rafturi.

Callie îi aruncă o privire exasperată.

– Reorganizez cărțile.

– Da, mi-am dat seama.

– Motiv pentru care nu primesc vizite.

Callie accentuă ultimele cuvinte, sperând că Ralston avea să-și dea seama cât de nepoliticos era și să plece.

– Cred că am trecut deja de asta, nu-i așa?

Deci lui Ralston nu-i păsa că e nepoliticos, din câte se părea. Bine, atunci. Nici lui Callie n-avea să-i pese.

– Așadar, ce vrei, Lord Ralston? întrebă ea pe un ton glacial.

Se întoarse spre el. O greșeală. Ralston era la fel de bine pus la punct ca întotdeauna – păr bine aranjat, piele aurie, lavalieră impecabilă și o sprânceană ridicată cu suficient de multă grație cât să o facă să se simtă de parcă ea s-ar fi născut și ar fi crescut într-un grajd. Își dădu imediat seama că purta rochia cea mai gri, mai neatrăgătoare și, fără îndoială, cea mai pătată dintre toate, și că arăta fără îndoială murdară și nedormită.

Ralston era un bărbat enervant. Chiar așa.

– Mi-ar plăcea să continuăm discuția de ieri-noapte.

Callie nu răspunse, ci se aplecă să ia câteva cărți de pe podea. Ralston o privi nemișcat, de parcă și-ar fi cântărit cu atenție următoarele cuvinte. Callie aștepta, aranjând încet cărțile pe raftul lor. Își dorea ca Ralston să nu-i mai spună nimic. Spera că lordul va renunța și va pleca acasă.

Dar Ralston se apropie de ea și o înghesui în spațiul întunecos.

– Callie, nici nu știu cum să-mi cer scuze, șopti el, iar vocea lui era sinceră.

Callie închise ochii auzindu-l, mângâind marginea unei cărți cu vârful degetelor. Vedea literele de pe copertă, mari și aurii, dar nu le putea citi. Respiră adânc și încercă să se lupte cu valul de sentimente care amenința să o copleșească. Clătină din cap cu putere, refuzând să-l privească – neavând încredere că ar fi putut să-l privească.

– Nu-ți cere scuze, te rog, șopti ea. Nu e nevoie.

– Bineînțeles că e nevoie. M-am purtat execrabil, spuse Ralston, tăind aerul cu o mână. Dar ce contează acum este să rectific situația fără întârziere.

Era limpede ce voia să spună cu asta. Callie clătină imediat din cap și spuse încet:

– Nu.

– Pardon? întrebă Ralston, evident surprins.

Callie își drese glasul, dorindu-și ca vocea ei să fie mai puternică de data asta.

– Nu. Nu există nici o eroare și deci nici nu ai ce să rectifici.

Ralston râse scurt, nevenindu-i să creadă.

– Doar nu vorbești serios.

Callie își îndreptă umerii și trecu pe lângă el, apoi merse până în mijlocul bibliotecii, unde era lumină. Își șterse mâinile de poalele rochiei și începu să aranjeze ostentativ un teanc de cărți de pe o măsuță din apropiere. Nu citea titlurile și nu înțelegea numele autorilor.

– Vorbesc serios, milord. Chiar dacă ai impresia că ai comis nu știu ce crimă, te asigur că nu te faci vinovat de nimic.

Lordul își trecu o mână prin păr, privind-o iritat.

– Callie. Te-am compromis. Întru totul. Iar acum vreau să mă revanşez. Ne vom căsători.

Callie înghiţi un nod. Refuza să-l privească – nu avea atâta încredere în ea.

– Nu, milord. Nu ne vom căsători. (Erau poate cele mai grele cuvinte pe care le spusese vreodată.) Deşi apreciez oferta, adăugă ea politicos.

– De ce nu? întrebă Ralston, cu totul neimpresionat.

– Milord?

– De ce nu vrei să te măriţi cu mine?

– Ei bine, întâi de toate, nu m-ai întrebat. Mi-ai spus.

Ralston privi spre tavan, de parcă s-ar fi rugat cerului să-l dea răbdare.

– În regulă. Vrei să fii soţia mea?

Cuvintele o făcură pe Callie să se înfioare, deşi era un fior trist. Indiferent dacă îi forţase mâna sau nu, faptul că marchizul de Ralston o ceruse în căsătorie era unul din cele mai minunate momente din viaţa ei. „În fruntea listei."

– Nu. Dar îţi mulţumesc foarte mult pentru cerere.

– Eşti atât de nesăbui... Ralston îşi luă seama. Deci vrei să îngenunchez?

– Nu!

Callie n-ar fi suportat să-l vadă în genunchi, cerând-o de soţie. Ar fi fost o glumă mult prea crudă a universului.

– Care naiba e problema?

„Problema e că nu mă vrei cu adevărat."

– Pur şi simplu nu văd motivul pentru care ne-am căsători.

– Nu vezi motivul, repetă Ralston, spunând cuvintele ca pentru sine. Dă-mi voie să cred că îţi pot da unul sau două motive foarte bune.

În sfârşit, Callie îl privi în ochi. Încrederea lui absolută o tulbura.

– Doar n-ai încercat să te căsătoreşti cu toate femeile pe care le-ai compromis. De ce ai începe cu mine?

Ralston făcu ochi mari auzindu-i vorbele îndrăzneţe, dar mirarea i se transformă repede în iritare.

– Hai să tranşăm problema o dată pentru totdeauna. Mă crezi mult mai promiscuu decât am fost vreodată, este limpede. Să ştii că, indiferent ce crezi tu, într-adevăr le-am cerut în căsătorie pe toate fetele virgine pe care le-am deflorat. Adică pe una singură.

Callie se înroşi auzindu-i vorbele atât de sincere şi îşi întoarse privirea, muşcându-şi buza de jos. Era limpede că situaţia îl supăra şi că îi părea rău. Dar, dincolo de orice, Ralston n-ar fi putut fi mai supărat decât era ea însăşi. Callie avusese parte de o seară glorioasă în braţele singurului bărbat pe care şi-l dorise vreodată, iar Ralston o ceruse apoi imediat de nevastă... din cauza unui simţ al datoriei pe care tocmai atunci îşi găsise să-l descopere... fără pic de romantism.

Iar acum se aştepta ca ea să-i cadă recunoscătoare în braţe fiindcă marchizul de Ralston era atât de generos, nu-i aşa? Nu, mulţumesc. Callie prefera să-şi trăiască tot restul vieţii cu amintirea acelei nopţi şi să fie fericită cu asta.

Spera.

– Milord, apreciez intenţiile tale onorabile...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Callie, nu-mi mai spune „milord", o întrerupse iritat Ralston. Îţi dai seama că s-ar putea să fii însărcinată.

Callie îşi duse imediat o mână la talie, înăbuşindu-şi dorul pe care îl simţea la gândul de a-i naşte un copil lui Lord Ralston. Nu se gândise la asta, dar oare chiar era posibil?

– Mă îndoiesc foarte mult de asta.

– Şi totuşi e o posibilitate. Nu vreau ca fiul sau fiica mea să fie un bastard.

– Nici eu, spuse Callie, cu ochii scânteind. Dar nu crezi că avem o discuţie prematură? Riscul e foarte mic.

– Orice risc este suficient. Vreau să te măriţi cu mine. Îţi voi oferi tot ce ţi-ai dorit vreodată.

„Nu mă vei iubi niciodată. Nu eşti în stare. Sunt prea banală. Prea plictisitoare. Meriţi ceva mai bun."

Callie auzi cuvintele în minte, dar nu spuse nimic cu glas tare, ci doar clătină din cap.

– Dacă nu vrei să fii rezonabilă, oftă frustrat Ralston, atunci n-am de ales și va trebui să vorbesc cu Benedick.

– N-ai îndrăzni, icni Callie.

– E limpede că mă confunzi cu altcineva. Mă voi căsători cu tine chiar dacă trebuie să-l conving pe fratele tău să mi te dea cu forța.

– Benedick nu m-ar obliga niciodată să mă mărit cu tine, protestă Callie.

– Se pare că vom descoperi amândoi dacă o va face sau nu.

Rămaseră față în față, cu ochii scânteind, câteva clipe. Apoi, vocea lui Ralston se îmblânzi:

– Ar fi chiar atât de rău? întrebă el.

Callie simți un val de emoții în piept și nu reuși să răspundă imediat. Desigur că n-ar fi fost ceva rău să se mărite cu Ralston. Ar fi fost chiar minunat. Îl plăcea de ani întregi, îl urmărea cu drag de pe marginea ringului de dans, îi căuta numele prin ziare de fiecare dată. De zece ani încoace, de când doamnele din înalta societate începuseră să speculeze cine va fi următoarea marchiză de Ralston, Callie se imaginase în secret alături de dragul ei marchiz.

Dar în toți acești ani, Callie își imaginase că se vor căsători din dragoste. Visase că într-o bună zi marchizul o va descoperi într-o sală de bal, sau într-un magazin de pe Bond Street, sau la o serată, și că se va îndrăgosti nebunește de ea. Își imaginase că vor trăi fericiți până la adânci bătrânețe.

Dar n-aveau cum să trăiască fericiți dacă se căsătoreau din regret pentru o singură greșeală.

La vârsta și cu poziția ei, Callie știa că cea mai bună șansă de a se mărita era să accepte o căsnicie fără iubire, dar să se mărite astfel cu Ralston era pur și simplu prea mult.

Tânjise mult prea mult după el ca să-l accepte fără să o iubească. Revenindu-și, spuse:

– Bineînțeles că n-ar fi ceva rău. Sunt sigură că ai fi un soț foarte bun. Dar nu îmi caut un soț.

– Dă-mi voie să nu te cred, pufni Ralston. Toate femeile nemăritate din Londra își caută un soț. Se opri, căzând pe gânduri. E din cauza mea?

– Nu.

„De fapt, eşti chiar perfect." Dar Ralston intenţiona să insiste până afla motivul. Callie ridică slab din umeri.

– Pur şi simplu nu cred că ne-am potrivi.

– Nu crezi că ne-am potrivi, repetă marchizul, aruncându-i o privire goală.

– Nu. Callie îl privi în ochi. Nu cred.

– De ce naiba nu?

– Ei bine, nu sunt neapărat genul de femeie pe care îl preferi tu.

Ralston ezită auzind-o, apoi îşi ridică privirea spre tavan, rugându-se din nou să aibă răbdare.

– Deci, ce gen de femeie prefer eu?

Callie oftă încet, nervoasă acum. Chiar trebuia să insiste până într-atât?

– Chiar ai de gând să mă obligi să-ţi spun?

– Da, Callie. Fiindcă îţi spun sincer că nu înţeleg.

Callie îl ura în acea clipă. Îl ura pe cât de mult îl adora. Flutură iritată din mână:

– Frumoasă. Sofisticată. Experimentată. Eu nu sunt aşa. Sunt opusul tău şi nu semăn deloc cu femeile de care te-ai înconjurat. Prefer să citesc în loc să merg la baluri, urăsc înalta societate şi nu am pic de experienţă în dragoste, motiv pentru care te-am vizitat la miezul nopţii ca să am parte de primul meu sărut. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să mă mărit cu cineva care va regreta amănunt noastră din clipa în care ne rostim jurămintele.

Callie vorbea repede, plină de furie, şi îl ura fiindcă o obligase să-şi mărturisească nesiguranţa. Îşi încheie diatriba murmurând:

– Şi mulţumesc că m-ai făcut să-ţi spun toate astea.

Ralston clipi în tăcere, gândindu-se la ceea ce tocmai auzise. Apoi spuse simplu:

– Nu voi regreta asta.

Cuvintele lui o aduseră la capătul răbdării. Destul. Nu mai voia să-i vadă blândeţea, nici pasiunea. Nu mai voia să-şi simtă inima bătându-i nebuneşte. Nu mai trebuia să se pedepsească singură forţându-se să-i accepte compania. Nu mai era cazul

să încerce să se convingă singură, așa cum făcea de câteva săptă mâni încoace, că avea vreo șansă cu Ralston.

– Chiar așa? La fel cum nu regreți nici ce-ai făcut în camera ta de lucru? Și nici ce s-a întâmplat ieri-seară? Callie clătină din cap cu tristețe. Te-ai grăbit să-ți ceri scuze de fiecare dată, Ralston, așa că e limpede că nu te-ai căsători cu mine niciodată de bunăvoie.

– Te înșeli.

Callie îi aruncă o privire plină de emoție.

– Nu mă înșel. Și n-am de gând să te forțez să regreți toată viața că ți-ai legat destinul de o femeie atât de... plictisitoare și neinteresantă... ca mine. Ignoră felul în care Ralston se crispă auzindu-i descrierea – deși spusese și el același lucru în acea după-amiază. N-aș suporta asta. Așa că, mulțumesc frumos, dar nu mă voi mărita cu tine.

„Te iubesc de prea multă vreme. Și prea mult."

– Callie. N-ar fi trebuit să spun niciodată...

Callie își ridică mâinile ca să-l oprească.

– Ajunge. Te rog.

Ralston o privi lung, iar Callie îi simți frustrarea. În cele din urmă spuse, pe un ton ferm, necruțător:

– Discuția asta nu s-a încheiat.

Callie îi întâlni privirea albastră, hotărâtă, și răspunse:

– Ba da.

Ralston se răsuci pe călcâie și ieși cu pași furioși.

Callie așteptă până când auzi ușa de la intrare trântindu-se apoi își permise în sfârșit să plângă.

Capitolul 20

Ralston merse direct la clubul Brooks, ceea ce se dovedi o greșeală. Nu era suficient de grav că-l refuzase și îl făcuse să se simtă ca un netrebnic. Callie îi stricase și plăcerea de a sta la club. Complet.

În doar douăsprezece ore, acest loc care ar fi trebuit să fie un sanctuar al bărbaților, un loc unde fiecare se putea odihni departe de tulburările lumii de afară, devenise un memento de mahon și marmură care îi amintea irezistibil de Calpurnia Hartwell. Stând în holul imens, înconjurat de conversațiile molcome ale altor bărbați, Ralston nu se putea gândi decât la ea: Callie, deghizată în bărbat, furișându-se pe holurile întunecate ale clubului; Callie, privind prin ușile deschise ca să simtă pentru prima – și, spera el, singura oară – că se afla la un club al bărbaților; Callie, zâmbindu-i pe deasupra mesei lor de joc; Callie, goală, cu pielea trandafirie, încălzită de focul pasiunii lor.

Privind calea umbrită pe care o urmaseră în noaptea trecută, Ralston simți dorința păcătoasă de a se întoarce în camera de joc unde își petrecuseră seara. Pentru o clipă se gândi să ceară să-i fie adusă niște cafea acolo și să se tortureze cu amintirile nopții trecute și cu toate lucrurile pe care le spusese și le făcuse greșit. Se răzgândi imediat însă, fiindcă nu voia să înnebunească.

Fusese șocat să o audă refuzându-i propunerea. Nu se întâmpla în fiecare zi ca un marchiz tânăr, elegant și bogat să ceară o domnișoară în căsătorie. Era și mai rar, desigur, ca acea domnișoară să refuze. Oare de câți ani le evita pe mamele dornice să-și mărite fiicele și pe debutantele care se luptau cu disperare să devină marchiza de Ralston? Iar acum, când poziția devenise în sfârșit disponibilă, femeia căreia îi fusese oferită îl refuzase.

Dacă își închipuia că putea pur și simplu să-l refuze și să încheie lucrurile așa după noaptea trecută, Callie se înșela amarnic.

Frustrat, Ralston își scoase pardesiul și i-l aruncă unui servitor, dar nu înainte să-i simtă parfumul lui Callie pe materialul aspru – o combinație de migdale, levănțică și... Callie. Gândul îl făcu să se încrunte și simți un pic de plăcere sadică văzându-l pe servitor că se îndepărtează în fugă înainte să devină ținta nervilor lui Ralston.

Plăcerea fu însă imediat înlocuită de un nou val de indignare. „Care naiba e problema ei?" Nu-i venea să creadă că fusese refuzat. Doar nu credea într-adevăr că nu se potriveau. Callie fusese virgină, ce-i drept, dar nu se putea să nu fi simțit că tot ceea

ce se întâmplase noaptea trecută – și până atunci, desigur – era ceva neobișnuit. Căsnicia lor n-ar fi suferit în dormitor, asta era sigur. Iar dacă pasiunea nu era suficientă, se potriveau și ca inteligență, ca umor și ca maturitate. Pe lângă toate astea, Callie era chiar drăguță. Era moale acolo unde trebuia să fie moale. Ralston își lăsă gândurile să-i rătăcească... un bărbat s-ar fi putut pierde ani întregi în formele ei generoase.

Da, Lady Calpurnia Hartwell urma să fie marchiza desăvârșită pentru el.

Dacă și-ar fi putut da și ea seama de asta.

Ralston își trecu degetele prin păr. Dacă se căsătoreau, Callie urma să obțină titlul, averea, pământurile și pe unul dintre cei mai râvniți burlaci din Anglia. Ce naiba mai voia femeia asta?

„O căsnicie din dragoste."

Gândul îl luă pe nepregătite. Callie îi mărturisise acum ceva vreme credința ei în căsniciile din dragoste. Iar el pufnise și îi demonstrase că atracția era cel puțin la fel de intensă ca și iubirea în care credea cu atâta tărie. Doar nu îl refuzase fiindcă aștepta pe cineva care să o iubească. Ralston clătină din cap, furios la gândul că fata era pregătită să-și riște reputația și viitorul respingându-i oferta doar fiindcă refuza să renunțe la fanteziile ei copilărești.

Ideea era scandaloasă. Nu mai voia să se gândească la asta.

Trecu în anticamera spațioasă care se deschidea din hol, unde oricine putea găsi imediat ceva cu care să-și distragă atenția. Căuta o dezbatere politică în care să se afunde, dar găsi camera aproape goală, în afară de trei bărbați care jucau cărți: Oxford și încă doi. Arătau atât de jalnic, încât el își dădu imediat seama că jucaseră toată noaptea.

Dezgustat la gândul că Oxford era atât de iresponsabil, și fără să-l intereseze discuțiile din grupul lui, Ralston vru să iasă la fel de repede și de discret cum intrase, dar, înainte să poată evada, jucătorii îl descoperiră.

– Ralston, prietene. Vino să joci cu noi, strigă jovial Oxford.

Ralston se opri, gândindu-se cum ar fi putut refuza invitația, dar baronul adăugă:

–Acum e momentul să câştigi, Ralston, fiindcă în curând buzunarele tale vor fi goale.

Insinuarea atrase sunete amuzate din jurul mesei, iar Ralston se întoarse spre Oxford.

Apropiindu-se de masă, expresia lordului se înăspri. Oxford avea obrajii înroşiţi şi cearcăne adânci în jurul ochilor; se vedea limpede că băuse. Ralston vorbi impasibil, arătând spre potul din faţa însoţitorilor baronului:

–Se pare că nu buzunarele mele sunt în pericol de a se goli astăzi, Oxford.

Oxford se încruntă la Ralston, apoi îşi aminti de ce îl chemase să se apropie.

–Da, ei bine, voi avea destui bani pe care să-i joc în curând... Se opri o clipă, înghiţind un nod din cauza indigestiei. Vezi tu, am de gând să mă logodesc săptămâna asta.

Ralston ignoră premoniţia copleşitoare care îl cuprinse şi spuse, încercând să pară nonşalant:

–Cu cine?

Oxford arătă cu un deget lung şi albicios spre Ralston şi spuse triumfător:

–Cu Calpurnia Hartwell, desigur! Deci ai face bine să uiţi de acele... se clătină puţin în scaun... o mie de lire.

Cuvintele îl făcură pe Ralston să se înfierbânte. Apoi simţi o dorinţă copleşitoare să-l pocnească pe Oxford în faţă. Reuşi să se stăpânească cu un efort şi spuse calm:

–Deci crezi că ai pus mâna pe ea?

Oxford zâmbi cu toţi dinţii, ceea ce îl făcu să arate ca un imbecil.

–Ah, am pus mâna pe ea, categoric. Am avut-o chiar ieri, la Academia Regală, spuse el, făcându-le grotesc cu ochiul tovarăşilor lui de joc.

Ralston se încordă auzindu-l – era o minciună evidentă. Strânse pumnii şi se simţi cuprins de o furie care se cerea eliberată, de preferinţă făcându-l bucăţele pe Oxford.

Oxford nu simţi tensiunea din muşchii lui Ralston, ci îl provocă şi mai mult:

– Mâine îi voi face o vizită şi voi scăpa de toată ceremonia cu cerutul în căsătorie. Apoi o voi compromite probabil până săptă mâna viitoare, doar ca să mă asigur că Allendale nu va avea altă soluţie şi va trebui să mă primească în familie – deşi îmi va mulţu mi, sunt sigur, pentru că îl scap de sora lui cea prăfuită... şi îmi va oferi o zestre frumuşică.

Gândul că Oxford ar putea să o atingă pe Callie, fie chiar şi cu un deget, îl înnebuni pe Ralston. În câteva clipe îl ridicase deja pe baron din scaunul lui, ca şi când Oxford nu ar fi fost mai greu decât un copil. Prietenii lui Oxford se ridicară uimiţi, aruncând du-şi scaunele cât colo în graba lor de a se îndepărta de Ralston.

Oxford duhnea a frică, iar Ralston îi simţea mirosul. Laşi tatea lui îl dezgustă şi mai mult. Când vorbi, părea că mârâie mai degrabă:

– Lady Calpurnia Hartwell e de o mie de ori mai bună decât tine. Nu meriţi să respiri acelaşi aer cu ea.

Ralston îl eliberă pe Oxford, simţind un val acut de satisfac ţie masculină când baronul se prăbuşi imediat în scaun, fără pic de graţie. Adăugă, cu o privire la fel de arogantă ca a unui rege:

– Am pariat pe o mie de lire că nu te va lua de soţ şi rămân la părerea mea. De fapt, sunt atât de sigur, încât... îmi voi dubla pariul, chiar acum.

Oxford îşi ajustă mânecile hainei, iar Ralston văzu că mâinile îi tremurau.

– După felul grosolan în care te-ai purtat, Ralston, spuse el, mă voi bucura cu atât mai mult să te las sărac lipit.

Ralston se răsuci pe călcâie şi ieşi, fără să mai spună nimic. Îşi spuse că se purtase aşa ca să apere o domnişoară căruia îi era adânc îndatorat.

Era mai uşor să se convingă de asta decât să se întrebe de ce simţise ce simţise la gândul că draga lui Callie ar fi putut de veni baroană.

În aceeaşi după-amiază, Callie deschise uşa magazinului lui madame Hebert de pe Bond Street, nerăbdătoare să scape de o altă corvoadă. După ce Ralston plecase, Callie plânsese câteva

minute bune, dar apoi primise vestea că rochia ei era gata, pe lângă alte câteva haine pentru noua garderobă a Julianei.

Luând mesajul drept un semn că nu-şi putea permite să-şi plângă de milă o zi întreagă, Callie se pregătise pentru o după-amiază la croitoreasă, o idee care i se părea doar puţin mai interesantă decât o înmormântare. Dar avea disperată nevoie de ceva care să-i distragă atenţia, iar modista franceză avea exact ce-i trebuia.

O convinsese pe Mariana să vină şi ea, iar sora ei mai mică plecase de la reşedinţa Allendale mai devreme ca să o ia şi pe Juliana, care urma să-şi probeze rochiile toată după-amiaza. Callie ar fi mers cu ele, dar nu suporta gândul că s-ar fi putut întâlni cu Ralston încă o dată – indiferent cât de puţin probabilă era acea întâlnire – aşa că rămăsese la intrarea în salonul croitoresei, aşteptând s-o bage cineva în seamă.

Salonul era plin de viaţă. Madame Hebert nu se vedea pe nicăieri, dar asistentele ei se plimbau de colo-colo, între salon şi camera de probă care avea intrarea ascunsă de perdele, ducând în braţe role de material, nasturi, dantele şi tivuri. Alte trei doamne studiau rochiile expuse, minunându-se de cât de frumoase erau.

Callie se auzi strigată pe o voce nerăbdătoare, cu un accent franţuzesc evident:

– Ah! Lady Calpurnia!

Era Valerie, ucenica de încredere a doamnei Hebert, care ieşise din spate şi acum se întrecea în reverenţe.

– Madame Hebert îşi cere scuze că v-a lăsat să aşteptaţi. Tocmai termină cu rochia unei alte doamne, dar apoi nu mai are nici o clientă în această după-amiază, şi vă va primi... (Valerie flutură din mână, căutând cuvântul potrivit)... *tout de suite.* Imediat. Da?

– Da, desigur. Nu mă deranjează să aştept.

– Valerie! se auzi vocea lui madame Hebert din spatele perdelei; chipul ei se ivi o secundă mai târziu în deschizătura de la intrare. Adu-o pe Lady Calpurnia. Începem imediat.

Croitoreasa îi făcu semn lui Callie să se apropie, zâmbindu-i încurajator. Când ea şi Valerie se apropiară de perdea, madame Hebert adăugă în şoaptă spre ucenica ei:

– Termină tu cu domnişoara Kritikos.

Callie îngheţă cu un picior în aer, la un pas de perdele. Oare auzise bine? Fosta amantă a lui Ralston era în cealaltă cameră? Desigur că da. Era încununarea perfectă a unei zile oribile. Îşi îndreptă spatele, pregătindu-se să intre. Nastasia Kritikos nu avea de ce să o cunoască pe Callie; prin urmare, Callie n-avea decât să se prefacă şi ea că nu o ştia pe cântăreaţa de operă.

Însă când trecu de perdele, Callie descoperi că era mult mai uşor de zis decât de făcut aşa ceva. Nastasia stătea pe o platformă ridicată în mijlocul camerei, cu spatele la uşă, o făptură imensă. Callie studie uimită forma ca de clepsidră a primadonei, cu şoldurile generoase, în echilibru perfect cu pieptul amplu pe care l-ar fi invidiat orice femeie. Nastasia se întoarse dintr-o parte în alta, privindu-se critic într-o oglindă enormă, studiind detaliile rochiei superbe din mătase vişinie pe care o încerca. Rochia se potrivea perfect cu trupul înalt şi voluptos al Nastasiei, iar corsetul era prins în spate cu un şir de panglici mici, elegante, legate în funde perfecte.

Callie înghiţi un nod, simţindu-se neatrăgătoare şi palidă. Îşi dorea să fi ales o altă zi ca să vină să-şi ia rochia. Îşi dădu seama că se holba la Nastasia şi se întoarse ca să o urmeze pe madam Herbert. Când trecu pe lângă primadonă, Callie nu se putu stăpâni şi îi studie reflecţia din oglindă. Era uimitor de frumoasă. Ea şi Ralston ar fi făcut un cuplu superb. Nastasia era măreaţă – avea acel gen de frumuseţe la care femeile asemenea lui Callie nu puteau decât să viseze, în parte şi datorită pielii ca de porţelan, a părului lucios şi negru şi a gurii drăguţe, arcuite. Dar încrederea pe care o proiecta în mod limpede Nastasia era lucrul care făcea, până la urmă, diferenţa. Prezenţa ei copleşea întreaga cameră, de parcă ar fi fost pe o scenă; nu mai încăpea loc de nimeni altcineva.

Era magnifică. Iar Callie o invidia din inimă privindu-i reflexia – de la ţinuta perfectă la ochii ei violet, captivanţi... care îi întâlniră privirea în oglindă.

Callie fusese prinsă holbându-se. Se înroşi şi îşi întoarse imediat privirea, grăbindu-se să o ajungă din urmă pe madam Hebert. Callie o urmă pe franţuzoaică, înconjurând un paravan

înalt care se întindea într-o parte a camerei, şi se opri când o văzu pe franţuzoaică într-un colţ, înfăşurată într-o rochie care era poate cea mai frumoasă pe care o văzuse vreodată.

Madame Hebert o privi cu un zâmbet cunoscător.

–Vă place?

–Ah, da...

Callie nu-şi dorea decât să atingă materialul, să mângâie cascada de mătase care arăta mult mai drăguţ decât îşi amintea.

–Excelent. Cred că a venit timpul să o admiraţi aşa cum se cuvine... purtând-o. Nu sunteţi de acord?

Croitoreasa o răsuci pe Callie şi începu să-i desfacă nasturii rochiei de zi. Arătă spre lenjeria de lângă rochie şi spuse:

–Începem cu lenjeria.

Callie clătină imediat din cap.

–Ah, n-aş putea... Am destule obiecte de lenjerie... n-am nevoie de altele noi.

Rochia lui Callie începu să se desfacă, iar madame Hebert spuse, ajutând-o pe Callie să-şi scoată corsetul şi cămăşuţa:

–Vă promit că aveţi nevoie de ele. Cele mai încrezătoare femei sunt cele care cred în fiecare bucăţică de material pe care o poartă. Sunt la fel de mulţumite de lenjerie ca şi de rochia pe care o poartă. E o mare diferenţă între doamnele care se înfăşoară în mătăsuri şi satin şi cele care poartă... Modista se opri, lăsând cămăşuţa roasă a lui Callie să cadă pe podea... altceva.

Callie îşi îmbrăcă noile piese de lenjerie, decorate cu tot felul de detalii micuţe – panglici de satin, floricele croite de mână în tot felul de culori, bucăţi de dantelă care făceau lenjeria să arate mult mai feminin, lucru pe care Callie nu-l considerase necesar până atunci. Se simţi ca o prostuţă bucurându-se de senzaţia pe care i o dădea mătasea care îi aluneca pe corp, dar madame Hebert avea dreptate. Era decadent să porţi lenjerie atât de frumoasă... mai ales fiindcă Anne urma să fie singura persoană care avea să o vadă.

De parcă i-ar fi citit gândurile lui Callie, croitoreasa se aplecă spre ea şi şopti:

–Şi, să nu uit, nu se ştie cine va fi cel care va despacheta un cadou aşa frumos într-o bună zi, *oui*?

Franţuzoaica râse cu subînţeles, iar Callie se înroşi până în vârful urechilor. Apoi îmbrăcă rochia, care îi venea ca o mănuşă. Madame Hebert o înconjură pe Callie cu paşi înceţi, cu chipul plin de mulţumire, studiind fiecare detaliu al rochiei. Satisfăcută în sfârşit, o privi pe Callie în ochi şi spuse:

– Acum hai în faţa oglinzii să vedeţi rochia mai îndeaproape.

Callie o urmă pe modistă înapoi în camera principală şi văzu că Nastasia era încă pe platformă, iar Valerie tivea rochia cea vişinie. Callie lăsă deoparte nesiguranţa care ameninţa să o mistuie şi se urcă pe a doua platformă. Madame Hebert o întoarse blând spre o oglindă, iar Callie făcu ochi mari când îşi dădu seama că ea era femeia din oglindă. Clătină din cap. Nu se mai văzuse niciodată astfel... transformată cu totul, dintr-o fetiţă palidă şi ştearsă, într-o femeie... ei bine, o femeie cu totul remarcabilă.

Decolteul rochiei îi scotea în evidenţă sânii, făcându-i să pară plini şi voluptoşi, dar nu vulgari. Mătasea îi cădea peste talie, şolduri şi abdomen în aşa fel încât o făcea să arate bine proporţionată şi nu grăsuţă. Iar culoarea – cea mai frumoasă nuanţă de albastru strălucitor pe care o văzuse vreodată – îi făcea pielea mult prea roşie să pară de culoarea căpşunilor dintr-o prăjitură cu frişcă.

Zâmbi. Madame Hebert avusese dreptate. Rochia fusese croită ca să valsezi în ea. Callie nu se putu stăpâni şi făcu o piruetă fericită.

– Ah, e minunată, madame! spuse ea.

– Chiar aşa, zâmbi modista; apoi îşi înclină capul, studiind critic reflexia lui Callie. Trebuie să-i ridicăm puţin fusta. Scuză-mă – voi aduce o fată care să mă ajute cu boldurile.

Franţuzoaica ieşi printr-o uşă din apropiere, iar Callie se privi din nou, studiind felul în care cădea mătasea, croiala frumoasă – atât de diferită de rochiile obişnuite din saloanele de bal londoneze, atât de potrivită siluetei ei neobişnuite.

– Madame Hebert e un geniu, nu-i aşa?

Callie privi în oglindă şi întâlni o pereche de ochi violeţi, curioşi, care se reflectau din ambele oglinzi. Zâmbi politicos şi spuse încet:

– Cu siguranţă.

Nastasia o privi o clipă pe Valerie, care era ocupată să prindă rândul rochiei în bolduri, apoi spuse pe un ton banal:

– Lui Ralston i-au plăcut mereu rochiile ei.

Callie își întoarse nesigură privirea. Nu mai vorbise niciodată cu amanta cuiva. Și în nici un caz cu amanta bărbatului de care se îndrăgostise. Nastasia insistă cu o voce plictisită:

– Nu trebuie să-ți fie rușine de mine, Lady Calpurnia. Nu suntem fetițe proaspăt ieșite de pe băncile școlii, ci femei, nu-i așa? Știu că sunteți împreună. Asta-i viața, draga mea.

Callie clătină din cap și rămase cu gura căscată.

– Nu suntem... împreună.

Primadona ridică o sprânceană perfect sculptată.

– Chiar ai de gând să-mi spui că Ralston nu te-a sedus?

Callie se înroși, întorcându-și din nou privirea. Nastasia râse. Nu cu răutate, așa cum se aștepta Callie, ci amuzată.

– Nu te așteptai să facă asta, nu-i așa? Dar pun pariu că ți-a plăcut fiecare clipă. Ralston e un gen rar de bărbat... un bărbat căruia îi pasă mai mult de amantele lui decât de el însuși.

Obrajii lui Callie ardeau. Grecoaica vorbi în continuare, fără să-i pese:

– Am avut mulți amanți... și doar unul singur la fel de generos ca Ralston. Ești norocoasă că el a fost primul tău bărbat.

Callie crezu că avea să moară de rușine chiar acolo.

– Îmi dai voie să-ți ofer un sfat?

Callie își ridică privirea și o studie pe frumoasa cu păr negru în oglindă. Nastasia nu o mai privea, ci își întorsese ochii spre fereastră, unde licărea soarele de după-amiază. După o tăcere lungă, Callie se lăsă biruită de curiozitate și spuse:

– Te rog.

– Când aveam optsprezece ani, spuse Nastasia, ca și cum ar fi vorbit de undeva de departe, l-am întâlnit pe acel bărbat generos. Îl chema Dimitri. Era blând, darnic și un amant remarcabil... Era tot ce-mi dorisem... tot ce visasem fără să-mi dau seama. M-am îndrăgostit de el, era inevitabil. Era o iubire mai puternică decât orice altceva simțisem vreodată... o iubire mitică. Era singurul bărbat pe care aveam să-l iubesc vreodată. Se opri o clipă, iar expresia părea că i se posomorâse. Norul dispăru însă la fel de repede,

și Callie nici nu era sigură că fusese vreodată acolo. Dar el nu mă putea iubi. Nu era în stare să simtă așa ceva. Așa că în schimb mi-a frânt inima.

Callie simți că ochii i se umplu de lacrimi auzind o poveste atât de tristă. Însă nu-și putu stăpâni curiozitatea, așa că întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

– Am plecat din Grecia, spuse Nastasia, ridicând grațios din umeri. Iar vocea mea m-a adus aici.

Valerie se ridică; terminase cu tivul. Nastasia păru să revină de undeva de departe. Ochii i se limpeziră și studie noul tiv în oglindă.

– Ralston e Dimitri al tău, spuse ea. Păzește-ți bine inima.

Urmă o pauză în care cele două femei își studiară rochiile în oglindă.

– Dacă ai putea să te întorci în timp... te-ai mărita cu el, chiar dacă nu te iubește?

Callie regretă întrebarea imediat ce o rosti. Nastasia se gândi multă vreme, cu o expresie tristă. Când ochii ei îi întâlniră pe ai lui Callie în oglindă, erau plini de amărăciune.

– Nu, șopti ea. Îl iubeam prea mult ca să-l primesc așa.

Callie își șterse o lacrimă. Madame Hebert se întoarse cu ucenica ei, fără să știe ce vorbiseră cele două femei. Nastasia se întoarse spre croitoreasă.

– Rochia lui Lady Calpurnia e foarte frumoasă, spuse ea. Vreau și eu una din același material.

– Îmi pare rău, domnișoară Kritikos, spuse scurt madame Hebert, dar nu mai am acest material.

Nastasia o studie pe Callie din cap până-n picioare.

– Ei bine, se pare că ți-ai făcut un obicei din a primi lucrurile pe care mi le doresc și eu, Lady Calpurnia, spuse ea cu un zâmbet slab. Sper să ai mai mult noroc decât mine. Rochia te va ajuta cu siguranță.

Callie încuviință în semn de mulțumire.

– Mulțumesc, domnișoară Kritikos, spuse ea. Și dă-mi voie să-ți spun că ai un talent remarcabil.

Nastasia coborî de pe platformă şi făcu o reverenţă adâncă şi plină de graţie în semn de respect faţă de poziţia socială a lui Callie.

– Eşti prea generoasă, milady, spuse ea.

Apoi, ea şi Valerie trecură într-o altă cameră, unde Callie bănuia că erau şi alte rochii pentru Nastasia. O urmări ieşind, surprinsă şi întristată de lucrurile pe care le vorbiseră. Îşi întoarse atenţia înapoi spre croitoreasa cea curioasă şi îi zâmbi slab. Ştia ce gândea madame Hebert. Ce şi-ar fi putut spune o cântăreaţă de operă şi sora unui conte?

Însă modista avea salonul de prea mult timp ca să-şi permită să-şi insulte clientele cu întrebări despre viaţa lor personală, iar simţul ei practic o făcu să-şi îndrepte atenţia spre tivul lui Callie.

Madame Hebert ajustă lungimea fustelor lui Callie, apoi îşi instrui tânăra ucenică şi ieşi. Fata începu să lucreze la rochie în tăcere, iar Callie îşi reaminti conversaţia cu Nastasia. Vorbele cântăreţei fuseseră atât de puternice încât Callie le simţise ca pe nişte lovituri. Ştiuse adevărul, desigur, că Ralston nu o putea iubi aşa cum îşi dorea, dar povestea Nastasiei – în care simţea adevărul – îi intensificase tristeţea de mai devreme.

Lacrimile din ochi îi făcură reflecţia din oglindă să tremure. Putea fi frumoasă ca femeia din oglindă în fiecare zi, dar asta nu îl va face pe Ralston să o iubească. Şi poate, dacă Ralston ar fi fost oricine altcineva – cineva pe care îl iubea mai puţin, sau nu-l iubea deloc – i-ar fi acceptat oferta cu drag. Însă Callie visase să fie a lui mult prea mult. Era compromisă acum, nu se mai putea mărita din convenienţă. Voia tot ce avea marchizul de oferit: mintea, trupul, numele şi, mai ales, inima.

Poate că greşise refuzându-l. Poate ar fi trebuit să se bucure de ocazia de a fi marchiză. De a fi mama copiilor lui. Callie simţi cum i se strânge inima imaginându-şi copiii bruneţi, cu ochi albaştri, ţinându-se de fustele ei. Dar se părea că Nastasia avea dreptate. Dacă era cu el, dar nu-l avea cu totul, nu putea fi fericită.

Callie oftă slab, încercând să se gândească la altceva. Studie femeia drăguţă în care se transformase şi auzi un râs cunoscut de la intrare. Se forţă să zâmbească văzându-le pe Juliana şi pe Mariana intrând. Amândouă domnişoarele se opriră văzând-o.

– Ah, Callie... spuse Mariana pe un ton reverențios. Arăți minunat.

Callie înclină din cap, neobișnuită să primească asemenea complimente, și spuse:

– Nu...

– E adevărat! încuviință Juliana. Ești atât de frumoasă!

– Mulțumesc, spuse Callie, simțind cum i se înroșesc obrajii.

Mari o înconjură cu pași înceți.

– E o rochie minunată, Callie, dar mai e ceva... încă ceva... Se opri, privindu-și sora în ochii ei mari și căprui. Te simți frumoasă, nu-i așa?

Cuvintele o făcură pe Callie să zâmbească.

– Da, cred că da.

– *Brava!* râse Juliana. Era și timpul să te simți frumoasă, Callie.

Mariana încuviință plină de încurajare, iar Juliana continuă:

– De când ne-am cunoscut te-am crezut drăguță, bineînțeles. Dar acum, cu rochia asta... trebuie să o porți la bal. Trebuie!

Balul Salisbury avea loc peste trei zile, iar Juliana urma să-și facă atunci debutul oficial în înalta societate. Tânăra domnișoară bătu veselă din palme.

– Vom debuta împreună! Cu rochii noi! Deși nu cred că am vreuna atât de frumoasă ca a ta.

Mariana încuviință în semn că era de acord, iar Callie le privi pe rând, copleșită.

– Ah, nu cred că rochia mea va fi gata până la bal. Are nevoie de un tiv nou și sunt sigură că madame Hebert are cliente mult mai importante decât mine.

– Dacă milady are nevoie de rochie până la bal, atunci rochia va fi gata pentru bal, spuse modista, care revenise să vadă cum se descurca ucenica ei. Voi face eu tivul și o voi trimite mâine-dimineață, dar cu o singură condiție. Se aplecă spre Callie. Trebuie să-mi promiteți că veți dansa fiecare vals.

– Mă tem că nu e decizia mea, zâmbi Callie, clătinând din cap.

– Prostii, pufni croitoreasa. Cu o asemenea rochie veți frânge inimi la fiecare pas. Bărbații vă vor urma pretutindeni.

Callie râse încercând să-și imagineze scena, dar celelalte doamne și domnișoare nu păreau deloc amuzate. Râsul ei se stinse, iar Mariana spuse:

– Chiar aşa!

Juliana zâmbi gânditoare şi îşi lăsă capul într-o parte, studiind-o pe Callie.

– Şi eu sunt de acord. Abia aştept să văd ce o să spună Gabriel! Eşti minunată!

Mariana îşi privi prietena şi spuse categoric:

– Ah, după părerea mea e clar ce se va întâmpla cu Ralston.

Callie se înroşi auzind o conversaţie atât de necuviincioasă. Oare sentimentele ei pentru Ralston erau chiar atât de evidente? Oare Juliana îi spusese ceva fratelui ei?

Domnişoarele nu păreau să-şi dea seama că prietena lor era stânjenită. Vorbiră în continuare, iar madame Hebert îşi îndrumă clienta înapoi în spatele paravanului.

Când ajunseră acolo, Callie riscă o privire şi observă că modista zâmbea. Apoi, croitoreasa spuse încet:

– Marchizul de Ralston vă vrea de soţie, nu-i aşa?

– Nu, răspunse imediat Callie, clătinând din cap la o întrebare atât de necuviincioasă. Cu siguranţă că nu.

Madame Hebert murmură ceva în semn că înţelesese şi începu să-i desfacă nasturii de la rochie. Nu mai spuse nimic multă vreme, iar Callie crezu conversaţia încheiată.

Abia după ce ieşise din îmbrăţişarea mătăsii de culoarea cerului, modista adăugă, ca şi când Callie nu i-ar fi spus nimic:

– Ei bine, dacă Ralston e ţinta domniei voastre, atunci să purtaţi neapărat lenjeria, milady. Şi lordul se va bucura de ea la fel de mult.

Croitoreasa râse cu subînţeles, iar Callie se înroşi până în vârful urechilor de furie.

Capitolul 21

Callie şi Mariana stăteau la marginea sălii de bal a familiei Salisbury, urmărind oaspeţii care soseau. Era un spaţiu imens, scăldat într-o lumină aurie, cu mii de lumânări ale căror flăcări tremurau în candelabrele de cristal de deasupra. Un întreg perete

era acoperit de oglinzi și dădea iluzia că sala era de două ori mai mare și mai luminoasă, și că toată lumea bună din Londra venise la bal. Desigur, o mare parte din lumea bună chiar venise. Sala era plină de femei în rochii de mătase sau de satin în toate culorile curcubeului, bârfind în grupuri micuțe, și de bărbați în costume negre și sobre care discutau politică și despre parlament.

Callie se ridică pe vârfuri și privi în jur, îngrijorată că ar fi putut rata intrarea Julianei. Era târziu, iar ultimul lucru de care avea nevoie o debutantă era să întârzie la primul ei bal. „Sunt sigură că și Ralston știe asta", se gândi Callie, căutându-și prietena.

Fără îndoială, balul familiei Salisbury era locul ideal unde Juliana să-și facă debutul. Era un eveniment anual, unul dintre cele mai mari și mai populare din întreg sezonul, găzduit de contele și contesa de Salisbury, care erau foarte îndrăgiți. Pentru Callie, soții Salisbury erau unul dintre cele mai generoase cupluri din Londra. Când tatăl ei murise, Lord și Lady Salisbury fuseseră cei care o sprijiniseră cel mai mult – și pe ea, și pe mama lui Callie, care fusese distrusă, și pe tânărul Benedick, care fusese luat pe nepregătite și avusese mare nevoie de tutela contelui. Callie era prietenă cu familia Salisbury, iar contele și contesa aveau să o întâmpine pe Juliana cu brațele deschise, și la fel și pe Ralston. Callie era sigură de asta.

Presupunând, desigur, că aveau să ajungă. Callie oftă slab. Era la fel de neliniștită ca și în noaptea în care își făcuse ea însăși debutul.

– Vor veni, spuse calmă Mariana. Nu îl cunosc pe Ralston la fel de bine ca tine, dar știu destul cât să fiu sigură că n-ar rata seara asta pentru nimic în lume. O privi ghiduș pe Callie. Și când te va vedea în rochia ta, marchizul va fi cu siguranță bucuros că a venit.

Callie își dădu ochii peste cap și spuse impasibil:

– E prea mult, Mari, chiar și pentru tine.

Mariana râse și ridică elegant din umeri.

– Poate că da... dar tot e adevărat. Hebert s-a întrecut pe sine. Rochia ta e superbă.

Callie se privi, studiindu-şi încă o dată corsetul îmbrăcat în mătase azurie şi fusta lungă şi plină care se mişca perfect la fiecare pas. Mătasea arăta cu totul altfel în lumina lumânărilor. Strălucea de parcă ar fi fost vie, ca un ocean albastru. Zâmbi puţin amintindu-şi cum arătase în oglindă mai devreme. Nu mai era o femeie plictisitoare şi ştearsă; rochia o transformase cu totul.

–Au ajuns, şopti Mariana, scoţând-o din reverie.

Callie privi spre scările late de la intrare, care ofereau oaspeţilor o vedere perfectă a fiecărui nou-sosit. O mulţime de oameni aştepta pe marginea scărilor şi pe platforma de deasupra, dar era imposibil să nu-i observe pe cei trei care tocmai sosiseră.

Juliana tocmai îşi scosese pelerina albă, imaculată, şi stătea cu spatele drept, perfect nemişcată, într-o rochie moale, cu talia strânsă, de un roz palid. Era rochia perfectă pentru acea seară: cu o croială frumoasă, dar nu ostentativă, scumpă, dar nu care să denote snobism. În spatele ei, mişcându-se aproape la unison, erau Ralston şi St. John, ca doi fraţi gemeni în hainele lor negre. Amândoi studiau mulţimea de dedesubt cu expresii hotărâte, de parcă s-ar fi pregătit de bătălie. Callie zâmbi, uşor amuzată. Înalta societate din Londra era aproape ca un câmp de luptă.

Callie îl privi pe Ralston, simţindu-şi inima luând-o la goană. Îi văzu dinţii încleştaţi şi privirea plină de determinare – avea ochii atât de albaştri, încât îi vedea limpede din cealaltă parte a sălii. Apoi, dintr-odată, Ralston o privea şi el. Pe măsură ce o studia, Callie se simţi cuprinsă de un val de căldură. Oftă fără să-şi dea seama, un oftat adânc şi resemnat, iar Mariana o îmboldi cu cotul.

–Callie, nu încerca să te prefaci că nu eşti îndrăgostită până peste cap de el, bine?

Callie îşi întoarse privirea spre sora ei şi şopti aspru:

–Nu mă prefac cu nimic!

–Mmm. Iar eu sunt regina Charlotte, spuse sec Mariana, ignorând privirea iritată a surorii ei. Şi uite aşa începe.

Callie urmări privirea Marianei şi văzu că Juliana îi era prezentată contelui şi contesei. Juliana făcu o reverenţă perfectă,

cu privirea plecată şi un zâmbet senin. Gâtul ei lung îi dădea o graţie de lebădă; cu siguranţă că fiecare femeie care privea scena se simţea cuprinsă de invidie. Adică toate femeile din sală. Mariana scoase un sunet plin de satisfacţie.

–A făcut o reverenţă mai frumoasă decât mi-a ieşit mie vreodată!

Callie o ignoră pe Mariana şi privi în jur, observând că toată lumea se uita fix la Juliana. Urma să fie o seară dificilă.

–Am auzit că e un copil ilegitim – din partea mamei ei, şopti o voce feminină de undeva din stânga.

Callie se întoarse şi îi văzu pe ducele şi ducesa-văduvă de Leighton, care se holbau la Juliana. Callie şuieră furioasă văzând dezgustul de pe faţa frumoasă a ducelui, în timp ce mama lui continuă:

–Nici nu-mi imaginez de ce Salisbury a binevoit să o primească. Şi nici reputaţia lui Ralston nu e cine ştie ce. Sunt sigură că şi el are câţiva bastarzi.

Cuvintele erau cât se poate de necuviincioase, deşi Callie se aşteptase la asta. Le aruncă oricum o privire lungă şi aspră – o privire care se cerea văzută.

Ducele de Leighton observă şi îi întoarse calm privirea, spunând:

–Trasul cu urechea e un obicei groaznic, Lady Calpurnia.

Cu un an în urmă, Callie n-ar fi avut curajul să răspundă – dar acum îi aruncă o privire ostentativă ducesei-văduve şi spuse:

–Cred că există obiceiuri mult mai groaznice, Înălţimea Voastră.

Apoi se îndreptă spre Juliana ca să o salveze de viperele din jur. Mariana o urmă imediat.

–Bravo, surioară! spuse ea, aplaudându-i curajul. Ar fi trebuit să le vezi expresia de pe chip! De nepreţuit!

–O meritau. E incredibil cât de snobi pot să fie, spuse absentă Callie, care nu dorea decât să ajungă lângă Juliana şi să o pună sub protecţia numelui Allendale pentru tot restul serii. Asta n-avea să pună capăt bârfelor, dar măcar avea să le tempereze.

Trecură pe lângă Rivington, iar Mari îi mângâie scurt braţul logodnicului ei şi spuse încet:

– Vino să o cunoşti pe Juliana, Riv.

Bineînţeles, Rivington o cunoscuse deja pe fată, dar ştiu imediat ce voia să spună Mariana. „Vino şi oferă-i aprobarea ta ducală." O urmă imediat.

Callie trecu pe lângă ultimele grupuri de oaspeţi şi o găsi pe Juliana într-o zonă goală, la câţiva paşi de ceilalţi oaspeţi care păreau să fie prea absorbiţi de conversaţiile lor ca să binevoiască să o bage în seamă pe Juliana. Callie ştia de ce. La fel şi ceilalţi. Ralston şi St. John stăteau de o parte şi de alta a fetei şi păreau gata să ia la bătaie jumătate de Londra. Callie întâlni privirea lui Ralston pentru o clipă, văzând cât de furios era pe societatea londoneză. Oare de câte ori simţise şi ea exact acelaşi lucru? Dar nu se putea opri să se arate solidară. Sora lui avea nevoie de ea.

– Juliana! spuse ea, vorbind tare şi limpede, astfel încât să se facă auzită de cei din jur, şi fiind conştientă de forţa momentului. Cât mă bucur că ai ajuns! Eu şi Mariana te aşteptam!

Mariana îi luă mâinile Julianei într-ale ei şi spuse:

– Chiar aşa! Seara asta a fost groaznică fără tine! Îşi întoarse nerăbdătoare privirea spre Rivington. Nu crezi, Rivington?

Ducele de Rivington se aplecă asupra mâinii Julianei şi spuse:

– Într-adevăr. Domnişoară Fiori, mi-ar face mare plăcere dacă mi-ai acorda următorul dans, spuse el, cu vocea caldă şi puţin mai puternică decât de obicei. Asta, desigur, dacă n-ai fost deja promisă altcuiva?

Juliana clătină din cap, copleşită de moment.

– Nu, Înălţimea Voastră.

Mariana zâmbi spre viitorul ei soţ şi spuse:

– Cred că e o idee excelentă!

Apoi se aplecă spre Juliana şi îi şopti conspirativ:

– Ai grijă să nu te calce pe degete.

Toţi patru râseră la gluma lui Mari, iar Rivington o duse pe Juliana în mijlocul camerei. Mariana şi Callie îi urmăriră, apoi Juliana primi întâiul ei accept public – sub forma unui dans cu unul dintre cei mai puternici bărbaţi din Anglia. Cele două surori se priviră fără să-şi poată stăpâni zâmbetele largi, pline de mândrie.

– Cred că mi-ar plăcea foarte mult să dansez şi eu, se auzi o voce din spatele lor.

Amândouă se întoarseră. St. John le zâmbi și continuă:

– Lady Mariana, să nu-mi spui că ai promis acest dans altcuiva?

Mari își privi carnețelul de dans și râse.

– Ba da, milord, șopti ea, deși se pare că partenerul meu a preferat-o pe sora dumitale în schimb.

Nick clătină din cap cu o încruntătură tragică.

– Atunci voi face tot posibilul să te consolez, milady.

– Așa cum se cuvine să facă un gentleman, zâmbi larg Mari, apoi se lăsă condusă pe ringul de dans.

Callie îi urmări amuzată cum se îndepărtau. Era la un pas să uite că fusese lăsată singură în compania lui Ralston. Aproape reuși să uite. Se întoarse și îi întâlni privirea inscrutabilă, neștiind ce i-ar fi putut spune după ultima lor conversație. Se hotărî să abordeze un subiect sigur.

– Lord Ralston, spuse ea, se pare că sora ta e într-o formă excelentă în seara asta.

– Într-adevăr. Mulțumită ție și familiei tale.

– Rivington pare că va fi un membru excelent al micii noastre bande, zâmbi Callie, privind cuplurile care dansau.

Ralston zâmbi și el cu jumătate de gură.

– Într-adevăr, îi sunt dator, spuse el, privind-o serios. Și ție la fel.

Ochii i se îngustară și se întunecară privind-o, iar Callie își simți că se mișcă puțin. În acea clipă își dădu seama... că lordul îi observase rochia. „Invită-mă la dans." Știa că e o idee groaznică – ultimul lucru de care avea nevoie era să-i cadă în brațe lui Ralston în acea seară – la doar câteva ore după ce îi refuzase cererea în căsătorie și se hotărâse să stea departe de el. „Invită-mă la dans pentru ca primul meu vals în rochia cea nouă să fie cu tine." Strivi vocea subțire din mintea ei și se hotărî că nu mai era cazul să își facă asemenea iluzii. Era o idee *groaznică* să danseze cu Ralston.

– Lady Calpurnia, ai vrea să dansezi cu mine?

Callie fu confuză o clipă, fiindcă își dorise să-l audă pe Ralston spunând asta, dar cuvintele veniseră dintr-o cu totul altă direcție, de undeva din spate, în dreapta. Clipi nesigură, abia observă

expresia furioasă a lui Ralston, dar imediat ce se întoarse înțelese de ce: se afla față în față cu baronul de Oxford.

„Nu!" Callie rezistă tentației de a bate din picior. Nu putea să-l refuze; ar fi fost cu totul nepoliticos să o facă, și în plus Callie nu-și putea permite să refuze nici o invitație. Oricum nu avea parte de prea multe. Privi scurt spre Ralston, întrebându-se dacă lordul avea să intervină și să-i ceară el dansul. Nu l-ar fi refuzat dacă el ar fi spus că o invitase primul.

Dar Ralston nu spuse nimic, ci o urmări în continuare cu o privire rece, impasibilă. Se întoarse înapoi spre Oxford și spuse:

– Mi-ar face o deosebită plăcere să dansez, milord. Mulțumesc mult.

Baronul îi întinse mâna, iar Callie își așeză palma peste a lui.

Când mâinile li se atinseră, baronul zâmbi larg, deși ochii îi rămaseră posomorâți, și spuse:

– Excelent!

Ralston îl urmări pe Oxford conducând-o pe Callie spre ringul de dans, cuprins de furie văzând cum baronul o prindea de după talie cu un braț – o atingea. Avusese parte de ani întregi în care își antrenase stăpânirea de sine, iar asta fu singurul lucru care îl opri acum, fiindcă simțea o pornire năvalnică să dea buzna pe ringul de dans și să o salveze pe Callie din ghearele acestui vânător de avere.

„Eu ar trebui să dansez cu ea, pentru numele lui Dumnezeu", își reproșă Ralston, urmărindu-le progresul pe ringul de dans. Oxford era mult mai înalt decât Callie și o plimba prin întreaga sală într-o cascadă de albastru. De parcă tot ce se întâmplase – felul în care ea îi refuzase cererea în căsătorie – nu l-ar fi durut destul, acum era în brațele lui Oxford, îmbrăcată ca un înger.

Unde naiba găsise o rochie ca aceea? I se potrivea perfect, îi îmbrățișa formele feminine, le scotea în evidență, îi susținea delicat sânii plini, șoldurile voluptuoase, silueta planturoasă. Fusese croită să înfrumusețeze, să scoată în evidență, să înnebunească bărbații. Nu fusese croită decât cu un singur scop – să ispitească bărbații, să-i facă să-și dorească să o dea jos.

Oxford și Callie se întoarseră, astfel încât ea ajunse cu fața spre el. Îi întâlni privirea, iar tristețea din ochii ei îl făcu

să se cutremure. Ceva se schimbase la ea în seara aceea; ceva era diferit, mai tragic față de alte dăți. Știu instinctiv că era din cauza lui – că el dăduse greș cu totul, o ceruse în căsătorie cum nu se cuvenea, o făcuse să creadă că de fapt nu o voia.

Își stăpâni o înjurătură când Oxford și Callie fură înghițiți de mulțimea de dansatori. Văzu rochia ei albastră ivindu-se o clipă, ca dintre valuri, și dispoziția i se întunecă pe măsură ce baronul și partenera lui se îndepărtară.

– Lord Ralston, îmi face mare plăcere să te văd în seara asta, se auzi torcând contesa de Marsden când Ralston trecu pe lângă ea.

Marchizul se opri. Deși femeia avea un aer de pasăre de pradă, era nepoliticos să o ignore. Nu l-ar fi surprins să o vadă lingându-și ostentativ buzele.

– Lady Marsden, spuse el pe un ton plictisit, care știa că o va irita pe contesă. Mă bucur că prezența mea îți face plăcere. Mi-ar plăcea foarte mult să-l salut și pe soțul dumitale, adăugă ostentativ. E aici?

Contesa își mijii ochii, iar Ralston își dădu seama că înțepătura lui își găsise ținta.

– Nu, spuse ea, nu e aici.

– Ah, spuse el, îndepărtându-se deja. Păcat. Transmite-i, te rog, salutările mele.

Privind înapoi spre ringul de dans, o văzu pe Juliana zâmbindu-i lui Rivington și lăsându-se plimbată de-a lungul ringului de dans, piruetă după piruetă, arătând întregii societăți londoneze că, soră vitregă sau nu, străină sau nu, Juliana Fiori era o dansatoare la fel de bună ca oricine altcineva. Ralston se simți cuprins de emoție văzându-și noua soră – pe care o îndrăgise atât de repede – cum îi zâmbește ducelui de parcă era firesc să danseze cu unul dintre cei mai puternici aristocrați din Anglia. Înalta societate nu mai avea ce să-i reproșeze, deși avea să încerce oricum. Juliana era sub protecția lui, a lui Nick și a familiilor Allendale și Rivington – atât cât se putea. Fusese o decizie înțeleaptă să se alieze cu Callie ca să se asigure că Juliana va fi primită în înalta societate.

Callie.

Ce femeie remarcabilă. Chiar dacă îl refuzase şi îl provocase şi îl dăduse la o parte, îşi ţinuse cuvântul de fiecare dată, transformând-o pe Juliana într-o debutantă de care orice frate ar fi fost mândru. Dumnezeu ştia că Ralston n-ar fi putut să o facă de unul singur, nici chiar mânat de noile lui intenţii onorabile. Juliana era aici în seara asta doar datorită lui Callie. Callie jucase un rol vital în succesul Julianei. Şi, cumva, devenise o parte indispensabilă a vieţii lui.

Gândul îl trezi la viaţă; ştiu dintr-odată că trebuia să rămână singur cu Callie încă o dată. Nu mai trebuia să se însoare cu ea, din respect pentru ce se cuvenea sau din simţul datoriei. Voia să se însoare cu ea. Cu cât îl refuza mai mult, cu atât mai mult o dorea, deşi îl scotea din sărite. Acum trebuia doar să o convingă şi pe ea că-şi doreşte căsnicia. Căută prin mulţimea de dansatori, încercând să o găsească – încercând nerăbdător să descopere un petic de satin albastru, vrând ca valsul să se termine ca să o poată lua deoparte, undeva unde să discute în linişte.

Valsul crescu în intensitate şi cuplurile se opriră cu o ultimă mişcare. Ralston urmări perechile care coborau de pe ringul de dans, în timp ce orchestra lua o pauză. Îi văzu pe Juliana şi pe Rivington cum îi găsiră pe Mariana şi pe Nick şi îşi reluară conversaţia dinainte, dar Oxford şi Callie nu erau nicăieri.

Unde naiba dispăruseră?

După vals, Oxford o îndrumă pe Callie spre o anticameră mică şi intimă, la capătul unui coridor lung şi întunecat, departe de sala de bal a familiei Salisbury. Uşile holului fuseseră lăsate deschise pentru a aerisi sala mult prea aglomerată, iar Oxford o conduse acolo după valsul lor, insistând să petreacă un moment liniştit împreună.

Callie zâmbi slab, privind uşa care rămăsese abia întredeschisă.

–Mulţumesc că m-ai însoţit, milord, spuse ea cu graţie. Am uitat cât de înăbuşitoare sunt sălile de bal.

–Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, spuse Oxford, apropiindu-se un pas.

Callie se trase înapoi pe măsură ce Oxford se apropia.

– Mi-e sete, milord. Ce-ar fi să ne întoarcem la bal și să căutăm ceva de băut?

– Sau poate ar fi mai bine să-ți distrag atenția de la setea dumitale cu... alte lucruri? Oxford făcu o pauză. Draga mea.

Callie ridică din sprâncene auzind termenul neobișnuit de familiar.

– Milord, spuse ea, în semn de protest, iar Oxford se apropie și mai mult, forțând-o să se lipească de peretele de lângă ușa care dădea în hol. Domnule baron de Oxford! exclamă ea, simțindu-se cuprinsă de teamă pentru că nu putea să-i ghicească motivele.

Baronul se înclină spre ea, și mai aproape.

– Rupert, o corectă el. Cred că a venit timpul să renunțăm la formalități. Nu ești de acord?

– Domnule baron de Oxford, spuse ferm Callie, vreau să mă întorc la bal. Acum. Nu se cuvine așa ceva.

– O să te răzgândești după ce vei auzi ce am de spus, răspunse baronul. Vezi tu... Făcu o pauză lungă, forțată. Îți ofer șansa de fi baroneasa mea.

Callie ridică din sprâncene auzindu-l. Baronul îi observă surprinderea și încercă din nou, vorbindu-i de data asta de parcă i s-ar fi adresat unui copil:

– Ai ocazia să te măriți. Cu mine.

Dumnezeule, oare nici un bărbat din Londra nu era în stare să-și ceară aleasa în căsătorie cu un dram de romantism?

Callie își stăpâni un chicotit nervos și se trase spre ușă.

– Milord. Sunt onorată că te-ai gândit la mine...

Se opri, căutând cuvintele potrivite cu care să-l refuze delicat. Dar baronul își petrecu brațele în jurul ei și își lipi buzele de ale ei – moi și ude și deloc plăcute. Limba lui își croi drum printre buzele ei, iar Callie se trase înapoi și își ridică mâinile ca să-l împingă de umeri. Baronul se crezu mângâiat și o sărută în continuare, înghesuind-o în perete până când Callie simți balamaua împungând-o în spate. Baronul se trase puțin înapoi și șopti:

– Nu fi timidă, nu vom fi prinși. Și chiar dacă află cineva, suntem logodiți.

Callie se trase departe de baron, clătinând din cap în timp ce auzea vorbele arogante. Dacă n-ar fi fost atât de ridicol

Ideea că baronul se aştepta să-i cadă recunoscătoare la picioare doar pentru că o ispitise cu o cerere în căsătorie ar fi fost jignitoare. Îl împinse cu toată puterea şi spuse:

– Mă tem că te înşeli amarnic.

Baronul îşi opri avansurile, iar Callie se strecură din locul îngust dintre el şi perete.

– Nu intenţionez să mă mărit cu dumneata, continuă ea, şi vreau să pleci.

Oxford clipi de două ori, de parcă n-ar fi fost în stare să-i înţeleagă hotărârea.

– Doar nu vorbeşti serios.

Callie simţi din plin ironia situaţiei. După ce aşteptase douăzeci şi opt de ani ca un bărbat, oricine, să se arate interesat de ea, doi bărbaţi o ceruseră în căsătorie şi ea îi refuzase pe amândoi. Oare înnebunise?

– Ba da, vorbesc foarte serios. Se pare că ai înţeles altceva din prietenia mea.

– Prietenie! mârâi Oxford, iar Callie simţi un fior de teamă auzindu-i tonul atât de schimbat. Crezi că îţi vreau prietenia? Din contră. Vreau o soţie, spuse el, scuipând fiecare cuvânt.

Callie se trase instinctiv înapoi, surprinsă de acest nou Oxford – bărbatul fermecător, cu zâmbet larg, dispăruse, iar în locul lui apăruse un individ furios şi neplăcut.

– Atunci, se pare că ai presupus greşit că şi eu îmi caut un soţ.

Buzele lui Oxford se arcuiră în jos.

– Haide, spuse el pe un ton nepoliticos. Doar nu vrei să cred că nu visai să se întâmple aşa ceva. Orice fată bătrână abia aşteaptă să fie cerută de nevastă, nu-i aşa?

Callie îşi îndreptă spatele cu mândrie.

– Ba da, Lord Oxford, toate visăm să fim cerute în căsătorie şi să ne căsătorim la un moment dat. Dar nu visăm să avem parte de un bărbat ca dumneata.

Oxford fu cuprins de mânie. Se încordă, iar chipul i se înroşi cu totul. Callie ar fi fost mândră să vadă o asemenea transformare dacă n-ar fi simţit un firicel de teamă la gândul că baronul o putea lovi. Însă Oxford se trase înapoi, eliberând-o de prezenţa lui

dezagreabilă. Furia lui se transformă în dezgust şi adevăratul lui sentiment pentru ea ieşi în sfârşit la iveală: o desconsiderare totală.

– Faci o greşeală enormă, o avertiză el.

– Mă îndoiesc sincer, spuse rece Callie, ridicând scuturile. Conversaţia asta a luat sfârşit.

Baronul rămase holbându-se cu ochi mari, scânteind de mânie, iar Callie se întoarse hotărâtă, mutându-şi privirea spre grădinile întunecate de afară.

– Eu sunt cea mai bună partidă de care vei avea parte vreodată, spuse baronul. Crezi că cineva *ar vrea* să se însoare cu o purcea ca tine?

Cuvintele lui se voiau a fi o insultă, iar Callie le simţi din plin efectul. Rămase cu spatele drept până când Oxford ieşi din cameră şi ascultă până când nu-i mai auzi paşii, ceea ce însemna că se întorsese în sala de bal, apoi se aşeză din nou.

Scoase un oftat lung, simţind cum forţele o părăsesc. Auzea iar şi iar cuvintele oribile ale lui Oxford. Desigur că avea dreptate. Fusese cerută în căsătorie de două ori şi de fiecare dată era vorba de altceva, nu de ea însăşi. Oxford avea nevoie de banii ei de zestre, iar Ralston... Ralston voia să-i păstreze reputaţia neîntinată. lucru care, deşi era onorabil, nu era neapărat romantic. Oare de ce n-o putea dori nimeni doar pentru cine era?

Gândul îi umplu ochii de lacrimi. „Ce prostie." Se trânti pe un scaun şi respiră adânc, încercând să se liniştească, întrebându-se cât timp mai putea rămâne aici până să i se observe absenţa.

– N-ar trebui să fii aici de una singură.

Callie se încordă auzind tonul ferm, dar nu se întoarse, fiindcă nu voia ca Ralston să-i vadă lacrimile.

– Cum ai ştiut că sunt aici?

– L-am văzut pe Oxford venind din direcţia asta. S-a întâmplat ceva? Te simţi bine?

– Te rog să pleci, îi şopti ea întunericului.

Urmă o pauză, apoi Callie simţi un curent de aer. Ralston se apropiase, iar acum întindea o mână spre ea.

– Callie? întrebă el, iar vocea lui blândă era plină de o îngrijorare care îi făcu inima să se strângă dureros. Ai pățit ceva? Dumnezeule, te-a atins Oxford? O să-l ucid.

Callie respiră adânc încă o dată.

– Nu... Nu. N-a făcut nimic. Sunt bine. Aș vrea în schimb să pleci înainte ca... reputația mea... să aibă de suferit.

– Cred că am trecut de mult de problema asta, nu-i așa? râse Ralston.

Callie nu răspunse.

– Asta e o parte din motivul pentru care am venit să te caut, insistă el, adresându-i-se cefei ei.

– Ralston, te rog, spuse Callie. Pleacă.

Ralston se apropie și își puse mâinile pe umerii ei, vorbind pe un ton implorator, dar și ademenitor:

– Nu pot. Callie, trebuie să-mi dai o șansă ca să te conving că oferta mea e cea mai bună. Te rog. Mărită-te cu mine.

Era prea mult. Callie nu mai suporta. Începu să plângă, fără să se mai poată stăpâni, simțindu-se în același timp peste măsură de stânjenită. Încerca din răsputeri să nu scoată nici un sunet, să nu se dea de gol. Ralston șopti din nou, cu buzele aproape de urechea ei, ispititor:

– Mărită-te cu mine.

Callie își plecă din nou capul:

– Nu pot.

O pauză, apoi:

– De ce?

– Nu... nu vreau să mă mărit cu tine.

Minciuna era aproape imposibil de suportat.

– Nu te cred, spuse Ralston, începând să se înfurie.

– Dar e adevărat.

– Atunci, uită-te la mine, spune-mi-o în față.

Urmă o pauză lungă, iar cuvintele rămaseră în aer, între ei. Callie se gândi ce să facă. Nu avea de ales, până la urmă, așa că se întoarse și-l privi, mulțumindu-i cerului că fața ei era umbrită. Cu vocea tremurând, spuse încă o dată:

– Nu vreau să mă mărit cu tine.

– Nu te cred, spuse Ralston, clătinând încet din cap. Mă vrei. Crezi că n-am observat cât de bine ne potrivim? Intelectul? Fizic? Când Callie nu răspunse, adăugă: Vrei să-ți mai demonstrez o dată?

Buzele lui erau atât de aproape de ale ei. Callie îi simțea intens prezența. Răsuflarea lui o mângâia, o făcea să tânjească după apropiere, să se lase în voia pasiunii, să-l sărute.

– Îți voi da totul, încheie el. Știi asta.

Callie închise ochii. Cuvintele lui promiteau atât de multe.

– Nu totul, spuse ea trist.

– Îți voi da tot ce am de oferit, jură el, întinzând o mână ca să-i atingă fața, dar retrăgându-se repede când Callie tresări violent.

– Și ce se întâmplă când asta nu va fi destul?

Întrebarea căzu între ei ca o piatră. Ralston lovi spătarul scaunului cu putere, făcând-o pe Callie să se crispeze auzind sunetul.

– Ce mai vrei, Callie? Sunt bogat. Sunt chipeș...

Callie îl întrerupse cu un hohot de râs dureros, plin de frustrare.

– Crezi că-mi pasă de așa ceva? spuse ea plină de furie și îndurerată în același timp. Te-aș lua și dacă ai fi sărac și slut, nu mi-ar păsa, atâta timp cât...

Callie se opri, iar Ralston își mări ochii.

– Atâta timp cât...?

„Atâta timp cât mă iubești."

Clătină din cap. Nu avea atâta încredere în ea încât să-i spună așa ceva. Ralston răsuflă violent și încercă din nou, confuz, frustrat și furios.

– Ce vrei de la mine? Spune-mi și o să-ți dau acel lucru! Sunt marchiz, pentru numele lui Dumnezeu!

Asta fu picătura care umplu paharul.

– Nu mi-ar păsa nici dacă ai fi regele, la naiba. Nu vreau să mă mărit cu tine!

– De ce naiba nu?

– Din mai multe motive!

– Dă-mi unul singur serios!

Ralston stătea aproape de ea şi era atât de furios, încât o făcu să bolborosească primul lucru care îi veni în minte:

– Pentru că te iubesc!

Amândoi fură luaţi prin surprindere să audă asta. Ralston îşi reveni primul:

– Cum?

Callie clătină din cap, iar lacrimile îi umplură ochii. Vorbi cu un umor amar, singura ei armă în acel moment groaznic şi stânjenitor.

– Te rog, nu mă face să-ţi mai spun o dată.

– Eu...

Ralston se opri, neştiind cum să continue.

– Nu trebuie să spui nimic. De fapt, aş prefera să nu spui nimic. Dar asta e. Nu mă pot mărita cu tine. Pentru că aş muri dacă aş şti că trebuie să-mi petrec tot restul vieţii alături de tine doar fiindcă tu vrei să te căsătoreşti pentru că ţi-ai dat seama din cine ştie ce motiv că e de datoria ta.

Ralston o privi lung, urmărind lacrimile care îi curgeau pe obraji.

– Eu... repetă el, fiindcă rămăsese fără cuvinte pentru prima oară în viaţă.

Callie nu suporta să-l privească.

– Mai ţii minte acea noapte, în dormitorul tău? şopti ea. Când am negociat termenii târgului nostru?

Noaptea în care se schimbase totul.

– Bineînţeles că da.

– Ţii minte că mi-ai promis o favoare? La alegerea mea? În viitor?

Ralston simţi un bulgăre de gheaţă strângându-i stomacul. Ştiu dintr-odată ce va spune Callie.

– Callie, nu face asta.

– Te rog acum să-ţi respecţi promisiunea. Chiar acum. Pleacă.

Vocea ei era atât de plină de durere că Ralston simţi că i se rupe sufletul. Nu voia decât să o atingă, să o mângâie. În schimb, îşi trecu mâinile prin păr, blestemând amarnic.

– Callie...

Se opri, neştiind ce să spună. Căuta ceva, orice, care să o convingă să-i devină soţie. Callie ridică o mână, iar Ralston fu surprins pentru o clipă să vadă că nu tremura.

– Te rog, Gabriel. Dacă-ţi pasă de mine câtuşi de puţin, repetă ea, te rog să pleci. Pleacă şi lasă-mă în pace.

Şi, pentru că asta era singura ei cerere pe care Ralston o putea onora, făcu întocmai.

Callie rămase multă vreme în camera tăcută, singură, încon-jurată de întuneric. Lacrimile nu ţinură mult. După ele veni o tris-teţe groaznică, fiindcă discuţia cu Ralston însemnase sfârşitul.

În acea clipă, Callie îşi dădu seama că va fi singură pentru totdeauna. Faptul că refuzase cererea lui Ralston însemna că avea să rămână fată bătrână. Fiindcă, dacă nu-l putea avea pe el, nu avea să mai dorească vreodată pe altcineva.

Poate că făcuse o greşeală. Poate l-ar fi putut iubi destul pen-tru amândoi. Dar oare ar fi putut să-şi petreacă tot restul vieţii ştiind că el nu o dorea cu adevărat? Că o ceruse în căsătorie doar fiindcă se cuvenea să o facă? Şi că, dacă ar fi avut posibilitatea să facă ce voia, ar fi găsit o femeie de mii de ori mai rafinată? Mai frumoasă? Mai... ?

Nu. N-ar fi putut suporta aşa ceva. Nu avusese de ales decât să-l refuze.

Callie şterse o lacrimă rebelă şi suspină încet, ştiind că ar fi trebuit să se întoarcă la bal, dar fiind incapabilă să facă efortul.

– Callie?

Şoapta slabă, aproape imposibil de auzit, venise dinspre uşă. Callie întoarse privirea şi o văzu pe Juliana, care scruta în-tunericul, încercând să-şi dea seama dacă femeia dinăuntru era într-adevăr prietena ei.

Callie îşi şterse încă o lacrimă şi se ridică.

– Juliana, n-ar fi trebuit să vii aici, singură!

Juliana închise ferm uşa în urma ei şi veni alături de Callie, aşezându-se pe un taburet de lângă scaunul ei.

– M-am săturat să mi se spună ce să fac şi ce să nu fac. Tu eşti aici, nu-i aşa? Deci nu sunt atât de singură.

Callie zâmbi slab, auzind scuza.

– Aşa e, spuse ea.

– Şi se pare că ai nevoie de o prietenă, *amica*. Şi eu la fel.

Callie clipi, privindu-şi prietena: ochi albaştri, mari şi... răniţi? Callie îşi lăsă propria tristeţe deoparte şi spuse:

– Ce s-a întâmplat?

Juliana flutură o mână, dar Callie ştia că doar se prefăcea că nu-i pasă.

– Am ieşit din sala de bal şi m-am rătăcit, spuse ea.

– Juliana, nu le da voie să te supere, spuse Callie, iar expresia i se îmblânzi.

– Nu sunt supărată, zâmbi amar Juliana. Dimpotrivă, abia aştept să le arăt de ce sunt în stare.

– Da! zâmbi Callie. Aşa trebuie să-i înfrunţi. Mândră, puternică şi minunată, aşa cum eşti tu. Nu-ţi vor putea rezista. Îţi garantez!

Expresia Julianei se umbri o clipă – doar o clipă, iar Callie aproape nu observă.

– Unii îmi rezistă, din câte se pare.

Callie clătină din cap şi puse o mână caldă, încurajatoare, pe genunchiul celeilalte fete.

– Îţi jur că nu-ţi vor rezista prea multă vreme.

– Pot să-ţi spun ceva? întrebă Juliana, aplecându-se până când frunţile aproape li se atinseră.

– Desigur.

– M-am hotărât să rămân aici, în Anglia.

Callie făcu ochii mari.

– Chiar aşa? E minunat! spuse ea, bătând bucuroasă din palme. Când te-ai hotărât?

– Acum câteva clipe.

Callie se aşeză din nou.

– Balul ţi-a decis soarta?

– Chiar aşa, încuviinţă ferm Juliana. Doar n-am de gând să le permit acestor bogătani... zâmbi, mulţumită de cuvântul pe care îl folosise... să mă sperie. Dacă m-aş întoarce în Italia, cine ar mai îndrăzni să-i pună la punct?

– Excelent! râse Callie. Îmi va face mare plăcere să-i văd cădând unul câte unul! Strânse mâinile Julianei într-ale ei. Iar fraţii tăi, Juliana... vor fi *încântaţi*.

– Da, presupun că da, zâmbi Juliana, dar apoi o privi în ochi pe Callie şi căpătă o expresie serioasă. Însă nu sunt sigură că Gabriel merită veşti atât de bune.

Callie îşi privi poalele. De data asta, Juliana fu cea care îi luă mâinile lui Callie într-ale ei, întrebând:

– Callie, ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic.

„Fratele tău mi-a frânt inima. Atât."

Juliana aşteptă până Callie îşi ridică din nou privirea. Când ochii lor se întâlniră – iar ai lui Callie erau plini de lacrimi – Juliana o privi insistent, căutând răspunsuri. Trecu o clipă lungă, iar apoi Juliana păru să descopere ceea ce căuta. Îi strânse mâna prietenei ei şi spuse:

– Aşa trebuie să-i înfrunţi. Mândră, puternică şi minunată, aşa cum eşti *tu*.

Erau aceleaşi cuvinte pe care Callie le spusese cu câteva clipe mai înainte. Acum o făcură să plângă din nou, cu lacrimi şiroindu-i pe obraji. Juliana se duse aproape de Callie, îmbrăţişând-o cu putere. Iar Callie şopti cuvintele de care nu se mai putea ascunde:

– Dar dacă eu nu sunt destul?

Capitolul 22

Ralston plecă imediat de la bal. Lăsă trăsura pentru fratele şi sora lui şi porni pe jos, îndreptându-se spre reşedinţa familiei Ralston, care se afla aproape.

Evitase acest moment o viaţă întreagă. Nu se implicase în relaţii cu femei cărora le semăna prea mult; evitase cu orice preţ doamnele bătrâne care căutau să-şi mărite fetele, temându-se că ar fi putut ajunge să-i placă vreuna dintre ele. Crescuse într-o familie care fusese distrusă de o femeie, pătată de o iubire neîmpărtăşită care sfârşise prin a le ucide tatăl – care murise de inimă rea, şi nu de febra care-l răpusese în cele din urmă.

Iar acum dăduse de Callie cea proaspătă, generoasă, fermecătoare şi inteligentă, Callie care părea să fie exact opusul mamei lui Ralston, dar de fapt era cel puţin la fel de periculoasă ca şi bătrâna marchiză. Fiindcă, atunci când îl privise cu ochii ei mari şi căprui şi îi spusese că îl iubeşte, Ralston nu mai fusese în stare nici să gândească.

Iar când îl implorase să plece, Ralston cunoscuse acelaşi sentiment pe care tatăl său trebuia să-l fi simţit atunci când soţia lui plecase – un sentiment de neajutorare cruntă, de parcă vedea cum îi este smulsă o parte din el, dar nu putea face nimic pentru a o opri.

Era un sentiment îngrozitor. Dacă asta era iubirea, atunci Ralston nu voia să aibă de-a face cu ea.

Afară ploua încet, o ceaţă fină, londoneză, care părea să vină din toate direcţiile, făcea oraşul întunecos să strălucească umed şi se strecura pe sub orice umbrelă. Ralston nu simţea însă nimic din toate astea, fiindcă nu o vedea decât pe Callie în faţa ochilor, cu obrajii plini de lacrimi, suferind amarnic... şi toate astea numai şi numai din vina lui.

Dacă ar fi fost întru totul sincer, ar fi trebuit să recunoască faptul că fusese destinat să dea greş încă din clipa în care Callie ajunsese la uşa dormitorului său – cu ochii ei mari şi căprui şi buzele ispititoare – rugându-l să o sărute. Dacă ar fi avut mai multă grijă, poate şi-ar fi dat din timp seama că această femeie avea să-i dea cu totul peste cap viaţa.

În seara asta i se dăduse ocazia să plece... să se întoarcă la existenţa dinainte. Să-şi petreacă zilele la clubul bărbaţilor, la clubul de sport sau prin taverne, să uite că se încurcase vreodată cu o femeie drăguţă şi aventuroasă, căreia nu părea să-i pese de standardele societăţii.

Ar fi trebuit să se bucure că avea ocazia să scape de acea nesuferită.

Dar acum toate locurile îi aminteau de ea. Iar viaţa dinaintea nopţii în care Callie dăduse buzna în dormitorul lui nu i se mai părea nici pe departe la fel de fermecătoare. Îi lipseau râsetele şi conversaţiile interesante, îi lipseau vizitele în baruri şi cluburi alături de domnişoare aventuroase. Îi lipseau zâmbetele largi, formele pline şi listele nebuneşti. Îi lipsea Callie.

Iar gândul că ea nu va mai fi în viața lui de-acum înainte era groaznic.

Mergea de câteva ore și trecuse deja de mai multe ori pe lângă reședința Ralston, rătăcind prin oraș, pierdut în gânduri. Când își ridică în sfârșit privirea, pardesiul îi era leoarcă de apă. Se afla în fața conacului Allendale. Casa era întunecată toată, în afară de o lumânare aprinsă într-o cameră de la parter, cu o fereastră care se deschidea spre grădinile laterale. Ralston rămase multă vreme studiind acea licărire aurie.

Luase deja hotărârea.

Bătu la ușă, iar când bătrânul valet pe care îl terorizase mai înainte deschise ușa și făcu ochii mari recunoscându-l, Ralston nu spuse decât:

–Am venit să stau de vorbă cu stăpânul tău.

Valetul simți că era vorba de o problemă importantă, așa că nu observă nici cât era de târziu, nici că se putea foarte bine ca stăpânul lui să nu fie acasă. Îi spuse lui Ralston să aștepte și plecă să anunțe sosirea vizitatorului.

Se întoarse un minut mai târziu, luă haina udă și pălăria lui Ralston și îl îndrumă spre camera de lucru a contelui. Ralston intră în camera spațioasă, luminată, și închise ușa în urma lui. Benedick stătea sprijinit de marginea unui birou uriaș, din stejar, cu ochelarii pe vârful nasului. Citea un teanc de hârtii. Când auzi ușa, ridică privirea.

–Ralston, spuse el.

–Mulțumesc că m-ai primit, răspunse lordul, plecându-și capul.

Benedick zâmbi puțin și lăsă hârtiile deoparte.

–Sincer, chiar mă plictiseam în seara asta, spuse el. Ești bine-venit.

–S-ar putea să-ți schimbi părerea după ce vei auzi ce am de spus.

Contele ridică o sprânceană.

–Ei bine, atunci cred că ar fi cazul să o spui, nu-i așa?

–Ți-am compromis sora.

O clipă, Benedick nu dădu nici un semn că ar fi auzit mărturisirea. Nu se mișcă și nici nu-și mută privirea. Apoi se îndreptă de spate și își scoase încet ochelarii, așezându-i peste hârtii.

de pe birou. În cele din urmă se îndreptă spre Ralston şi se opri în faţa lui.

– Presupun că e vorba de Callie? spuse el.

– Da, răspunse Ralston, privindu-l în continuare.

– Nu exagerezi, nu-i aşa?

– Nu. Am compromis-o. Definitiv.

Benedick încuviinţă gânditor, apoi îl lovi cu pumnul.

Ralston se aştepta la asta. Se simţi aruncat înapoi, iar obrazul îi zvâcni de durere. Când se îndreptă de spate, Benedick îşi scutura calm mâna. Spuse, în semn de scuză:

– Trebuia să o fac.

– Nu m-aş fi aşteptat la nimic altceva, răspunse Ralston, încuviinţând calm şi pipăindu-şi pielea învineţită din jurul ochiului.

Benedick merse până la o măsuţă din apropiere şi turnă două pahare de scotch. Oferindu-i unul lui Ralston, spuse:

– Acum cred că ar fi cazul să-mi explici ce s-a întâmplat.

– E foarte simplu, de fapt, spuse Ralston, primind paharul. Ti-am compromis sora şi vreau să mă căsătoresc cu ea.

Benedick se aşeză într-un fotoliu de piele şi îl privi atent pentru o clipă.

– Dacă e atât de simplu, atunci ce cauţi în casa mea la ora asta, şi încă ud leoarcă?

Ralston se aşeză pe celălalt fotoliu, în faţa contelui, şi răspunse:

– Ei bine, presupun că e simplu doar din punctul meu de vedere.

– Ah, spuse Benedick, înţelegând. Callie te-a refuzat.

– Sora ta e enervantă.

– Da, are tendinţa să fie aşa.

– Nu vrea să se mărite cu mine. Aşa că am venit să-ţi cer ajutorul.

– Bineînţeles că se va mărita cu tine, spuse Benedick, iar Ralston se simţi cuprins de un val de uşurare... mult mai puternică decât ar fi vrut să recunoască. Dar eu nu o voi obliga să facă asta. Tu eşti cel care trebuie să o convingă.

Uşurarea dispăru ca prin farmec.

– Am încercat. E complet nerezonabilă.

Benedick râse auzind frustrarea și surprinderea din vocea lui Ralston.

– Vorbești ca un bărbat care n-a crescut înconjurat de surori. Femeile nu sunt niciodată rezonabile.

– Da, încep să înțeleg și eu asta, zâmbi slab Ralston.

– Ți-a spus de ce nu vrea să se mărite cu tine?

Ralston sorbi lung din pahar, gândindu-se cum să răspundă.

– Zice că mă iubește, recunoscu în sfârșit.

– Ar părea un motiv pentru care să se mărite cu tine, nicidecum să te refuze, spuse Benedick, făcând ochii mari.

– Așa credeam și eu, răspunse Ralston, aplecându-se în față. Cum fac să o conving și pe ea de asta?

Benedick se lăsă pe spate, văzu expresia încruntată a lui Ralston și i se făcu milă de el.

– Callie e o femeie romantică. Așa a fost de când era mică. E normal, fiindcă părinții noștri se iubeau foarte mult, iar Callie a citit toate romanele de dragoste care au fost publicate în ultimii douăzeci de ani și am încurajat-o și eu să nu se mărite dacă nu e iubită. Nu mă mir că nu vrea să se mărite cu tine dacă nu o iubești și tu. Întrebarea care se impune, deci, este: o iubești?

– Eu...

Ralston se opri, cu gândurile în dezordine. „O iubesc?"

Benedick zâmbi cu jumătate de gură urmărindu-i expresia lui Ralston.

– Va trebui să răspunzi mai bine de-atât când te întreabă Callie, bătrâne.

– Aș fi un soț bun pentru ea.

– Fără îndoială.

– Am bani, am pământuri și am un titlu nobiliar.

– Din câte știu, pe Callie n-o interesează nimic din toate astea.

– Nu, n-o interesează. Un alt motiv pentru care ea este o femeie mult mai bună decât aș merita eu vreodată. Dar ție îți pasă. Așa că îți spun.

Ochii căprui ai lui Benedick îi întâlniră pe ai lui Ralston albaștri și hotărâți. O înțelegere tacită se încheie între ei.

– Apreciez asta, spuse el.

– Deci am binecuvântarea ta?

– Ca să te însori cu ea? Da, dar tu trebuie să-i obții mâna.

– Nu vreau să o oblig. Dar ca să o pot convinge, am nevoie de timp cu ea. Singur. Mai devreme, nu mai târziu.

Benedick sorbi puțin scotch și îl studie pe Ralston cu atenție. Îi observă frustrarea din privire și umerii încordați și i se făcu milă de acest bărbat căruia sora lui îi dădea atât de furcă.

– Dacă sora mea este atât de tristă pe cât spui, atunci este în bibliotecă.

Ralston se încruntă.

– De ce mi-ai spus asta?

Benedick zâmbi din nou cu jumătate de gură.

– Să spunem că nu-mi place să-mi știu sora nici pe jumătate la fel de tristă precum arăți tu. Caut-o în bibliotecă. Eu n-o să vă deranjez. Dar, Dumnezeule, să nu cumva să te lași prins de mama, altfel o să ai mari probleme.

Ralston zâmbi fără tragere de inimă la gluma lui Benedick și spuse:

– Voi face tot posibilul să fiu discret, dar – sincer vorbind – cel mai sigur mod de a obține ce vreau ar fi ca mama ta să-mi dea mână s-o iau pe Callie de soție. Se ridică, îndreptându-și umerii, de parcă ar fi plecat la bătălie. Mulțumesc. Îți promit că voi face tot posibilul să o fac fericită.

Benedick toastă cu paharul în semn că primea jurământul celuilalt.

– Întâi de toate, fă tot posibilul să obții un permis special de căsătorie mâine.

Ralston încuviință solemn, în semn că promitea să se însoare cu Callie cât de repede posibil, apoi ieși din camera de lucru și porni pe holul întunecat și tăcut spre bibliotecă. Puse cu grijă mâna pe clanță și respiră adânc, încercând să-și liniștească pulsul. Nu mai fusese niciodată atât de agitat, atât de îngrijorat în legătură cu o discuție, atât de dispus să facă orice ca să obțină ceea ce-și dorea. Dar era sigur că următoarele câteva minute vor fi cele mai importante din întreaga lui viață.

Deschise ușa și o descoperi imediat în lumina slabă. Callie era ghemuită într-unul din fotoliile de piele de lângă șemineu,

cu spatele la uşă, un braţ rezemat de marginea fotoliului şi bărbia în palmă. Privea flăcările. Ralston observă poalele azurii care atârnau aproape până la podea. Callie încă mai purta rochia extraordinară de la bal. Ralston închise încet uşa şi se apropie, iar Callie oftă. Lordul îi studie gâtul lung, pielea moale, ca de catifea. Rămase în spatele ei o clipă, admirându-i silueta relaxată, şi o auzi spunând:

– N-am nevoie să-mi ţii companie, Benny.

Ralston nu spuse nimic, ci ocoli fotoliul în tăcere, aşezându-se pe taburetul pe care Callie îl dăduse deoparte când se aşezase. Callie îşi întoarse privirea şi suspină recunoscându-l. Se îndreptă de spate şi îşi puse picioarele ferm pe podea.

– Ce... ce cauţi aici?

– Am încercat să stau departe de tine, spuse Ralston, aplecându-se în faţă, cu coatele pe genunchi. Dar trebuie să-ţi spun câteva lucruri.

– Dacă eşti prins... spuse Callie, clătinând din cap cu ochii mari. Benedick e în camera cealaltă! Cum ai intrat?

– Fratele tău m-a primit. Ştie că sunt aici. Şi, mă tem, împărtăşeaso, că şi el e de partea mea.

– I-ai spus? întrebă şocată Callie.

– I-am spus. Nu mi-ai lăsat de ales. Acum taci şi ascultă-mă, fiindcă am multe lucruri să-ţi spun.

Callie clătină din cap. Dacă Ralston începea să-i spună vorbe frumoase, n-ar fi putut să-i reziste. Ştia asta.

– Gabriel... te rog, nu.

– Nu. Te joci cu vieţile amândurora, Callie. N-o să te las să iei o hotărâre fără să ai toate informaţiile mai întâi.

Callie se ghemui din nou pe fotoliu. Gabriel simţi că i se frânge inima văzând-o aşa, ca o copilă neajutorată într-o fotoliu mult prea mare.

– Mă iubeşti. Nu crezi că meriţi să auzi ce am şi eu de spus în privinţa asta?

Callie închise ochii strâns şi suspină ruşinată.

– Ah, Doamne! Te rog, nu-mi aminti. Nu-mi vine să cred că ţi-am spus.

Ralston se întinse şi îi mângâie obrazul cu un deget. Spuse cu un glas profund, răguşit:

– Nu te las să-ţi retragi cuvintele, să ştii.

Callie deschise ochii. Erau mari, limpezi şi fermecători.

– Nu-mi retrag cuvintele, spuse ea.

– Bine. Acum ascultă-mă. Ralston nu ştia de unde să înceapă, aşa că spuse primul lucru care-i veni în minte. Mama mea era foarte frumoasă – brunetă, cu ochi albaştri, strălucitori, şi cu chipul delicat. Semăna cu Juliana. Era puţin mai mare decât Juliana când ne-a părăsit – când a fugit pe continent ca să scape de familie şi de viaţa ei de până atunci. Mi-o amintesc vag, dar ţin minte un singur lucru cu siguranţă: tata era nebun după ea. Ţin minte că mă furişăm din pat noaptea târziu ca să-i ascult vorbind. Într-una din seri am auzit un zgomot foarte ciudat venind din camera de lucru a tatălui meu. Am coborât scările. Eram curios. Era întuneric pe hol, deci probabil era foarte târziu, iar uşa biroului era întredeschisă.

Ralston se opri. Callie se aplecă în faţă, simţind un fior de spaimă. Aşteptă ca Ralston să continue. Ar fi aşteptat toată noaptea.

– Am privit înăuntru. Am văzut silueta mamei mele. Stătea cu spatele drept, mândră şi necruţătoare, aşa cum era mereu cu mine şi cu Nick. Era în mijlocul camerei, într-o rochie fără nici o cută, perfect croită, de un mov pal... Se opri puţin, iar când vorbi iarăşi vocea lui era plină de uluire. E uimitor cum pot să ţin minte atâtea detalii după ce... Apoi reveni la poveste. Stătea faţă în faţă cu tata, care era îngenuncheat la picioarele ei – îngenuncheat! – ţinându-i o mână cu amândouă mâinile şi plângând.

Cuvintele veneau mai uşor acum. Callie văzu cum ochii lui Ralston încep să se împăienjenească.

– Sunetele pe care le auzisem de sus erau suspinele tatălui meu. O implora să rămână, îi apăsa mâinile reci de obrazul lui, îi spunea că o va iubi mereu, că o iubeşte mai mult decât orice pe lume, mai mult decât fiii lui, mai mult decât lumea însăşi. O implora să rămână, iar şi iar, spunându-i iar şi iar că o iubeşte, de parcă vorbele ar fi putut să-i încălzească inima, să o facă să-l

iubească sau să-şi iubească fiii. În dimineaţa următoare, mama plecase deja. Şi, într-un fel, şi tata dispăruse.

Ralston se opri, cu gândurile pierdute în acel moment, petrecut în urmă cu douăzeci şi cinci de ani.

– În acea noapte am jurat două lucruri. Întâi, că nu voi mai trage niciodată cu urechea. Şi apoi, că nu voi deveni niciodată o victimă a iubirii. Am început să cânt la pian în acea zi... a fost singurul lucru care mă făcea să uit suspinele pe care le auzisem.

Când o privi din nou pe Callie, Ralston îi văzu obrajii plini de lacrimi. Ochii i se limpeziră imediat. Se întinse şi îi cuprinse faţa în mâini, ştergându-i lacrimile cu degetele mari.

– Ah, Callie, nu plânge.

Se aplecă şi o sărută încet, iar buzele lui erau calde şi bine-venite. Îşi lipi fruntea de a ei şi îi zâmbi.

– Nu plânge pentru mine, împărăteaso. Nu merit.

– Nu plâng pentru tine, spuse Callie, mângâindu-i obrazul cu mâna. Plâng pentru băieţelul care n-a avut niciodată ocazia să creadă în iubire. Şi pentru tatăl tău, pentru că e limpede că nici el n-a avut parte de ea vreodată. Ceea ce simţea el era infatuare, nu iubire. Iubirea nu e neîmpărtăşită şi egoistă. E plină, generoasă, îţi schimbă viaţa în cele mai bune feluri. Iubirea nu distruge. Gabriel. Iubirea creează.

Ralston îi simţi emoţia din voce, îi ascultă cuvintele. Callie credea cu tărie în sentimentul pe care el îl evita de-o viaţă. Îi spuse deci adevărul:

– Nu-ţi pot promite iubirea mea, Callie. Acea parte din mine care ar fi putut fi... care ar fi putut... a fost închisă prea mult timp. Dar îţi pot spune... că voi face tot posibilul să-ţi fiu un soţ blând, bun şi generos. Mă voi strădui în fiecare zi să-ţi ofer viaţa pe care o meriţi. Şi, dacă voi reuşi, atunci nu te vei îndoi nici o clipă cât de mult ţin la tine.

Se ridică de pe taburet şi îngenunche, iar Callie văzu imediat asemănarea dintre acel moment şi povestea pe care o aflase mai devreme.

– Te rog, Callie. Te rog, fă-mi onoarea de a deveni soţia mea.

Vorbea în şoaptă, implora, iar Callie se simţi pierdută. Cum putea să-l refuze, după tot ce auzise? Cum putea să-şi refuze ei înseşi o asemenea bucurie?

– Da, spuse ea, atât de încet că lordul aproape nu o auzi.

– Spune-o din nou, spuse Ralston, zâmbind pe jumătate.

– Da, repetă ea, mai ferm, cu mai multă siguranţă. Da, mă mărit cu tine.

În clipa următoare, degetele lui se pierdură în părul ei, împrăştiindu-i agrafele, iar buzele lui le acoperiră pe ale ei, tăindu-i respiraţia. Callie îl atinse – era bărbatul ei, pe care îl iubise de la distanţă atâta timp, şi care era, în sfârşit, *în sfârşit*, al ei.

Callie oftă fără să întrerupă sărutul – simţind gust de scotch şi ceva mai exotic, masculin – şi se simţi cuprinsă de o bucurie fără margini. Bărbatul din braţele ei era Ralston, viitorul ei soţ, care o făcea să se simtă atât de caldă, atât de vie, atât de minunată. Îi săruta gâtul, şoptindu-i numele ca pe o litanie sfântă, ridicându-i braţele ca să îl îmbrăţişeze. Îi sărută pielea albă de deasupra decolteului. Callie suspină simţindu-i braţele puternice pe piept, iar Ralston îi luă sânii în palme într-un gest peste măsură de posesiv.

– Rochia ta, spuse el cu glasul încărcat de pasiune, este un păcat.

Callie nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Ralston se lăsă pe spate şi îi studie sânii care împingeau în marginea de satin a rochiei.

– Crezi? întrebă ea.

– Da. A fost croită ca să înnebunească bărbaţii... să-ţi dea la iveală formele voluptoase... Îşi plimbă degetul pe sub marginea de satin, suficient de adânc cât să atingă un sfârc. Fără să arate nimic. E o tortură, adăugă el, trăgând decolteul mai jos până când vârful unuia dintre sâni ieşi la iveală.

Îl înconjură cu buzele şi gustă, făcând-o pe Callie să se zbată în braţele lui, apoi o eliberă şi spuse:

– Când ne căsătorim îţi voi cumpăra câte o rochie ca asta în fiecare culoare.

Callie chicoti auzindu-l, dar râsul ei se transformă într-un oftat, apoi într-un geamăt pe măsură ce buzele lui îi dezmierdau

pielea moale, sensibilă. Ralston prelungi sunetul până își amin unde erau, de fapt.

– Mi-am dat seama, spuse el, trăgându-se înapoi, că nu cuvine să fim într-o poziție atât de delicată, fiindcă familia ta este la câțiva pași.

O privi în ochi, dar căldura lichidă din privirea ei îl mistui cu totul. Scoase un geamăt și o sărută din nou, cu toată pasiune de care era în stare. Gândurile îi fugiră cu totul. Când se trase în sfârșit înapoi, după câteva minute, amândoi respirau greu. Îi ridică din nou rochia, dar nu înainte să-i sărute ușor pielea moale și delicată a sânului.

– Nu pot rămâne, împărăteaso. Ești o ispită mult prea mare, iar eu nu sunt nici puternic, nici bun, și nu-ți pot rezista, îi spuse el încet, la ureche, cu nasul îngropat în părul ei – care nu mai era doar șaten, ci o paletă întreagă de nuanțe în culoarea abanosului și a ciocolatei, și a lemnului de santal, noile lui culori favorite. Mă voi întoarce mâine. Poate ieșim să călărim pe Serpentină?

Callie nu voia să-l vadă plecând. Nu voia ca acea noapte să se termine, să rişte ca tot ce se întâmplase să nu fie decât un vis minunat, care părea aievea.

– Nu pleca, șopti ea, oprindu-l cu o mână îndrăzneață pe ceafă și întorcându-se să-l sărute adânc, amețitor. Rămâi.

Lordul râse, lipindu-și fruntea de a ei.

– Ești o influență foarte proastă pentru mine. Încerc să mă schimb... să devin un gentleman.

– Dar dacă vreau să rămâi un crai? râse ea, mângâindu-i gâtul, apoi pieptul, jucându-se cu nasturii de la haina lui. Un libertin, chiar?

Îi desfăcu un nasture, dar Ralston îi luă mâna și i-o duse la buze ca să o sărute încă o dată.

– Callie, spuse el în semn de avertisment, iar ea începu să-l desfacă al doilea nasture cu mâna liberă.

– Dacă îmi doresc libertinul, Gabriel? întrebă ea încet, dulce.

– Ce vrei să spui?

Callie îi sărută linia fermă a obrazului și îi șopti, cu vocea timidă, tremurată:

– Culcă-te cu mine, Gabriel. Fă-mă să simt că sunt în mijlocul unui scandal.

Ralston începu să respire mai repede auzind-o. Își dădu seama că, dacă ar fi plecat acum, ar fi fost cel mai nobil gest pe care îl făcuse vreodată. Răspunse, cu vocea răgușită:

– Cred că ai avut parte de destul scandal în ultimele săptămâni, împărăteaso.

– Dar, după ce ne căsătorim, voi fi din nou Callie cea plictisitoare. Asta s-ar putea să fie ultima mea șansă.

O umbră de îndoială îi străbătu chipul pentru o clipă, dar Ralston i-l cuprinse în palme și spuse blând:

– Te înșeli, draga mea. Nu e nimic plictisitor la tine.

O sărută din nou, mângâind-o, iar când se despărțiră gâfâiau amândoi. Callie îl privi în ochi cu toată ardoarea de care era în stare.

– Vino sus, Gabriel.

Urmă o pauză lungă, iar Callie se gândi că exagerase. Marchizul se ridică și o trase în picioare după el.

– Îți dai seama că, dacă suntem prinși, va trebui să ne căsătorim imediat.

– Da, spuse Callie, simțind un fior.

– Și că nu vei avea parte de nunta măreață la care visează mama ta de ani întregi.

– Eu nu-mi doream o astfel de nuntă, spuse Callie, clătinând din cap. Mariana poate să aibă o ceremonie suficient de frumoasă pentru amândouă.

Mâinile ei începură să urce pe brațele lui, până îi înconjurară umerii lați.

– Și mama ta nu mă va ierta niciodată pentru că i-am compromis fiica cea mare, spuse el, îmbrățișând-o, trăgând-o mai aproape.

– Ah, dar te va ierta. Voi fi marchiză. Mama nu va avea de ce să se supere. Și ai uitat, milord, că sunt deja compromisă?

Ralston zâmbi satisfăcut.

– Un argument excelent, spuse el.

– Scara servitorilor urcă până în camera mea, șopti Callie. Iar ușa se deschide fără zgomot. Chiar eu am uns balamalele.

– Ar fi păcat ca eforturile tale să fi fost în van, chicoti Ralston. Te rog, milady, condu-mă.

Se furişară în sus pe scări – evitând treapta a treia de sus – şi intrară în dormitorul lui Callie. Uşa se închise în urma lor cu un zgomot slab şi aerul se înfierbântă imediat. Callie se simţi cuprinsă de nelinişte. Sirena în care se transformase mai devreme lăsă locul unei femei timide.

Ajunseseră în camera în care Callie dormise de-o viaţă. Ralston cucerise întreg spaţiul cu puterea, cu bărbăţia lui, care nu se potriveau deloc cu dormitorul micuţ. Callie îşi strânse mâinile în poală şi îşi coborî privirea, întrebându-se dacă se va obişnui vreodată să fie atât de aproape de el într-o cameră atât de mică. Probabil că nu.

Apoi însă Ralston o atinse, îi ridică bărbia şi o sărută, o îmbrăţişă cu totul – iar gândurile ei dispărură ca prin farmec.

Mâinile lui se descurcau excelent cu lungul şir de nasturi ai rochiei. Callie simţi cum materialul se desface şi simţi aerul rece pe pielea ei înfierbântată. În acea clipă ştiu că Ralston avea de gând să rămână, că aceasta era cea mai importantă noapte din viaţa ei – noaptea în care acceptase să devină soţia lui Ralston, în care îi spusese că îl iubeşte, prima noapte din restul vieţii lor împreună. Şi nu putea să nege că prezenţa lui aici era ceva atât de bun, atât de firesc, mâinile lui, gura lui, atingerea lui, rochia ei care aluneca să dea la iveală...

– Ah, împărăteaso!

Cuvintele lui îi întrerupseră şirul gândurilor. O privea fix, admirându-i lenjeria de mătase care îi îmbrăţişa formele, promiţând lucruri şi mai minunate, care se ascundeau dedesubt. Ralston îi amintea de un lup – înfometat, nerăbdător să-şi captureze prada – iar când îi văzu dorinţa din ochi simţi că i se taie respiraţia.

– Madame Hebert a spus că am nevoie de aşa ceva, spuse ea, înroşindu-se.

– Madame Hebert avea dreptate, spuse Ralston, cu privirea umbrită de dorinţă. Cum te simţi să fii îmbrăcată în mătase caldă? întrebă el, jucându-se cu panglica de satin care îi tivea cămăşuţa.

Callie închise ochii, simțindu-se peste măsură de stânjenită. Ralston o învârti încet, mângâind-i dantelele, vorbindu-i cu buzele lipite de urechea ei:

– Cum te simți?

Callie spuse primul lucru care îi veni în minte:

– Mă simt feminină.

– Și mai cum? întrebă el, lipindu-și palmele de șoldurile ei.

Callie gâfâia – nerăbdarea îi făcea vocea să fie mai joasă, mai înăbușită.

– Mă simt... drăguță.

Ralston o răsplăti cu un sărut pe gât.

– Bine. Ești minunată. Și... ?

Vorbind, Ralston îi desfăcu și corsetul, apoi îl lăsă să cadă la podea. Callie deschise ochii simțindu-se liberă dintr-odată; Ralston o întorsese cu fața spre oglinda din cameră. Îi văzu mâinile plimbându-se pe pieptul ei, trăgând-o înapoi până se lipi cu spatele de el. Palmele lui îi cuprinseră sânii, ridicându-i puțin, făcând-o să scoată un suspin; pielea lui era fierbinte, o simțea chiar și prin mătasea cămășuței, iar mâinile lui se conturau limpede pe mătasea de un albastru pal. Rămase cu privirea pironită, nefiind în stare să-și ia ochii de la reflexia lor. Se simțea timidă și senzuală în același timp; o parte din ea se întreba dacă nu s-ar fi cuvenit cumva să se întoarcă cu spatele.

Apoi își dădu seama că Ralston o privea – citindu-i sentimentele de pe chip în lumina slabă. Vocea lui era groasă și senzuală când spuse:

– Mătăsurile te fac să simți că mă vrei?

– Da, mărturisi ea. Mă fac să simt... Se opri puțin, căutând cuvântul potrivit. Mă fac să simt că trăiesc.

Ralston scoase un sunet aprobator.

– Și pe mine mă fac să mă simt că trăiesc, spuse el.

Apoi o ridică în brațe și o duse în pat, iar în câteva clipe Callie își dădu seama că era goală, iar locul mătăsurilor ei fusese luat de căldura lui minunată, de gura lui, de mâinile lui.

Ralston îi sărută clavicula, iar ea zâmbi când el se opri puțin asupra cicatricii de pe brațul ei, unde o rănise în timpul lecției de scrimă.

– Îmi pare atât de rău că te-am rănit, frumoasa mea, şopti el, venerând linia rozalie cu buzele şi cu limba.

Capul ei se mişcă într-o parte şi-n cealaltă pe pernă, în timp ce mâinile lui începură să-i exploreze corpul, răpindu-i puterea. Callie deschise ochii, lăsându-l să-i vadă dorinţa.

– Să nu-ţi ceri niciodată scuze pentru acea după-amiază, spuse ea. N-aş schimba nici o clipă.

Apoi îi luă faţa în mâini şi îl sărută arzător. După câteva minute nesfârşite, Ralston începu să coboare, dar Callie îi împinse umerii cu mâinile şi spuse:

– Aşteaptă.

Ochii lui albaştri, captivanţi, îi întâlniră pe ai ei. O sărută cald pe abdomenul moale şi rotund.

– Ce e, draga mea?

– Vreau să te ating eu de data asta.

Zâmbetul lui era de un alb strălucitor în lumina slabă.

– Dacă ţin bine minte, m-ai atins destul data trecută. Până n-am mai putut suporta.

– Mă întrebam dacă nu cumva ai vrea să încerci din nou sentimentul?

Ralston ridică o sprânceană, gândindu-se. Urmă o pauză, apoi zâmbi şi se întinse lângă ea, pe spate, cu mâinile sub cap. Era gol, dar nu părea să-i pese.

– Sunt al tău, împărăteaso.

„Sunt al tău." Callie îi auzi cuvintele şi se înfioră. Era al ei. Era prima noapte din atâtea altele în care îl putea atinge, în care îi simţea acea căldură minunată. Era al ei. Gândul o făcu să zâmbească.

– Arăţi ca un pisoi care a primit o oală cu smântână, spuse el.

– Chiar mă simt ca un pisoi care a primit o oală cu smântână, spuse ea, privindu-i uimită trupul, muşchii puternici, părul moale şi negru de pe piept, care cobora într-o linie subţire înspre... O, vai. Era pentru prima oară când îl vedea pe de-a-ntregul. Era lung, tare şi suficient de mare cât să se întrebe cum de se potriveau trupurile lor atât de bine.

– Atinge-mă, draga mea, spuse Ralston, ghicindu-i gândurile.

Callie nu putea refuza invitația. Îl atinse, mângâindu-i pieptul, coborând apoi spre acel loc care o neliniștea atât. Îl atinse încet, făcându-l să tresară. Mângâierile ei erau atât de ușoare, încât Ralston simți că înnebunește. Callie se trase imediat înapoi, întrebând:

– Te-am lovit?

– Nu, spuse el, cu vocea răgușită, plină de pasiune. Fă-o din nou.

Callie se supuse, cuprinzându-i membrul tare și catifelat cu degetele, mângâindu-l cu o inocență care era aproape imposibil de îndurat. Ralston scoase un geamăt și își puse mâna peste a ei, îndrumând-o cu degetele lui puternice, experimentate, arătându-i cum să-l țină, unde să-l mângâie, cum să-l satisfacă.

Deși nu avea exercițiu, Callie era nerăbdătoare să învețe. Ralston descoperi că devenise mai tare și mai greu decât fusese vreodată. Degetele ei calde se mișcau mai repede, tot mai repede, pe măsură ce prindea încredere, iar el îi simțea fiecare atingere, gâfâind din ce în ce mai repede. Dacă nu se opreau în curând, n-ar mai fi putut să îndure.

– Pot să... te sărut? întrebă ea, chiar când el se întreba dacă nu cumva era la un pas să-și piardă mințile.

Ralston râse aspru și răspunse printre dinții încleștați:

– Nu.

– Dar tu ai... făcut-o.

– Da, împărăteaso, și într-o bună zi vei avea ocazia să-ți iei revanșa. Dar în seara asta nu pot... pentru că deja te vreau prea mult.

– Ah, spuse ea, înțeleg.

Dar privirea ei îi dezvălui că nu era prea sigură.

Ralston îi dădu mâna la o parte și se rostogoli până când trupul lui ajunse deasupra ei, între șoldurile ei mătăsoase, apăsându-și membrul la intrarea ei dulce, simțindu-i umezeala, dorința, nerăbdarea.

– Te vreau prea mult ca să-ți dau voie să faci tot ce vrei. Atingerea ta e deja pe punctul de a-mi lua mințile, spuse el, sărutându-i sânii, gustând sfârcurile întărite, care parcă îl așteptau nerăbdătoare, făcând-o să scoată un țipăt slab. Aș prefera să-mi

petrec restul nopții înăuntrul tău, până când nici eu, nici tu nu vom mai fi în stare să gândim.

Se apăsă din nou, frecându-se de mugurele umflat și plin de jind, făcând-o să se înfioare de plăcere.

–Nu ești de acord?

–Ah, da, oftă ea

Ralston repetă mișcarea, apoi o mușcă ușor de umăr, zâmbind.

–Mă gândeam eu, spuse el.

Se împinse în adâncul ei dintr-o singură mișcare, iar Callie își dădu seama o clipă mai târziu că nu simțea nici durere, nici disconfort, așa cum fusese prima oară, ci se simțea doar împlinită de parcă asta ar fi așteptat toată viața. Când fu cu totul înăuntrul ei, Ralston se opri.

–Te simți bine, frumoasa mea?

–Da, mă simt minunat, răspunse ea, iar vocea ei era plină de mirare și de plăcere.

Callie se mișcă puțin sub el, făcându-l să scoată un geamăt și să se miște de câteva ori, apoi să iasă aproape de tot. Dar dacă ar fi ieșit cu totul, ar fi făcut-o să-și piardă mințile!

–Gabriel, oftă ea. Te rog.

Ralston îi răsplăti rugămintea, umplând-o din nou, împingând mai tare, mișcându-se până când ajunse la un unghi perfect. Callie scoase un țipăt.

Ralston se opri, șoptindu-i la ureche:

–Ai grijă, împărăteaso... sau o să fim prinși.

Callie făcu ochi mari. Ralston zâmbi:

–Asta te face să te simți și mai bine, nu-i așa... faptul că e posibil să ne găsească cineva?

Degetele lui o mângâiară chiar deasupra locului în care trupurile li se uneau, de parcă ar fi vrut să-i pună răbdarea la încercare, jucându-se în buclele ei, mângâindu-i mugurele care o făcea să tremure de plăcere, făcând-o să-și muște buza de jos ca să nu țipe. Apoi se mișcă din nou, pe neașteptate, mai repede, tot mai repede, făcând-o să se lase în voia lui cu totul, șoptindu-i în același timp să facă liniște. Callie nu se putea opri însă, așa că Ralston o sărută adânc ca să-i înăbușe vocea în clipa în care valul pasiunii

o purtă pe culmile lui cele mai înalte, făcând-o să pulseze în jurul lui şi să-i arate ce însemna paradisul. Iar când buzele ei se îndepărtară de ale lui şi îi şopti, iar şi iar, ca pe o litanie:

–Te iubesc!

Ralston se pierdu cu totul. Abia reuşi să-şi stăpânească strigătele de plăcere, în timp ce-şi lăsa sămânţa să se verse adânc înăuntrul ei.

Trecură câteva clipe lungi, apoi marchizul se ridică, făcând-o să scoată un geamăt de protest când nu-l mai simţi în ea. Se întinse alături şi o luă în braţe. Callie îşi culcă obrazul pe pieptul lui, şoptindu-i încă o dată că îl iubeşte, atât de încet încât abia o auzi.

Ralston rămase aşa multă vreme, privind-o cum doarme, uimit de frumuseţea ei simplă, dar atât de puternică, retrăind iarăşi intensitatea serii. Simţindu-i parfumul, se lăsă cuprins de un sentiment peste măsură de puternic – străin, neliniştitor – şi se întrebă pentru o clipă ce avea să li se întâmple mai departe. Orice ar fi fost, era din vina lui.

Capitolul 23

Callie se trezi în sunet de hârtie foşnită. Deschise ochii auzind zgomotul, dezorientată în lumina cenuşie a zorilor, apoi îi închise din nou. Focul din cămin se stinsese cu ore în urmă, aşa că se cuibări lângă sursa de căldură de lângă ea, lipindu-se de pielea moale, caldă... iar apoi îşi dădu seama a cui piele era, de fapt. Deschise imediat ochii. Ralston o privea amuzat, îndrăzneţ.

–Bună dimineaţa, împărăteaso.

Callie simţi cuvintele vibrându-i în piept, încă somnoroase, şi se înroşi. Doar nu se trezea în fiecare zi lângă un bărbat. Nu era sigură cum să-i răspundă, dar nici nu se cuvenea să-l ignore, atâta lucru era sigur. Se trase deoparte, încercând cu disperare să-şi recapete ceva din demnitatea unei doamne, şi spuse:

–Bună dimineaţa. Cât e ora?

– Abia a trecut de cinci, răspunse el, cuprinzând-o cu un braț și trăgând-o înapoi în poziția de dinainte, lipită de trupul lui cald, tare și *gol*. Mult prea devreme să ne dăm jos din pat.

– Dar vom fi prinși! șopti ea.

– Voi pleca înainte să se întâmple așa ceva, draga mea, promise el, dar mai întâi trebuie să-ți înapoiez ceva.

Își ridică mâna liberă, iar Callie recunoscu îngrozită hârtia pe care o ținea. Era lista ei.

Callie se întinse după ea, dar Ralston o ridică încât să n-o poată ajunge, forțând-o să se zbată la pieptul lui și să se întindă după ea. Callie își dădu seama imediat că bătălia ei nu avea sorți de izbândă și se opri, aruncându-i o privire acuzatoare.

– Era la *tine!*

– Nu e nevoie să te uiți la mine de parcă ți-aș fi furat-o, frumoasa mea, spuse el, prefăcându-se jignit. Ai rătăcit-o. Pur și simplu am găsit-o pentru tine.

– Ei bine, spuse Callie pe un ton dulce, sunt foarte norocoasă să te am pe tine drept salvator, nu-i așa? Se întinse din nou după hârtie. O vreau înapoi.

– Cu mare plăcere, desigur, spuse Ralston, fluturând lenes lista în aer, dar nu crezi că ar trebui să văd și eu mica ta listă, având în vedere natura relației noastre? Până la urmă, n-aș vrea să mă iei prin surprindere cu cine știe ce excentricitate după ce ne căsătorim.

– Nu! Nu poți! exclamă Callie, cu ochi mari. Ai promis că n-o să te uiți!

Se zbătu din nou, hotărâtă să-și salveze lista din ghearele lui.

– Da, ei bine, tu ești de vină pentru că te-ai ales cu un ticălos fără pereche, glumi el, gemând când îi simți sânii plini lipindu-se de pieptul lui; apoi o opri cu o mână. Ai grijă, împărăteaso, altfel va trebui să-ți dovedesc încă o dată că sunt un libertin.

Callie înțelese imediat puterea pe care trupul ei gol o avea asupra lui. Se lipi de el, unduindu-se, frecându-se intenționat de unul din sfârcurile lui și ascultând mulțumită respirația lui șuierată.

– Obrăznicătură ce eşti, gemu el, sărutând-o adânc şi oprind-o apoi. Nu. Nu te las să-mi distragi atenţia. Hai să vedem ce scrie aici.

Callie se recunoscu învinsă şi îşi îngropă faţa la pieptul lui, cu obrajii arzând. Ralston începu să citească, iar Callie se întrebă ce va crede acum despre ea. Ce va spune? Aşteptă – în timp ce îi mângâia părul de pe piept gâdilându-i nările – ca Ralston să termine de citit acea listă ridicolă şi să spună ceva. Urmă o tăcere lungă. Apoi, marchizul întrebă:

– Care dintre toate astea a fost prima?

Iar Callie vru să moară de ruşine. Clătină din cap.

– Callie. Care a fost prima?

Callie răspunse, dar mormăitul se auzi înăbuşit, la pieptul lui.

– Nu te aud, iubire.

Callie întoarse capul, lipindu-şi urechea de locul unde putea auzi bătăile constante ale inimii lui puternice.

– Sărutul, spuse ea.

Ralston inspiră adânc, iar pieptul i se ridică şi coborî iarăşi.

– În noaptea în care ai venit la reşedinţa Ralston, spuse el.

– Da, şopti Callie, cu obrajii arzând.

– De ce eu?

O întrebase şi în acea noapte, în dormitor, iar ea îi spusese jumătate de adevăr. În dimineaţa asta însă, acum că lumina zorilor se ţinea la orizont în dâre lungi şi roz, Callie îşi dădu seama că nu mai voia să-l mintă. Voia ca Ralston să o cunoască. Deşi risca totul.

– Pentru că am vrut să fii tu. De la început. Am vrut ca primul meu sărut să fie cu tine.

– Zilele trecute, acasă la mine, spuse el încet, mângâindu-i pielea catifelată a umerilor moi, mi-ai zis că dintotdeauna am fost eu. Ce voiai să spui cu asta?

Callie se încordă, iar Ralston o aşteptă răbdător. În cele din urmă, ea răspunse fără să-l privească:

– Te iubesc de multă vreme. De mult mai mult timp decât s-ar cuveni, presupun.

– Cum?

Callie tăcu atâta timp, încât Ralston începu să creadă că nu-l va mai răspunde.

– Ne-am întâlnit odată. Eram tânără şi uşor de impresionat, iar tu erai fermecător şi de neatins şi... Pur şi simplu nu m-am putut abţine. Îşi întoarse capul, privind în gol. Eşti greu de ignorat.

– De ce nu ţin minte asta? întrebă el încet.

– Nu sunt chiar o frumuseţe legendară, zâmbi ea ca o părere, privirea căzându-i pe pieptul lui, unde degetele ei mângâiau uşor părul negru. De fapt, rareori mă observă cineva.

Ralston îi prinse mâna şi o sili să-l privească în ochi.

– Nu ştiu cum de nu te-am observat, Callie, dar sunt sigur că am fost un imbecil pentru că n-am făcut-o.

Callie simţi că i se taie răsuflarea auzindu-l, atât de sincer, atât de onest. Ralston îşi întoarse privirea asupra listei.

– Încă mai ai câteva lucruri de bifat.

– Jocuri de noroc, spuse Callie, urmărindu-i privirea. Le voi tăia de pe listă imediat ce o primesc înapoi. Dacă o să o mai primesc vreodată, adăugă ea cu subînţeles.

Ralston îi aruncă o privire serioasă, întunecată, deşi ea încercase să glumească.

– Nu doar jocuri de noroc, Callie. E timpul să-ţi dai seama cât eşti de frumoasă.

Callie îşi întoarse privirea, dar Ralston îi luă bărbia între degete şi o forţă să-l privească din nou în ochi, spunând:

– E foarte posibil să fii cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– Nu... şopti ea. Nu sunt. Dar eşti foarte drăguţ că spui asta.

Ralston clătină ferm din cap.

– Ascultă-mă bine. Aş avea nevoie de multă vreme ca să-ţi înşir toate lucrurile pe care le găsesc frumoase la tine. M-aş putea pierde în ochii tăi, în buzele tale atât de pline, în părul tău mătăsos, în formele tale moi şi voluptuoase, în pielea ta albă şi perfectă, în felul în care te îmbujorezi şi capeţi culoarea unei piersici coapte. În plus, eşti caldă, inteligentă, ai simţul umorului şi ori de câte ori intri în cameră sunt atras inexorabil spre tine.

Callie simţi că ochii i se umplu de lacrimi auzindu-l. Dorea din toată inima să-l poată crede.

–Să nu te îndoieşti niciodată cât eşti de frumoasă, Callie, pentru că frumuseţea ta m-a făcut să nu-mi mai pese de vreo alta. Sincer, îmi doresc să te fi găsit cu ani şi ani în urmă.

„Şi eu la fel", se gândi ea. Dacă Ralston ar fi observat-o atunci? Dacă i-ar fi făcut curte? Oare viaţa ei ar fi fost plină de pasiune şi romantism? Oare n-ar mai fi avut parte de acea singurătate groaznică cu care se luptase atâta amar de vreme?

Dar Gabriel? Oare ar fi învăţat să iubească?

Sentimentele ei i se oglindeau pe chip şi, deşi Ralston nu-şi dădea seama exact la ce se gândea, păru să înţeleagă oricum. O sărută plin de pasiune, iar ea îi răspunse, mângâindu-l cu ardoare şi lăsându-l fără suflare. După ce terminară, marchizul îi zâmbi insinuant.

–Atunci va trebui să recuperez tot timpul pierdut, presupun, adăugă el, iar Callie râse auzindu-i tonul obraznic. Vrei să mai tai un lucru de pe listă astăzi?

–Mi-ar face mare plăcere. La care te-ai gândit?

Callie se întoarse să citească lista, dar Ralston o lăsă să-i cadă din mână şi o trase pe Callie deasupra lui, făcând-o să suspine când îi simţi trupul cald şi tare sub ea. Pielea lui era netedă între coapsele ei.

–Cred că e timpul să încerci să călăreşti asemenea bărbaţilor.

Când înţelese ce voia să spună, Callie simţi o căldură lichidă invadându-i acel loc intim, unde membrul lui deja stârnit căuta să intre.

–Doar nu vrei să spui...

Se opri când mâinile lui o ridicară în şezut, strângându-i sânii şi mângâindu-i sfârcurile care începeau deja să se întărească.

–O, dar chiar asta vreau să spun, împărăteaso.

Ralston vorbea în şoaptă, ispititor. O trase înspre el cât să ajungă la sfârcuri şi i le sărută pe rând, întâi unul, apoi celălalt, în timp ce îi mângâia spatele, apoi posteriorul, ajutând-o să se aşeze mai bine şi să-şi desfacă picioarele. Atinse pentru ultima oară un sfârc tare ca piatra, apoi îi făcu semn să-şi îndrepte spatele, privind-o printre pleoape. Mâinile lui se mişcară din nou, lăsând în urmă o dâră arzătoare. În cele din urmă, găsi acel loc care tânjea după el şi începu să-i mângâie pliurile umede. Îşi trecu degetul

mare peste mugurele plăcerii dintre ele, care părea să fie al lui acum. Callie îi şopti numele în lumina zorilor, iar el o încurajă cu cuvinte şoptite:

–Aşa, împărăteaso, vreau să te văd căzând în extaz deasupra mea... plină de pasiune... atât de frumoasă.

Cuvintele lui erau pline de păcat, ispititoare şi perfecte. Callie clătină din cap, stăpânindu-se din răsputeri, şi îşi sprijini mâinile de pieptul lui.

–Nu... protestă ea. Nu vreau... nu fără tine.

Cuvintele îl răscoliră până în adâncul sufletului. Se imagină înăuntrul ei, ducând-o spre culme, împletindu-şi extazul.

–Te rog, Gabriel, îl imploră Callie. Te rog, fă dragoste cu mine.

Nu avusese nici o şansă.

În doar câteva clipe o ridicase deja şi se pregătea să se cufunde în căldura ei ademenitoare. Îi îngădui să se lase în jos singură, să simtă puterea pe care o avea asupra lui, primindu-l cu totul. Callie făcu ochi mari, simţind un nou fel de plăcere, iar în acea clipă Ralston o adoră, fiindcă nesiguranţa ei nerăbdătoare o făcea cu totul irezistibilă.

Îi prinse şoldurile cu mâinile, îndrumând-o în sus, apoi iarăşi în jos, încet, arătându-i cum să se mişte, încurajând-o să exploreze.

–Aşa, frumoasa mea, şopti el, privindu-i trupul voluptuos cum urca şi cobora deasupra lui, torturându-l cu blândeţe. Călăreşte-mă.

Iar Callie făcu întocmai, găsindu-şi un ritm minunat – ritm care îl făcu pe Ralston să se teamă că ar fi murit de plăcere dacă n-ar fi vrut cu tot dinadinsul să-i vadă extazul de pe chip când ajungeau acolo amândoi.

Nu trebui să aştepte prea multă vreme. Callie găsi unghiul potrivit şi, cu fiecare mişcare punctată de un mic suspin de plăcere, se îndreptă spre final. El îi ţinu şoldurile cu putere, încurajând-o.

–Sunt al tău, împărăteaso, spuse el răguşit, văzând-o ajungând în sfârşit pe culmile plăcerii, cu ochii închişi, spatele arcuit

şi capul lăsat pe spate, mişcându-se cu un abandon total. Ia tot ce vrei de la mine.

Callie deschise ochii, iar privirea ei era plină de dorinţă.

– Termină odată cu mine, spuse ea, fără să cunoască puterea de seducţie a vorbelor sale.

Ralston nu avu de ales şi oferi ceea ce i se ceruse. Se arcui sub ea, în timp ce Callie rămase fără vlagă şi se prăbuşi deasupra lui. Buzele lui îi înăbuşiră strigătele într-un sărut; apoi o rostogoli pe spate şi preluă el ritmul, până când Callie atinse din nou extazul. Abia atunci, Ralston se abandonă şi el plăcerii extreme, simţind că nu mai voia să se desprindă din braţele ei niciodată.

Mai târziu, când rămăseseră întinşi pe pat, năuciţi de pasiunea lor, Callie începu să chicotească încet, lipită de el. Ralston îşi ridică privirea şi o văzu zâmbind prosteşte.

– Ce te amuză atât, draga mea? mormăi el.

– Mă gândeam doar... Callie se opri ca să-şi recapete suflarea, după care începu din nou. Mă gândeam doar că, dacă e atât de bine să călăreşti ca un bărbat, femeile pierd una dintre cele mai frumoase plăceri ale vieţii.

Ultimele cuvinte se pierdură într-o altă avalanşă de chicoteli. Ralston o prinse şi o îmbrăţişă cu putere şi oftă, nereuşind să-şi stăpânească un zâmbet.

– Ştii, împărăteaso, bărbaţilor nu le place ca femeile să râdă într-un moment ca ăsta. Ne face praf încrederea în noi înşine.

Callie îşi ridică privirea şi văzu că el o privea amuzat.

– Vai, îmi cer scuze, bunule domn, glumi ea. N-aş vrea să distrug orgoliul fragil al marchizului de Ralston.

El scoase un mormăit jucăuş şi o lipi de saltea.

– Obrăznicătură, spuse el. O să plăteşti pentru asta.

Apoi începu să-i sărute gâtul, mângâindu-i uşor clavicula până când o făcu să ofteze de plăcere.

– Dacă asta îmi e pedeapsa, milord, să fii sigur că voi glumi şi mai mult în lunile următoare.

– Nu doar luni, sper, mormăi el, distras de sânii ei albi şi frumoşi. Ani. Zeci de ani, chiar.

– Zeci de ani, repetă ea, uimită.

„Dumnezeule. El va fi soţul meu!"

– Îmmm-hmmm, murmură el, cu gura lipită de pielea ei, apoi se trase înapoi. Prin urmare, deşi îmi e foarte greu să te părăsesc în patul tău cald şi confortabil, mă voi consola cu gândul că, în curând, nu voi mai fi nevoit să fac asta vreodată.

Callie îl urmări îmbrăcându-se, uimită de trupul lui superb, apoi Ralston se apropie şi o sărută uşor, minunat, în semn de rămas-bun.

– Vei fi la balul familiei Chilton în seara asta? întrebă el.

– Plănuiam să vin.

– Excelent. Atunci ne vedem acolo. Păstrează-mi un vals. Ralston o sărută din nou, savurându-i gustul. De fapt, păstrează-le pe toate.

– Asta va da prilej de bârfă cu siguranţă, zâmbi ea.

– Chiar aşa, dar cred că reputaţiile noastre nu vor avea de suferit, spuse el, făcându-i cu ochiul. Până atunci voi fi obţinut un permis special de căsătorie. Ce zici, ne căsătorim în seara asta la reşedinţa Chilton, ca să terminăm odată cu formalităţile?

– Cred că multe femei din înalta societate vor avea nevoie de săruri, spuse Callie, simţindu-şi pieptul invadat de un val de căldură.

– Cu atât mai bine, spuse Ralston, apoi o sărută lung, stăruitor.

Iar apoi plecă, lăsând-o descumpănită, epuizată şi fericită.

Callie adormi aproape imediat. Iar când visă, îl visă pe el şi viaţa lor împreună.

– Ah, Callie! Marchiză!

Callie îşi dădu ochii peste cap auzind exclamaţia mamei sale, apoi îşi privi fraţii care stăteau de cealaltă parte a trăsurii, cerându-le ajutorul. Dar îşi dădu seama că nici unul dintre ei nu avea de gând să o ajute. Mariana zâmbea, bucuroasă că nunta ei rămăsese în fundal preţ de o seară, iar Benedick arăta de parcă ar fi vrut să se arunce din trăsură doar ca să nu o mai audă pe mama sa jubilând.

– Nu-mi vine să cred că ai prins un marchiz, Callie! Şi chiar pe *Ralston!* Iar *tu*, Benedick, continuă contesa-văduvă, întorcându-

spre fiul ei cel mare, nu-mi vine să cred că ai ascuns planurile lui Ralston de mine atâta timp!

– Da, ei bine, Callie şi Ralston voiau să-şi ţină secretă logodna, mamă.

Contesa începu să vorbească animat, în timp ce Benedick ridică dintr-o sprânceană şi murmură:

– *De noi toţi.*

Piciorul lui Callie se ridică brusc.

– Hei! exclamă Benedick, frecându-şi glezna învineţită.

– Ah, iartă-mă, Benny, spuse dulce Callie. Probabil sunt prea emoţionată.

Benedick îşi miji ochii, iar mama lor spuse:

– Desigur că eşti emoţionată! Vai! Când mă gândesc! Callie a noastră! Logodită! Cu *Ralston!*

– Mamă, te rog să încerci să nu te dai în spectacol în seara asta, da? imploră Callie. Nu vreau să-l fac de râs pe Ralston.

Benedick şi Mariana râseră amândoi la ideea că mama lor ar fi fost capabilă de aşa ceva.

– E un pic prea târziu pentru asta, nu crezi, Callie? glumi Benedick.

Trăsura se opri, iar Benedick sări jos ca să-şi ajute mama şi surorile să coboare. Înainte de asta, contesa mângâie uşor piciorul lui Callie.

– Prostii, Callie. Ralston e suficient de bătrân să ştie ce se întâmplă în astfel de momente. Mă va ierta, sunt sigură, fiindcă nu sunt decât o mamă bucuroasă.

Callie gemu, iar mama ei coborî din trăsură.

– Ar fi trebuit să-i cer lui Ralston să fugim, murmură ea.

– Acum ştii cum mă simt şi eu, spuse Mariana, zâmbind larg.

Apoi făcu cu ochiul şi coborî şi ea după contesa-văduvă. Până să coboare şi Callie, bătrâna contesă începuse deja să urce treptele din faţa reşedinţei Chilton, nerăbdătoare să împărtăşească veştile bune tuturor celor dispuşi să o asculte. Callie avu sentimentul că urma să aibă parte de cea mai groaznică noapte din viaţa ei. Îşi privi fraţii în ochi şi spuse:

– Nu m-aţi ajutat deloc.

Cei doi zâmbiră, fără să-şi poată ascunde amuzamentul.

– N-ar trebui să-l cauţi pe Ralston, Callie? Înainte ca mama să-şi termine vrăjile, spuse săritoare Mariana.

– Deci asta face? Vrăji?

Callie se întoarse şi o văzu pe bătrâna contesă, îmbrăcată într-o rochie verde pal – asortată cu o pălărie enormă, din dantelă şi pene de struţ – vorbind veselă cu Lady Lovewell, lovind-o uşor cu evantaiul pe cea mai mare bârfitoare din înalta societate.

– Dumnezeule, gemu Callie.

– Am încercat şi eu rugăciunea, spuse glumeţ Benedick, dar nu pare să aibă nici un efect asupra ei. Cred că a făcut un pact cu Creatorul.

– Sau cu altcineva, spuse Callie, ajustându-şi şalul şi urmându-şi mama în timp ce fratele şi sora ei izbucniră în râs în urma ei.

Odată ajunsă înăuntru, Callie încercă cu disperare să-l găsească pe Ralston în mulţimea de oameni din sala de bal. Rămase lângă uşă, încercând să se prefacă neinteresată. Se răsuci într-un semicerc, încet, încercând să-l găsească. Era scundă, ceea ce îi îngreuna mult sarcina. În cele din urmă oftă şi porni spre locurile destinate fetelor bătrâne.

Tocmai trecuse de un colţ şi le zărise pe domnişoara Heloise şi pe mătuşa Beatrice, când auzi o voce adâncă şi cunoscută şoptindu-i încet, de undeva din dreapta:

– Încotro, împărăteaso?

Callie simţi un fior. Se întoarse spre Ralston, bucuroasă că o găsise. Desigur, odată ce ajunse faţă în faţă cu el – atât de înalt, de lat în umeri, de chipeş şi de impecabil, cu tot cu eşarfa apretată – deveni pe dată timidă. Ce-ar fi putut să-i spună logodnicului ei, pe care îl văzuse ultima oară în dormitor, chiar înainte să se furişeze afară odată cu venirea zorilor?

Ralston ridică din sprânceană, cu îngâmfare, de parcă i-ar fi citit gândurile. Callie auzi primele măsuri ale unui vals, iar Ralston îi luă mâna într-a lui.

– Mi-ar face mare plăcere să dansez primul vals cu logodnica mea, spuse el pe un ton nonşalant.

– Ah, răspunse încet Callie, lăsându-se îndrumată până pe ringul de dans şi apoi luată în braţe.

–Deci, spuse Ralston după câteva clipe de tăcere. Încotro te îndreptai?

Callie clătină din cap, nefiind în stare să-şi ridice privirea de la eşarfa lui.

–Nicăieri, spuse ea.

Ralston se trase puţin în spate, înclinându-şi capul ca să o privească.

–Callie, spuse el pe un ton căruia nici o femeie nu i-ar fi putut rezista, cu siguranţă. Unde mergeai?

–Căutam locurile pentru fete bătrâne, mormăi ea, regretându-şi pe dată cuvintele, fiindcă nimeni nu le *spunea* aşa, de fapt.

Ralston clipi o dată, privind spre doamnele bătrâne care stăteau câţiva paşi mai încolo, apoi înapoi spre ea. Zâmbi cu jumătate de gură.

–De ce?

–Nu... nu ştiu, spuse Callie, cu obrajii în flăcări.

–Nu mai eşti o fată bătrână, frumoasa mea, îi şopti el la ureche.

–Nu-mi spune aşa.

Callie privi în jur să vadă dacă se uita cineva înspre ei, cineva care ar fi putut trage cu urechea. I se părea că *toată lumea* se uita la ei. Mama ei îşi făcuse repede treaba. Ralston o întoarse într-o piruetă rapidă, atrăgându-i din nou atenţia.

–Dar e adevărat, spuse el, prefăcându-se nevinovat. Foarte curând vei deveni marchiza de Ralston. Nu spun că nu poţi socializa în continuare cu domnişoarele Beatrice şi Heloise, glumi el, ci doar că va trebui să redenumeşti zona în care vă întâlniţi.

–Aş prefera să valsez cu tine la nesfârşit decât să stau cu ele, milord, zâmbi Callie.

Vorbele ieşiră repede, iar ea se întrebă dacă nu cumva fusese prea îndrăzneaţă... dacă nu cumva dusese lucrurile prea departe. Până la urmă, lui Ralston nu păruse să-i facă plăcere să se afle în mijlocul înaltei societăţi până atunci, şi nici nu avea vreun motiv să înceapă să ia parte la evenimentele sociale. Riscă să-i arunce o privire şi văzu că ochii lui zâmbeau amuzaţi.

–Şi eu aş prefera asta, milady, spuse el.

Callie își repetă cuvintele lui minunate în minte iar și iar, lăsându-se purtată în piruete de-a lungul încăperii, fericită să știe că vor dansa din nou, și de multe ori, odată ce vor fi căsătoriți. Callie se uită pe lângă Ralston și o văzu pe Juliana privindu-i cu un zâmbet strălucitor pe chip. Se întoarse spre el.

– Le-ai spus fratelui și surorii tale despre noi.

– Am crezut că este mai bine să afle de la mine decât de la mama ta.

Callie se crispă puțin auzindu-l.

– Îmi pare atât de rău, Gabriel, spuse ea. Am încercat să o fac să tacă.

– Ar fi trebuit să nici nu încerci, chicoti el. Las-o să se simtă bine, draga mea.

– O să te răzgândești repede, îl avertiză Callie.

– Atunci cred că ar fi bine să ne bucurăm de generozitatea mea cât mai durează, nu-i așa?

Muzica se stinse ușor, iar perechea se opri. Se îndreptară spre Juliana, care se aruncă în brațele lui Callie cu un țipăt de bucurie. Callie râse, dar nu putu să nu se lase și ea purtată de bucuria serii și de vestea că ea și Ralston se vor căsători.

Dar nu avea timp să stea de vorbă, fiindcă începuse un cadril, iar Nick veni lângă ei, făcu o plecăciune și o rugă să-i acorde acel dans. Callie acceptă bucuroasă invitația viitorului ei cumnat, și cei doi ajunseseră în curând de cealaltă parte a încăperii. După cadril începu un dans popular, iar Callie își găsi imediat partener; apoi un alt cadril, un menuet și așa mai departe, până când descoperi că se bucurase de fiecare dans din prima oră a balului. Se simțea minunat.

Plimbându-se prin sala de bal cu Lord Weston, un tânăr fermecător, unul dintre moștenitorii unui ducat, Callie se întrebă cum de evoluase astfel. De la fată bătrână la frumoasa balului, și nu fusese nevoie decât să fie cerută în căsătorie.

Asta o făcu să se oprească. Fusese cerută în căsătorie de Ralston.

Ralston.

Și atunci, de parcă l-ar fi invocat cu gândul, Ralston apăru lângă ea și o luă de braț, îndrumând-o de-a lungul unui perete.

– Te distrezi? întrebă el pe un ton nevinovat.

– Știi foarte bine că da, răspunse ea printre dinți. Ai făcut-o înadins!

Ralston o întoarse repede, luând-o prin surprindere, și trecură printr-o ușă întredeschisă, ieșind din dogoarea sălii de bal pe un balcon mic, izolat.

– Nu știu despre ce vorbești, spuse el

Callie se întoarse să-l privească, așa cum era, înconjurat de lumina aurie care se strecura prin crăpătura ușii.

– Tu i-ai făcut pe toți să danseze cu mine! Din cauza listei! Cât de penibil! Respiră adânc, întorcându-se înapoi spre grădina întunecată. Cât de penibil! repetă ea.

– Callie, spuse confuz Ralston, chiar nu înțeleg ce vrei să spui.

Callie își ridică privirea spre cerul înstelat.

– Să dansez fiecare melodie, spuse ea încet. Ralston, n-am dansat în viața mea atât. Să nu-mi spui că n-ai avut nimic de-a face cu asta. Ai văzut și tu lista.

– Ba pot spune că n-am avut nimic de-a face cu asta, protestă el, fiindcă într-adevăr nu s-a întâmplat datorită mie.

Callie se întoarse înapoi spre el.

– De fapt, e foarte drăguț din partea ta că mă ajuți să-mi bifez toate lucrurile de pe listă. Presupun că ar trebui să-ți mulțumesc.

– Poți să-mi mulțumești, draga mea, spuse el, făcând un pas spre ea, dar chiar n-am avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat. Vrei să ți-o dovedesc?

Callie îi simțea căldura trupului, binevenită în răcoarea de primăvară.

– Te rog, spuse ea.

– Nu-mi place să te văd dansând cu alți bărbați. Aș prefera să nu mai mergem niciodată la vreun bal, doar fiindcă nu vreau să fiu nevoit să văd cum tot felul de necioplți pun mâna pe tine în feluri indecente.

– N-a fost nimic indecent! exclamă indignată Callie.

– Va trebui să te obișnuiești cu gândul că eu decid ce se cuvine și ce nu.

Ralston se apropie şi mai mult. Rămăseseră doar câţiva centimetri între ei acum. Îşi ridică o mână, dându-i la o parte o şuviţă cârlionţată de pe frunte.

– Erau indecenţi, spuse el. Mai ales Weston.

– Lord Weston e îndrăgostit nebuneşte de soţia lui, râse ea.

Lady Weston era considerată de departe una dintre cele mai frumoase femei din Londra.

– Frumuseţea ei păleşte în comparaţie cu a ta, spuse pătimaş Ralston, iar vorbele lui erau rostite pe un ton grav, ameţitor.

– Chiar n-ai avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat? întrebă Callie, îmbujorându-se.

Ralston clătină din cap, zâmbind.

– Chiar deloc, împărăteaso. Dar nu mă surprinde că au vrut să danseze cu tine. Doar eşti remarcabil de frumoasă în seara asta, încheie el, ridicându-i bărbia.

– Ah? îngăimă ea, rămasă fără cuvinte.

– Într-adevăr, spuse Ralston, cuprinzându-i obrajii în palme, întorcându-i capul doar cât să se asigure că o sărută în poziţia potrivită.

Îi sorbi buzele, tentând-o cu mici sărutări jucăuşe de-a lungul buzei ei de jos, moale şi plină, apoi o sărută adânc, pătimaş, iar Callie simţi că i se taie picioarele. Limba lui mătăsoasă îi mângâie buza de jos, apoi alunecă înăuntru, gustându-i dulceaţa. Callie oftă, fără să oprească sărutul. Dorea mai mult. Îşi dorea cu ardoare să fie altundeva, oriunde altundeva, unde puteau să se bucure fiecare de trupul celuilalt. Se lipi de el, tânjind după căldura lui, şi simţi un fior de foc în stomac. Ralston mârâi surd.

– Ar fi trebuit să mă aştept la asta, Ralston. Bineînţeles că ai scos-o afară s-o mai răvăşeşti puţin. Vrei să te asiguri că ai câştigat?

Callie se trase imediat înapoi auzind vocea care venea dinspre uşa ce dădea în sala de bal. Nu văzuse cine vorbea, dar dezgustul din tonul bărbatului o făcu să simtă un fior de gheaţă.

Ralston se încordă şi se întoarse spre nou-venit, încercând să o ascundă pe Callie în spatele lui.

– Oxford, spuse el, pe un ton care nu prevestea nimic bun.

–Am auzit că urmează să vă căsătoriți, spuse Oxford, iar Callie ieși din spatele lui Ralston ca să îl înfrunte ea însăși pe baron. Mărturisesc că am fost foarte mirat să aflu că ți-ai manifestat acest interes subit în privința lui Lady Calpurnia, Ralston.

–Ai mare grijă ce spui mai departe, Oxford, spuse Ralston printre dinți.

–Dar de ce aș face asta?

Callie îl văzu pe baron clătinându-se la fiecare vorbă. Se întrebă dacă nu cumva era iarăși beat.

–Vezi tu, continuă Oxford, n-am nimic de pierdut. Am pierdut deja, nu-i așa?

Mariana și Benedick ieșiră pe balcon în acea clipă, întrerupând discuția.

–Callie, spuse Mariana, cu respirația întretăiată. Trebuie să vii cu mine.

–De ce? întrebă Callie, făcând ochi mari. Ce s-a întâmplat?

Ochii Marianei îi întâlniră pe ai lui Ralston, serioși și imploratori.

–Din fericire, nimic. Încă, spuse ea, întorcându-se spre sora sa. Dar trebuie să vii cu mine. Chiar acum.

Callie clătină din cap și se trase înapoi până îl simți aproape pe Ralston. Văzu zâmbetul triumfător al lui Oxford, privirea rugătoare a Marianei și pe aceea stoică a lui Benedick, și se întoarse spre Ralston.

–Gabriel? întrebă ea, nesigură, confuză.

–Callie. Mergi cu Mariana, întrerupse Benedick.

–Nu vreau, spuse Callie, întorcându-se spre fratele său. Nu plec nicăieri până nu-mi spune cineva ce se petrece. Privi spre Mariana. Mari?

–Se spune că Oxford și Ralston au făcut un pariu legat de tine, oftă Mariana.

–Ce pariu? întrebă Callie – ideea era atât de ridicolă că o făcu să râdă.

–Se zvonește că Ralston a făcut pariu cu Oxford că baronul nu se poate însura cu tine, spuse Benedick, privindu-l fix pe Ralston și abia stăpânindu-și ura. Și când a aflat că Oxford era cât pe ce să te câștige, Ralston te-a cerut el în schimb.

–Se spune că ai fost compromisă, Callie, şi că de-astă Ralston... rosti Mariana, fără să poată continua.

–Cât de dramatic, râse Callie încă o dată. Ca să vezi!

Îşi întoarse privirea spre Ralston, aşteptându-se să-l vadă şi pe el râzând. Dar expresia marchizului era împietrită, imposibil de citit. Brusc, Callie ştiu că acesta era adevărul.

–Ah. Se uită de la Ralston la Oxford, care o privea triumfător. Ah!

–Biata fată. Chiar credeai că te vrea, spuse Oxford, rânjind.

–Opreşte-te, Oxford, spuse Ralston pe un ton glacial.

–Aţi pariat în legătură cu mine? întrebă Callie, întorcându-se spre el. Cu mine?

–Da, spuse Oxford pe un ton lăudăros, de parcă s-ar fi simţit excelent ştiind că făcuse parte din momentul care îi schimbase viaţa lui Callie pentru totdeauna. A făcut pariu cu mine că n-o să te pot lua de nevastă. Când şi-a dat seama că aş putea să câştig, ţi-a făcut curte şi a dublat pariul ca să se asigure că el va fi învingătorul. Presupun că şi faptul că o alianţă cu familia ta i-a asigurat surorii lui vitrege un loc în înalta societate a avut de-a face cu asta.

Callie îl privea în continuare pe Ralston.

–E adevărat? Aţi făcut un pariu?

Ralston nu spuse nimic. Căuta încă răspunsul potrivit. Dar Callie ştia deja.

Ralston făcu un pas spre ea. Callie se trase înapoi. Mariana îi puse o mână pe spate într-un gest de încurajare, iar marchizul spuse, aproape cu disperare:

–N-a fost aşa.

–Cât?

–Callie, şopti Mariana, încercând să evite o scenă, dar Callie ridică o mână în semn că cerea tăcere.

–Cât, milord?

–Două mii de lire, răspunse Ralston, întorcându-şi privirea.

Callie simţi că i se taie respiraţia.

–Când? şopti ea.

–Callie...

–Când? repetă ea, mai tare.

– În după-amiaza în care s-a ținut balul de logodnă al surorii tale.

Callie închise ochii.

– În ziua în care m-ai invitat la dans, spuse ea.

Ralston făcu ochi mari dându-și seama când fusese asta.

– Callie...

– Nu, spuse ea, clătinând din cap. Și când ai dublat pariul?

Ralston nu răspunse, iar Callie se întoarse spre Oxford și repetă:

– Când a dublat pariul?

– Joi, spuse Oxford, începând să-și piardă din elan.

„În dimineața în care m-a cerut în căsătorie." Trecuse atât de puțin timp de când Ralston se gândise ultima oară la ea ca la un pariu.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, șopti ea, iar vocea ei era atât de tristă, atât de rănită, că Ralston simți cum i se frânge inima. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu... că n-ai putea...

Se opri, respiră adânc și îl privi în față. Ochii ei mari, căprui, erau plini de lacrimi.

– Te-aș fi ajutat oricum cu Juliana, continuă ea. Aș fi făcut orice mi-ai fi cerut.

Dându-și seama cât de devotată îi era, și de câtă vreme, Callie se simți copleșită. O singură lacrimă i se scurse pe obraz, dar o șterse imediat, nervoasă. Abia mai auzea sunetele balului din spatele ușii deschise. Își simțea pulsul în urechi și nesiguranța ei obișnuită reveni cu forța unui val.

Fusese atât de prostuță. Atât de prostuță.

De câte ori își spusese oare că Ralston era prea bun pentru ea? Că era prea urâțică, prea grăsuță, fără experiență, prea plictisitoare ca să-i stârnească interesul? De câte ori fusese avertizată? De familie, de prieteni, de *amanta* lui, pentru numele lui Dumnezeu. Dar tot își îngăduise să creadă că fantezia era reală. Că, într-o bună zi, stelele se aliniaseră și Ralston se îndrăgostise de ea. Dar el... pariase pe viitorul ei. Se jucase cu iubirea ei, cu sentimentele ei, de parcă ar fi crezut-o o jucărie bună de aruncat la gunoi după un timp.

Callie se simțea ca și când fusese aruncată la gunoi.

Era uşor de crezut că nu însemna mare lucru pentru el. Era tentant să fie din nou invizibilă, ca o fată bătrână ce era, o creatură pe care oamenii erau obişnuiţi să nu o bage în seamă. Iar asta o durea cel mai mult. Callie se îndreptă de spate, îşi trase umerii înapoi şi spuse, pe un ton impasibil:

– Chiar ai câştigat, milord. Nu doar că nu mă voi mărita cu Lord Oxford, dar nu mă voi mărita nici cu tine. Consideră logodna ruptă. Poţi să-ţi vezi de viaţa dumitale şi să-ţi faci de cap cum şi cu cine vrei.

Ralston deschise gura să vorbească, să o oprească, să îi explice totul – mândria lui prostească, furia ridicolă, iraţională, pe care i-o stârnea idiotul de Oxford – dar Callie îl întrerupse înainte să poată scoate vreun sunet.

– Nu te rog decât să stai cât de departe se poate de mine.

Apoi trecu pe lângă Benedick şi Oxford şi dispăru în sala de bal, iar Mariana o urmă. Ralston încercă să pornească după ea, simţindu-se prins în ghearele nesiguranţei, simţindu-se mândru de forţa ei nebănuită, de încrederea cu care îi vorbise, de faptul că aleasa lui nu era dispusă să facă nici un compromis. Voia să o prindă din urmă şi să-i spună întreg adevărul – că nu-i păsa de debutul Julianei, de reputaţia familiei sale sau de orice altceva.

– Las-o în pace.

Cuvintele dure şi grele veniseră din partea contelui de Allendale, care se aşezase între Ralston şi uşa care ducea spre sala de bal din clipa în care sora sa fugise.

– N-am vrut să o rănesc. Pariul nu înseamnă nimic. Nu-mi trebuie bani, Allendale. Ştii asta.

– Da, ştiu asta. Şi nu înţeleg de ce naiba ai continuat jocul tău ridicol, spuse Allendale, nemişcat, înfruntându-l pe Ralston. Şi totuşi, i-ai făcut rău oricum. Dacă te mai apropii de ea vreodată o să te fac una cu pământul. Oricum vom avea destule probleme cu logodna ruptă.

– Logodna nu e ruptă, spuse Ralston pe un ton categoric.

– Las-o baltă, Ralston, spuse vesel Oxford. Nu merită.

Ralston se întoarse spre baron; aproape îl uitase, dar acum îşi aminti că Oxford îi răpise cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată.

– Ce-ai spus?!

– Am spus că nu merită, insistă Oxford, fără să observe grimasa de pe chipul lui Ralston şi felul în care trupul i se încordase. Fetele bătrâne abia aşteaptă să se culce cu cineva, dar să nu-mi spui că ai de gând să te lipeşti de una atât de urâtă şi de plictisitoare. Deşi, din câte am înţeles, abia aştepta să-şi ridice poalele pentru tine... presupun că e ceva.

Benedick se încordă, iar Ralston se simţi invadat de o furie arzătoare auzindu-l vorbind atât de obscen despre femeia pe care el intenţiona să o ia de soţie. Fiindcă nu mai încăpea nici o urmă de îndoială: Callie avea să-i fie soţie. Iar Oxford, beat sau nu, avea să plătească pentru cuvintele lui.

Ralston se întinse şi îl prinse pe Oxford de reverele hainei, apoi îl trânti de peretele de piatră de la marginea balconului. Forţa loviturii îi tăie respiraţia. Baronul se prăbuşi, gâfâind, la pământ, strângându-şi haina în dreptul pieptului.

Ralston privi creatura mârşavă de la picioarele sale şi spuse:

– Tocmai ai pătat onoarea viitoarei mele marchize. Alege-ţi secunzii. Ne vedem în zori.

Apoi Ralston se răsuci pe călcâiele sale elegante şi îi spuse lui Benedick:

– După ce termin cu el, voi veni după sora ta. Iar dacă intenţionezi să mă opreşti, îţi sugerez să ai alături de tine o armată.

Capitolul 24

Callie îşi şterse lacrimile. Stătea ghemuită pe un fotoliu, la fereastra dormitorului ei, şi se gândea la tot ce se întâmplase.

Cum putea oare să mai trăiască fără el? Şi, în acelaşi timp, oare putea trăi ştiind că fiecare clipă pe care o petrecuseră împreună nu însemnase nimic pentru el – ci fusese doar ca să câştige un pariu şi pentru a asigura debutul surorii sale în înalta societate?

Nu era posibil. Fiecare fibră din fiinţa ei respingea gândul că Ralston o folosise atât de grosolan. Dar lordul nu negase. Şi de ce să nu creadă, până la urmă? Marchizul de Ralston – un desfrânat

notoriu – nu s-ar fi dat în lături nici o clipă să o folosească pentru scopurile lui mârşave. Şi nu o făcuse oare? Chiar de la început? O sărutase ca să o convingă să-i ajute sora. De ce să se fi schimbat apoi?

Callie crezuse că Ralston se putea schimba totuşi – chiar dacă trăise zeci de ani disprețuind orice însemna iubire, crezuse că asta era deja o amintire pentru el. Că îl putea iubi suficient de mult cât să-i demonstreze că merita să-i pese, să aibă încredere. Că îl putea transforma în bărbatul la care visa de atâția ani.

Acesta era adevărul cel mai greu de suportat – că Ralston, bărbatul pe care îl iubea de peste un deceniu, nu fusese niciodată real. Nu fusese niciodată acel Odiseu tăcut şi puternic; nici Darcy cel rezervat; nici Antoniu cel puternic şi pasional. Fusese doar Ralston, arogant şi desfrânat, un om în carne şi oase şi atât.

Şi nici nu se prefăcuse a fi altcineva. Nu o minţise că ar fi iubit-o, nu o făcuse să creadă că era mai mult decât părea. Spusese chiar el că nu avea nevoie de ea decât de dragul Julianei.

Pentru Juliana şi pentru două mii de lire. Deşi nu avea nevoie de bani. Ceea ce aproape că făcea lucrurile şi mai rele. Callie îşi plecă fruntea şi începu din nou să plângă. „Ah, Callie. Cum de ai ajuns să fii atât de proastă?"

Chiar şi când ajunsese să-l cunoască pe Ralston cel adevărat – Ralston, care nu era un erou – Callie tot nu văzuse adevărata lui faţă. Şi, în loc să ştie că va sfârşi cu inima frântă, se îndrăgostise; nu de fantezia ei, ci de acest nou Ralston, un Ralston plin de vicii.

Şi, deşi sperase din tot sufletul să-l vadă schimbându-se, mai devreme fusese martoră la o cu totul altă metamorfoză. Nu a lui... A ei. Deşi în mare parte i se datora lui.

Callie privi lista mototolită şi pătată pe care o ţinea în mână, fără să o vadă. Lista care începuse ca fiind a ei şi devenise cumva a lor. I se strânse inima dându-şi seama că Ralston făcuse şi el parte din viaţa acestei noi Callie, Callie cea aventuroasă, care se lăsase purtată prin toate experienţele de pe listă. Ralston o schimbase pentru totdeauna.

Oare cum mai putea trăi cu inima frântă? Cum va putea uita că-l iubeşte atât de mult?

Nu știa.

Știa însă că nu mai suporta să petreacă nici o clipă în camera ei. Sări din scaun și traversă camera cu pași mari, deschise ușa și merse în tăcere până în camera de lucru a lui Benedick. Voia să încerce din nou să se îmbete. Bărbații păreau să se simtă bine dacă făceau asta când erau demoralizați. De ce să nu încerce și ea?

Intră în cameră, dar se opri lângă ușă. Fratele ei stătea la birou, cu privirea pierdută. Se întoarse spre ea auzindu-i pașii pe podea, iar Callie îi văzu chipul posomorât.

– Callie, spuse el, iar felul în care îi rosti numele îi făcu ochii să se umple din nou de lacrimi. E ora patru dimineața.

– Îmi pare rău, spuse ea, trăgându-se înapoi.

– Nu, spuse Benedick, făcându-i semn să intre. Rămâi.

Callie se supuse. Închise ușa în urma ei, încet, apoi merse și se așeză într-un fotoliu tapițat, în fața lui Benedick. Își strânse genunchii la piept.

– Știi, spuse ea, cu vocea tremurătoare, când eram mică, stăteam aici în scaun și îl priveam pe tata cum scria la biroul de-acolo. Multă vreme n-am înțeles de ce avea atât de lucru. Adică, mă gândeam, toate lucrurile – titlul, casa, pământurile – erau ale lui oricum, nu-i așa?

Benedick încuviință auzind-o.

– Și eu credeam la fel, spuse el. Imaginează-ți cât de surprins am fost când am descoperit că toate astea înseamnă de fapt muncă în plus pentru mine și că tata nu se prefăcea atunci când lucra.

– E uimitor, spuse Callie, zâmbind printre lacrimi. Iarăși sunt aici, în cămașa de noapte, dar tu ești cel care lucrează acum. Cât de puțin s-au schimbat lucrurile.

Benedick o privi în ochi.

– Callie?

Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji în tăcere, Callie clătină din cap, coborându-și privirea și mototolind poalele cămășii de noapte în mâini.

– Credeam că-l pot schimba, spuse ea.

Benedick oftă.

– Dar văd că nu. Deși... credeam doar că-l pot convinge să mă iubească.

Benedick rămase tăcut multă vreme, gândindu-se la cuvintele ei.

– Callie... dragostea creşte. Nu toată lumea se îndrăgosteşte la prima vedere, cum s-a întâmplat cu mama şi tata. Cu Mariana şi Rivington. Ralston e singur de mulţi ani.

– Îl iubesc, şopti Callie, iar lacrimile i se înteţiră.

– Şi nu e posibil ca şi el să te iubească totuşi?

– A pus pariu pe viitorul meu pentru două mii de lire, Benny.

Benedick zâmbi slab.

– De acord, s-a purtat ca un imbecil când a făcut asta... dar nu cred că pariul lui a fost altceva decât o prostie făcută din orgoliu.

– Din orgoliu?

– Da, încuviinţă Benedick.

– Voi, bărbaţii, sunteţi cât se poate de bizari, spuse Callie, clătinând din cap. Apoi ridică din umeri. Dar asta nu înseamnă că mă iubeşte. Nu sunt sigură nici că-i pasă de mine, câtuşi de puţin.

– Nu fi ridicolă. Benedick aşteptă ca sora lui să-l privească. Mi-ar face mare plăcere ca tu şi Ralston să nu vă mai întâlniţi niciodată, Callie, după scandalul pe care l-aţi provocat în seara asta – ca să nu mai vorbim de nenumăratele scandaluri pe care le-ai provocat fără să ştiu – deşi n-aş vrea să ştiu de ele oricum. Făcu o pauză. Dar uiţi că am vorbit şi eu cu Ralston ieri-seară. A venit la mine înainte să te caute în bibliotecă. Ţine la tine. Ştiu asta, altfel nu i-aş fi dat niciodată binecuvântarea mea.

– Te înşeli, şopti Callie. Credeam că îl pot iubi destul pentru amândoi. Dar nu pot.

Se lăsă tăcerea. Benedick o privi pe Callie, care plângea. După câteva clipe spuse:

– Callie... Ralston l-a provocat pe Oxford la duel în seara asta.

Callie îşi ridică privirea, tresărind. Era sigură că nu-l auzise bine.

– Poftim... pardon?

– L-a provocat pe Oxford la duel, repetă Benedick.

Callie clătină din cap, încercând să-şi limpezească gândurile amestecate.

– Nu poate fi adevărat. Eşti sigur că el a fost? Nu St. John? Sunt gemeni, să ştii. E uşor să-i încurci.

– Da, Callie. Ştiu că sunt gemeni. Şi sunt foarte sigur că cei care se vor duela sunt Ralston şi Oxford, pentru că am fost martor la toată discuţia. Şi, având în vedere că se duelează pentru tine...

– Pentru mine? ţipă Callie. Ralston nu s-ar duela niciodată pentru mine. Nu merită să-şi rişte viaţa pentru mine. Adică nu mă iubeşte, Benedick, pufni ea, întâlnindu-i privirea îngrijorată.

Benedick nu spuse nimic, iar Callie se gândi mai bine la ceea ce tocmai auzise.

– Ah. Vai, Dumnezeule!

– Poate că nu te iubeşte, Callie. Dar pun pariu că simte ceva măreţ pentru tine, altfel n-ar fi afară cu Oxford chiar acum, alegându-şi secunzii.

Risca totul pentru ea. Dacă asta nu însemna că se schimbase, oare ce semn mai aştepta? Callie făcu ochi mari şi se întinse peste birou, luându-l de braţ pe Benedick.

– Dumnezeule! Benedick, trebuie să mă duci la el.

– Callie... rosti Benedick, clătinând din cap. Nu pot face asta. Ştii şi tu.

Callie sări din scaun, alarmată.

– Benedick! Ar putea să moară!

Apoi fugi din cameră, urcă scările şi se întoarse în dormitorul ei. Benedick o urmă îndeaproape. Callie deschise uşa dulapului şi scoase o rochie dinăuntru.

– Ar putea să moară! ţipă ea.

Benedick închise uşa în urma lui şi încercă să o liniştească pe Callie, vorbindu-i încet, ferm:

– Nu va muri, Callie. Duelurile sunt mult mai sigure acum.

Callie se întoarse spre el, cu braţele pline de muselină.

– Deci n-am înţeles eu bine, Benedick? „Douăzeci de paşi, întoarceţi-vă, foc?" Cu un pistol? Un pistol încărcat?

– Ei bine, da, recunoscu Benedick. Dar de obicei nu se aşteaptă nimeni să moară cineva. Adică poţi face închisoare dacă ucizi pe cineva în duel, pentru numele lui Dumnezeu.

– Ah, deci e ca un acord între doi gentlemeni?

– Exact.

– Ceva de formă, fără vreun scop anume?

– Chiar așa, spuse Benedick, mulțumit că se făcuse înțeles.

Callie își mîji ochii.

– Și dacă unul din acei doi gentlemeni nu știe să țintească bine?

Benedick deschise gura, apoi o închise la loc. Callie clătină din cap și se strecură după paravan să se schimbe.

– Mă vei duce acolo, spuse ea.

O clipă mai târziu, cămașa ei de noapte zbură peste paravan. Benedick își ridică mâinile în aer, furios că era prins într-o astfel de postură, și se întoarse cu spatele la paravan.

– Nu te duc, Callie, spuse el. Vei aștepta aici, ca orice femeie.

– Categoric nu! Nu mai sunt slabă și ușor de controlat!

– De parcă ai fi fost vreodată slabă și ușor de controlat!

Benedick se întoarse. Callie era îmbrăcată deja, și tocmai se încălța cu o pereche de cizme. Ochii îi sclipeau.

– Ai două variante, Benedick. Fie mă însoțești ca un bun frate, fie te dai la o parte și mă lași să călătoresc singură prin Londra în toiul nopții.

– Nu-i vei găsi niciodată.

– Prostii. Uiți că știu anumite locuri din orașul nostru. Sunt sigură că toată lumea bună a aflat deja că unul dintre cei mai cunoscuți aristocrați din Londra se va duela.

– Te încui în casă! spuse Benedick, făcând ochi mari.

– Atunci cobor pe fereastră, anunță Callie.

– La naiba, Callie!

– Benedick, îl iubesc! Îl aștept de zece ani. Și l-am avut pentru o zi și-atât, apoi am stricat lucrurile. Sau el a greșit. Nici nu știu. Dar să nu crezi că n-o să lupt ca să-l salvez.

Rămaseră față în față, cu vorbele grele atârnând între ei.

– Te rog, Benny, spuse Callie încet, rugător. Îl iubesc.

Contele de Allendale oftă lung.

– Doamne, apără-mă de surori. Plec să chem trăsura.

– Ești sigur că vrei să faci asta? întrebă Nick, sprijinindu-se de un frasin singuratic și strângând din umeri ca să se apere de ceața rece a dimineții în timp ce Ralston își verifica pistolul. Ai putea fi ucis.

–Nu voi fi ucis, spuse distras Ralston, privind câmpul vast pe care Oxford îl alesese pentru duelul lor.

–Bărbați mai buni decât tine au spus același lucru, Gabriel. Nu vreau să fiu nevoit să te bag în pământ.

–Ți-ar prinde bine, spuse morbid Ralston, umplându-și meticulos pistolul cu praf de pușcă. Ai fi marchiz.

–Mulțumesc, dar sunt lângă tine de îndeajuns de mult timp, încât să știu că nu vreau să fiu marchiz.

–Atunci voi face tot posibilul ca să-mi păstrez titlul.

–Excelent.

Se lăsă tăcerea. Cei doi frați așteptau ca Oxford și secundul lui să-și facă apariția. Duelul trebuia să înceapă în zorii zilei; o lumină palidă, cenușie, răpise culorile peisajului de primăvară, transformându-l în ceva sinistru.

După câteva minute lungi, Ralston spuse:

–Nu-i pot permite să scape după ce a spus așa ceva despre ea, Nick.

–Înțeleg.

–Merită mult mai mult.

–Te merită pe tine. Viu.

Ralston se întoarse spre fratele său și îl privi ferm în ochi.

–Promite-mi ceva, spuse el.

–Nu, răspunse Nick, știind deja ce voia să spună fratele său.

–Ba da. Trebuie. Ești fratele și secundul meu. Nu ai de ales, trebuie să-mi auzi ultima dorință și să o duci la îndeplinire.

–Dacă asta e ultima ta dorință, atunci te voi urma în iad și te voi trage la socoteală.

–Oricum, spuse Ralston, ridicându-și privirea spre cer și strângându-și pardesiul mai bine. Promite-mi că vei avea grijă de ea.

–Tu vei avea grijă de ea, tu însuți, frate.

Ochii lor albaștri se întâlniră.

–Îți jur ție și lui Dumnezeu că voi avea grijă de ea. Dar dacă mi se întâmplă cumva să mor în dimineața asta, promite-mi că vei avea grijă de ea. Promite-mi că-i vei spune...

Ralston se opri.

–Ce să-i spun?

Ralston trase adânc aer în piept, simțind că i se strânge inima.

– Promite-mi că-i vei spune că am fost un idiot. Că nu mi-a păsat de bani nici o clipă. Că noaptea trecută am fost îngrozit la gândul că am pierdut-o... și mi-am dat seama că ea era cel mai important lucru pe care îl avusesem vreodată... Și că, pentru că am fost arogant și n-am vrut să-mi accept sentimentele, deși le știam de atâta timp... Se opri o clipă. Ce naiba am făcut?

– Se pare că te-ai îndrăgostit.

Ralston se gândi la asta. Ralston cel dinainte ar fi pufnit auzind așa ceva – era o noțiune atât de banală, și de necrezut și îngrozitoare – dar cel de acum se simți încălzit până în vârful unghiilor la gândul că era posibil să se fi îndrăgostit de Callie. Și că se putea ca ea să-l iubească la rândul ei. Poate că într-adevăr „se îndrăgostise".

Nick continuă, zâmbind mulțumit:

– Vrei să-ți spun ce-aș face eu dacă aș afla că am fost un măgar notoriu și am pierdut-o pe singura femeie pe care am dorit-o vreodată?

Ralston își miji ochii.

– Presupun că nu te pot opri.

– Chiar așa, spuse Nick. Ascultă-mă: n-aș sta în cine știe ce câmp uitat de lume, pe un asemenea frig, așteptându-l pe idiotul de Oxford să tragă în mine. Aș da naibii acțiunea asta ridicolă, aș găsi-o pe acea femeie și i-aș spune că m-am purtat ca un măgar notoriu. Apoi aș face tot posibilul să o conving că merit o șansă, deși sunt un măgar notoriu. Apoi aș duce-o imediat la cel mai apropiat vicar și aș lua-o de nevastă. Și aș lăsa-o grea.

Ralston și-o imagină pe Callie, însărcinată cu un fiu sau o fiică, și închise ochii, simțindu-se cuprins de un val de plăcere.

– Credeam că dacă îmi permit să o iubesc voi suferi și eu ca și tata. Credeam că asta mă va face slab. Ca el.

– Nu semeni deloc cu tata, Gabriel.

– Înțeleg asta acum. Ea m-a făcut să înțeleg. Ralston se opri, amintindu-și ochii ei mari și căprui, zâmbetul ei larg, strălucitor. Dumnezeule, m-a făcut să mă schimb atât de mult.

Ultimele lui cuvinte, pline de uimire şi mirare, fură întrerupte de un strigăt din partea cealaltă a câmpului. Oxford, secundul său, Lord Raleigh, şi un doctor se apropiau.

Nick înjură în barbă.

– Îţi mărturisesc că speram ca Oxford să fie atât de mahmur după seara trecută, încât să nici nu mai ţină minte.

Luă pistolul lui Ralston şi merse să stabilească regulile cu Raleigh. După cum se obişnuia, Oxford se apropie de Ralston cu mâna întinsă – şi ochii temători.

– Deşi probabil nu mai contează, Ralston, îmi cer scuze pentru ce am spus despre Lady Calpurnia. Şi să ştii că n-am cele două mii de lire chiar acum, dar voi face rost de bani ca să-mi plătesc datoria.

Ralston se încordă auzindu-l vorbind de pariul lor prostesc, pariul care provocase atâta suferinţă şi durere. Ignoră mâna pe care Oxford i-o întindea şi îl privi în ochi.

– Păstrează-ţi banii, spuse el. O am pe ea. Atâta vreau.

Adevărul a ceea ce tocmai spusese îl copleşi. Ideea duelului îl epuiză cu totul, acum că tocmai descoperise cât de mult voia să fie cu Callie. De ce stătea în frig şi în ceaţă în loc să se furişeze în conacul Allendale, să se strecoare în patul ei cald şi primitor şi să-şi ceară scuze până când ea avea să-l ierte şi să se mărite cu el?

Nick şi Raleigh se întoarseră repede, nerăbdători să termine odată. Raleigh îi spuse regulile lui Oxford, iar Nick îl luă pe Ralston departe şi spuse:

– Douăzeci de paşi, te întorci şi tragi. Şi ştiu dintr-o sursă sigură că Oxford plănuieşte să tragă fără ţintă.

Ralston încuviinţă. Dacă Oxford trăgea prost, ambii îşi păstrau şi onoarea, şi viaţa.

– Şi eu voi face la fel, spuse el, dându-şi jos pardesiul şi primind pistolul de la Nick.

– Bun. Nick îşi puse pardesiul pe braţ. Hai să terminăm odată, bine? Am îngheţat.

– Unu... Doi...

Ralston şi Oxford stăteau spate în spate. Raleigh începu să le numere paşii.

– Cinci... Şase...

În timp ce își număra pașii, Ralston se gândi la Callie, la ochii ei strălucitori, la zâmbetul ei cald.

– Doisprezece... Treisprezece...

Callie, care dormea probabil în acea clipă.

– Șaisprezece... Șaptesprezece...

Abia aștepta să termine cu Oxford ca să poată merge la ea. Avea de gând să-și ceară scuze, să-i explice totul, să o implore să-i devină soție și...

– Opriți-vă! Nu!

Strigătul veni de undeva din cealaltă parte a câmpului. Ralston se întoarse într-acolo. Știu că era Callie chiar înainte să o vadă alergând spre el. Și nu se gândi decât că Oxford intenționa să tragă pe-alături, iar dacă ținea înspre ea... Ralston nu se opri. O luă la fugă.

– Douăzeci!

Răsună un singur foc de armă.

Ralston căzu în genunchi, iar ochii lui îi întâlniră pe ai lui Callie, mari și căprui – ochii la care se gândise toată dimineața. Callie făcu ochii mari, îngrozită, deschise gura și scoase un țipăt care sparse tăcerea dimineții. Nick înjură, iar Benedick strigă:

– Doctore!

– Am tras fără să țintesc! țipă Oxford.

Când simți glonțul, Ralston nu gândi decât: „N-am apucat să-i spun că o iubesc".

Callie se prăbuși în genunchi în fața lui, dându-i haina deoparte, pipăindu-i pieptul cu mâinile, căutându-i rana.

Trăia.

Ralston se simți cuprins de ușurare, un sentiment fierbinte, descumpănitor. O privi, repetându-și iar și iar că trăia și că nu pățise nimic, până când se convinse singură că totul era bine. Sentimentele care i se învălmășiseră în minte chiar înainte să fie împușcat – teama că se putea s-o fi pierdut, că putea să fie rănită – îi tăiară respirația.

Când Callie îi ridică brațul, Ralston șuieră de durere. Ea îngheță, privindu-l printre lacrimi.

– Unde te doare? întrebă.

Ralston înghiți în sec văzând-o atât de îngrijorată, de îndurerată, de îndrăgostită. Ar fi vrut să o ia în brațe.

Dar mai întâi voia să o scuture bine.

– Ce naiba cauți aici? explodă el, fără să-i pese că ea rămase înmărmurită.

– Gabriel, spuse încet Nick, tăindu-i mâneca de la haină cu un cuțit, ai grijă.

– N-am de ce! Ralston se întoarse înapoi spre Callie. Doar nu-ți închipui că poți să te plimbi prin Londra oricând ai chef!

– Am venit să te salvez... începu Callie, apoi se opri.

Ralston râse gros.

– Ei bine, în schimb, se pare că din cauza ta am fost împușcat.

Oxford veni și el lângă ei și spuse iarăși:

– Am tras pe alături!

Ralston abia dacă îl băgă în seamă.

– Gabriel, avertiză Nick, sfâșiindu-i mâneca de la haină. Ajunge.

Ralston tresări. Era sigur că lui Nick îi făcea plăcere să-l vadă suferind.

– Și tu! spuse el, întorcându-se spre Benedick. Ce naiba e în capul tău? De ce ai adus-o aici?

– Ralston, știi la fel de bine ca și mine că nu poate fi oprită.

– Trebuie să-ți controlezi femeile, Allendale, spuse Ralston, întorcându-se înapoi spre Callie. După ce ne căsătorim, îți jur că o să te închid în casă.

– Gabriel! spuse furios Nick.

Lui Ralston nu-i păsa. Se întoarse spre fratele său, iar doctorul se apropie să-i studieze rana.

– Putea să moară! spuse el.

– Dar tu?

De data asta, Callie era cea care vorbise. Neliniștea ei de până atunci își găsise în sfârșit o eliberare: furia.

– Dar tu și planul tău idiot? Doar nu sperai să-mi speli onoarea jucându-te cu pistoalele tale la mama naibii, și încă împotriva lui *Oxford*? Rosti numele baronului cu dezgust. De parcă ați fi doi copii! Ce lucru ridicol, inutil, bărbătesc... cine se mai *duelează* în secolul ăsta?

– Am tras pe alături! interveni Oxford.

– Of, Oxford, nimănui nu-i pasă, spuse Callie. Apoi se întoarse spre Ralston. Ți-ai făcut griji pentru mine? Dar tu ce crezi că am simțit știind că te-aș fi putut găsi mort? Dintre toate lucrurile egoiste pe care le-ai făcut la viața ta, Gabriel... – și sunt sigură că au fost multe... – ăsta e cel mai arogant și mai enervant la care te-ai gândit vreodată. Începuse deja să plângă și nu părea că se va opri prea curând. Și eu ce se presupune că am să fac dacă tu *mori*?

Văzându-i lacrimile, Ralston se înmuie brusc. Nu suporta gândul că ea își făcuse griji pentru el. Îl împinse pe doctor deoparte și îi cuprinse chipul lui Callie în palme, ignorând durerea din braț. O trase aproape și îi spuse ferm:

– N-am de gând să mor, Callie. E doar o rană superficială.

Callie îi spusese același lucru nu demult, când se duelaseră la club. Ralston zâmbi slab.

– Ce știi tu despre răni superficiale? întrebă ea.

– Iat-o pe împărăteasa mea, zâmbi Ralston, sărutând-o încet, fără să-i pese că erau priviți. Acum vom avea cicatrici asemănătoare.

Ochii lui Callie se umplură din nou de lacrimi privindu-i rana.

– Nu voi muri, draga mea, repetă el. Voi mai trăi multă, multă vreme.

Callie ridică dintr-o sprânceană – cu un gest pe care îl deprinsese de la el.

– Nu știu dacă să te cred, Gabriel. Se pare că nu tragi prea bine cu pistolul.

Ralston își miji ochii spre Nick, care râse auzind vorbele lui Callie, apoi se întoarse din nou spre ea.

– Dacă vrei să știi, Calpurnia, țintesc chiar foarte bine, când nu-mi fac griji că te-ai putea nimeri în calea unui glonț.

– De ce îți făceai griji pentru mine? Tu te duelai, nu eu!

Doctorul pipăi rana, trimițându-i un junghi de durere prin braț.

– Milord, spuse el, mă tem că va trebui să scot glonțul. Nu va fi prea plăcut.

Ralston încuviință, iar doctorul începu să scoată mai multe instrumente sinistre din geanta lui.

Callie le privi neliniștită și spuse:

– Ești sigur că vrei să faci asta aici, doctore? Poate ar fi mai bine să mergem într-un loc mai puțin... rustic?

– Aici e un loc la fel de bun ca oricare altul, milady, răspunse amabil doctorul. Nu e primul glonț pe care l-am scos astfel, și sunt sigur că nu va fi nici ultimul.

– Înțeleg, spuse Callie, deși tonul ei spunea exact contrariul.

Ralston o strânse cu mâna liberă și spuse, pe un ton nerăbdător, cum nu-l mai auzise niciodată:

– Callie... pariul.

Callie clătină din cap.

– Nu-mi pasă de pariul tău prostesc, Gabriel.

– Și totuși – el tresări când doctorul îi pipăi din nou rana – am fost un idiot.

Callie privi sceptică mișcările doctorului, apoi încuviință:

– Chiar așa. Dar și eu am fost o idioată – fiindcă am crezut ce era mai rău. Apoi Benedick mi-a spus că erai aici... și am fost atât de îngrijorată la gândul că ai putea fi împușcat. Deși ai fost împușcat din vina mea până la urmă.

– Mai bine decât să fii *tu* rănită – fiindcă asta m-ar fi făcut să sufăr enorm. Vezi tu, împărăteaso, se pare că m-am îndrăgostit până peste cap de tine.

Callie clipi de două ori, cu ochi mari, de parcă nu i-ar fi înțeles cuvintele.

– Poftim? șopti ea.

– Te iubesc. Îți iubesc numele extravagant, fața frumoasă, inteligența, lista ta ridicolă, simțul aventurii, care presupun că va fi *adevăratul* motiv al morții mele într-un final. Și am vrut să-ți spun asta înainte să te împuște cineva din greșeală.

Bărbații din jur se întoarseră la unison, stânjeniți și nerăbdători să îi lase pe cei doi în intimitatea momentului, deși Callie și Ralston nu erau singuri, iar marchizul era rănit.

Lui Callie nu-i păsa că erau de față martori, ci doar avea nevoie de confirmarea că înțelesese bine. Fără să-și ia privirea de la Ralston, spuse:

– Eu... tu... eşti sigur?

Ralston zâmbi pieziş.

– Destul de sigur. Te iubesc. Şi sunt pregătit să te iubesc o viaţă întreagă.

– Chiar aşa? zise Callie, zâmbind ca o fetiţă căreia i se spusese că putea primi o porţie dublă de budincă la cină.

– Chiar aşa. Dar mai e un lucru.

– Orice, se repezi Callie – nu-i păsa ce voia, atâta timp cât o iubea.

– Nick! strigă Ralston, iar Nick se întoarse înapoi spre el. Dă-mi pistolul. Callie are nevoie de el.

Callie râse, înţelegând imediat ce voia să spună, iar glasul ei le atrase atenţia celorlalţi.

– Gabriel, nu!

– Ah, ba da, mica mea diavoliţă, spuse el cu vocea amuzată şi drăgăstoasă. Vreau să termini cu lista ta. E un pericol şi pentru reputaţia ta, şi pentru mine, firește. Şi, din moment ce tocmai ai bifat „Să asist la un duel", sunt sigur că vrei să ucizi două păsări cu o singură piatră, ca să zic aşa. Aşa că ai ocazia să tragi cu pistolul.

Callie îl privi lung în ochi, citindu-i gândurile, apoi zâmbi larg şi spuse:

– În regulă, o să o fac. Dar doar ca să-ţi fac ţie pe plac.

Râsul lui se auzi pe tot câmpul, chiar dacă rana din braţ îl făcea să se strâmbe de durere.

– Cât de generoasă eşti, spuse el.

– Desigur, îţi dai seama ce se va întâmpla după ce bifez şi asta?

Ralston miji ochii.

– Ce?

– Va trebui să încep o nouă listă.

– Nu, Callie, gemu el. A trecut vremea listelor. E un miracol că i-am supravieţuit şi celei actuale.

– Noua mea listă va avea doar un singur obiectiv.

– Sună foarte periculos.

– Chiar aşa, spuse fericită Callie, mai ales pentru reputaţia ta.

– Despre ce e vorba? întrebă el, curios.

– Să conving un libertin să se schimbe.

Ralston ezită, înțelegând ce voia să spună. Apoi o trase la pieptul lui și o sărută pe îndelete. Când se trase înapoi, își lipi fruntea de a ei și îi șopti:

–S-a făcut.

Epilog

Callie încercă să pară nonşalantă când evadă din sala de bal a familiei Worthington şi coborî treptele de piatră care dădeau în grădinile din spate. Era întuneric afară. Simţi un fior când intră în labirintul din gard viu. Întunericul, căldura serii de vară şi parfumul dulce de levănţică adiind dinspre straturile de flori îi gâdilau simţurile pe măsură ce îşi croia drum prin labirint.

După duel se răspândise vestea că Lady Calpurnia Hartwell şi marchizul de Ralston fuseseră văzuţi îmbrăţişându-se scandalos şi încă în public. De parcă asta nu ar fi fost destul, se îmbrăţişaseră pe un câmp care fusese, câteva clipe mai devreme, locul de desfăşurare al unui *duel*.

Callie ajunse într-un spaţiu deschis, în mijlocul căruia strălucea o fântână de marmură. Se opri la intrare. Locul îi era cunoscut chiar şi acum, după atâţia ani. Inima începu să-i bată tot mai repede pe măsură ce se apropia de fântână. Ajunse lângă ea şi îşi plimbă degetele prin apa rece ca gheaţa, care curgea prin statuile de heruvimi.

Apoi, simţi cum două braţe puternice o înconjoară de la spate, lipind-o de un piept lat şi ferm. Nu-şi putu stăpâni un zâmbet când Ralston îi şopti în ureche:

–Nu eram sigur la ce să mă aştept când servitorul mi-a dat invitaţia ta. O întâlnire clandestină... cât de scandalos.

O sărută fierbinte, pe ceafă şi îi trimise un fior pe şira spinării.

–Lady Ralston, eşti o ameninţare serioasă la adresa reputaţiei mele.

Callie oftă, lăsându-se mângâiată, apoi răspunse:

–Nu uita, milord, că am învăţat totul de la tine. Se răsuci în braţele lui, plimbându-şi degetele prin părul lui, privindu-l în ochi. M-ai transformat într-o femeie libertină.

Da, ambele reputații avuseseră de suferit.

Deși nu le păsa deloc.

Se căsătoriseră la mai puțin de două săptămâni după duel. Oxford dezmințise toate zvonurile legate de pariuri, dueluri și faptul că o curtase vreodată pe Callie, iar Ralston era atât de îndrăgostit de noua lui soție, încât era greu de presupus că cei doi nu se căsătoriseră din dragoste. Înalta societate părea dispusă să le ierte marchizului și proaspetei sale marchize orice comportament scandalos din trecut.

– Sunt atât de norocos că soția mea e la fel ca mine, spuse el, sărutând-o cu atâta pasiune că ea simți că i se taie genunchii. Poți să mă ademenești oricând în întuneric, dragostea mea. De fapt... se opri ca să-i sărute gâtul, iar buzele lui lăsară în urma lor o dâră de foc – mi-ar plăcea să mă duci acasă și să-ți faci de cap cu mine. Crezi că am putea pleca chiar acum?

Callie râse – fiecare clipă din conversația lor scandaloasă îi făcea o plăcere imensă.

– E primul bal la care participăm ca soț și soție, așa că nu cred că putem fugi în noapte dacă mai vrem să fim invitați vreodată undeva.

Ralston îi mângâie gâtul cu limba și îi prinse un sân în palmă, murmurând:

– Oare ar fi atât de grav? Gândește-te la toate lucrurile pe care le-am putea face acasă, în schimb. Te asigur, draga mea, că ai avea parte de seri mult mai interesante.

Callie chicoti auzindu-l, dar sunetul se transformă într-un oftat când Ralston îi atinse sfârcul întărit pe deasupra rochiei.

– Ei bine, da, dar cred că Juliana ar fi supărată dacă n-ar mai avea ocazia să iasă în societate. Începe să se simtă ca acasă, nu crezi?

Ralston o privi gânditor.

– Chiar așa. N-am apucat să-ți mulțumesc că ai convins-o să stea cu noi.

– Nu-mi pot închipui de ce ar vrea vreo femeie, soră sau nu, să te părăsească după ce te-a cunoscut, Gabriel, zâmbi Callie. Mă tem că pe mine mă vei avea pe cap toată viața.

– Excelent, spuse el, lipindu-şi buzele de ale ei, fiindcă nu te voi lăsa să pleci niciodată.

Se sărutară cu pasiune, desfătându-se cu prezenţa celuilalt clipe îndelungate, iar apoi Callie se trase puţin înapoi şi îl privi în ochi.

– Cred că te iubesc de-o viaţă, spuse ea.

– Iar eu te voi iubi cât trăiesc, împărăteaso, spuse el, iar lumina lunii îi făcu ochii să strălucească.

Callie îşi lăsă capul pe spate, zâmbind spre cerul înstelat. Ralston simţi că i se taie răsuflarea. Era atât de frumoasă, atât de minunată.

– Ştii că prima oară când mi-ai spus „împărăteasă" eram chiar aici? În această grădină?

Ralston îşi lăsă capul într-o parte, gândindu-se.

– Cum se poate?

Callie se desprinse din braţele lui şi merse la fântână, plimbându-şi uşor degetele prin apă, gândindu-se la acea seară de demult.

– Acum zece ani. Ieşisem să mă ascund în labirint, voiam ceva care să mă facă să nu mă mai gândesc la cât de groaznic fusese primul meu sezon. Iar tu erai acolo. N-aveam de unde să ştiu că mă voi gândi la tine zece ani de-atunci înainte.

Ralston o sărută din nou, muşcându-i uşor buza de jos până o auzi suspinând.

– Am de gând să te fac să te gândeşti la mine mult mai mult de-atât, spuse el, sărutându-i vârfurile degetelor. Ştiu că ar trebui să-mi pară rău că te-am făcut să aştepţi atât, dar mărturisesc că sunt foarte bucuros că m-ai aşteptat să-mi dau seama că exişti, iubita mea. O îmbrăţişă din nou. Dar mi se pare frustrant gândul că nu te-am văzut aşa cum erai chiar atunci... fiindcă am fi avut parte de zece ani de fericire până acum, şi o droaie de copii.

– Şi n-am fi avut fiecare câte o cicatrice.

– Şi asta, mica mea diavoliţă, râse el.

Callie îi mângâie uşor obrazul, bucurându-se de căldura lui.

– Ai mare dreptate, dar atunci n-aş fi avut nici eu lista mea. Iar tu n-ai fi profitat de lucrurile trecute pe ea. Gândeşte-te, de exemplu, la obiectivul din seara asta.

Ralston ridică din sprânceană, cu o privire poznaşă.

– Obiectivul din seara asta?

Pasiunea îi umbri privirea. O trase aproape, desfătându-se cu plăcerea de a o ţine la pieptul lui. O ridică şi o duse până la o bancă din apropiere, o aşeză acolo şi, îngenunchind, îşi strecură mâinile sub poalele ei, mângâindu-i gleznele. Atingerea lui promitea mult mai mult. Callie izbucni în râs, dar hohotul se transformă imediat într-un oftat, când îi simţi mâinile rătăcind în sus, pe picior.

– Chiar aşa, spuse ea, un zâmbet misterios arcuindu-i buzele în timp ce-şi petrecu braţele în jurul gâtului său. „Pasiune într-o grădină."

Buzele lui se opriră deasupra buzelor ei, iar Ralston şopti:

– Nici prin gând nu-mi trece să-ţi refuz o nouă aventură.